

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

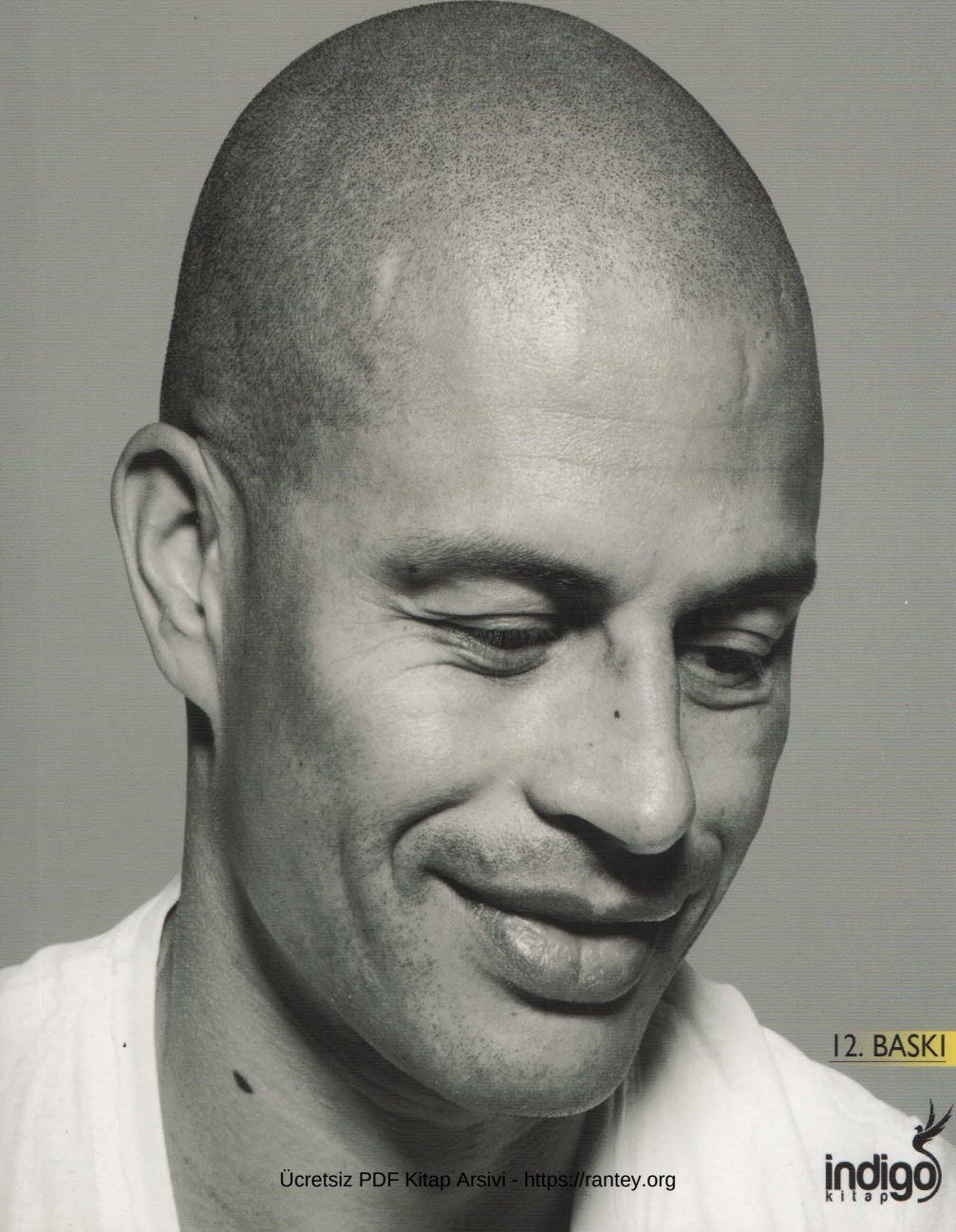
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARCOS EDUARDO NEVES

ALEX DE SOUZA

BİYOGRAFİ

12. BASKI

MARCOS EDUARDO NEVES

ALEX DE SOUZA

BİYOGRAFİ

Portekizce aslından çeviren:
Halil Beytaş

İ N D İ G O K İ T A P

Alex De Souza

Marcos Eduardo Neves

Baskı: Şubat 2017
ISBN: 978-605-9144-74-2
Yayınevi Sertifika No: 31594

Copyright © Marcos Eduardo Neves
Copyright © Alexsandro de Souza
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Telif Hakları Yayıncılık
Org. Rek. Tur. Tic. Ltd. Şti. aracılığıyla
İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz

Orijinal Adı: Alex, A Biografia
Çeviren: Halil Beytaş
Editör: Kerem Yıldız
Son Okuma: Büşra Kanoğlu
Kapak Fotoğrafı: Daryan Dornelles
Kapak Uygulama: Yasin Öksüz

Baskı
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No: 34191

İNDİGO KİTAP YAYIN. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Oruçreis Mah. Tekstil Kent Cad. No:10 D:Z07Esenler/İSTANBUL
Tel: 0 212 438 17 83•Fax: 0 212 438 17 84
www.indigokitap.com•info@indigokitap.com

İK İNDİGO Birİndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

MARCOS EDUARDO NEVES

ALEX DE SOUZA

BİYOGRAFİ

Portekizce aslından çeviren:
Halil Beytaş

İ N D İ G O K İ T A P

ÖNSÖZ

Takıma yeni katılan oyuncuyla çıktığım ilk idmandan sonra yüzümde tebessümle sahadan ayrıldım. Yeni bir hücum oyuncusu gol atmamı kolaylaştıracaktı. Bu yeni transfer, Alex de Souza adında Brezilyalı bir çocuktı. Geçen sezon şampiyon olduğumuz için yeni transferden ve takımdan beklentiler yüksekti. Tekrar şampiyon olacağımızı düşünüyordum; Alex'in kalitesini yakından gördükten sonra bu düşüncem daha da pekişti.

21 Ağustos 2004'te İstanbulspor deplasmanındaydık. İkinci yarıda sahada sihirli şeyler olmuştu. Alex, üç kişiyi geçip kalecinin üzerinden topu ağlara göndermişti. Bu gerçekten klas bir goldü ve kesinlikle tesadüf değildi. O gölü hiçbir zaman unutamıyorum; futbol kalitesi ve seviyesi gerçekten yüksek bir oyuncuyla oynadığıma ikna olduğum zaman o andı.

Topa narin dokunuşları, saha hâkimiyeti, açık algıları, köşe vuruşları, serbest vuruşları, ara pasları, adam eksiltmeleri, top sürmesi ve hatta kafa vuruşları... Kısaca hepsi farklı kalitedeydi. Saha dışında da klasik Brezilyalı oyuncular gibi gece kulüplerinden çıkmayan, antrenmanlara geç gelmeyi alışkanlık edinmiş biri değildi. Çok rahat iletişim kurabileceğiniz, sakın biriydi; sadece yapması gereken işi yapıyor, futbol oynuyordu. İnsanları ondan uzaklaştıracak, kibir gibi şeylerle uzaktan yakından alakası yoktu, sıradan ama çekici bir Brezilyalıydı. Maalesef sadece bir sezon beraber oynayabildik. Birkaç kelime Portekizce bildiğim için onunla ve takımdaki diğer Brezilyalı futbolcularla iletişim kurabilmişim. Bu durum yakın olmamızı sağlamış, birbirimize olan saygımızı artırmıştı; o günden sonra hep iletişim halinde olduk.

Alex'in ilk sezonundan sonra şampiyon olarak Fenerbahçe'den ayrıldım, fakat eski takımımı televizyondan takip ediyordum. Alex gitgide kulübün

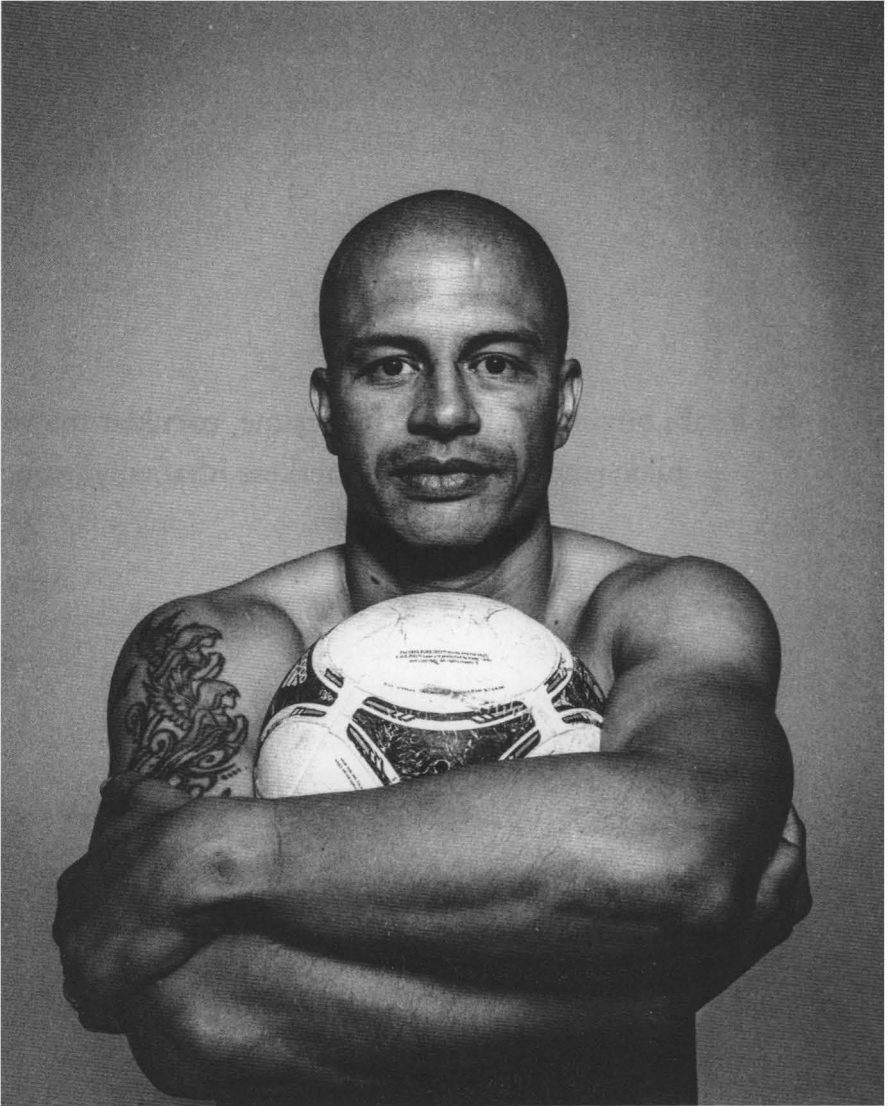
en önemli isimlerinden biri oluyor ve takımda da liderliği ele alıyordu, hem saha içinde hem de saha dışında durum böyleydi. Ezeli rakiplerin taraftarlarıyla konuştuğumda Alex'e duydukları derin saygıyı her zaman dile getiriyorlardı. Türkiye'de sihrini konuştururken birçok gol atmıştı, bu gollerin çoğu da önemli gollerdi. Alex bir efsane olmuştu, bu efsaneyle aynı takımda oynamış biri olarak kendimi hep özel hissettim.

Pierre van Hooijdonk

*(Fransa 1998 Dünya Kupası Hollanda Milli Takımı hücum oyuncusu
2004-2005 sezonu, Alex'in takım arkadaşı.)*

Bu kitabı büyükbabama, aileme, eşime, çocuklarıma ve
hikâyemde katkısı olan herkese ithaf ediyorum.

Alex

GİRİŞ

İstanbul, Ekim 2012. Türkiye'nin en büyük gazetelerinden *Hürriyet*'in spor müdürü Mehmet Arslan, çeyrek yüzyılını politik haberler, son sekiz yılını da spor haberleri peşinde geçiren muhabir Süleyman Arat'ı, gizemli bir şekilde el işaretiyle yanına çağırır. Onu Fenerbahçe'nin yakın tarihinin en büyük idolü olan ve kulüpten kısa bir süre önce ayrılan yıldız oyuncu Alex'le röportaj yapmak üzere Brezilya'ya göndermeyi düşünmektedir.

“Başkan Aziz Yıldırım'ın onunla devam etmeme kararı sonrası herkes Alex'in peşindeydi. Herkes son bir kez onunla görüşme yapmak istiyordu. Gazeteci olarak ben de onunla konuşmak istiyordum. Onun bir banka şubesinde olduğu haberi geliyor, koşarak oraya gidiyor, fakat bulamıyorduk. Onu sadece bir kez, evinin camından taraftarları selamlarken gördüm, ancak güvenli bir site olduğu için içeri girip Alex'e ulaşamadım.”

Müdür, Süleyman'a yapacakları işin gizli kalmasını istediğini söyler. Süleyman, Alex'i uçağının ineceği havaalanında, Brezilya'da yakalayacaktır. Titizlikle hazırlanan plana göre, Alex'ten iki saat önce havaalanında olacaktır.

“Nereye gideceğimi, hangi şehre, ne zaman varacağımı bilmiyordum. Ne kulüpten biriyle ne de çevirmeni Samet Güzel'le konuşabilmişim. Daha da kötüsü, bütün dünyayı dolaşmışım; fakat Brezilya'da sadece bir turisttim, ne bir yer biliyor ne de birini tanıyordum. Sıradan bir ülkede değil kocaman bir kıtada, üstelik elimde sağlıklı bir bilgi olmadan Alex'i arayacak ve bulmaya çalışacaktım.”

Süleyman çabucak kafasını çalıştırdı ve “Sarı Kanaryalar”ın 10 numarasının nereye konacağını tahmin etmenin bir yolunu buldu. Yıldız futbolcu-

nun özel uçağının kalkacağı havaalanında yetkili olan ve tüm uçaklara iniş kalkış talimatı veren arkadaşı aklına geldi.

Ondan Alex'in uçağının Brezilya'nın hangi şehrine ineceğini araştırmasını istedi. Yazı işlerinin kafasını bir soru meşgul ediyordu: Alex, kariyerinin bu son döneminde Coritiba'da mı yoksa Cruzeiro'da mı oynamayı seçecekti?

"Arkadaşım birkaç dakika sonra arayarak Alex'i taşıyan uçağın Dakar'da yakıt ikmali yaptıktan sonra Cruzeiro'ya gideceğini söyledi.

Fenerbahçe'den ayrılması kesinleşince Brezilya kulüpleri ünlü yıldızı transfer etmek için harekete geçmişti. Türkiye'ye de internet üzerinden haber yağıyordu. Belo Horizonte sokaklarında Cruzeiro taraftarlarının coşku-lu gösterileri, Alex'in Brezilya'da son oynadığı takım olan Cruzeiro'ya döne-ceğini akla getiriyordu.

Kimseden sağlıklı bir bilgi alamayınca Google'da Cruzeiro şehrini ara-dım çaresizce. Türkiye'de şehir takımları bulunduğu şehirlerin adıyla anılır. Cruzeiro'nun da Cruzeiro kentinin takımı olduğunu düşündüm elbette, bu şehre gidişimi ayarlamak üzere seyahat acentesine telefon ettim. Ancak he-def o kadar uzaktı ki beni hiçbir acente uçuramadı. Çözüm, daha büyük bir acenteyi aramaktı. Uçuşlar ayarlandı, hatta yönetici, 'Siz isteyin, Ay'a gönderirim' diyerek garanti verdi. Rahatlayabilirdim."

Süleyman'ı Cruzeiro'ya götürecek uçak biletleri yarım saat içinde geldi. Aynı gün valizlerini hazırladı.

"Uçuş kartını elime alınca, hayda, bu ne ya, dedim. Şefimle konuştum, o da, 'Sen yıllarca politik konularda çalıştın, Irak'taki, Kosova'daki, Bosna'daki savaşlarda gazetecilik yaptın... Başarısın. Vazgeçme. Hayalini kurduğumuz işi gerçekleştireceksin' diyerek beni cesaretlendirdi."

Tek eksik sağlıklı bilgiydi.

Süleyman, uçuş maratonuna başlayarak İstanbul'dan Paris'e gitti. Atlas Okyanusu'nu geçerek São Paulo'ya vardı. Guarulhos Havaalanı'ndan For-taleza'ya geçti. Ceará'nın başkentinden Belém'e. Oradan Manaus'a. Ama-zon'dan Porto Velho'ya uçu. Sonraki hedefi, Acre'deki Rio Branco'ydu. Tümü uçakla, hatta en kısa mesafeler bile. Nihayet son yolculuğunu Rio Branco'dan Cruzeiro do Sul'a küçük bir uçakla yaptı.

Bunca aktarmaya ve her uçak değişikliğinde iki üç saat beklemesine rağ-men, Brezilya'ya Alex'ten önce varmayı başardı. Üstü başı berbat durum-

daydı. Uzun yolculuğu boyunca elbise değiştirememişti. Acıkmıştı. Yanında Amerikan doları vardı fakat kimse bozmuyordu. Ödemeleri para üstünü almadan yapıyordu, başka ne yapabiliirdi ki? Diyelim ki, bir paket Ruffles patates cipsi alacak, para üstünü çoğu zaman alamıyordu. Uçaktaki yemekler de ücretliydi. Fazla para harcamak istemediğinden pek bir şey yemedi. Neyse ki fırsat bulduğunda kahve ya da sigara içebiliyordu.

İki gün boyunca doğru dürüst bir şey yemedi. O ana kadar, tüm uçuş boyunca aç gitmişti. Bir keresinde, bir hostes acıyarak bir iki paket bisküvi ikram etti. Katlanılması güç bir durumdaydı, uzun süredir dişleri fırça yüzü görmemişti. Hostesin bu nazik davranışa nasıl karşılık vereceğini bilemeden ceplerini yokladı ve teşekkür etmek için tüm iyi niyetiyle başka bir uçuşa verilen kozmetik setini hediye etti.

Cruzeiro do Sul'a inişe hazırlanırken, aşağıda göz alabildiğine sudan oluşan bir dünya olduğunu fark etti. Aman Allah'ım diye düşündü, Alex İstanbul'dan sonra burada mı yaşayacak? İçine ilk kez şüphe düştü, yanlış bir yere gittiği korkusu yaşıyordu.

"Uçağın merdiveninden iner inmez, pilota park edeceği yeri elindeki işaret panosuyla gösteren görevlinin yanına koştum ve İngilizce olarak Alex'i, Alex de Souza'yı sordum. Çünkü küçük bir şehre benziyordu, muhtemelen herkes onun nerede yaşadığını bilirdi. Delikanlı, 'Alex mi, Alex de Souza mı? O kim?' dedi. Bunu duyar duymaz çöktüm, yıkılmışım.

Cruzeiro do Sul hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bırakın nerede olduğumu bilmeyi, tahmin bile edemiyordum. Kuzey Brezilya'nın iç kesimlerinde, her açıdan zorlu koşullara sahip küçük bir şehirdeydim. İngilizce konuşabileceği bir tek kişi bulamayan, Portekizce bilmeyen, cebinde yerli parası olmayıp sadece dolar taşıyan, öylece ortada kalakalmış bir adam. Alex de Souza, Fenerbahçe, Cruzeiro, futbol... gibi şeyler söylemem gerektiğini düşündüm. İşime yarayacak, bağlantı kurabileceğim herhangi bir ipucu."

Umutsuz, şaşkın ve kaybolmuş haldeki Süleyman, mütevazı havaalanında Flamengo forması giyen biriyle karşılaştı. Ona Alex'i sordu. Genç Alex'i tanıdığını, fakat çocukluğundan beri Cruzeiro do Sul'da yaşadığı halde Alex'in burada bir evinin olduğundan haberi olmadığını söyledi. İyi niyetle yabancıнын bilgi toplamasına yardım etti. Çat pat İngilizce konuşan iki kişi buldular, nihayet bir iletişim kuruldu. Havaalanı yöneticisi, iki gün boyunca

ca alana özel bir uçağın inmeyeceğini söylediğinde Süleyman yanlış yerde beklediğini anladı.

Muhabir, Alex'in gideceği yeri haber veren arkadaşını aradı. "Amazon ormanlarının içine yolladın beni. Anakondalar, kral kobraların cirit attığı bir yerdeyim. Allah belanı versin, yaktın beni."

Arkadaşı, "Sana doğru bilgi verdim Süleyman. Şu an baktığım ekranda 'CUR' yazıyor." Harfleri söyledikten sonra, Süleyman'ın bulunduğu yerle karşılaştırdı yanlışını fark etti. "Doğru, Süleyman, yanlış olmuş. Benim hatam. CUR, Curitiba demek." Affet. CUR yazısını duyunca Curizeiro'nun kısaltılmışı sandım. Tamamen benim hatam. CUR Curitiba demekmiş." dedi ve utancından telefonu yüzüne kapattı.

"Acre'den, Cruzeiro do Sul'dan, Paraná'nın başkentine aynı gün nasıl gidilebilir? Buradan nasıl kurtulmalı, Alex'e nasıl ulaşmalıydım? İmkânsız gibi görünüyordu. Dönüş biletim dört gün sonra yine Cruzeiro de Sul'dan kesilmişti." Geceyi bir otelde geçirebilmesi için Flamengo taraftarından onu şehrin merkezine götürmesini rica etti. Delikanlı gülümseyip, 'Burada şehir merkezi diye bir şey yok' dedi. Yaşadığı utançla, İstanbul'a varır varmaz ilk işinin istifa etmek olacağını düşünmeye başladı.

"İnsanlar bir sonraki uçakta yer ayarlayarak bana yardım etmeye çalıştı. Bense gerek yok, Curitiba'ya taksile giderim diyordum. Bunu söyleyince insanlar bana güldü."

Rio Branco'ya dönmesi gerekiyordu. Tek çıkışı Curitiba'ya ulaşmaktı. Ancak Rio Branco'dan ertesi gün kalkacak uçağa yetişirse bunu başarabilirdi. Cruzeiro do Sul'dan, 636 kilometrelik mesafe vardı. Taksile ne kadar tutacağını sordu. 400 dolar alıyorlardı. Bu sırada, Flamengo formalı adam beni Rio Branco'ya inşaat malzemesi götürecek komşusu Bolivyalı Ayrton'la tanıştırdı. Ayrton ertesi sabah erkenden Rio Branco'ya gideceğini söyledi, beni benzinini ödemem koşuluyla götürmeyi kabul etti. İnşaat malzemesi götüren Ayrton yanına hamile baldızını da almıştı. Kadın sürekli kusuyor ve çişli geliyordu."

Midesi ağzına gelen kadını rahatlatmak için arada durup inmek gerekiyordu. Saat başı duruyorlardı.

"Arabada kusmasını söylüyordum, çünkü bir an önce havaalanına varmam gerekiyordu."

Rio Branco'ya varınca, federal başkent Brasília'ya giden bir uçağa binmek için havalimanına girer girmez Ayrton'la birlikte koşarak uçağa gittiler. Süleyman uçağa girdi ve kapı kapandı. Son saniyede binebilmişti. Beş dakika geç kalsaydı uçak kaçacaktı. Oradan da Curitiba'ya bir başka uçuş buldu. Paranın soğuşunda beş parasız kalmıştı, acilen bir otele ihtiyacı vardı. Hayatında hiç bu kadar üşümemişti, havalimanında titremekten kalbinin duracağını sanıyordu.

“Havalimanının önünden ülkemizdekilere benzer otobüsler şehre gidiyordu. Ancak otobüse binecek param yoktu. Havalimanında görevli bir genç bana on real verdi ‘Dönüşte ödersin. Beni bulamazsan da sorun değil, canını sıkma’ dedi. Dönüşümde bu genci buldum ve borcumu ödedim.”

Ertesi gün, Samet'e telefon açtı ve ona Parque Barigui civarında dolaştığını söyledi. Alex de bu bölgedeydi. Ne yazık ki daha fazla bilgi veremiyordu. Günlerden pazardı, döviz büroları ve bankalar kapalıydı. Yine para bozduramadı. Belediye otobüsüne kaçak olarak binip Barigui'ye gitti.

“Samet İstanbul'dan telefon etti ve bir *Hürriyet* muhabirinin Curitiba'da olduğunu, benimle görüşmek istediğini söyledi. Reddettim elbette. ‘Hiç kimseyle konuşmak istemiyorum, daha yeni geldim, işlerimi yoluna koyuyorum. Söyleyebileceğim her şeyi İstanbul'daki basın toplantısında söyledim zaten. Hoşça kal’ dedim ve telefonu kapattım.”

Süleyman, Alex'le karşılaşma fırsatı kollayarak parkın çevresinde sonu gelmeyen voltalar atıyordu. Dönüşünde, başka bir iş yapmaya, artık gazete-de çalışmamaya karar verdi. Zira onca uçak bileti, onca masraf, onca umudu boşa gitmişti. Müdürü, Alex'le görüşmeyi başaracaksın diyor, kırk dereden su getiriyor, ikna etmeye çalışıyor, sakinleştiriyordu. “Sana güveniyorum.”

Parque Barigui yakınlarında bir otelde kalıyor, her gün nöbet tutuyordu. Herkes günlük yaşamına devam ederken, o sadece, ‘Alex nerede? Alex nerede?’ diye dolanıyordu.

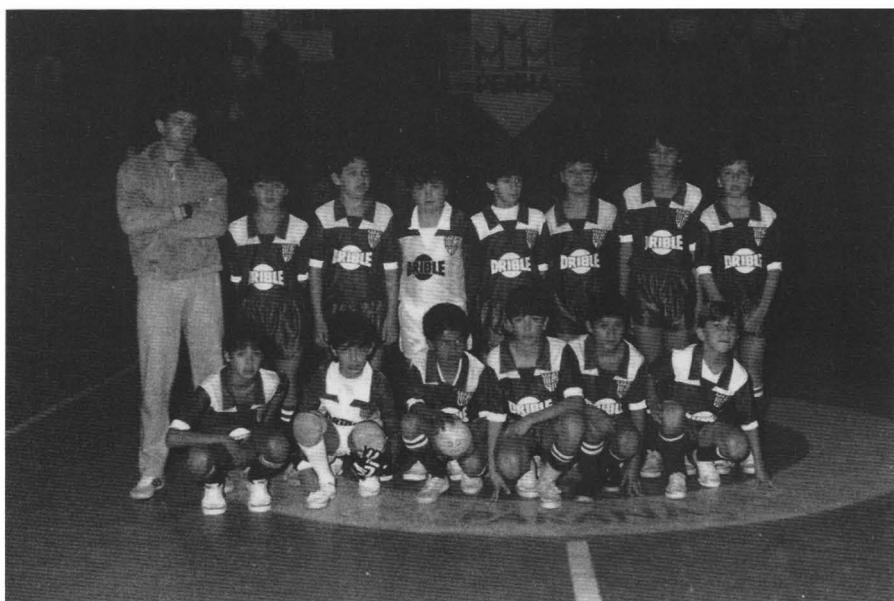
Süleyman, her gün Alex'i beklerken, açlık ve soğuk canına okumuştı. Lüks bir otelde kalıyordu. Hesap yaptı, dört ya da beş günü daha şehirde geçirirse beş parasız kalacaktı. Daha uygun bir otele yerleşti.

Birkaç gün sonra tekrar otel değiştirmek zorunda kaldı, ancak bu kez, eski otelin personeli kuşkucu davrandı. Parayı peşin istediler. Süleyman, cebindeki bütün parayı boşalttı, ilk gece ücretinden 14 real eksik olduğu halde

kabul etmediler. Doları vardı ama akşam olduğundan bozduramayacağını düşündü. Barigui alışveriş merkezine gitmesini, oradaki döviz bürosunun saat ona kadar açık olduğunu söylediler.

Otelden yürüyerek ayrıldı, alışveriş merkezinde para bozdurdu ve açlığını yatıştırmak için restoran katında bir şeyler atıştırmaya karar verdi. Mc Donald's mı, yoksa Burger King mi? İkinci şıkkı seçti.

“Benimle Türkçe konuşan birinin elini omzumda hissettiğimde sipariş kuyruğundaydım. Ensemde okkalı bir tokat patladı. ‘Sen ne arıyor burada baba?’ Bir döndüm ki Alex. Gözlerim doldu ve sarıldım. ‘Seni arıyorum Alex’ dedim. ‘Ben biliyor sen burada. Ama istemiyorum konuşmak. Buraya yeni Brezilya telefon hattımı almaya geldim. Sen çok şanslısın’ dedi. Artık kaçamazdı. Orada onu ikna ettim. Para bozdurmaya alışveriş merkezine gittiğim için elbette yanımda fotoğraf makinelerim de, teybim de yoktu. Cep telefonumla çekip Alex’i ürkütmek istemedim. ‘Git makinelerini al, ben burada bekleyeceğim’ dedi. Alex bu dünyada sözüne en fazla güvенеbileceğim adamlardan biriydi. Hiç tereddütsüz onu orada bırakıp otele koştum ve makinelerimi alıp çıktım. Sanırım otel personeli beni kaçırıyor zannetti. Nefes nefese koşarken önüme kuzu büyüklüğünde, tanımadığım bir hayvan çıktı, kunduzmuş, sonradan öğrendim. Korktum ve caddenin karşısına geçip oradan koştum. Alex elbette beni bekliyordu. Tüm Türkiye’nin beğeniyle okuduğu güzel söyleşimizi fast food masasında yaptık. Sarılıp kucaklaştık ve otele gelip sevinçle beni döviz bürosuna yollayan aksi resepsiyon görevlisine sarıldım. O olmasaydı ya da ben bu kadar çabalamasaydım o söyleşi olmayacaktı. Çok istemek, çok çabalamak, her yola başvurmak başarıya giden yoldu.”

BAŞLANGIÇ

1977-1994

“Annem aşçı olarak çalışmaya başladığında çok gençti. Doğruyu söylemek gerekirse, bugün bile aşçılık yapmayı sürdürüyor. Babam, kendimi bildim bileli boyacıdır. Her ikisi de işe gitmek için evden erkenden çıkar ve beni, vaftiz annem de olan büyükanne bırakırlardı. Büyükanne ve büyükbabama gelince, onlar, annemin ve babamın tanıştıkları, hayatlarını birleştirdikleri ve başkent Curitiba’da şanslarını denemek üzere 70’lerin ortalarında ayrıldıkları, Paraná içlerindeki Maringa bölgesinde yaşıyorlardı.”

Babası Adenir Rodrigues de Souza, mevsimlik tarım işçisiydi. Dokuz yaşında şeker kamışı hasadında çalışmaya başlamıştı. Kız kardeşleri ile annesi de dâhil olmak üzere bütün aile ağır işlerde ona yardımcı oluyorlardı. Adenir, her şeyi göze alıp 22 yaşında Curitiba’ya taşındı. Yanında eşi Leni Vieira dos Santos da vardı.

Leni de benzer bir yaşamdan geliyordu. Çocukluğundan bu yana çapa elinden düşmemişti. Kahve plantasyonlarında, yer fıstığı ve pamuk tarlarında çalışmaya yedi yaşında başlamıştı.

Annesi o günleri, “Biz çocukluğumuzu yaşayamadık, hemen çalışmaya başladık. Evlendikten sonra hemen çocuğum olsun istedim ama olmadı. Çalışmak için bir fırına girdim, giriş o giriş.” diye anlatıyor.

1976 yılının sonunda çocuklarının olacağını öğrendi.

“Genelde hamile kalındığında dayalı döşeli bir çocuk odası hayali kurulur değil mi? Bizde öyle olmadı, hayır,” diye anımsıyor Leni. “Alex doğ-

duğunda, komşu kadının verdiği gazetenin üzerinde uyudu. Bir beşiği bile yoktu.”

Üç kardeşin en büyüğü Alex, daha doğrusu, Alexandro de Souza, Jardim Campo Alto’nun çocuğu. 14 Eylül 1977 günü, sabaha karşı ikiyi yirmi geçe, üç kilo elli gram olarak, Curitiba merkezindeki Santa Brigada Doğumevi’nde dünyaya geldi. Ancak Colombo’da büyüdü.

“Çocukluğumu dönemlere ayırmak lazım. On yaşıma kadar yaşadığımız yerde, çocuk parkı yoktu. Evet, futbol maçları yaptığımız büyük bir çayırılık vardı. Oraya Sapolandia, yani ‘Kurbağalar Ülkesi’ adını vermiştik, çünkü tuvalet yoktu, tuvalet çukurları açıktı ve yağmur yağdığında her şey kurbağalar gibi suyun yüzüne çıkardı.

Tüm vaktimizi bu çayırılıkta geçirirdik. Bazı çocuklar bilye oynar, diğerleri de uçurtma uçururdu; ben bunlarla hiç oynamazdım, top getirenler olduğunda top oynardım. Topu sadece büyükler geldiğinde bırakırdım. Evimizin yakın olması büyük avantajdı, sokağın hemen karşısındaydı.”

“Daha çok onunla uğraşırdım,” diyor hem büyükannesi hem de vaftiz annesi olan Piauli Adalia Viera dos Santos. “Alex, diğer çocukları yağmur altında bile top oynamaya ikna ederdi. Yağmur yağdığında saha çamur içinde kalırdı, eve sıırıslıklam gelirdi. Futbolcu olacağı hiç aklıma gelmedi. Ona, futbol oynamanın giysilerini ıslatmaktan başka bir işe yaramadığını söyledim.”

Alex, topu ayağına alır almaz dikkat çeken bir maharet sergilerdi. Sol ayağıyla harikalar yaratırdı. Bir gün babasıyla haziran şenliklerine gitti. Topu araba tekerleğinden geçirenin ödül kazandığı bir yarışma getirin gözünüzün önüne. İşte o oyunda, sekiz yaşındaki Alex hepsi isabetli on şut attı. Ödül olarak şekerleme ve tatlı kazandı, fakat daha sonra kulübenin sahibi ondan artık bırakmasını istedi. Hayli zarara uğramıştı.

“1985’te Curitiba’nın Brezilya şampiyonu olacağını düşünmüyordum. Hatırimda kalanlar, radyodan dinlediklerim ya da mahalle bültenlerinden okuduklarımdı. Aslına bakılırsa, Curitiba’yı tutmuyordum. Dönemin moda takımları olan Flamengo ve Corinthians’tan hoşlanıyordum. Zico’nun Flamengo’su ve ‘demokrasi’li Socrates’in Corinthians’ı. Babam, Pele nedeniyle hastalık derecesinde Santos taraftarıydı, buna karşın annem Corinthians’ı tuttuğunu söylerdi.

11-12 yaşlarında masa futbolu oynamaya başladım. Zico'nun Flamengo ya da Roberto ve Bebeto'nun Vasco takımı olurdu. Onlara değer verirdim. Flamengo'yu izlemek için bara giderdim. İzlemediğim zaman da oynardım. Ya da şu bizim çamur sahamızda, mahalle takımlarından birinde arkadaşlarıyla futbol oynayan babamı ve amcamı desteklerdim. Annemin kaleci olduğu ve üç teyzemin de yer aldığı bir kadınlar takımı da vardı.

Babamın takımı, turnuvalarda oynamak üzere Curitiba'nın çeşitli bölgelerini dolaşırdı. Henüz yedi ya da sekiz yaşındayken onlarla top oynamaya başladım. Babam beni korumaya çalışır, büyükler bana zarar vermekten korkardı, ama ben nasıl davranmam gerektiğini bilirdim. 12-13 yaşlarında tek başıma hareket etmeyi öğrendim. Bazen babam beni takıma alırdı. Rakipleri geçecek şekilde sol tarafta serbest oynamamı söylerdi. Rakip mahalleyle oynuyorsak, kimin üstesinden gelebileceğimi, kimi geçemeyeceğimi bilirdim. Sakatlamak için gelenler hemen belli olurdu, bu durumda da takım arkadaşlarım beni korurdu. Zaten takımın en miniği bendim, fakat tekmeden hiç kaçmadım, her zaman oyunun içindeyim.

Sokakta top oynarken, benden bir yaş büyük Silvio adında bir çocuk kulübün seçmelerinde şansını denemek için her perşembe Curitiba'ya gittiğini söyledi. Bana da teklif etti. Babama sordum. İhtiyar, parası olmadığını söyledi. Bir süre sonra elime biraz para tutuşturdu ve gitmemi söyledi. 1987 yılından söz ediyoruz.

Silvio'yla gittim. Mahallenin geleneksel takımı Fortaleza'nın sahası önünde indik. Islak, mahşer yeri gibi bir sahaydı. Kendime güveniyordum. Top filesiyle arabadan inen Miro Hoca'yı gördüm. Minikler kategorisinde özel takımı vardı ve çocuklara kimin hangi pozisyonda oynadığını soruyordu. Orta sahanın solunda oynadığımı söyledim. Bana antrenman yeleği verdi ve iki takımdan birine aldı. Diğer takımda, Curitiba'yı ayakta tutan oyuncuların çıktığı bir aileden gelen, benden iki yaş küçük Castorzinho adlı bir çocuk da vardı. Oynarken yeteneklerimi sergileyebildim; onca çocuğun ismini hatırlaması mümkün olmadığından Miro Hoca bana 'Bisküvi' adını taktı.

10-15 dakikalık mücadelenin sonunda Miro çocuklara bir şeyler söyledi, sonra benim ve Castorzinho'nun yanına geldi, bir köşeye oturup onu beklememizi istedi. Yaşımızı ve nerede oturduğumuzu sordu ve bizi hemen Associação Atletica Banco do Brasil'e (AABB) götüreceğini söyledi. Miro bankada çalışıyordu. Gelemeyeceğimi söyledim. Öncelikle param yoktu.

Üstelik babam evde beni bekliyordu. Sabırsızca bizi oraya antrenman yapmak için götürceğini, hemen ardından beni eve bırakacağını ve babama açıklamayı bizzat kendisinin yapacağını söyledi. Bunun üzerine kabul ettim. Bizi arabaya bindirdi ve salon futboluyla tanıştığım AABB'ye gittik."

"Alex, benim düzenlediğim seçmelere gelmişti," diye anlatıyor Alzemiro Bueno, herkesçe bilinen adıyla Miro Hoca. "Diğerlerini hayli geride bırakan o çocuğu gördüm. Ne yapacağıma hemen karar vermem gerekti, çünkü tıraşlanması gereken ham bir elmas gibiydi."

"Miro Hoca, bana salon futbolu oynayacak bir yıldız adayı getireceğini söyledi," diye anımsıyor, AABB'nin sportif başkan yardımcısı Carlos Roberto Socha. "Takımdakiler altı yaşından beri birlikte oynuyorlardı, fakat Alex takıma girer girmez uyum sağladı. Onun sahaya ilk çıkışını, ilk antrenmanını yapışını seyretme zevkine eriştim. Henüz küçük olmasına rağmen, kendisinden üç yaş büyüklerin yanındaki tavırlarıyla, minikler takımına uyumyla bir mücevherdi."

"Coritiba'nın Pachequinho adını taşıyan bir oyuncusu vardı, 90'lı yıllarda, belki de takımın en büyük idolüydü. O ve Pacheco kardeşlerin tümü, AABB'de salon futbolu oynadılar. Oraya gittiğimizde, dikkatle izlenmeye değer ve 'Pacheco'ların sonuncusu' olmayı hak eden biri olduğumu söyleyerek, beni antrenör Luciano Melo'ya tanıttı. Ve o günden sonra Alex'ten 'Pachequinho'ya dönüştüm. Ne anlama geldiğini bilmiyordum bile."

"Dokuz yaşında, bazı çocuklar topa vurmaya beceremezken Alex top çeviriyordu. Göğsünde yumuşatıyor, çalım atıyordu," diyor Luciano Melo. "Şut çekerken, topu değil, sadece golü gözlüyordu. Alex oynarken hep iyi niyetliydi. Kontak kurardı, bencillik yapmazdı. Fırsat doğarsa değerlendirir, fakat daha iyi konumdaki bir arkadaşına topu verme fırsatı varsa, hiç düşünmezdi. Bu farklı bir durumdu," diye açıklıyor Luciano Melo. "O yaştaki bir çocukta böylesi bir tavır görmek sık rastlanan bir şey değildir. Alex üstün olduğunu biliyordu, savunma oyuncularını, kaleciyi çalımlar, topla birlikte kaleye girebilirdi. Ama başkalarının da atması için gol pası vermeyi tercih ediyordu."

"Antrenman bitince Miro beni eve götürdü. Babamla konuştu, babam da antrenmanlara katılmama izin verdi. Tek sorun paraydı. Coritiba'ya gidecek paramız yoktu."

"Elemeleri geçtiğinde," diye hatırlıyor Leni, "bu bizim için ödenmesi gereken bir otobüs parası demekti. Alex, 'Anne, bana para ver, yemin ede-

rim bir gün geri ödeyeceğim' diyordu. Bunu söyleyen dokuz yaşında bir çocuktı. O yeminler ediyor, ben, bir gün parayı nasıl geri ödeyecek diye düşünüyordum.”

“Coritiba’da benim yaş grubunda şampiyona olmadığı için, Miro her perşembe 10-15 dakikalık antrenmanlarda beni görmek istediğini söyledi. Orada oynamamı sağlamak için de AABB’deki yetkililerle konuşarak yol parası işini halletti.

Antrenman sonrası, AABB’nin kapısından çıkarken otobüsün gelip gelmediğine bakıyordum. Bir seferinde otobüsü görür görmez yüz metre uzaklıktaki durağa doğru koştum. Benden dört yaş küçük kardeşim Alexandre’la birlikteydim. Gelmek üzereyken, hadi koşalım diyerek acele etmesini istedim. O sırada, hem arkadan gelen otobüse hem de karşıdaki durağa bakıyordum, kafamı elektrik direğine çarptım. Çok kan aktı. Kulübün revirine göründüm, oradan da bir hastaneye gittik. On dört dikiş atıldı. Sonra da bizi eve götürdüler. İşin hoş tarafı, otobüsle varacağımızdan çok daha önce eve dönmüş olduk. Tek iyi tarafı buydu, çünkü alnımdaki yara izi hiç kaybolmadı.

Coritiba’daki antrenmanlarda, Castorzinho benden daha genç olduğu için sol tarafı tuttu, ben de ortada oynamaya başladım. Sol kanatta oynuyorduk. Miro, bir çarpışmanın penaltıyla sonuçlanabileceği ceza sahasına daha yakın oynamamı istedi benden. Coritiba’nın stadyumu Couto Pereira’ya ilk çıkışım böyle oldu. Hangi maçı anımsamıyorum, ama o andaki koşulları anımsıyorum.

Diyelim ki öğleden sonraki asıl maç Coritiba ve Vasco arasında. Miro, Coritiba formasıyla oynamak üzere rasgele 11 çocuğu ayırırdı, diğerleri de Vasco forması giyerdi. Devre arasında, asıl takımlar sahadan ayrılınca, stadyumdaki taraftarın karşısına biz çıkardık. Miro hakemliği üstlenirdi ve biz maç yapardık. Her zaman Coritiba’nın kazanmasını sağlardık. Coxa’yla’ ilişkim dokuz yaşındayken, ceza sahası dışından çekilmiş bir şutla ya da şuradaki bir penaltıyla, işte böyle doğdu.

Gerçek futbol tutkum, 1989’da, A takımı Paraná şampiyonluğunu kazanınca ve Brezilya şampiyonluğu finalini kıl payı kaçırınca başladı. Teknik direktör, Zico’nun kardeşi Edu Coimbra’ydı. Grêmio’yla dünya şampiyon-

* “Uyluk” anlamına gelen ve tıpkı “Sarı Kanaryalar” gibi taraftarın Coritiba takımına verdiği isim. Coritiba beyazlar tarafından kurulan bir kulüp olduğundan Coxa ya da Coxa-branca adıyla anılıyordu.

luğu kazanan Oswaldo, Serginho ‘Cabeção’, hayli iyi olan Tostão ve yeni yeni kendini göstermeye başlayan Carlos Alberto Dias orta sahada oynuyordu. İlerde, Kazu ve Chicão. Biz, bu futbolcuların oynadığı maçlarda devre arasında sahaya çıkıyorduk. Onları yakından gördükçe Coxa-branca’yı tutmaya başladım.

Bir gün, Miro Hoca minikler takımıyla artık çalışmayacağını bildirdi. Coritiba’nın genç takımına girebileceğim yaşa gelince, 12-13 yaşlarında bizi çağıracaktı. Sadece salonda oynamaya başladım. Sahaya mahalle takımı Bola de Ouro’da oynarken çıkıyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, saha futbolu zorluydu. Hepimiz küçücüklerdik. Gol için uzun mesafe kat etmek gerekiyordu.

Salonda, ya sol kanatta ya da orta sahada oynuyordum. Antrenörüm, tam bir taktik ustası olan Ricardo José Cruz’du. Onun maç öncesi verdiği taktikleri bugün bile anımsarım. Diğer takımlar oyunumuzu çözemiyor, biz de bir sürü gol atıyorduk. Bu arada, 1990 yılında 12 yaşındayken kritik bir anda yaptığım bir hata yüzünden önemli bir kupa olan Paraná Kupası’nı kaybettik. Çok üzüldüm, ancak Ricardo beni destekledi. Yakın bir gelecekte profesyonel bir futbolcu olacağımı, birçok galibiyet ve mağlubiyet yaşayacağımı, bu nedenle hayatın cilvelerine hazır olmam gerektiğini söyledi.”

‘Pachequinho’ Alex’i çalıştıranlardan biri de Caçapava’ydı. Mucize çocuk hakkındaki övgüleri şöyle:

“Harikalar yaratıyordu, ama asla kendini gösterme niyetiyle yapmıyordu bunu. Bence AABB tarihinin en iyi oyuncusuydu. Ve belki de tüm zamanların en iyi Paranálı futbolcusu.”

AABB takımında kim oynuyordu dersiniz, Marcelo Nascimento da Rocha. Wagner Moura’nın oynadığı *Vips* filmine esin kaynağı olunca şöhreti iyice artan meşhur kaleci. Marcelo büyüyünce kraliyet ailesi üyeliğinden gitaristliğe onlarca farklı kimliğe büründü. En ünlüsü, Gol Havayolları’nın sahibinin oğlu kimliği idi. Alex’le futbol oynamış olmak, yaşamındaki pek az gerçekten biriydi.

Oğlunun antrenmana geliş gidişleri sırasında harcadığı paradan kaygı duyan Adenir, Carlos Socha’ya, “Oğlum profesyonel futbolcu olabilecek kadar yetenekli mi?” diye sordu. Tereddüdü boşuna değildi. Adenir yanında çalıştırdığı işçiye para ödüyordu; ufaklık eğer gelecek vaat etmiyorsa, en iyisi onu yanında çalıştırmaktı. Socha, oyuncu olacağının, hatta daha da

ötesine geçeceğinin garantisini verdi. Carrefour yöneticisinin bir arkadaşı genç çocuğa yol yardımından çok daha fazlasını yaptı, her ay iki sepet temel tüketim malzemesi temin etti.

“Brezilya’nın bir dizi ekonomik krizden geçtiği bir dönemde, AABB’de kazandığım az miktardaki para evde işe yaradı, özellikle de anne babamın işsiz olduğu zamanlarda. En korkuncu ev kirasıydı. Her zaman, bir arsa alıp ev yapmamız lazım dediklerini duyardım.

Beslenmem iyiydi, hiç sıkıntı çekmedim. Ailemin çok parası olmasa da pirinç, kuru fasulye, makarna ve salamlı sandviç her zaman yediğim şeylerdi. Ev yakınlarında bir avcılık kulübü vardı. Vurdukları güvercinleri mahallede dağıtıyorlardı. Çok güvercin yedim. Zorluk çeksek de hiç açlık çekmedik. Bizimkilerin en büyük arzusu buzdolabı almaktı, televizyonun bile önceliği yoktu. Öyle ki, ilk televizyonumuzu 12 yaşını doldurduğumda aldık.

Evimiz iki oda, bir mutfaktı. Banyosu bile yoktu, sadece bahçenin sonunda bir tuvalet vardı. Dolunca başka bir yerde yeni bir çukur açıyorlardı. Curitiba’nın kışları serttir. Sabahın erken saatlerinde, tuvaletiniz geldiğinde soğukta evden çıkmanız, ihtiyaç gidermek için bilmem nereye kadar gitmeniz gerekirdi.

Lazaroni’nin takımı 1990 kupasını kaçırdıktan iki yıl sonra, 1992’de Brezilya Olimpiyat Şampiyonu olunca voleybol oynamaya başladım. Voleybol sevdasıyla iki direk arasına file çekiyor, maç yapıyorduk. O tarihten 1997’ye kadar epeyce voleybol oynadım. Sonrasında ise sadece futbol. Biri-si, falanca kız çok güzel dediğinde ben hiç orali olmuyordum. Sadece futbol oynamak istiyordum. Tek tutkum nerede ve nasıl olursa olsun futboldu. İkiye iki, üçe üç, sokakta, çayırda, kumda, çamurda...

Sürekli serbest vuruş çalıştım. Bu şekilde bir sürü gol atıyordum. Kendime Neto demeye başladım; hiç kimsenin topa onun kadar iyi vuramadığı kanaatindeydim. Zico Japonya’ya gidiyordu ve sağaktı, bu yüzden Neto ve Pita’dan hoşlanıyor, solakları beğeniyordum. Mesela, o sıralarda milli takımda yeteneğini sergileyen Rivellino’yu.

Kardeşim Alexandre, Curitiba gençler kategorisinde bek ya da orta saha oynayabilirdi. Ardından Paraná ikinci ya da üçüncü ligine geçebilirdi, ancak dikkat çekemediğini görünce vazgeçti. Hiç değilse denedi, çaba gösterdi. En gencimiz Alan, onu bile yapmadı. Eğer bizim yaşam hikâyemiz spor yoluyla değişecekse bu benimle olacaktı.

Colombo'da, Bola de Ouro'yla, 13 ya da 14 yaş çocuklara yönelik turnuvalarda Atlético, Coritiba ve diğer birçok takımla karşılaştım. Bir detay, henüz 10 yaşındaydım. Sürekli kendimden büyüklerle oynadım. Kendi yaşımdakilerle yalnızca AABB'nin salon futbolu maçlarında oynadım, ancak orada da minikler kategorisinde olmama rağmen, yıldızlar takımındaydım, yani sürekli bir üst kategoride yer aldım.

Kendimi bildim bileli herkes yetenekli olduğumu söylüyordu. Topa farklı vuruyor ve sürpriz şutlar çekiyordum. Doğruya doğru, bütün gün top ayağımdaydı. Üzerimde bir şort ve top. Sahada kim varsa ona karşı gün boyu maç yapıyordum. Sadece okulda futbol oynamıyordum.

İlköğretim dördüncü sınıfa kadar Monteiro Lobato Lisesi'nde okudum. İyi bir öğrenciydim. Ancak spor okuluna girer girmez antrenmanlara başladım ve durum biraz değişti. Bir türlü sınıf geçemiyordum. AABB okulda zorlandığımı fark etti ve beni bir başka okula, Cecília Meireles'e nakletti. Okula gitmek tam bir belaydı. İki ayrı otobüse binmek ve bir duraktan diğerine bir hayli yürümek zorundaydım. Saat 07.30'da okulda olabilmek için sabah saat 06.00'da evden çıkıyordum.

Okula gidip gelirken terminalle kavşak arasında, çocukların erken saatlerden itibaren top oynadığı bir saha gördüm. Her gün onlara katılsam mı, yoksa devam mı etsem diye düşünüp duruyordum. Güzel bir günde yanlarına gittim. Kimsenin haberi olmayacağını düşünüp onlara katıldım. Ta ki notlarımın iyi, ama devamsızlığımın çok fazla olduğu söylenene kadar. Beni sorguya çektiler. Birkaç yalan attım, ama zaten gerçeği biliyorlardı, babam da biliyordu. Konuşmak için beni çağırdı ve dalga geçip geçmediğimi sordu. Eğer okumak istemiyorsam bütün gün mahallede futbol oynayabilirdim. Okula gitmek için harcanan paraya yazıktı.

Bu kadarla da kalmadı. AABB yetkilileri beni çağırdı ve artık onlarda oynayamayacağımı, derneklerinin önceliğinin futbolcu yetiştirmekten çok vatandaş yetiştirmek olduğunu söylediler. Notlarım sınıfı geçmek için yeterliydi, ama devamsızlıktan kalıyordum.

Bu arada Paraná dışındaki bir salon futbolu şampiyonasına katıldık, bazı velilerin beni şikâyet ettiğini, birinin Alex okula gitmeden sınıfı geçti dediğini duydum. Bir arkadaşımın annesi, yanlış yaptığımı söyleyerek beni uyardı. Ertesi yıl kaydımı, Curitiba'da özel bir lise olan ve sporculara burs veren Camões'e aldurdum. Okulun önceliği, geleceğin sporcularına okuma olanağı

sağlamaktı. Gençler okuyor ve karşılığında lise, turnuvalar kazanıyordu, lisenin şöhreti artıyordu. Yaşasın, bu arayıp da bulamadığım bir şeydi... Hem okuyacak hem de futbol oynayacaktım.”

Coritiba ve Corinthians'ın eski savunma oyuncusu Cláudio Marques, uzun süren profesyonel futbol yaşamından sonra Camões'e öğretmen oldu. Okulun futbol takımının koordinatörü ve antrenörü olarak, okullar arası şampiyonalarda yarışacak takımı kurmak için 15 kişiye burs verme yetkisine sahipti. Çocukların arasından Alex'i seçti. Ona 1992'den 1994'e kadar sürececek, üniforma, spor ayakkabısı, ulaşım, sırt çantası ve ders programını da içeren iki yıllık bir burs verdi.

Sorun böylece halloldu.

“Çocukluk tutkum, salon futbolu oynamaktı. Düşünün her saat top ayağınızda... Salonda, kariyerlerini sahada sürdüren ve hatta profesyonel olan birçok insanla birlikte ya da karşılıklı oynadım. Lúcio Flávio, Tcheco, Ricardinho gibi. Zé Elias rakibimizdi, Curitiba Kulübü'nü savunuyordu. Ricardinho, Pinheiros'ta yetişti, sonra Paraná Kulübü'ne geçti. AABB'de bir yıla yakın birlikte oynadım, ancak çoğu zaman rakiptik. O benden bir yaş büyüktü, fakat ben sürekli büyüklerle oynadığımdan, neredeyse 9 yaşından 14 yaşına kadar yıllarca karşı karşıya geldik, ardından bütün saha futbolu kariyeri boyunca da.”

Yeri gelmişken, Alex salon ve saha futbolu arasında ikiye bölünmüşken, Brezilya Milli Takımındaki tarihini yazmaya da başlamıştı. 1993 yılı Ocak ayında Kolombiya'da yapılacak, 17 yaş altı Güney Amerika Kupası için Ekim 1992'de takıma çağırıldı.

“İlk gruba çağırıldım. São Cristovão'da oynayan Ronaldo Nazário da gruptaydı. Kimse onu tanııyordu, fakat tam bir canavardı. Hepimiz fizik olarak zayıftık, o ise uzun boylu, ince ve akıl almaz patlamalar yapacak yetenekliydi. Pek sık görülmeyen biçimde, iki ayağını birden kullanırdı, hepimizden üstündü. Kuşkusuz bütün kariyeri süresince olduğu gibi.”

Teresópolis Grana Comary Stadi'ndaki antrenmanlarda Alex bir şanssızlık yaşadı. Maçlara bir hafta kala topuğundan sakatlanıp takımdan ayrılmak zorunda kaldı.

“Çok üzüldüm. Antrenmanlara son verip Curitiba'ya gittim. Ancak salon futbolunu tercih etme fikriyle geri döndüm. Ama 1993'te Zé Elias, Co-

rinthians'ta sahaya çıktı ve Ronaldo Cruzeiro'da dikkat çekti. Bunu herkese söylüyordum, bu olacak şey değildi! Kısa bir süre öncesine kadar onlarla birlikte oynuyordum! Ben de profesyonel olabilirdim.

Tam o sıralarda AABB'dekiler beni uyarmıştı. 'Alex, salon futbolcusu olarak kariyer yapmak istersen güzel salonlarda oynayacaksın. Ancak görüyorsun Zé Elias Morumbi'de, Ronaldo Mineirão'da bu şansını sana ancak saha futbolu verebilir.'

O anda jeton düştü. Salon futbolunu hobi kabul ederek futbola başka türlü bakmaya başladım. Önceliği saha futboluna verdim ve ona göre davrandım. O ana kadar tam tersini yapıyordum, çünkü bana olanak sağlayan salon futboluydu. Salon futbolundakilerin bu uyarısıyla Curitiba'ya daha sık gelmeye başladım. Spor yoluyla yaşamımı değiştirmek istiyordum."

Alex, milli takıma katılmadan önce, 1991'de AABB takımıyla Paraná ve Brezilya şampiyonluğunu kazandı. Inpacel'de oynayan ülkenin gelecekteki en iyi salon futbolcusu Manoel Tobias'la karşı karşıya geldi. Ulusal turnuva finalinde AABB, Rio takımı Fluminense'yi 4-3 yenilgiye uğrattı.

Aynı yıl Curitiba, São Paulo Eyaleti'nin Laranjal Paulista şehrinde, minikler kategorisinde Brezilya Şampiyonasına katılma daveti aldı. Alex'in yaşamı değişmeye başlıyordu.

"Miro, Coxa'nın minik, sonra da yıldız, genç ve profesyonel takımında futbol oynayabilmek için miniklerde devam etmemi söyledi. Tekrar AABB'nin başına geçti. Bu arada, ben para kazandığım salon futboluna devam ediyordum."

Alex'in Curitiba'sı, Paulista şampiyonluğunu kazandı. 1985'te profesyonellerin kazandığı Brasileiro Kupası'ndan bu yana ilk ulusal futbol başarısıydı bu. Çocuklar, itfaiye arabalarının üzerinde şehrin sokaklarında tur atıyordu.

Takımın kondisyon çalıştırıcısı Gilson Kleina'ya göre Alex akranlarından çok öndeydi.

"Antrenmanlarda çok ilgiliydi, bizle sohbet ederdi, kondisyon çalıştırıcısı olarak yeni teknikler uyguladığımda beni desteklerdi. Liderlik yeteneği doğuştan geliyordu; grupta nasıl davranılacağını ve rakibe karşı nasıl bir tutum takınacağını biliyordu. Genç olmasına rağmen futbol dünyasına ha-

zır olduğunu gösteriyordu. Baskıyla, taraftarın yarattığı ortamla ve gösteriş merakıyla nasıl başa çıkılacağını biliyordu.”

“Alex çok sıkıntı çekti. Colombo’da oturuyor, antrenmanlara otobüsle geliyordu, bazen dönüş parası olmuyordu. Çok kararlıydı, ne yapmak istediğini biliyordu,” diye anlatıyor Coxa’nın şoförü Maurício Bragagnolo.

“Büfede ona veresiye satış yapardım, ödemeleri hiç aksatmazdı. Çilek ve çarkıfelek suyu, poğaça, sandviç ve ciklet alırdı,” diyor Jurandir Sena ya da bilinen adıyla Jura. “AABB’den parasını alır almaz borcunu öderdi.”

Alex 1992’de, teknik direktör José Lima yönetimindeki minikler takımıyla Coxa’ya Paraná çapında şampiyonluk kazandıran golü attı. Takım, Paraná Kulübü’nü Alto de Glória’da 1-0 yendi ve deplasmanda golsüz berabere kalarak zaferi garantiledi. Gegê lakaplı takım arkadaşı José Luiz de Oliveira Júnior, karşılaşmada son noktayı koyan vuruşu unutmuyor:

“Paraná’nın orta sahasında, daha sonra Inter ve Vasco’da oynayacak olan Perdigão vardı. Bizde her şeyi değiştirecek kişi Alex’ti, golü tam fotoğraflıktı. Ceza sahası dışından sağ ayağıyla yaptığı vuruş, köşeyi kapatmak için çıkmış olan kaleciyi şaşırttı. Usta işi bir aşırıma, muhteşem bir goldü.

ALTIN ÇOCUK

CORITIBA 1994-1997

Coritiba genç takımında oynadığı sırada Alex, Cláudio Marques'in maç yorumları yaptığı kabine girerek ona kulüpten tek kuruş almadığı bilgisini verdi. Babası Ernesto'nun Santos'un stadyumu Vila Belmiro'nun sorumlusu olduğunu ve Santos takımında bağlantıları bulunduğunu biliyordu. Péle'yi futbol sahnesine çıkaran kulübe transfer olmak için ondan yardım istiyordu.

Gerek kalmadı. 1994'ün sonunda, kulübün yaşadığı ekonomik zorluklar yüzünden, genç takımdan oyunculara sıcak bakacağını ilan eden Paulo Cesar Carpegiani, A takımının teknik direktörlüğüne getirildi.

"1990'da Coxa'nın teknik direktörlüğünü yapmıştı ve bir teknik adamın genç takımdan oyuncu aldığı son yıldı. Beklentimiz, kendini göstermeye başlayan gençlere aynı şansı tekrar vermesiydi. Bizim takımdaki adaylardan çok söz ediliyordu. 1994'te şampiyon olmuştuk ve 1995'te daha da iyiydik.

Pacheco dizinden sakatlandığında, bu mevkide kimseden iyi sonuç alamadı. Bana şans verilmesini bekledim. Çünkü birçok gol atıyordum. Dahası, Paraná gençler liginde en iyi orta saha oyuncusu seçilmiştim.

1995 başlarında, Carpegiani bizim genç takımın hemen hemen tümünü A takıma aldı. Henüz 16 yaşına giren ve takımın en genci olan ben hariç. O sırada Cláudio Marques, 'Çok geçmeden sen de bizimle antrenmanlara başlarsın, moralini bozma' dedi. Bir hafta, bilemedin on gün sonra A takımla antrenmana başladım."

"Carpegiani, yardımcısı olmamı istedi," diyor, adayların kaptanı yapılan Cláudio Marques. "Kulübün altın çocuğundan söz ederek onun kafasını öy-

lesine şişirmiştım ki, benden çocuğu getirmemi istedi. Alex'i soyunma odasında buldum, birlikte yukarı çıktığımızda Carpegiani bal dudaklı, minicik, kıvrıkcık saçlı çocuğu görünce ikna olmadı. Bütün ihtiyatlılığına rağmen onu antrenmana çıkartacağı sözü verdi bana.”

“Bir öğle sonrası, zayıf, iyi bir çocuk olan Alex geldi,” diye hatırlıyor Paulo César Carpegiani. “Antrenman için birine ihtiyacım vardı ve onu 30 dakikalığına antrenmana aldım. Delikanlıdan o kadar memnun kaldım ki gruba dâhil oldu.”

“A takım antrenmanında, gerçek bir Pacheco olan Erielton’la karşılaştım. Bunun üzerine Carpegiani, artık ‘Pachequinho’ adını kullanmaya devam edemeyeceğimi, bundan böyle herkesin beni Alex adıyla çağıracağını söyledi. Ve öyle de kaldı.

Ocak ayında A takıma çıktım, fakat ara sıra adaylar arasında oynuyordum. Bazen de genç takımdan gençlerle. Ta ki bir gün Carpegiani bana fırsat vermenin zamanı geldiğini düşünene kadar. Bu fırsata dört elle sarıldım ve hiç bırakmadım.”

Alex ilk maçına Albay Emílio Gomes Stadyumu’nda çıktı. 2 Nisan 1995 günü Coritiba, Irati’yi 3-1 yendi. Maçın başında oyuna giren, hücumlarda yaratıcılığını gösteren genç oyuncu on dakika içinde iki gole katkı yaptı.

Paraná Şampiyonası’nda União Bandeidante karşısında zafer kazandıkları, Coritiba’nın stadyumu Couto Pereira’daki A takımla ilk maçında 90 dakika oynadı. Bir sonraki maçta, ilk derbisinde, tarihi rakip Atlético’yu gol yağmuruna tutarak 5-1 kazandıkları maçta dokuz tane gollük pas attı.

“O andan itibaren Carpegiani beni takımdan çıkarabilirdi, ama ekip-ten hiç ayrı kalmadım, sürekli ilk on birdeydim. Salon futboluyla Coritiba arasında bir seçim yapmam gerektiğini söyledi. Ben de seçmem gerekenin kulüp olduğunu, ama ulaşım masraflarımı karşılayanın ve biraz da olsa para kazandıranın salon futbolu olduğunu söyledim. Profesyonel olarak ilk kontratımı en kısa sürede yapacağımı bildirdi.

17 yaşındaydım. Babamdan işyerinde bir belge hazırlamasını ve imzalamak üzere Coritiba’ya gitmesini istedim. Mutlu oldu, ama o işi bizzat yapmalıydım. İmzalaması gereken bendim. Artık yetişkin olduğumu ve kararlarımı kendi başıma verebileceğimi söyledi. Çok geçmeden 700 reallik bir kontrat imzaladım. 500 reali evdekilere verip kalanını ulaşım masrafları için ayırdım.

O ana kadar Coritiba bana tek kuruş ödememişti. Kazu sayesinde kulübün bir grup Japon'la yaptığı anlaşma vardı en azından; birçok Asyalı pratik yapmaya geliyor, biz de onlarla bir tür değiş tokuş yapıyorduk. Onlar şehri tanımak istiyor, biz onları gezdiriyorduk ve hallerinden memnun bize hediyeler veriyorlardı. Bana profesyonel krampon garantisi verdiler. Bu şans oldu, çünkü Coritiba'dan hiçbir şey kazanmadım. Kulüp ilk yıl ulaşım masraflarını karşıladı, başka da bir şey yapmadı.

Kontrat imzalanınca var gücümle oynamaya başladım. Huzursuzdum. Takımın sol açığı, eski futbolcu Dida sakın olmamı söyledi. 'Maç başladığında top sana gelir, topa hâkim olur ve ilk numaranı yaparsın' diyordu göz kırparak. 'Bütün bu gerginlik uçup gider.'

İşin iyi tarafı sorumluluğum yoktu. Bir galibiyetin ne getireceğinin, bir mağlubiyetin nelere yol açacağını farkında değildim. Coritiba'da hiçbir şey almadan yedi ay kaldım ve parasızlıktan şikâyet edebileceğim kimse yanıma uğramadı.

Bu ilk dönemde bana çok fazla yardım eden birinden *Sofi'nin Dünyası* kitabını aldığımda bir parça rahatladım. Kitap çok kalındı. O bana bir şey anladın mı diye soruyordu, ben hiçbir şey anlamıyordum. Bana bunun doğal olduğunu, kitabı saklamamı, daha sonra yeniden okumamı ve o zaman anlayacağımı söyledi. Yıllar sonra söyledikleri gerçek oldu.

Daha sonrasında ise bir taraftar bana Garrincha hakkında yazılan *Yalnız Yıldız* adlı kitabı hediye etti. Ben odamı eskilerden Ademir Alcântara'yla paylaşıyordum ve bu alışma döneminde kitap okuyacak çok zamanımın olacağını söyledi. Eğer okuma alışkanlığı edinilirse bir daha bırakılamaz. Benim için de öyle oldu. Bir kitaptan diğerine geçtim ve başka şeyler aramak ilgimi çekti. Kendiliğinden okumaya tekrar dönmüş oldum."

Coritiba, zorlu bir dönemden geçiyordu. Kulüp tarihinin en önemli ismi olarak kabul edilen Evangelino Neves başkandı. 1967-1979 arasında, on kez Paraná şampiyonluğu ve 80'li yıllarda onaylanmayan bir Brezilya şampiyonluğu kazandırmıştı. Alex'in takıma girdiği dönemde Coxa ekonomik olarak iyi gitmiyordu. Evangelino kulübü bırakmaya zorlandı ve onun yerine işadamlarından oluşan bir üçlü takımın başına geçti: Joel Malucelli, Sérgio Prosdócimo ve Edison José Mauad.

“Üçlü geldi ve ilk gün kulübün bize olan borcunu kapatan birer çek verdi. Evangelino elimizdeki parayı görünce bırakmaktan vazgeçti ve yeniden başkan olmaya kalkıştı. Edison Mauad takım liderlerine telefon etti ve bu darbe girişimi yüzünden üçlünün geri çekileceğini bildirdi. İlk önlem olarak çeklerin arkası kesilecekti.

Bizden büyük oyuncular grev önerisiyle bizi bir araya getirdi. Ertesi gün Paranaguá'da Rio Branco'yla maçımız vardı, artık kimsenin konsantre olmayacağı ileri sürüldü. Evangelino bir kez daha yönetimden çekildi.

21 Haziran günü demir üçlü yönetimindeki ilk maçımızda, maçın sonlarına doğru sele dönüşen yağmur altında ve çamurun içinde köşe vuruşu atmaya gittiğimde durum 1-1'di. Belki de hayatımda attığım en kötü köşe vuruşuydu. Kaydım, top yanlışlıkla ilk direğe doğru gitti, iki rakip oyuncu iskaladı, fakat top bir su birikintisinde durunca bizim santrfor kayarak vurdu ve durumu 2-1 yaptı. Yeni üçlü yönetimine galibiyetle başlıyordu.”

Bu arada Alex'in ilk golü daha önceden gelmişti; 7 haziran 1995'te. Londrina şehrindeki Café Stadyum'da, 4-0'lık gol yağmuruyla sonuçlanan Matsubara maçına damgasını vurmuştu. Birbiri ardına çıktığı maçlarda kalitesini ortaya koyuyordu.

“Bir maçta salon futbolunun farklı numaralarını kullanmıştı,” diye anımsıyor Eriélton, diğer adıyla Pachequinho. “Fantastik bir şekilde savunma oyuncularını art arda çalımlayarak çıktı. Sıraya dizdi ve dört kişiyi geçti. Bacak arası yaparak ceza sahasına girdi ve çok az farkla golü kaçırdı. Tribünlerin neredeyse tamamı alkışladı.”

Paraná Kulübü o yıl şampiyon oldu. Alex Paraná ölçeğinde en iyi çıkış yapan oyuncu seçildi.

“Mogo Mirim'e karşı oynadığımız maçtan sonra istifa edene kadar Carpegiani'yle takımda iyi işler yaptım. Maçı kaybettik ve kulüpte bir efsane olan Dirceu Krüger geçici olarak teknik direktörlüğe geldi.”

“Alex her zaman zeki bir futbolcuydu,” sözleriyle övüyor onu “Sarı Ok” anlamındaki “Flecha Loira” olarak anılan Krüger. “Olağanüstü hareketleri vardı, asla çok koşan bir futbolcu değildi, ama nerede olması gerektiğini biliyordu. Diğerlerinden daha önce düşünüyordu, yapacaklarını kafasında önceden tasarlıyordu.”

“Krüger'le, Remo ve Ceará'ya karşı kazandık ve maç sonuçları sayesinde dördüncü finale kaldık. Biz, Atlético Paranaense, Mogi Mirim ve Carua-

ru'dan Central. Bunun üzerine Coritiba finaller için Lori Sandri'yi transfer etti. Mogi'yi 5-0'la bozguna uğrattık; Atlético ve Coritiba arasındaki derbi maçlarına verilen adıyla Atletiba'da, Atlético'yla sahasında berabere kaldık; Central karşısında Pernambuco'da kaybettik, ancak sahamızda gol yağdırdık. Beşinci maç ikinci sırada çıktık, Atletico zaten birinci lige yükselmişti. Eğer onları yenersek önceki maçların sonuçlarına göre birinci lige çıkacaktık. Birinci lige çıkmamızı garantileyen bir sonuçla, 3-0 galip geldik.”

O inanılmaz 13 Aralık 1995 günü, Coxa-branca'nın gol yağmuruna liderlik etti. Daha onuncu dakikada ceza sahası dışından Ricardo Pinto'nun kalesine sert bir şut çekti ve skor tabelasında ilk değişiklik gerçekleşti. Bu muhteşem hamleyi taçlandırmak için Pacheco'yu gollük pozisyona sokan zarif bir pas attı ve o da attığı golle sonucu kesinleştirdi.

“O ana kadar attığım en heyecan verici gol, tam da kulüp için mücadele ettiğim en önemli maçta geldi. Derbilerdeki ilk golümdü.

Ailem büyükannemin evinin bahçesine bir ev yapmayı başarınca kira belası sona ermişti. Benim, annemin ve babamın parasıyla inşa edilmesine rağmen evimiz olarak göremiyorduk orasını. Bu duyguyu ancak annemin ve babamın yaşamları boyu biriktirdikleri parayı, 1995 yılında Coritiba'nın birinci lige çıkışı nedeniyle aldığım primle birleştirerek üst geçidin yakınlarında bir ev yaptığımızda tattık. Yönetim 12 bin real ödedi. Kulüple yaptığım yıllık anlaşmadan daha fazla.

Karakterimi büyükannem, babam ve annem şekillendirdi. Saygı ve dürüstlük evde her gün duyduğum sözcüklerdi. Babamdan tek bir tokat yedim. Altı yedi yaşlarındayken anlamını bilmeden babama ‘ibne’ diye hitap etmişim. O yaşlarda duyduğun lafları tekrarlıyorsun; bunun üzerine sağlam bir tokat yedim ve hayatım boyunca hiç kimseye o sözcükle hitap etmedim. Bana vurduğu tek olaydı. Vurmak gerekir miydi, gerekmez miydi bilmiyorum ama benim durumumda işe yaradı.

Daha sonra o sözcüğün anlamını öğrendim. Futbol ayakkabısı, sandviç alamayacak durumdaki çocuklardan yararlanan ‘hocalar’ gördüm, her şey cinsel olarak çocuklardan faydalanmak içindi. Coritiba'da bana şunu söyleyen arkadaşlarım oldu; şu ibneyi becerirsen birkaç çift spor ayakkabısı götürürsün. Amatörlük dönemlerinde böyle şeyler çok oluyordu. Tanrı'ya şükür buna hiç ihtiyacım olmadı. AABB'deki salon futbolu beni pek çok şeyden korudu, fakat pek çok çocuk benim kadar şanslı değildi.

İlk aşkı 13'ünde yaşadım. Bizim evin karşısında oturuyordu. Erkek kardeşinden çok korkuyordu. Fakat bu sadece üç dört ay süren bir çocukluk aşkıydı.”

“Daha sonraları âşık olduğu başka bir kızdan bir öpücük istedi,” sözleriyle anımsıyor Adenir. “Kızın kardeşi, def et bu serseri, bu baldırı çıplağı diyerek müdahale etti. Alex ağlayarak eve döndü. Birinin size serseri demesi hiç kolay değil, çok can acıtıcı.”

“Çöp gibi, fakir ve esmerceydi, kimse ona âşık olmuyordu,” diyor o anki durumunu açıklarken halası Lira. “O biraz çirkinceydi, akan kirli burnuyla, düzgün olmayan yürüyüşüyle kimse ona değer vermiyordu. Şimdi herkes onu seviyor. Ama o zamanlar çirkin ördek yavrusuydu.”

“1993'te bir başka kıza, Thaís'e âşık oldum. Benimle evlenmek istedi, parmağına yüzük taktı fakat ben istemiyordum. 16 yaşındaydım ve parasızdım. Kulübün yıldızı olarak görülüyordum, Coritiba'nın beni satabileceğine dair her haberde kafamı şişiriyordu. Cruzeiro'ya gitmem söz konusu olunca 1995 ortalarında nişanlandık.

Daha önce belirttiğim gibi, Coxa'nın başkanlarından biri inşaat şirketi sahibi olan Edison Mauad'dı. İşleri yoğun olduğundan evinde çok az zaman geçiriyordu. Biz de ailenin oteli olan Mabu'da bir araya geliyorduk. Edison en azından bir gün herkesi çevresinde toplayabilmek için bütün aileyi oraya çağırıyordu. Kızı Daiane Krieger Mauad dikkatimi çekti. Hiç yakın temasta bulunmadan, uzaktan.”

“Top oynamaya tutkundum. Asla oyuncak bebeklerle vakit geçiren uslu, cici bir kız olmadım. Sessiz sakın oyunlar bana göre değildi. Teneffüslerde diğer kızlarla oturmak yerine top oynamayı tercih ederdim.

Futboldan hoşlansam da çok sık stadyuma gitmezdim. Ta ki bir gün annem seyahatleyken babamdan beni Couto Pereira'ya götürmesini isteyene kadar. Maçta her şey oldu, kavga bile. Galip geldik. Atmosfere hayran oldum ve maçlara gitmeye başladım.

Kız çocuğu olsam da babamla her zaman yakın bir ilişkim oldu. Çocukça tavırlarım çok hoşuna giderdi. Jokey Kulübü başkanırken harada çok vakit geçiriyordum. Fakat sonraları futboldan daha çok hoşlandım. Antrenmanlara gidiyordum; her cumartesi sabahı maç seyrediyor, takım toplantılarında Mabu Otel'de kalıyordum. 1995'te Paranaense'ye mağlup olduğumuzda

deli gibi ağladım... Coritiba ikinci ligden birinci lige çıktığında takımla birlikte seyahat edecek kadar aralarına katıldım.”

Daiane ile ilk karşılaşmalarını şöyle anlatıyor “Forninho adlı restoranda Brezilya futbol elitine katılımımızı kutluyorduk. Bir ara Edison Mauad omzuma vurarak bir numaralı hayranımla beni tanıştıracaklarını söyledi. Takım arkadaşlarım kızından söz ettiğini söylediler. Yürürken çılgın bir kız arkadaşının yanında Dai’yle karşılaştım. İkisi yolumuzu kesti. İlk göz göze gelişimizdi.

Dai arkadaşının imza istediğini söyledi. Beni yakından gördüğü için kız çığlık atıyordu. İmzaladım ve bir numaralı hayranının kızı değil, başkanın eşi Flávia olduğunu anladım. Ayağa kalktı, iltifatlar etti, kutladı ve hayatta temkinli olmamı söyledi.

Oturduğum yere döndüm, arkadaşlarım başkanın kızının beni çağırdığını Thaís’e söylemekle tehdit ettiler. Yanıldıklarını söyledim. Beni görmek isteyen başkanın eşi idi. Kızı yüzüme bile bakmadı.”

“O karşılaşma için bütün şehir ayaklandı. Maçta Alex durumu 1-0 yaptı. Tanışmıyorduk bile, ama gole sevinirken neredeyse altıma kaçırıyordum. Maç 3-0 bitti, şenlik zamanıydı, üstümü değiştirmek için eve uğradım ve kutlamaya bir restorana gittik. O dönemde Atlético’dan birine âşıktım, fakat ciddi bir ilişki değildi, bildiğiniz şu ilk aşklardan. Coxa-branca hastası bir kız arkadaşımı götürmeyi tercih ettim.

Arkadaşım gelmek istedi çünkü Alex’le tanışmak istiyordu. Babam onu çağırdı, Alex geldi, itiraf edeyim, fazla dikkatimi çekmedi. Benim için kulübün oyuncularından biriydi sadece. Bu arada arkadaşım onu yakından görünce delirdi. İmzasını attığı sırada titriyor, çığlık atıyordu. Alex kızın formasını imzaladı, ben fazla ilgi göstermedim. Ne ben onun için oradaydım, ne de o benim için.”

“1996 yılı başlarında, Paranaguá’da bir yaz turnuvasına katıldım. Dönüşte genç milli takım seçmelerine katılmak için hızlı hareket etmem gerekiyordu. Acelem olduğundan Edison Mauad’ın arabasıyla dönmeyi kabul ettim.

Yolda bana bir sürü şey anlattı. Eğitiminden söz etti, babasının Lübnan’dan nasıl geldiğini, nasıl servet edindiğini, nasıl aile kurduğunu anlattı. Annemin ve babamın nasıl insanlar olduğunu sordu ve asıl konuya geldi; yaşadığım aşk konusuna. En önemli öğüdünü verdi. Benim kafası çalışan

biri olduğumu, âşık olduğum kızı gördüğünü ve herhangi bir şeye ihtiyaç duyarsam, ona söylememin yeterli olduğunu, çünkü evlenmeme yardımcı olabileceğini söyledi. Sürekli aile kavramının ne kadar önemli olduğundan söz etti.

Bütün bunları duymak beni şaşırttı. Profesyonel takımdaki ikinci yılımda her şey bende şaşkınlık uyandırıyordu zaten. O kutlamada kendimizden geçtik, hemen ardından da harika bir Paraná Şampiyonası çıkarttık. Fakat finalde Paraná Kulüp'e ikinci kez yenildik. Buna rağmen turnuvanın yıldızı seçildim.

O sezon boyunca annemle ve babamla şiddetli tartışmalarımız oldu. Coritiba'nın oyuncusuydum, sabahları bazen iki kez antrenmana çıkıyordum ve üstelik okula gitmem gerekiyordu. Otobüse bin, oraya git, buraya git ve sonunda Colombo'ya geri dön. Eve bitkin halde geliyordum.

Bir gün Atletiba derbisini kazandık, ertesi gün okul var, ama insanlar benimle maç hakkında konuşmak istiyor. Bütün bunlar sabrımı taşırdı. Maça çıkıyor, antrenman yapıyor ve akşam yorgunluktan bitkin düşüyordum; ders çalışmak yerine tanımadığım insanlarla sohbet etmek zorunda kalıyordum. Evdekilere okulu bırakacağımı söyledim. Annem bana öğüt verdi; okumam gerektiğini, futbol başarısının garanti olmadığını söyledi. Babam ise futbola odaklanmamı istedi. Daha sonra okula tekrar dönebileceğimi söyledi; futbol hayatımı değiştirmenin tek yoluydu. Sadece futbola odaklandım.

O Atletiba derbisi nisanda oynandı. 3-1 kazandık. Maç sonunda her zamanki gibi ayrılmak için kalabalığın dağılmasını bekledim. Boa Vista Terminali'ne geldiğimde otobüsümün çıktığını gördüm. Sefer listem vardı, pazar günüydü, 20 dakika beklemek zorundaydım. Bir banka oturdum. 18 yaşındaydım ama Coxa'da oynadığımdan artık şehirde biraz tanınıyordum. Siperliğini aşağı indirerek şapkamı başıma geçirdim, kaset çaları taktım ve göz ucuyla çevremi incelemeye başladım.

Bir ara otobüsten 30 civarında Coritiba taraftarının indiğini fark ettim. Otobüsten indiler ve yakınlarda durdular. Bir sonraki otobüsten ise Atlético taraftarlarından inenler oldu. Doğal olarak bir tartışma başladı. Aniden Atlético'nun organize ettiği 'Fanatikler' grubundan formalı bir taraftar bulunduğum tarafa doğru geldi. Ben oturmuş kendi halimde müzik dinlerken, herif omzuma vurdu ve 'Siktir, sen Alex değil misin?' diye sordu. Yüzüne

bakmadan ‘Hayır’ dedim. ‘Hiç kimse değilim, sen deli misin?’ Bu kez daha hızlı vurdu omzuma, artık emindi, ‘Vay be, evet Alex!’

Muhtemelen yüzüne baktığım için ya da sesimden adamın hiç şüphesi kalmamıştı. Koşarak arkadaşlarının yanına gitti. Çabucak ne yapmam gerektiğini düşündüm. Hemen kaçtım oradan. Olup bitecekleri bekleyemezdim.

Bin basamaklı bir merdiveni çıktım ve soluk soluğa bir eczaneye girdim. Çalışana durumu açıklayınca beni çıkışında bir taksi durağı olan arka tarafa yönlendirdi. Uzaktan baktığımda taraftarlar arasındaki kargaşanın devam ettiğini gördüm. Taksiye bindim ve ayrıldım. İlk arabamı satın alma noktasına gelmiştim.

Ertesi gün Coritiba yöneticileriyle oturdum ve Atlético taraftarları arasında kalmaktan kıl payı kurtulduğumu, bu nedenle bir arabaya ihtiyacım olduğunu bildirdim. Couto Pereira Stadı’nda, galerilerin altında, sol açık Dionisio ve Internacional’in eski orta sahası Norberto’ya ait ikinci el araba galerisi vardı. Az kullanılmış 1992 model bir Monza aldım. Onunla orada burada dolaşmaya başladım. Henüz ehliyetim bile yoktu.

Bir gün şehir merkezindeydim ve bir polis camı açmamı söyledi. Park ettim, polis beni karakola götürdü. Görevli bana dolandırıldığımı söyledi. Arabayı nereden aldığımı sordu, cevap verdim, bana arabanın arandığını ve haciz kararı olduğunu açıkladı. Sahibi krediyi ödememiş, arabayı Norberto’nun galerisine bırakmış ve o da bilmeden bana satmıştı. Ne yapmam gerektiğini sordum. ‘Arabayı eve götüreceksin ve bir daha bu arabayla trafiğe çıkmayacaksın. Arabayı gara bırakacaksın, aksi halde benim bu arabaya el koymam gerekiyor. Fakat ben arabaya el koymakla yetinmek istemiyorum, bu işi yapan kişiyi de yakalamak istiyorum.’

Kabul ettim. Tam çıkmak üzereyken, ‘Dur Alex, daha iyi bir yol var’ dedi. ‘Galeridekilere telefon et ve arabayı geri vermek istediğini söyle. Onlar paranı geri öder.’ Öyle yaptım. Hikâyeyi anlattım, galeri ödediğim parayı geri verdi ve polisle sorun çözüldü.

Birbirini izleyen dört maçta dört gol attıktan sonra, bir aydan fazla takımdan uzak kaldım. Harikulade bir nedeni vardı. Fransa’daki Toulon Turnuvası’nda mücadele etmek üzere Brezilya Milli Takımıyla yola çıkmıştım.

Takım çok iyiydi. Noronha kaleciydi; sağ kanat Paulo César; Luxemburgo’nun damadı Fabiano, Adailton ve Rôni’yle beraber forvetteydi. Yedek

kulübesinde bile Fábio Costa gibi başarılı olabilecek oyuncular vardı. Toninho Barroso tarafından iyi hazırlanmış bir takımdı.”

İyi bir gruptu ancak, takıma çağrılanlar arasında kulübünün A takımında oynayan tek futbolcu 18 yaşındaki Alex’ti. İlk maçta Portekiz’le berabere kaldıktan sonra Brezilya, Angola’yı yendi; 7-0’lık sonuçla Belçika’ya gol yağdırdı. Ve İngiltere’yi alt etti. Finalde berabere kaldığı Fransa’yı penaltılarla yendi.

“Alex, çok iyi bir takım olan Fransa karşısında takımın ritmini ayarlayarak orta sahayı kontrol etti,” sözleriyle övüyor Alex’i sol kanat oyuncusu Athirson. “Oynadığımız o en zor maçta, bir veteranın soğukkanlılığını gösterdi.”

“Toulon’daki şampiyonluğun verdiği moralle geri döndüm. Couto Pereira Stadyumu’nda 11 Ağustos 1996 tarihinde oynanan ilk Brezilya Seri A maçında, Juventude’e karşı 2-0 kazandığımız maçta bir gol attım. O gün doping kontrolü bana ve Dinei’ye denk geldi. Nedenini sonra anladım. Onun üre kontrolünde kokain artığı çıktı ve 120 gün oynamama cezası aldı. Dinei, çarşamba günü kokain çekmişti. Hiçbir kulübe bağlı değildi henüz; Coritiba perşembe günü onunla kontrat yapmıştı, o cuma takıma katılmış, forvetimiz olmadığından pazar günü oynamak üzere takıma alınmıştı.

Hiç uyuşturucu kullanmasam da, toz ikram edilen futbolcu partilerine katıldım. Sohbet edip gevşediğimiz sırada bazıları ortadan kayboluyor, teras çıkıyor ve kokain çekiyordu. Çılgın gibi geri dönüyorlardı.”

21 Ağustos’ta, Atlético Mineiro karşısında galip geldikleri maçta Alex kariyerindeki ilk serbest vuruş golünü attı. Kurban kim miydi? Son Dünya Kupası’nda Brezilya’ya üçüncü dünya şampiyonluğunu kazandıran kaleci Taffarel.

İki maç sonra genç oyuncu ilk kez bir maçta iki gole imza attı. Couto Pereira’da Bahia’ya karşı kazanılan 4-1’lik maçta parladı.

“Alex onu uyarmamı gerektirecek şeyler yapmıyordu,” sözleriyle hatırlıyor o maçı Dirceu Krüger. “Tavırları eleştiri fırsatı vermiyordu. Bahia’yla oynadığımız o maçta, maçın hemen başında bir penaltı kaçırdı ve taraftar söylenmeye başladı. O berbat atmosferi yaşadık fakat olabilecek en iyi şey oldu. Tamamen değişti. İki gol attı ve çok golle kazanmamızın yolunu açtı.”

“Tekrar o döneme dönersek, Thaís’le ilişkim sona erdi. Bir süre bekârlığın tadını çıkardım. Başka sevgililerim oldu. Bizi baştan çıkarmaya çalışan çok sayıda futbolcu düşkününü kız vardı. Bizi koruyacak bir antrenman sahamız olmadığından durum bugünden daha kötüydü.

Omurumdan sakatlandım, bir süre takımdan ayrı kalmak zorundaydım. Kulübün doktoru beni ameliyat etmek istedi. Araştırdım kendimi toparlamamın yedi sekiz ay alacağını öğrendim. Fizyoterapistim ameliyatı tavsiye etmedi. Ona göre fizyoterapi ve duruş bozukluklarına müdahale eden RPG yeterliydi. Cerrahi müdahale dışındaki herhangi bir şey.

Bıçak altına yatmadan antrenman yaptım ve ligin son döneminde geri döndüm. Coritiba epey değişmişti. Üçlü yönetim düşmüştü. Kulüp futbol bölümü için bir profesyonelle kontrat imzaladı, Marco Aurélio Cunha. Kulübü bırakmayı tercih eden Edison’la aralarında anlaşmazlık çıktı.

İşler iyi gitmiyordu ve birçok yeni oyuncu geldi. Bizim takımın Seri A’da oynamak için yeterli deneyimi olmadığı düşünülüyordu. Kulübe forvet Adil, orta saha Edu Marangon ve bek Luiz Eduardo gibi deneyimli oyuncular geldi. Coritiba’yı Seri A’ya çıkaranlar, seçenek olarak bir kenarda tutuluyordu, sakatlık geçiren bana gelince, bütün bu hareketliliği dışarıdan seyrediyordum.

Bir süre sonra Pepe yönetime geçti. Marco Aurélio ayrıldı ve Edison Mauad geri döndü. Kendimi toparlayarak, iyi durumda olmayan, düşmemeye çalışan Coritiba’ya şampiyonanın yarısında geri döndüm. Son bölümde zorlu dört maçımız vardı, yaptıklarını tahmin edin, deneyimli futbolcuları gönderdiler ve aşağı yukarı 1995’te kurulan takımın omurgasını yeniden sahaya sürdüler.

Cruzeiro’yla Mineirão’da, Grêmio’yla Olímpico’da, Portuguesa’yla Curitiba’da ve Corinthians’la Morumbi’de karşılaşacaktık; hiçbirini kaybetmemeliydik. Mineirão’da golsüz berabere kaldık; hayatım boyunca topum o gün döndüğü kadar çok direktten dönmedi. Geleceğin ulusal şampiyonunu Olímpico’da 2-0 yendik ve ikinci sırayı alacak Portuguesa’ya dört gol attık. Son aşamada, São Paul’da berabere kaldık. Bütün karışıklıklara rağmen her şey yolunda gitti. Dai’ye karşı tutkum o zamanlar başladı. Porto Alegre’ye hareket edeceğimiz gün havaalanında bir dondurma aldım, aklım ve dikkatim onda olduğundan dondurma gömleğimin her tarafına akmış. Cuca bana bakıp gülünce farkına vardım. Güneye doğru kirli bir gömlekle yolculuğa çıktım.”

Daine anlatıyor: “Babam evde ya da harasında sık sık barbekü yapardı, fakat yalnızca yaşça daha büyük sporcular benimle konuşuyordu. Milli takımında olması nedeniyle Alex’in katılmadığı bir barbekü partisinde diğerleriyle daha yakından tanışmıştık. Onunla sadece yanından geçerken gözlerimizle selamlaşıyorduk. Bana ne bir merhaba dedi, ne de bir şey söyledi. Yalnızca göz kırpyordu.

Benimle ilgilendiğini o gün havaalanında fark ettim. Gerçekte seyahat etmeyecektim. Erkek arkadaşım beni terk ettiği ve çok üzgün olduğum için gittim. Babam gelmem için ısrar etti.

Restoranda dondurma sırası beklerken o kadar üzgündüm ki, Paulinho Alves kulağıma eğilip fısıldadı: ‘Hey! her tarafına dondurma bulaştırmış, ağzının suyu akarak sana bakıp duran Alex’e bak.’ Ancak o anda ona karşı bir şeyler hissettim. Gülümsedim ve ilk kez ona farklı gözlerle baktım.”

“Coritiba’da istikrarsız oynadığım için satılacağım lafları çıktı. Bazı maçlarda muhteşem oynuyordum, bazılarında kötü. Mato Grosso’da yönetimden bana telefon geldiğinde, Ocak 1997’de Şili’de başlayacak Güney Amerika Kupası’nda oynamak üzere 20 yaş altı Brezilya Milli Takımı’ndaydım. ‘Alex, Teknik Direktör Otacılı Gonçaves burada, kulüpte; seninle sözleşme yapmak istiyor. Yokohama Flugels’ten bazı Japonlar seni izlemeye geliyor. Patlama yap!’

Umutsuzca bizim teknik direktöre koştum. ‘Toninho, birkaç Japon beni görmeye ve sonra da götürmeye geliyor.’ İçtenlikle ‘Alex, eğer Japonya’ya gidersen seni izlemem ve dahası seni Güney Amerika Kupası’na ve sonra da Dünya Kupası’na götürmem zor olur!’ dedi.

Toulon’dan beri hedefim buydu. Toninho’ya ‘Bu dostluk maçında beni hesaba katma, iyi oynamayacağım, sahada gezeceğim’ dedim.

Beni on birden çıkartmasını bile söyledim, fakat bu daha kötü olurdu, teknik direktörün seçimi olarak görülürdü. İlk yarıda takıma almaya ve devre arasında çıkartmaya karar verdi. Futbol hayatımı Japonya’da sürdürmek istemediğim, en küçük bir istek bile duymadığım için böyle davrandığımı belirtip teşekkür ettim.

Maç başladı, berbat bir ilkyarı çıkardım. Toninho devre arasında beni oyundan çıkardı. Daha sonra Coxa yönetimi nasıl geçtiğini öğrenmek için beni aradı. ‘Şöyle böyle’ dedim, fakat Japonya’da oynamak gibi bir niyetim olmadığını söyleme fırsatını kaçırmadım.

Japonların Coritiba'yla temasa geçerek Alex bizim düşündüğümüz kadar iyi değil dediklerini tahmin ediyorum.

O sıralarda para kazanması gereken Coritiba'nın durumunu zora soktuğumu biliyordum. Yurtdışına çıkmadan önce Brezilya futboluna imzama atmak niyetindeydim. Japonya'ya gitmiş olsaydım kariyerim kesinlikle bambaşka olurdu.”

“Sürekli Couto Pereira'da olduğumdan antrenman bitiminde onun gitmediğini fark ettim. Babamın odasında saatler geçiriyordu. Orada olduğum sırada bir bahaneyle odaya giriyor, sonra da çıkıyordu. Arkadaşları adamın kızını tavlarsa o tavlardı; çünkü benim adım yoktu, ben başkanın kızıydim. Paulinho, Alex'in benim için ortalıkta dolaşıp durduğunu söylüyordu, babam da aynı fikirdeydi. Üzerinde kısa bir şortla bana kaslarını gösteriyordu.

Birgün babam, ben ve o birlikte otururken gazete okuma bahanesiyle bana baktığı, ama gazeteyi ters tuttuğu efsanesi yayıldı. Çekingeng yaradılışıydı, bana yaklaşması mümkün değildi. Ben de ona nasıl yaklaşacağımı bilmiyordum. Üstelik benim başkanın kızı olduğum, futbolcuların da birer serseri olduğum lafları dolaşıp duruyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum.”

“Dai'yle ancak 1997'de yakınlaştık. Benim satılacağım dedikodusu çıktı. 20 yaş altı Güney Amerika Kupası'nda iyi oynamıştık ve Paraná Şampiyonası'na kuvvetli dönmüştüm.

Nisan sonunda Paraná Kulüp'le oynadığımız derbide bir penaltı golü attım ve 2-0 kazandık, ama korktuğum başıma geldi. Elimin iki parmağı kırıldı. Maç bitimi duştan sonra doktor bir atel yerleştirdi. Odasında çok oyalandığımdan ortalıkta kimse kalmamıştır diye düşünerek çıktım. Dai'yle ve birkaç eski arkadaşıyla burun buruna gelince şaşırdım.”

“Mesele şu ki Alex'in ilişkisi vardı. Maçlardan sonra yanında kız arkadaşıyla çıktığını görüyordum. Daha sonra uzun bir süredir yalnız, yanında kimse olmadan çıktığını fark ettim. Arkadaşlarıma söz ettim ve o derbiden sonra harekete geçmeye karar verdim.

Babam odasında çalışıyordu, yanımda kimse yokken Alex benimle konuşacak mı görmek için otoparka gittik. Onun ne istediğini biliyordum, ama bir ilk adım bekliyordu. Eli sakat, soyunma odasından başı önünde

çıktı, başını kaldırıp beni görünce biraz ürküdü. Gözlerini benden kaçırarak yanımıza geldi.”

“Dai’nin arkadaşlarından biri olan Andreia benden forma imzalamamı ve telefon numaramı da yazmamı söyledi.”

“Andreia, futbolcuların imzasını almaya bayılırdı. Alex’ten formayı imzalamasını istedi ve o da imzaladı, cesaretini toplayarak telefon numarasını da yazmasını söyledi. Dondum kaldım. Bunu yapacağı hiç aklıma gelmemişti.”

“Korktum, o kızı hiç tanıımıyordum. Fakat o kendisi için değil, Dai için istediğini söyledi. Numaramı yazdım ve koşar adım arabaya yöneldim.”

“O arabaya binince, mahvolduğumu düşündüm. Futbolcuların bir şöhreti var, değil mi? Dalga geçmek için soyunma odasında herkese anlatacaktı. Babam da bana sen serseri misin der, canıma okurdu. Ne yapacağımı bilmiyordum, üstelik aramak için ertesi günü bekleyemezdim. Ya birine anlatırsa?”

“Eve gelince telefonum çaldı, bilmediğim bir numaraydı. Arayan Dai’ydi. ‘Kötü biri olduğumu düşünmeni istemem’ dedi. ‘Kaygılanma, hiç kimseye anlatmayacağım.’ ‘Artık sohbet edebilecek noktaya geldiğimize sevindim’ dedim. Buluşmak için tarih belirledik. Dolaşan laflara göre, olsa olsa 16 ya da 17 yaşındadır diye düşünüyordum. Olgun görünüyordu; belki de bu yüzden benden daha yaşlı, 22 ya da 23 yaşındaki kızlarla dolaşıyordu. Sadece onun yaşı konusunda yanıldım.”

“Uzun süre lafladık ve telefon numaramı aldı. Ertesi gün beni aradı. Böylece her gün beni aramaya başladı. Dışarıda buluşmak için beni arıyordu, fakat gizlice.

Bir gün, babamın bir arkadaşının evindeydim, kızı da benim arkadaşım-
dı ve bütün hikâyeyi biliyordu. Oraya gelmesi için Alex’i aradım. Gelemeyeceğini, yattığını söyledi. Nefretle doldum, sinirlenip bağırdım. Israr ettiğim için aptal olduğumu, eğer gelmek istemiyorsa artık gerek de kalmadığını söyledim. Fikrini değiştirdi ve adresi istedi.”

“Ben kendimi başlarda biraz kasiyordum, fakat konuştuğça bu durum değişiyordu. Cuma günüydü. Babasının bir arkadaşının evine gittim, iskam-bil oynuyorlardı, sonra başka bir arkadaş daha geldi ve ortamdan sıkıldım. Bir süre sonra gitmem gerektiğini, sabaha antrenmanım olduğunu söyledim. O da ayrılmak üzere kalktı, annesi onu almaya geliyordu. Evdekilerle vedalaştık ve kapıya kadar bana eşlik etti.

Onu bir kere öptüm, daha doğrusu defalarca, fakat her öpücükte bir araba yaklaşıyordu; annesi olabilir korkusuyla ayrılıyorduk. Onlarca araba geçti ama hiçbiri Flávia'nınki değildi. Arkadaşları annesine evde beklemesinin daha iyi olacağını söylemişti.”

“Çok geçmeden, annem arayarak beni almaya gelmeyeceğini, üzerine bir üşengeçlik çöktüğünü söyledi. O an annemi öldürebilirdim! Alex'i daha fazla ve korkmadan öpebilirdim! İlk kez baş başa kalmıştık.

Gizlice buluşuyorduk, gizli kapaklı işler yapmak çok sıkıcı. Birlikte oluyorduk ama gergindik. Üstelik ben hâlâ ayak sürüyordum; bütün futbolcuların saf ve şımarık olduğu fikrindeydim. Başkanın kızını baştan çıkaracak, sonra da beni bırakmak isteyecek diye düşünüyordum.”

“Bir süre sonra yanlış davrandığımızı söyledim. Buna gerek yoktu. ‘Gizli aşk yaşamaya devam edemeyiz’ dedim ısrarla. Edison’la konuşabilirdim. O da aynı fikirdeydi. Geriye sadece onunla yalnız kalma fırsatını yakalamak kalmıştı. Tercihen de kulüp ortamı dışında.

Güney Amerika Kupası’nda gözlemciler beni daha dikkatli incelemeye başladılar. Paraná Kupası’na başladık ve tekrar göreve gelen Krüger, Pinheiro’da, Atlético karşısında son anda oyunu çevirince kaptanlık pazibendini benim takmama karar verdi. Kupayı takım kaptanı ve turnuanın en iyi orta sahası olarak bitirdim.

Brezilya Kupası’nda Palmeiras’a kendi sahamızda 1-0, São Paulo’da 4-2 yenildik. İki maçta da iyi olduğumdan São Paulo Kulübü’nün bana olan ilgisi arttı.”

Palmeiras ile ortağı Parmalat, Alex’i yakından izliyordu. Coritiba’nın orta sahası, 3 Nisan 1997’deki ikinci maç arifesinde onu dikkatle izleyen gözlemcilerin tribünde olduğunu biliyordu. Bu yüzden muhteşem bir oyun çıkardı.

“Ben Curitiba’yım, 16 yaşındayken bir televizyon programında Alex’le tanıştım,” sözleriyle anlatıyor Palmeiras’ta çalışan kondisyoner Carlinhos Neves. Olgunluğu beni şaşırttı; yapacağı şeyler konusunda bu denli kararlı, böylesi genç bir çocukla hiç karşılaşmamıştım. Jose Carlos Brunoro, Palmeiras’ın bir orta sahaya ihtiyacı olduğunu söyledi ve kaliteli bir oyuncu tanıyor muyum diye sordu. Coritiba’da bir yıldız futbolcunun olduğunu söyledim. Yıldızdan da öte, bir deha.”

“Edison, biri Corinthians’tan diğeri de Palmeiras’tan olmak üzere iki teklif aldığını söylemek için beni çağırdı. Palmeiras’ı seçtim. Birinci neden Rivaldo ve Djalminha’nın ayrılmış olmasıydı. Ayrıca Marcio Araujo beni arayıp yeni bir takımın kurulduğunu ve gelmemi umduğunu söylemişti.

Seçim tesadüfi değildi. Souza, Corinthians’a geliyordu ve Marcelinho Carioca’nın uzun bir kontratı vardı. Orada oynamam pek mümkün görünmüyordu. Luxemburgo’nun yönetimindeki 1996’nın süper takımını dağıtan Palmeiras’ın aksine takım kurulmuştu. Bir detay, beni Santos’a götürmeye çalışan bizzat Luxemburgo’ydu.”

“Vila Belmiro’da, Coritiba’da izlenmeye degecek bir futbolcunun bulunduğu bilgisini aldım,” diyor Vanderlei Luxemburgo. Alex’i görmeye gittim ve oyun stilini beğendim. Yönetimden transferini istedim.”

“Luxa’nın benimle ilgilendiği sırada, ben ve Coritiba, Palmeiras’la yürüttüğümüz görüşmelerde hayli ilerlemiştik.”

“Bir gece babam üzgün şekilde eve geldi, masaya oturdu ve ‘Kızım, Alex’i satıyoruz’ dedi. ‘Nasıl... Neden?’ Engel olamadığını, bu transfere ondan başka kimsenin itiraz etmediğini söyledi. Umutsuzluğa düştüm. Odama çıkıp Alex’i aradım. Doğru olup olmadığını ondan öğrenmek istiyordum. Onayladı.”

“Paulinho Alves’e gidip başkanla görüşmek istediğimi bildirdim. Yaşlı tilki, ‘Para sorunu mu?’ diye sordu. ‘Hayır, kızı hakkında konuşmak istiyorum.’ Paulinho hemen gözümü korkutmaya girişti. Benim bir favela çocuğu olduğumu, kızla yaşadığım şeyin tehlikeli olduğunu, kızın zengin bir aileden geldiğini söyledi. ‘Ne olursa olsun’ dedim. ‘Ben haydut değilim.’

Bir antrenman sonrası kapıyı çaldım, beni kabul etti. Selam verdi, ‘Para meselesini mi konuşmak istiyorsun?’ diye sordu. ‘Hayır’ dedim; bunun üzerine ‘Kızım hakkında mı?’ diye sordu. Paulinho daha önce fısıldamış olmalıydı. ‘Evet efendim, onun hakkında.’ ‘Bu mesele burada konuşulmaz, çıkalım’ dedi. Elini omzuma koydu, konuşarak odadan çıktı. ‘O hâlâ bir çocuk, biliyorsun değil mi? Sen 19 yaşındasın biliyorum, peki sen onun yaşını biliyor musun?’ ‘Sanırım 16 yaşında. Defalarca sordum, fakat o bana kaba birisin, kadınların yaşı sorulmaz cevabını verdi.’

Başkan bir kahkaha attı ve yürümeye devam ettik. Couto Pereira, yavaş yavaş arkamızda kalıyordu. İlişkimizi onayladığını, herhangi bir sakınca

görmediğini, benim ona iyi davranacağımı bildiğini, sonuçta iyi bir çocuk, iyi bir çalışan olduğumu, fakat bir sorun olduğunu dile getirdi. Daha doğrusu iki sorun vardı. Dai'nin yaşı ve annesi. Kızı için uygun olacağıma Flávia'yı ikna etmem gerekiyordu.

Her şeyi Dai'ye anlattım. 'Artık 13 yaşında olduğumu biliyorsun' dedi. Umutsuzluğa kapıldı, onu bırakacağımı sandı. Bunun duygularımı değiştirmediğini söyledim.

Edison, ilişkimiz kesinlik kazanıncaya kadar olup biteni kulüp çevresinden saklamamı istedi. Bir yanılgı, geçici bir heves olabilir. Çok açık fikirli bir adamdı. Flávia'yla görüşmem için randevu ayarladık. Onu pek tanımadığımdan nasıl biri olduğunu Paulinho'ya sordum. 'Çok zengin bir kadın' dedi. 'Genç, BMW'yle gezer, bir sürü çalışanı ve kâhyası olan koca bir malikânede yaşıyor.'

Pek inanmadım. Edison mütevazı biri, Dai'nin erkek kardeşi Dauam sakın bir genç. Randevu günü gelip çattı. Zili çaldım, bir çalışan beni içeri aldı; ev eski ve güzeldi, ama hiç de malikâneye benzemiyordu. Flávia gelip Dai'nin geciktiğini söyledi. Beklememi ve keyfime bakmamı istedi. Oturup kahve içerken Flávia'nın çalışanlardan birine bağırarak, 'Nerede bu, geç kalıp herifi burada bekleten orospunun kızı Daiane' dediğini duydum. Hem Paulinho'yu arayıp kızına bu şekilde hitap eden birinin kibarlığı nerede diye sordum. Dahası bana da 'herif' diyor. En azından bu bağırış çağırış sayesinde Flávia istemeden de olsa aramızdaki buzları eritti. Dai geldi, sohbet ettik ve böylece aşkımız aile nezdinde resmiyet kazandı.

Kızının yaşı konusundaki kaygısı dışında Flávia beni iyi karşıladı. Şu sosyal sınıf hikâyesini de unutmamı söyledi. 'Bu evde beyazla siyah arasında bir fark yoktur, bütün bunlar saçmalık. Zengin ya da fakir olmak kimsenin karakterini değiştirmez. Burada, benim evimde bunun bir önemi yok.'

Yaklaşık bir aydır birlikteydik. İki kez gizlice, iki kez de Edison'un bilgisi dahilinde ve bir de o gün karşılaşmıştık. Çok iyi hatırlıyorum, bir cuma günü Dai'yle akşam yemeği yemiştik, onu eve bırakmak için yola çıktım. Işıklarda takım arkadaşlarımdan birinin yanında durduğumu fark ettim. Sanırım o da bir kadınlardı, beni Dai'yle birlikte gördü. Takımdan durumumu bilen yoktu. O arkadaş bizi gördü ama görmezden geldi.

Dai'nin evine geldiğimizde Edison bana döndü, 'Arabayı burada bırak, toplantıya benimkiyle gidelim' dedi. İlişkimizi saklamaktan vazgeçsek nasıl

olur?’ diye sordum. ‘Boş ver bu saklama işini Alex! Sen haydut değilsin. O benim kızım, nasıl istiyorsanız öyle yapın!’

Ertesi gün, yani cumartesi öğleden sonra trafik ışıklarında karşılaştığım oyuncuyla otel odasında burun buruna geldim. ‘Seni başkanın kızıyla gördüm Alex, hayrola?’ diye sordu. ‘Ben de seni bir kadınla gördüm’ cevabını verdim. Korku içinde, ‘Öyleyse birbirimizi görmedik’ dedi.

Akşam yedek kaleci Jean Carlo, ‘Hayrola Edison’la birlikte gelmişsin’ deyince açıklamak için bir şeyler uydurdum. ‘Demek başkanın kızıyla çıkıyosun’ der demez kan beynime sıçradı, hemen tavrımı koydum. ‘Birbirimize âşığız.’ O andan sonra aramızdaki ilişkiyi herkes öğrendi.

İlk arabada başıma gelenlerden sonra başka bir tane satın almıştım, eski bir Citroen. Dida, ‘Sen bu çirkin ve döküntü arabayla São Paulo’ya varamazsın’ dedi. ‘Sana bir öğüt vereyim Alex, Palmeiras’la kontrat süren olan üç yıl boyunca kullanabileceğin bir araba al. Bir bayiye git ve yeni bir tane al. Transfer parasının bir kısmını buna ayırabilirsin.’ Palmeiras beni 3 milyon reale transfer etmişti ve yüzde 15’i benimdi. Böylece yeni bir Golf satın aldım.

Couto Pereira’da son maçıma çıktım ve ayrıldım. Sonunda bir gün önce aldığım ehliyetim cebimdeydi. Artık ehliyetim var, normal yoldan, daha hızlı giderim diye düşündüm. Polisten kaçmak için ara yollar bulmam gerekmez. Üç kilometre boyunca gaza bastım ve bir polis kontrolünde durdum. Polis ehliyetimi istedi ve bakınca şaşırdı. ‘Bu ehliyet daha dün alınmış!’ ‘Evet, memur bey.’ ‘Fakat siz daha önce araba kullanmıyor muydunuz?’ ‘Elbette kullanmıyordum, dün başladım!’”

Alex kulüple son maçına 1 Haziran 1997’de çıktı. Coxa, Pinheirão’da Paraná Kulüp’e 3-0 kaybetti. 28 Mayıs’ta Francisco Beltrão’da yapılan bir önceki maçta kariyerinde ilk kez üç gol atmıştı. Alex, 123 maç, 68 galibiyet, 32 gol ve 38 asistten sonra, mantığıyla hareket edip kalpten bağlı olduğu kulübe veda etti.

“Profesyonellerin arasına katıldığımda, Ademir Alcantara 32 yaşındaydı ve Portekiz’in Benfica takımında başarılarla imza attıktan sonra Avrupa’dan dönmüştü. Bu süreçte tanıştık, o kariyerinin sonundaydı, ben başında. Takımın yıldızıydı ve ondan bir şeyler öğrenebilmem için yöneticiler bizi aynı dörtlüye yerleştirdi. Bir menajerim yoktu henüz, Ademir uzun zamandır birlikte çalıştığı Riolu Ronaldo Nunes’i tavsiye etti. Ademir’e güvenerek kabul ettim. Palmeiras’a transfer olarak Ronaldo’nun yerine geçtim.”

Alex Paraná tarihinin en pahalı futbolcusu olmuştı. Milli takımla üçüncü dünya şampiyonluğunu yaşayan Rivellino, hem São Paulo'da oynaması hem de yetenekleri nedeniyle Alex'in 1998 kupası kadrosuna çağırılabilmesi yorumunu yaptı. Delikanlı hakkındaki övgüler için teşekkür etti, ama henüz sırasının gelmediğini söyledi. Bir yayın organına, "Milli takım oluşuyor, birisi ayrılabilir bile yerini dolduracak birçok futbolcu var" açıklamasını yaptı. Onun amacı 2000 Olimpiyatları'na gitmek ve evet, 2002 Dünya Kupası'nda yerini garantilemekti.

Transferden aldığı parayı ne yapacağı sorulduğunda cevabı çok netti. "Sağa sola savurmayacağım. Yatırım yapıp geleceğimi garanti altına alacağım. Futbol yaşamı kısa, 35 yaşından sonra üç beş kuruş için Brezilya'daki bir takımda oynamak zorunda kalmak istemiyorum."

Palmeiras'ın maçlarını oynadığı Palestra Itália'da boy göstermeden önce Malezya'da yapılan 20 yaş altı Dünya Kupası'na katılacak takımda Alex'in yeri garantiydi. Kadrodan çıkarılma riski yoktu.

"Tierry Henry'li, Anelka'lı, Trezeguet'li Fransa'ya karşı 3-0 kazanmayı başardığımızda yıldızımız Alex muhteşem bir maç çıkardı," sözleriyle anımsıyor Toninho Barroso.

İlk turda Brezilya üç maçta 15 gole imza attı. Sonrasında Güney Afrika'ya karşı 2-0, Kore'ye karşı 10-3 kazandı. Bir sonraki turda, üçü Alex'in attığı gol olmak üzere Belçika'yı 10-0 yendi. Ancak çeyrek finalde güçlü Arjantin karşısında sarsıldı. Kupa'yı beşinci sırada tamamladı.

"Malezya dönüşü, bazı işleri yoluna koymak ve sonra da São Paulo'ya geçmek üzere Curitiba'ya uğradım. O sırada, birkaç aydır Dai'yle birlikteydim."

"Onu kutladım, artık benden uzaklaşacak diye düşündüm. São Paulo'ya gidiyor, oranın altından girip üstünden çıkacak. Palmeiras'ın yeni ve genç futbolcusu. Ben de burada onun yolunu gözleyeceğim.

'Şimdi gidiyorum, doğru, ama ilişkimizin sürmesini istiyorum' demesi beni şaşırttı. Bizim hikâyemiz burada bitmiyordu."

Hikâye, gerçekte yeni başlıyordu.

AMERİKA AYAKLARININ ALTINDA PALMEIRAS 1997-2000

“Curitiba-São Paulo Congonhas Havaalanı uçuşundan sonra São Paulo’nun büyüklüğü beni şaşırttı. Bu şehirde nasıl yaşayacaktım? Duyduğum kaygı bir bakıma doğaldı. Sürekli ailemle yaşamıştım, doğduğum topraklardan hiç ayrılmamıştım ve ülkenin en büyük kulüplerinden birine gelmiştim.

Havaalanından çıktım ve bir Palmeiras çalışanının beni beklediğini gördüm. Beni kulüp faaliyetlerinin uzun süredir merkezi olan Paulista Bulvarı’nın yakınlarındaki bir daireye götürdü. Yeni transferler orada kalıyordu: Yeniden kulübe dönen Oséas ve Amaral’ın dışında, ben, Euler ve Pimentel. Hepsi tanınmış oyuncular; sadece ben çoktuktum. Ben umuttum, diğerleri gerçek.

Kontratım üç yıllıktı, Haziran 1997’den, Haziran 2000’e. Dünya Kupası’nda bulunduğum sırada Japonya’dan dönen Felipão’nun transferimle hiç ilgisi yoktu. Beni bulan, Brezilya Kupası maçlarında takımın antrenörü olan Márcio Araújo ve kulübün finansörü Parmalat’tı.

Parmalat’ın stratejisi, kendini yeni yeni göstermeye başlayan genç yeteneklere yatırım yapıp daha sonra onları satarak para kazanmaktı. Roberto Carlos, Flávio Conceição ve bir sürü futbolcu böyleydi. Curitiba’da kalsaydım kazanacağımın yarısı için Palmeiras’a gittim. Gerçekte bu transfer benim için de bir yatırımdı.

Palmeiras’ın antrenman merkezi Akademi’ye adımımı atar atmaz kapıyı şaşırdım. Soyunma odalarının ana kapısı yerine sağlık merkezinin kapısından girdim. Fizyoterapi salonunu geçerken tedavi gören Galeano’yla

karşılaştım. Brezilya Kupası'nda Coritiba'nın Palmeiras'ı 4-0 yendiği maçta onu aşırarak bir gol atmıştım ve yaptığım bu şaşırtmaca onunla epey dalga geçilmesine yol açmıştı. Son derece saygılı davranması beni şaşırttı. 'Bol şans dilerim delikanlı' dedi. 'Çünkü Djalminha'nın yerine geçeceksin. Onun yerini doldurmak için de şansa ihtiyacın olacak'

Kendimi biraz 'garip' hissediyordum. Sadece Matsubara'nın forvetinde oynamış olan, genç takımda ve miniklerde karşı karşıya geldiğim Edmílson'u tanıyordum, o da uzaktan. Böylece benimkine benzer bir hikâyesi olan Roque Júnior, küçük kulüplerden gelen Rogério ve Cris'in grubuna katıldım.

Başlangıç zor oldu. Malezya'dan doğrudan kulübe gelmiştim ve fizik olarak kötüydüm. Kupa'dan elendikten sonra hiçbir şey yapmadan, sadece dönüş uçağını bekleyerek takımla birlikte bir hafta Güneydoğu Asya'da kalmıştık. Beş kilo almıştım ve saat farkı nedeniyle kafam allak bullaktı. Forma girmem zaman aldı."

Alex, Malezya'dan döndükten sadece iki gün sonra Palmeiras takımıyla ilk kez sahaya çıktı. 5 Temmuz 1997'de Parque Antártica'da yeni takımının Fluminense'yi 4-1 yendiği karşılaşmada 26 dakika oynadı. İlk golü, 20 gün -ya da altı maç- sonra, yurtdışında yaptıkları bir maçta geldi; Miami'deki Orange Bowl Turnuvası'nda, Kolombiya'nın Barranquilla şehrinin Atlético Júnior takımıyla berabere kaldıkları maçta. Futbol yeteneği ortaya çıkmıştı.

"Serbest vuruştan bir gol attım. Topu elime tutuşturdular, vurdum ve gol oldu."

1994 Dünya Kupası'na katılan Brezilya Milli Takımı'nda yer alan, 1993'ten beri de Palmeiras'ın idol futbolcusu olan Zinho'nun transferiyle Alex, takımda kabul görmesinin zaman alacağını anladı. Şans eseri Flamenngo'nun eski oyuncusu Marquinhos arka arkaya iki ceza alınca, gelecek vaat eden Paranálı oyuncu bir dizi maçta oynayabildi. Bazı gollerinden sonra, futbolu düşündüğünden daha erken ses getirmeye başladı.

7 Eylül'de Palmeiras'ın São Paulo'yu 2-0 yendiği ilk derbisinde Alex sahadan taraftarların alkışları arasında ayrıldı. Maçta dikkat çekti ve kulübün en önemli idolünden övgüler aldı. "O bir yıldız" açıklamasını yaptı Ademir da Guia. "Sürekli takıma girip çıkacak biri değil. Eğer öyle olursa kendini geliştirmesi zaman alır. "

“Brezilya Şampiyonası’na yedek kulübesinde başladım, fakat daha ilk maçlarda takıma girdim ve bir daha da çıkmadım. Felipão, Rogério, Roque ve benimle özel bir toplantı yapıp şöyle dedi: ‘Bakın, pazar günkü maçta üçünüzü de oynatmak istiyorum. Henüz çok gençsiniz, benim size vereceğim şans, hayatınızın şansı olacak, bunu iyi değerlendirin. Sıkı antrenman yapın, tamamen kendinizi verin ve ne yapmaya çalıştığımı iyi anlayın.’”

“Dai’ye aşkımızın arada mesafe olsa da devam edeceğini söylemiştim, fakat o ara sıra São Paulo’ya gelebilirdi. İlk altı ay boyunca hemen hemen bütün paramı telefona harcadım. Telefonla saatlerce konuşuyorduk, çok seyrek görüşebiliyorduk.

Çok sık maç, çok fazla kamp vardı. Maçların ertesi günü tatil olunca Curitiba’ya uçuyordum. Felipão, öğleden sonraki antrenmanı kaçırانları fena haşlıyordu. Birçok futbolcuyu affetse de beş altı kişiyi zorluyordu. Ben de aralarındaydım.

Açıklamaya çalışıyordum, depresyona girmek üzereydim. Curitiba’da olduğumdan hemen dönemeyebilirim, diyordum. Vasp’ın son uçağına biniyordum, uçak o kadar eskiydi ki korkuyordum. Sabahın ikisinde yola çıkıyordum. Havaalanında Dai’yle vedalaşıyor ve neredeyse istisnasız her uçağı kaçıırıyordum. Bir taksi tutup otobüs terminaline gidiyor, son otobüsü yakalıyor, saat altı ya da yedide São Paulo’ya varıyordum. Koşarak bir taksiye binip otele varıyor, bir duş aldıktan sonra antrenmana çıkıyordum.”

“Alex bazen Curitiba’ya geliyor, ailemin haberi olmuyordu. Çok sıkıntı çekiyorduk, zordu. Sabah geliyor, otobüs durağından beni alıyor ve bütün günü birlikte geçiriyorduk. Sadece onun gelmesiyle olmayacağı, benim de São Paulo’ya gitmem gerektiğı konusunda anlaştık.

Başlangıçta annem de benimle gelecekti. Ama bir kez gelebildi, onda da Alex çok hastaydı, kusuyordu; Alex’e çorba yapmak için patates, havuç götürdü. Ona gözü gibi baktı, annem Alex’i çok sevmişti. Sorun benim ona âşık olmam değildi, evlenmek istememden korkuyorlardı...

Babam sürekli sorunun Alex olmadığını söylüyordu; sorun 14 yaşında olmam, ailemizin de geleneksel bir aile olmasıydı. Yoksul, siyah bir futbolcuya âşık olmam akraba çevresinde şok yaratmıştı zaten. Ailemin bazı üyeleri böyle düşünüyordu. Babam beni savunuyor ve destekliyordu; istediğini yapmakta özgür diyordu.

São Paulo'ya gitmek isteyince babam aile beni öldürür diyerek reddetti. Bir süre sonra o da annem de izin verdi. Engelleri zorlamasına gerek kalmadan, Alex ikisinin de güvenini kazandı.

Zamanla annem ve babam baş başa tatile gitmemize de izin verdi. Cancun'a gittik. Daha sonra São Paulo'ya gidip orada kaldım. Alex, Perdize'ste iki odalı bir daire tutmuştu. Erken varmak için otobüsle gidiyor ve son uçakla, saat onda geri dönüyordum.

Aramızdaki bağ iyice kuvvetlenmeye başlamıştı, ilişkimiz daha da ciddileşti. Tek sorun benim okulum ve onun korkunç ajandasıydı. Bazı haftalar üç maça çıkıyordu ve Felipão'nun gözü onun üzerindeydi. Birbirimizden bu kadar uzak olmaya artık katlanamıyorduk, evlenmeyi düşünmeye başlamıştık."

Alex, 21 Eylül 1997'de takımın Santos'u 5-0'la yendiği gol yağmurunda, bir derbideki ilk golünü attı. Bir hafta sonra da Morumbi'de Corinthians'la berabere kaldıkları maçta bir polemğin ortasında buldu kendini.

"Ceza sahasına girdiğimde 2-1 öndeydiler. Geçtiğim bir defans oyuncusu yatarak müdahale etti, fakat topa dokundu. Kendimi korumak için devam ettim. Penaltı yaptırmak niyetinde değildim, fakat hakem penaltı noktasını gösterdi.

Penaltı mıydı değil miydi tartışması çıktı. Zinho penaltıyı kullandı ve beraberliği sağladı. Maç bitiminde gazeteciler 'Penaltı mıydı Alex?' diye sordular. 'Temas oldu ama penaltı değildi' cevabını verdim. 'Çünkü defans oyuncusu topa dokundu.'

'Alex dürüsttür' lafı ortaya çıktı. Bazıları konuyu başka yere çekti: 'Hakemler tarafından mimlenmekten korkmuyor musun?' Gerçeği söylediğim için hakemler tarafından mimlenirsem; konu bu şekilde ortaya konulursa, toplumumuzda her şey baştan aşağı yanlış demektir.

Akademi'ye geldim, Felipão beni çağırdı. 'Fazla dürüstlük seni bir yere götürmez.' Sessizce dinledim. Bir süre üzerimde baskı olacak mı olmayacak mı kaygısı taşıdım. Kimi beni savunuyor, kimi eleştiriyordu."

Alex, 8 Ekim'de Couto Pereira'ya geri döndü. Farklı bir duyguyu deneyimleyerek kalbinde yatan kulüple, onu futbol sahnesine çıkaran takımla karşılaştı.

"Coxa'yla ilk karşı karşıya gelişimde tedirginliğime engel olmadım. 1-1 bitti ve ikinci yarının 48. dakikasında imzayı attım."

Palmeiras'taki ilk sezonunda Alex bütün Brezilya Şampiyonası maçlarında mücadele etti. İstikrarsız olsa da.

“Bir sonraki tura sekiz takım kaldı. İlk turun son maçına kadar çok iyi oynadım, epey katkı yaptığımı biliyordum, fakat sona doğru performansım düştü. Felipão hâlâ beni takımda tutuyordu, fakat artık o kadar iyi değildim.

Buna rağmen Vasco'yla finale kaldık. Finalde, bugün bile hayıflandığım iki pozisyonundan biri gerçekleşti. Finalin ilk ayağında Morumbi'de, hâlâ tekrar tekrar seyrettiğim, insanın sevinçten yerinden fırlayacağı bir serbest vuruş kullandım. Vasco'nun kalecisi Carlos Germano dokunsa da top direkt patladı. Şampiyonluk golü olabilirdi. İki maç da golsüz berabere bitti. Vasco averajla şampiyonluğu elde etti.”

“O kısa sürede Palmeiras'ta oynamanın ne demek olduğunu derinden hissettim. O kısacık periyot, Coritiba'da geçirdiğim yılların tümünden daha değerliydi. Bunu genel anlamda söylüyorum; baskı, yapılan işlerin uyandırdığı yankı, görünürlük.

İlk yıl hayranların kuşatmasına çok maruz kalmadım. Kimse beni tanı-mıyordu, çünkü ünlü olmak için başka şeyler yapmamıştım. Mesele benim için gerçekte 1998 yılında başladı. Sezonun ilk yarısında Brezilya Kupası'nı kazandığımızda makul ölçülerde bir futbol oynamıştım. Kazandığımız şampiyonluklar arasında etkili biçimde katılmadığım tek başarıydı. Mutlu oldum, çünkü o ana kadar sadece iki Paraná ikinciliği ve Brasileiro'da, yani Seri A'da ikincilik yaşamıştım. İlk şampiyonluğumdu, ama zorlu bir dönem yaşıyordum. Felipão beni oyuna bir sokuyor, bir çıkartıyordu. Takım öndeyken Galeano'yu almak için beni çıkartıyordu. Eğer yenik durumdaysak Euller giriyor, ben çıkıyordum.”

“Onu takım öndeyse oynatıyordum,” diyor Luiz Felipe Scolari, bilinen adıyla Felipão. “Alex yaratıcılıktı, saf akıldı, ama rakip orta sahanın arkasından koşacak ya da faul yapacak biri değildi. Daha fazla kapanmak gerektiğinde onu oyundan çıkartıyor ve skoru korumak için yerine başka bir orta saha oyuncusu alıyordum.”

“São Paulo Federe Devleti sınırları içinde oynanan Paulista Şampiyonası hazırlıkları çok iyi gitmedi. Brezilya Kupası'nı kazanmakla daha çok ilgiliydik, çünkü Felipão takımın başına geçtiğinde üç yıllık kontratı olduğunu ve hedefinin takımı Japonya'ya götürmek olduğunu deklare etmişti. Bu nedenle Libertadores Kupası'nı kazanmalıydık.

1998 Dünya Kupası'nı, Goiás'ın içlerindeki Caldas Novas'ta, sezon arasında izledim. Zagallo'nun takıma çağırıldığı arkadaşlarım César Sampaio ve Júnior Baiano Fransadaydı. Basit bir taraftardan başka bir şey olmadığını hissettim. Yaşamımın bu dönemi, 1994'te böylece sona erdi. Kampta bazı futbolcuların kendi aralarında fısıldaştığını gördüm. O ortama girdikten sonra bir daha asla o saf taraftar hissini yaşamadım.

Caldas Novas'ta, antrenmanın ilk günlerinde sakatlanma talihsizliği yaşadım. Daha önce Coxa'da yaşadığım sorunun aynısı, omurga. Defans oyuncusu Cléber'le çarpışma sonucunda ezilme oluştu ve beni birkaç gün antrenmanlardan uzaklaştırdı. São Paulo'ya döndüğümde direktörümüz Sebastião Lapola, Rio de Janeiro'nun Botafogo takımına kiralık verileceğimi söylemek için beni çağırdı. Gitmeyeceğimi söyledim. 'Palmeiras'la üç yıllık kontratım var. Botafogo'ya gitmiyorum.'

Bu kez Felipão çağırdı ve benim mevkiim için Arílson ve Darcí'yi transfer etmek üzere olduğunu söyledi. Deneyim kazandığımı, benim için en iyisinin başka bir takıma gitmek olduğunu, çünkü orta sahada şansım kalmadığını söyledi. 'Hayır, burada kalmak istiyorum, kiralanmak istemiyorum. Beni kullanmak, beni az kullanmak ya da beni hiç kullanmamak sizin sorunuz. Buradan gitmiyorum.'

Parmalat'ın bir yetkilisine Coritiba'dan Palmeiras'ta oynamak için geldiğimi bildirdim. 'Performansındaki düzensizlik sorununu halletmeye çalışırım. Sadece bir sorun yaşadım diye Botafogo'ya gitmem. Orada karşılaşacağım başka bir sorunda da bu kez bir başka takıma kiralık giderim'. Bu tür bir futbol hayatı istemiyordum. Palmeiras'ta oynamak istiyordum ve iki yıl daha kontratım vardı."

São Paulolu bir gazetecinin sonraki yıllarda da Alex'in peşini bırakmayacak bir isim takması durumu daha da ağırlaştırdı; "Alexotan." Lexotan, başlıca etkisi uyku ve kas gevşemesi olan bir sakinleştiriciydi. Futbolun girift yanlarını bilmeyen biri bu ad yüzünden Alex'in sahada kâh kaybolan, kâh uyuyan, dağınık bir oyuncu olduğu kanısına varabilirdi.

"İnsanlar onu tanımadan tartışıyorlardı," sözleriyle savunuyor o dönemde Corinthians'ın teknik direktörü olan Vanderlei Luxemburgo. Onunkisi yanıltıcı bir yavaşlıktı. Gerekliği anda patlamak üzere enerjisini koruyordu. Ne yazık ki Brezilya'da insanlara isim takmak yaygındır ve kariyerinin bir

bölümünde “Alexotan” lakabıyla anıldı. Bunu aşmak ve hak ettiği yeri fet-
hetmek için çok çalışmak zorunda kaldı.

“O dönemde olup bitenler nedeniyle kafayı yemek üzereydim. Dai Cu-
ritiba’daydı, kendimi yalnız hissediyordum ve dinleri öğrenmeye giriştim.
Aralarındaki farkı anlamak için Katolik kilisesine gittim, spiritüalizm, um-
banda ve candomble merkezlerine girdim. Meraktan, baptist ve pentekost
kiliselerine gittim.

Candomble’ye hayran mısın diye soruyorlar, hayır, hayran değilim, bana
ait değil, fakat siyah kökenle alakalı bir şey, belki de atalarımın bir bağlantısı
vardır, hoşuma gidiyor. 20. yüzyılın başlarında, umbanda, capoeira ve jogo
de bicho’nun Rio de Janeiro’ya nasıl geldiğinden söz eden bir kitap oku-
dum. Bu tür şeyler hoşuma gidiyor.”

Tıpkı engellerin üstesinden gelmekten hoşlanması gibi.

“Brezilya, Arjantin, Uruguay, Paraguay ve Şili kulüpleri arasında oynan-
an Mercosul Kupası’na 10 değil, 20 forma numarasıyla kayıt yaptırdım,
çünkü Felipão ilk on birde yer vermeyi düşünmüyordu. Orta sahası Gale-
ano, César Sampaio ve Rogério’den oluşan bir takım kurdu, Zinho ortada
serbest olacaktı. İkinci yarıya yedekler arasında başladım.

Curitiba’da, Atlético’ya karşı sıkıntılı bir maç. Devre arasında beni yedek
kulübesinden çıkardı ve ‘Alex’i istiyorum, Alex’ten daha fazlasını istiyorum,
gerisi sana kalmış’ dedi. ‘Sahaya çıkan kişi Alex ise, bize yardım eder, yok
herhangi biri ise bizi dağıtır.’ César’a döndü ve ‘Sampaio, sana ihtiyacım var,
deneyiminle çocuğa yardım et’ dedi.

Topa ilk dokunduğumda sol tarafa, Almir’e uzun bir pas attım. Son çizgiye
gitti ve ortaladı. Pozisyonu takip ettim ve defans oyuncusundan önce davran-
ıp topa vurdum. Maç benim golümle 1-0 bitti. Anında ilk on bire döndüm.

Mercosul benim ilk uluslararası turnuвамdı. Felipão bu karşılaşmalara
1999 Libertadores Kupası için bir tür hazırlık olarak bakıyordu. Bize Güney
Amerika’da nasıl futbol oynanacağına dair ders verdi. Dil zorlukları, hakem-
ler, dış saha.”

“Mercosul’a katıldığımızda,” diye anlatıyor, o dönemde Palmeiras’ın bas-
sın danışmanı olan Acaz Fellegger. “oynayacağımız ülke ve şehirleri araştırdım.
İki üç kopya çıkartıp takıma dağıtıyordum. Her şeyi dikkatle okuyan
ender futbolcudan biriydi Alex. Bu tür konulara her zaman ilgiliydi.

“Bütün futbolcuların aptal olduğunu sanmıyorum. Aptal doktor, gazeteci ve aptal futbolcu da vardır. Üç dil konuşan, iki fakülte bitirmiş, ortalama zekâlı insanlar tanıyorum. Futbolcu bilgisiz ve ilgisizdir, nokta.

Bunun bir örneği olan oda arkadaşım vardı kampta. Birlikte Zico’nun biyografisini satın aldık. Ben iki günde okudum. Üzerinden birkaç kamp geçti, ben çoktan iki üç kitap daha okumuştum. Ve o hâlâ aynı kitabın onuncu sayfasındaydı.

Palmeiras’ta odamı bir süre Oséas’la paylaştım. O daha çoksaç örgüleriyle ilgileniyordu. Onun rutini odaya girmek, elbiselerini çıkartıp şortla do-laşmaktı. Bir havluya sarınır, saç bakımı yapardı. Bir gün kitap okuyordum, o bir sohbet açtı. Kendini yalnız hissediyordu. Dikkatimi ona vermediğim için kalktı, kitabı elimden alıp pencereden fırlattı.”

“Palmeiras, bir İngilizce kursuyla anlaşma yaptı, Alex ve Roque Júnior dışında derslere katılan futbolcu olmadı,” sözleriyle hatırlıyor bu olayı César Sampaio. “Alex’in bir dünya vizyonu olduğu, gelecek kariyerine odaklandığı, geleceğe hazırlandığı fark edilebilirdi.”

“Mercosul boyunca işler lehime gelişmeye başladı. Sadece Cruzeiro’ya karşı kritik bir maçta performansım düştü. İyi değildim, ama maçlar boyunca ağırlığımı koydum. Şili’nin Universidade takımına uluslararası resmi bir maçtaki ilk golümü attım, Olimpia’ya karşı oynadığımız zor bir maçta ise iki gol birden kaydettim. Boca Juniors’un maçlarını oynadığı stadyumun resmi adı Alberto J. Armando Stadyumu’dur. Ancak daha çok ‘Şeker Kutusu’ anlamına gelen Bombonera olarak anılır. O sahada, benim bir golümle Boca Juniors’la 1-1 berabere kaldık. Maçlarda etkili oldum; Felipão’ya ve kulüp yetkililerine, özellikle de beni kiralık vermek isteyenlere bu işe kendimi verdiğimi ve kulüpte kalmak için ayak direyerek ne kadar doğru bir iş yaptığımı gösterebildim. 1998 yılını şampiyon ve Mercosul’un golcüsü olarak tamamladım.”

Üstelik kanarya sarısı A milli takım formasıyla ilk kez sahaya çıktı:

“A milli takımla ilk maçıma Eylül 1998’de çıktım. Brezilya-Yugoslavya arasında Maranhão’da São Luis şehrinde. Luxemburgo beni ikinci yarıda Marcelinho Carioca’nın yerine, maç 1-1’ken aldı. O gün birkaç tecrübeli futbolcudan, ligde dikkat çekenlerden, olimpiyatlara hazırlanan daha genç

futbolculardan oluşan bir takım kurmuştu. Ben, en gençlerin oluşturduğu gruptaydım.”

Milli takıma kalmak için girdi.

“Felipão, 1999’da Amerika Libertadores Kupası’nı düşünerek çalışmalarına başladı. Takımı güçlendirdi, öyle ki Brezilya Kupası’nda yarı finalist olduk. Maracan’da, Botafogos’a penaltılarla kaybettik.

Belki de kariyerimin en yoğun sezonuydu. Brezilya Kupası çeyrek finalinde Flamengo’ya karşı oynadığımız maç gibi zorlu maçlara çıktık; Libertadores’te de bir talihsizlikle karşılaştık; Cerro Porteño, Olimpiya ve Corinthians’ın yer aldığı gruba düştük. Grubu ikinci sırada bitirdik, ancak bu istemediğimiz bir şeydi, çünkü kurallar gereği ikinci sıradaki bir Brezilya takımıysa, son şampiyon olan ve elemelere son sekiz takım arasında başlayan Vasco gibi güçlü bir takımla karşılaşacaktı.

Hayatımızın maçına São Januário’da çıktık. Adımın Palmeiras’ın tarihinde bu maçla geçmeye başladığını kabul ediyorum. Vasco’ya karşı hayatımın en kötü maçlarından birini oynadım: Palestra Itália Stadyumu’nda benim adıma işler iyi gitmedi. Felipão beni oyundan aldığı anda berbat bir halde sahayı terk ettim. Berbat kelimesi az kalır; sahayı boktan bir oyuncu olduğum duygusuyla terk ettim. Rövanş maçında takıma alınmayacağımdan emindim. Üç gün boyunca bunu düşündüm.

Maçtan iki gün önce Felipão beni bir köşeye çekti ve şunları söyledi: ‘Alex iyi durumda olmadığını hissediyorum. Performansının bir hayli düştüğünü görüyorum, fakat sakinleşmeni istiyorum. Nasıl bir mental hazırlık yaparsın bilmiyorum ama ikinci maçta seni oynatmak istiyorum. Eğer kafanda başka düşünceler varsa sil at. Bu maç, kariyerinde şimdiye kadar oynadığın en önemli maç olacak belki de, bunu kafana sok. Çünkü Libertadores’i kazanma projesi bu cuma sona erebilir. Seni sakinleştirmek dışında yapabileceğim bir şey yok. Maça çıkacaksın.’

Vasco karşımıza çıktı ve mücadeleye başladık. Hemen ardından Paulo Nunes’le karşılıklı paslaştık ve orta sahadan şut çektim. Kaderin cilvesi, kaleci hata yaptı ve bizim için her şey netleşti. İkinci yarının başında Rogério’nun bir ortasında, Zé Maria ve Odvan kafaya çıktı, ben onlardan çabuk davrandım ve ikinci golü attım.

O maç kulüpteki statümü değiştirdi. O maça kadar değişik zamanlarda takıma yardımcı olmuş iyi bir oyuncuydum, fakat kritik maçlarda iyi oyun çıkaramıyordum. Ve bizim için o maç kesinlikle hayatiydi, benim iki golüm ve güzel futbolumla 4-2 kazandık. O andan itibaren oyunculuğum tartışılmaz hale geldi. Artık futbolumu sorgulayan olmadı.

Bir sonraki mücadele Palmeiras-Corinthians çeyrek finaliydi. Garip iki karşılaşma oldu. İlk maç zorlanmadan 2-0 kazandık, fakat ikinci maç inanılmaz biçimde aynı sonuçla kaybettik. Penaltılar, kalecimiz Marcos'u aziz mertebesine yükseltti. İki maçta pek çok golü önlemesinin üstüne Vampera'nın penaltısını da kurtardı, Dinei'nin vuruşu ise direktten döndü. Rüya-mız gerçek olmaya başlıyordu.

Yarı finalde Arjantin'in River Plate takımının karşısına çıktık. Diğer maç, Deportivo Cali ve Cerro Porteño arasındaydı. Herkes bizim maçta kazananın şampiyon olacağı fikrindeydi. Buenos Aires'te çok sıkıntı çektik. Bir yıl önce Monumental Nuñez Stadyumu'nda Vasco'ya kaybettiklerinden baskıyı artırıyorlardı. O maçtaki Marcos gibi kaleci bir daha hiç görmedim. 1-0 kaybettik, ancak takım mental olarak o denli güçlüydü ki, skor tabelasındaki yenilgiden hemen hemen hiç etkilenmedi. Palestra'da bu işi bitireceğimize inandım.

Ve kendi adıma konuşursam rövanş maçı bütün kariyerimin en görkemli-siydi. Topla ilk temasımdan son dakikaya kadar her şey yolunda gitti. Gol attım ve skor tabelası değişti; maç sonunda tabela 3-0'dı. Oséas ve Euller'e iki üç pas daha attım ancak değerlendiremediler. Her şey kusursuzdu, şikâyet edemem. Benim bir futbolcu olarak önemimi, belki de Palmeiras tarihinin en önemli oyuncusu olduğumu gösteren bir damga oldu bu maçlar."

O unutulmaz 26 Mayıs 1999 tarihinde Alex'in şovu erken başladı. Daha altıncı dakikada Arce'nin ortasına vurduğu kafa direktte patladı. 11. dakikada topu göğsüyle kontrol etti, defans oyuncusunu geçti ve tur atlamanın yolunu açan şutunu doksana gönderdi. İkinci yarıda kusursuz paslar ve enfes çalımlarla atakları kontrol etti. 43. dakika onun takdis edildiği andı. Maç tehlikeye girdiğinde hücum bölgesinde ortaya çıktı ve ustaca kaleciyi marke etti. Maçın sonunda da hak ettiği ödülü aldı. Taraftar ayağa kalktı ve hep birlikte adını haykırdı.

"Finali Deportivo Cali'ye karşı oynadık. Kolombiya'da iyi değildik, 1-0 kaybettik. São Paulo Palestra Stadyumu'nda baskılı oynadık, ama ben yine

iyi bir oyun çıkartamadım. Teknik bir maç değildi, gerilim had safhadaydı. Skor tabelasında öne geçtik ancak Júnior Baiano'nun başına gelen bir talihsizlikle beraberlik golü yedik. Oséas bir penaltı kazandırdı ve Evair durumu 2-1 yaptı. Ve penaltılarda mutlu sona ulaştık.

Finalin ilk maçından önce, São Paulo Şampiyonası'nın kritik final maçları vardı. Felipão alternatif bir takım çıkarttı ve Corinthians'a 3-0 kaybettik. İkinci maça şampiyonluğun artık onların olduğuna inanarak çıktık, fakat Libertadores Kupası'nda onları elemiş olmamızın getirdiği çetin bir rekabet vardı.

Amerika şampiyonu olunca anlamsız bir gevşekliğe kapılmıştık. Hepimiz saçlarımızı yeşile boyamıştık vs. Corinthians kupayı kazanmanın ve daha üç gün önce kazandığımız kıta şampiyonluğunun saygınlığını yok etmenin peşindeydi.

Maçın başında bir oyuncumuz atıldı. Felipão açığı kapatmak için benim yerime bir defans oyuncusu soktu. Neredeyse maçın tamamını yedek kulübesinden izledim. Sadece maçla da kalmadı. Edílson, büyük bir karışıklık başlatıp bilinçli olarak topla birkaç artistik hareket yapınca kendimi bir dalaşın ortasında buldum.

Ertesi gün Paraguay'daki Amerika Kupası'nda oynamak üzere milli takıma katıldım. Milli takımdaki ilk maçım, tesadüf eseri Curitiba'daydı. Letonya'ya karşı oynadığımız dostluk maçında 10 numaralı formayı giydim. Amerika Kupası'nda ise 11 numarayı devraldım. 10 numara Rivaldo'ydu."

Alex 26 Haziran günü maçın başından itibaren 'sarı' formayı giydi. Teknik bir gösteri yaparak mükemmel bir maç çıkardı. Ronaldo, Gaúcho'nun bir ortasında kafaya çıkarak Brezilya'nın ilk golünü kaydetti. İkinci yarıda bu kez dünyaca ünlü Ronaldo hızla ileri çıktı, kaleciyi geçti ve 3-0'lık galibiyetin perdesini kapattı. Atlético Paranaense'nin yeni stadyumu Arena do Baixada'nın açılış maçında parlayan ise Curitiba'nın eski yıldızı oldu.

"Ben özellikle Alex hayranıyım," diye açıklıyor Globo TV'nin yorumcusu, eski orta saha oyuncusu Casagrande. "O, karşı takımın dengesini bozuyor, ileri fırlıyor, duran topları kullanıyor, iyi yer tutuyor ve kısa olmasına rağmen kafa golleri atıyor. Tekniği kuvvetli ve oyun kuruyor. Hayal gücüne ve gözlere hitap ediyor."

"Bana sahada en iyi kimle anlaşıyorsun diye sorarsanız, Alex'in adını söylerim," diyor Ronaldinho Gaúcho. "Benim yanımda kimse onu kötüleye-

mez, o benim dostum. Düşünce biçimimiz aynıdır. Oynadığımız maçlardaki verilerimiz karşılaştırıldığında çok yakın olduğu görülür, bu sık rastlanan bir şey değildir.”

“Amerika Kupası çok iyi geçti. A milli takımla ilk kez bir turnuvaya katıldım. İlk on birde başladım ancak turnuvanın ortasında Vanderlei sistem değiştirtince, Zé Roberto’yu oynatmaya karar verdi. Kupayı kazandıktan sonra Meksika’daki, Konfederasyon Kupası’nda oynayarak daha iyiye gittik. Yeniden takımdaydım, fakat bu kez finalde ev sahiplerine kaybettik. Vanderlei finalde beni her zamankinden farklı bir şekilde oynattı. Ronaldinho’nun yanında, hücum hattında serbest oynadım. Galvão Bueno’nun az kalsın babamın ölümüne yol açacağı hiç aklımdan çıkmaz. Globo’nun yayınında, hakkımda o kadar kötü şeyler söyledi, bana öylesine saldırdı ki, bizim ihtiyar hastalandı. Hayatının geri kalanını sol tarafı felçli devam etmesine yol açan bir beyin kanaması geçirdi. Eğer bu olay olmasaydı, bugün kesinlikle daha sağlıklı olurdu.

Döndüğümde Tokyo’ya hazırlanarak, Seri A’da ve Mercosul’da oynadık. Bu dönemde Grêmio’ya karşı oynanan maç fantastikti.”

“Hatırlatmayın...” diyor yalvararak Ronaldinho Gaúcho. “Hayatımın en kötü mağlubiyeti!”

13 Ekim’de Alex faule maruz kaldı ve serbest vuruşu kullanarak skor tabelasındaki ilk değişikliği yaptı. Uzaktan gerçekleştirdiği bir serbest vuruşla Danrlei’yi bir kez daha mağlup ederek takımın üçüncü golünü kaydetti. Çok geçmeden Júnior tarafından kaydedilen yeşil-beyazların dördüncü golünün pasını verdi. Palmeiras, ligdeki en gollü maçta Grêmio’yu kendi sahasında 6-0 mağlup etti.

“Doğuştan gelen bir şey” diye açıklıyor César Sampaio. “Topa vurma yeteneğiyle doğabilirsiniz, ama kusursuzluğu yakalamak için tekrar gerekir. Alex antrenmandan sonra otuz-kırk dakika serbest vuruş çalışırdı. Arce onu çok çalıştırdı, vücut duruşu konusunda yardım eder, topa ne şekilde yaklaşması gerektiğini gösterirdi.”

“Mercosul finalini, gergin geçen iki maçta da kaybettik. Hemen ardından dünya finalinde Manchester United’la karşılaşmak üzere yola çıktık. Saat farkına alışmak için Brezilya’dan iki hafta önce ayrıldık. Hazırlık Yokohama’da, final Tokyo’daydı. Uzunca bir süre rakip üzerinde çalıştık. Felipão

sürekli bilgisayarın karşısındaydı. ‘Manchester, sağ kanattaki Beckham’la çok iyi oyun çıkartıyor, o kanada dikkat etmemiz lazım’ diyordu. Sürekli Beckham şöyle Beckham böyle diyerek bütün gün video seyrettiriyordu.”

“Kendimize güvenimiz eksikti,” diyor Zinho. “Manchester’ın yenilmez olduğuna inanılıyordu.”

“Maçta, gol vuruşunda Marcão’nun başına gelen bir talihsizlik yaşadık, nizami bir golümüz de verilmedi. Soldan girdim, diyagonal bir vuruş yaptım, yan hakem benim ofsaytta olduğumu sandı, fakat televizyonda gördük ki pozisyon ofsayt değildi. Tıpkı 1997’de Vasco’yla oynadığımız maçta direktan dönen top gibi, meslek hayatımda hâlâ üzüldüğüm iki olaydan biridir.”

30 Kasım 1990’da finali kaybetmek takımı yıktı. Bu üzüntüye karşın Alex Uruguay gazetesi *El País*’in verdiği Güney Amerika’nın en iyi orta saha oyuncusu ödülüne layık görüldü. Futbol İstatistikleri Tarihi Uluslararası Federasyonu’na göre o seneyi dünyanın en çok gol atan üçüncü futbolcusu olarak bitirdi.

“O ödülü titizlikle saklıyorum. Beni geçen iki kişi Real Madrid’li Raul ve Barcelona’lı Rivaldo’ydu. Sadece uluslararası turnuvalarda atılmış goller değerlendiriliyordu. Çok az farkla kaybettim.”

Alex 13 golün sahibi Rivaldo’yla başa baştı. Bu durumlarda geçerli kurallar gereği üçüncülüğe düştü. Raul 14 golle birincilik ödülünü aldı.

“Noel arifesinde nişanlandık. Birlikte yaşama konusunda anlaştık. Çünkü adım duyulmuştu ve er geç Avrupa’ya gideceğim konuşuluyordu. Doğal bir gelişmeydi. Brezilya’nın büyük bir takımına gelmişim, yerimi garanti-lemiştim, millî takımdaydım, öyleyse bir sonraki adım ülkeden ayrılmak olacaktı. Palmeiras’ın, Parmalat’la daha önce söz ettiğim bir bağlantısı vardı, Dai benimle yurtdışında yaşama hazırlıklarına girişerek İtalyanca kursuna kaydoldu.”

“Birbirimizi ölesiye özlüyorduk. Annem ve babamla evlilik konusunu konuşmaya gittik. Konuyu o açtı, annem neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Babam, ‘Bu delilik’ dedi. ‘15 yaşındaki kızımın evlenmesine izin veremem.’”

“Kulüplerarası Dünya Kupası’nı kaybetmek benim için sürpriz olmadı. Hak etmiyorduk. Otele döndüğümüzde Arce’ye ‘Çok fazla maç yapıyoruz, sürekli zorlu maçlara çıkıyoruz’ dedim. Bunun üzerine, ‘Alex, bu

ilahi adalet, biz bir takım değiliz, sadece iyi oyuncularımız var' cevabını verdi.

Gerçek buydu. Palmeiras'ta o dönemde ciddi bir sorun vardı. Çoğu oyuncu birbiriyle iyi geçinemiyordu. Bazıları birbiriyle konuşmuyordu. Bir yıl önce Zinho, diğerlerinin ona karşı tavrına isyan etti, onunla ilgili bir sorun vardı. Mineirão'da Cruzeiro'dan üç gol yediğimiz bir maç yaptık ve o, 'Nerede bu gençler' diye bağırarak soyunma odasına kapıyı çarparak girdi. 'En çok ihtiyacımız olduğunda bize yardımları dokunmuyor' dedi. O durumda bahsettiği gençler ben ve Rogério idik. Küçük bir tartışma oldu ama orada kaldı."

"Alex artık kendi başına karar veren biriydi ve herkes tarafından seviliyordu, bu hasede, gereksiz bir kıskançlığa yol açtı," sözleriyle açıklıyor durumu Arce.

"Mercosul Kupası'nda oynamak üzere Paraguay'a gittik ve Zinho bir sohbet sırasında Felipão'ya aynı sorundan söz etti. Felipão bir toplantı yaptı ve şöyle dedi: 'Beyler, birbirimiz için ölmemiz lazım. Birlikte akşam yemeğine çıkmanıza gerek yok, dostluk ilişkisine de, fakat Palmeiras'ın bütün bu olup bitenlerin üstünde olduğunu kavramamız lazım.'

Bunun üzerine Zinho söz istedi. 'Benimle ilgili bir sorun varsa, şimdi burada çözmeye çalışalım. Hadi bakalım!' Arce'nin vardı, benim vardı, Roque Júnior'un vardı, başkalarının da vardı! Beş altı kişi elini kaldırdı. Zinho iyilik meleşine döndü. 'Güzel. Arkadaşlar önemli olan Palmeiras için oynamak. Palmeiras için hayatımızı veriyoruz' dedi. Antrenman bitti, iş bitti, herkes kendi hayatına döndü."

César Sampaio, "Zinho kendini ispatlamış, dördüncü dünya şampiyonluğunu kazanan ekipte yer alan bir futbolcuydu, ama geldiği noktayla kavgalıydı," sözleriyle analiz ediyor. "Fakat Alex pozisyonunu iyi taşıyordu, egonun, kibrin bu yönüyle her zaman mücadele ediyordu. Zinho bundan biraz uzaktı."

Sampaio'ya göre, Zinho ortadaki yayda görev yapıyordu, Alex ise klasik 10 numara pozisyonundaydı.

"Zinho'yu o mevkiye Felipão yerleştirdi. Forma numaralarından bağımsız olarak şampiyon bir ekip kurmak istiyordu. Takımın hedefleri birinin ya da diğerinin şu ya da bu numarayı taşımasından daha önemliydi.

“Zinho’yla benim farkım taktik plandaydı. Onu takımın organizatörü olarak görüyordum. Alan daraltıyordu, bir boşluk oluştuğunda o aradaydı ve taktik olarak müdahale ediyordu. Buna karşın ben yaşlıyım ve bu çocuklardan daha fazla koşuyorum diye şikâyet ediyordu.

Meselerle her zaman şöyle yaklaştım; seninle bir sorunum varsa, yaptığın ya da yapmakta olduğun bir şeyi kabul etmiyorsam, bunu yüzüne söylerim. Ortaya laf söylemem. Zinho’yla farkım buydu. Onunla oynamak çok hoşuma gidiyordu. Ruh halini bir yana bırakırsak ölesiye antrenman yapıyordu, gerçek bir liderdi.

O takımda üç grubun olduğu şakasını yapardık. Çocuklar; ben, Roque Júnior, Rogério, Cris ve Taddei. Daha sonra, Galeano, Arce ve Rivarola da bize katıldı. Diğer grup en yaşlılardı: Agnaldo Liz, César Sampaio, Evair, Zinho, Paulo Nunes ve Júnior Baiano. Bir de ‘iyi Bahialılar’ grubu vardı: Júnior, Marcão, Nene, Jackson ve Oséas. Çevrelerinde olup bitene karşı çok ilgili değillerdi.

Palmeiras taraftarı o takımı sadece kazandığı için kabul etti. Ekip Akademi ruhundan uzaklaşıyordu, zaten Felipão pragmatikti. Durum 1-0, takım hemen defansa. Paulo Nunes ve Oséas, Felipão’nun inatçılığı nedeniyle hücumdaydı. Taraftarın idolü olmasına rağmen Evair yedekler arasındaydı. Manchester maçına onsuz başlamamız inanılır gibi değildi.

Yalnızca o da değil. Kulüp, dünya şampiyonası için takımın gücünü artırmak amacıyla dikkatleri üzerine çekmeye başlayan Asprilla’yı getirdi. Euller, hızıyla mükemmel başka bir seçenektir. Buna rağmen takım, antrenörün iradesinin ve onun tarafından hazırlanan planın üstünde oynuyordu. Oysa Luxemburgo’nun Corinthians’ı yükselen bir başarı grafiği çiziyor ve şov yapıyordu, deplasmanda kaybediyor, içerde kazanıyordu. Mental olarak güçlü, sonuca yönelik oynamasını bilen bir takımdı.”

“2000 yılına tatil yapmadan başladım. Japonya dönüşü, üç gün kadar evde kaldım ve olimpiyat elemelerinde mücadele edecek milli takımla birlikte hazırlanmak üzere yola çıktım. Luxemburgo, Noel ve yılbaşını ailemle geçirmek için bana zorla izin verdi. 2 Ocak’ta Londrina şehrindeydim.”

19 Ocak’ta Brezilya Milli Takımı, milenyumun ilk maçına çıktı. Ronaldinho Gaúcho’nun pası ve Alex’in golüyle Şili’yle 1-1 berabere kaldı. Sonrasında Londrina’daki Estádio de Café’de, Arjantin’e karşı 4-2 kazandı. Ronaldinho üç gol attı, Alex kolay kolay unutulmayacak bir gole imza attı.

“Olimpiyat elemelerinde oldukça iyiydik. Gerçekten güzel oynadık. Üstelik Riquelme, Aimar ve Saviola’lı Arjantin Milli Takımı’na en güzel golle-rimden biri olarak gördüğüm çok şık bir gol attım.”

Ertesi gün Arjantin gazetesi *Clarín* 10 numaralı formanın hakkını teslim ettiğimi yazdı: “Alex, orkestra yöneten efsanevi bir yıldız.” İngiliz kökenli bu sporun en önemli kalemlerinden biri, ünlü futbol yorumcusu Armando Nogueira ise şöyle bir yorum kaleme aldı:

“Ronaldinho’nun topla bir anlaşması var, top Ronaldinho’nun nerede olmasını istiyorsa orada olmaya çaba gösteriyor. Alex farklı, Alex topun nerede olmasını istiyorsa top orada olmaya çabalıyor. Eğer Alex bunu yap-maktan vazgeçerse, top için de takım için de iyi. Zaten vazgeçmek doğru bir fiil değil, kaldı ki, Alex asla saklanmıyor. Alex biçim değiştiriyor. Uyum sağlıyor. Hem sahada hem de sahada değil. Sakıngan, kaçak, kesintili.

Futbolda daima böylesi figürler olmuştur. (...) Topsuz oynamak, bağımsız olma erdeminin ortaya konmasıdır. Alex topsuz oynuyor. Markajı kabul etmiş gibi görünüyor. Hiç beklenmedik bir fırsat belirdiğinde, tıpkı bilen-miş bir bıçak gibi parıltılı kramponlarla Alex ortaya çıkıyor.”

“Alex’le oynamak hediye gibi bir şeydi,” diyor gülümseyerek Ronaldinho Gaúcho. Ben hücum oyuncusuydum ve Alex beni sürekli golle karşı karşıya getiriyordu. Oynamak zevkine eriştiğim en büyüklerden biriydi. Onunla yan yana oynamak çok eğlenceliydi. Eğlenmek, zevk almak üzere sahaya çıkıyordum ve her şey doğal biçimde akıp gidiyordu. Bana göre Alex bir top dehasıydı.”

Vanderlei Luxemburgo, ona neden kaptanlık pazu-bendini verdiğini şöyle açıkladı:

“Tavırları, liderlik ruhu, deneyimi, zekice tutum alması, her zaman so-ğukkanlı davranması nedeniyle onu seçtim.”

“Olimpiyat elemelerinden sonra Palmeiras’a dönmem gerekiyordu. An-cak Felipão’yla şöyle bir anlaşmaya vardık; hiç dinlenme fırsatı olmadığı için bir sonraki pazar gününe kadar bana izin verdi.

Pazar günü ailemle ve arkadaşarımla kutlama yaptığımız sırada telefon çaldı. Parmalat’ın en yetkili isimlerinden biri olan Sebastião Lapola’ydı. ‘Alex, yarın Palmeiras’ta olman lazım.’ ‘Delirdin mi Lapola? Hayır, hayır gelmiyorum; Felipão bana izin verdi, bir sonraki pazartesi günü orada ola-

cağım. Unut, gelmiyorum. Londrina'dan doğrudan plaja gidiyorum, dinlenmeye ihtiyacım var.'

Guaratuba plajı yolundayken, pazartesi öğleden sonra telefonum tekrar çaldı. Yine Lapola'ydı. Açmadım. Bunun üzerine bilinmedik numaradan tekrar aradılar. Açtım, Felipão'ydu. 'Alex durum şu, takımda bazı sorunlarım var. Çarşamba akşamı oynanacak maçta sana ihtiyacım var.' 'Olmaz, Felipão, plajdayım, nasıl gelebileceğimi bile bilmiyorum.' 'Oynamak için konsantrasyona ihtiyacın yok. Gel, oyna, sonra eve git. Oyna, bana bu iyiliği yap, gelecek çarşambaya kadar sana izin veririm, fakat şimdi, Rio-São Paulo aşamasını geçmek için Corinthians'a karşı oynayacağımız derbide sana ihtiyacım var. Bu maçı kazanmam lazım... Lütfen gel.'

Palmeiras yetkilileri uçak biletini ayarladı. Pazartesi ve salıyı plajda geçirdim, çarşamba sabahı, akşama maça çıkmak üzere São Paulo'ya uçtum. 3-1 kazandık, üç golü de ben attım. Maç bitiminde Felipão şu cümlelerle teşekkür etti: 'Hayatta asla unutamayacağımız şeyler vardır ve bu asla unutamayacağım bir olay. Harika, böylece puanımızı yükselttik.'

"Tokyo'dan sonra Felipão kulübü yeniden yapılandırmaya karar verdi. Birçok futbolcu gitti: Zinho, Evair, Paulo Nunes, Oséas. Yeni bir takım kurdu. Basílio ve Pena transferleri, sonuçta 2000'de sorgulanmasına neden oldu.

Rio-São Paulo final maçları için tekrar döndüm. Büyük finalde, Romario'lu, Edmundo'lu, Mauro Galvao'lu ve Juninho Pernambucano'lu güçlü Vasco karşısına düzene girmiş bir Palmeiras'la çıkacaktık.

Maracanã'da 2-1, Morumbi'de 4-0 kazandık. Gol atmadım ama Pena ve Argel'in gollerine katkıda bulundum. O takıma can suyu veren ve Felipão'nun uyguladığı yeniden yapılanmaya destek olan bir şampiyonluk kazandık."

César Sampaio, "Önceki yıllara kıyasla takımın teknik olarak zayıfladığı reddedilemezdi," diye itiraf ediyor. "Alex'e oynuyorduk. Bizim farklılığımız oydu, görünen yüzümüz oldu."

7 Mayıs 2000 günü São Paulo Şampiyonası'nda Corinthians'la berabere kaldıkları maçta Alex bir gol attı ve bir golün de asistini yaptı. Göz kamaştırıcı bir dönem yaşıyordu.

“Rio-Sao Paulo finalini kazandıktan sonra projemiz ikinci kez Amerika şampiyonluğunu elde etmekte. Zorlukların farkındaydık. Grup elemelerinin ardından son sekiz takım arasında Uruguay takımı Peñarol’le eşleştik ve penaltılarla geçtik. Yarı finalde tekrar Corinthians’la karşılaşana kadar Meksika’nın Atlas takımını eledik.

İlk maçta oyunu rölantiye alıp top çevirdiler. Gol yağmuruna tutabilirlerdi ama frene basıp kendilerini garantiye aldılar. Bence küçümseme söz konusuydu çünkü teknik olarak bizden çok üstündüler ve maç 4-3 bitti. İkinci maçta karşılarına çıktık, hırs, mücadele ve istekle iki gol attılar, sonra maçı çevirip 3-2’ye getirdik. Bir gol attım ve Galeiano’nun zafer golünü kaydetmesini sağladım. Penaltılarda Didá’nın yüzüne baktım, vurdum ve golü attım. Marcão, Marcelinho’nun penaltısını kurtardı ve finale çıktık.”

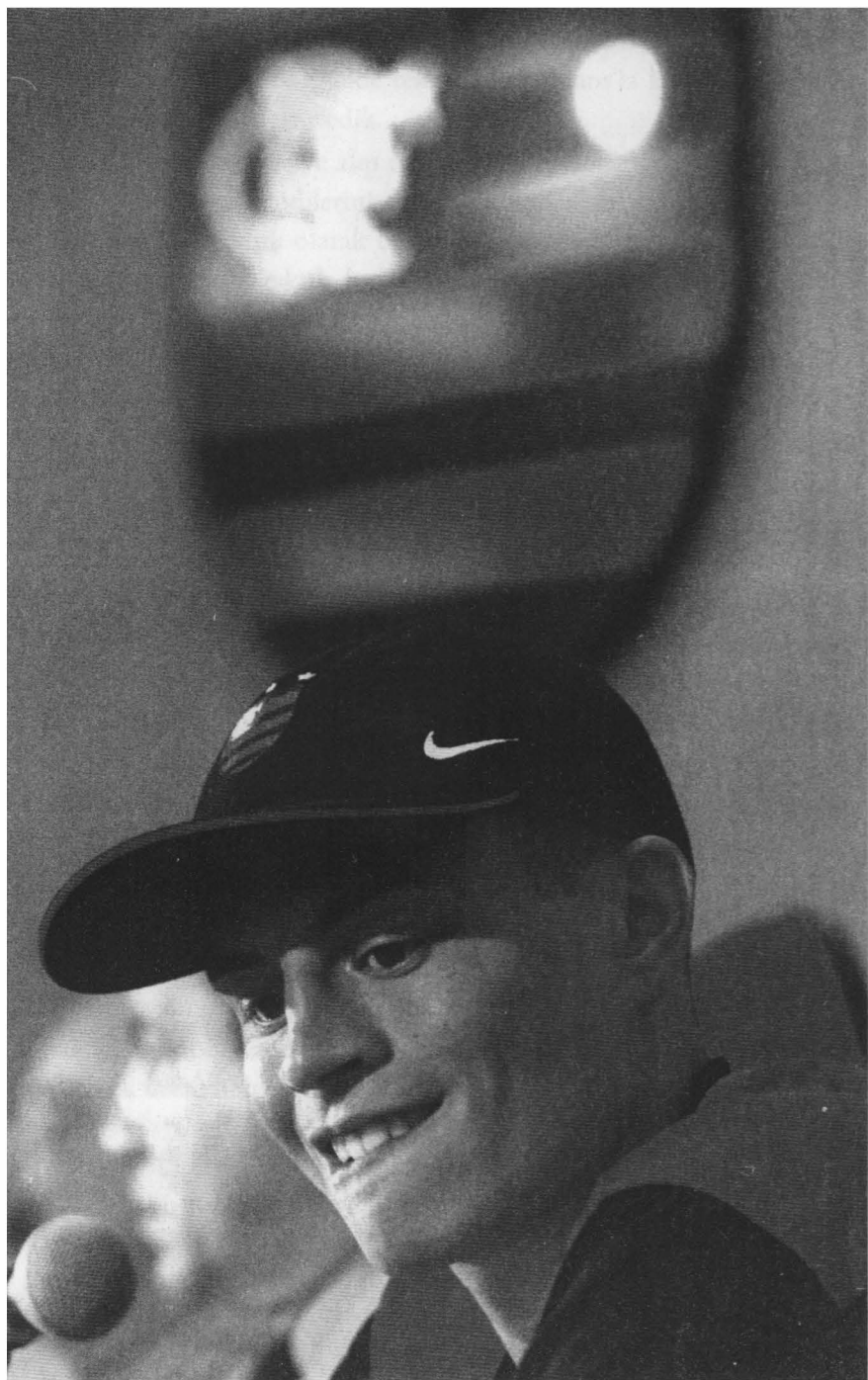
Corinthians’ın defans oyuncusu Fábio Luciano “Alex’i kontrol etmek güçtü,” ifadesini kullanıyor. “Çok üzerime gelmiyordu, daha çok pas atmayı tercih ediyordu, fakat iki ya da üç kez ceza sahasına giriyordu ve her seferinde bize sorun çıkarıyordu. İki maçın da hâkimi Alex’ti, başarılı oldu. Teknik direktörümüz Oswaldo de Oliveira onu serbest bırakmamızı istiyordu.”

“Finalin ilk maçında Bombonera’da Boca’yla 2-2 berabere kaldık. Odukça iyi oynadık. Morumbi’deki maç golsüz beraberlikle sonuçlandı. Penaltılara gittik. Ben vuruşu gole çevirdim, ama penaltılar sonunda Boca Juniors kupayı kaldırdı.”

“1999 Libertadores Kupası’nı Alex ve Marcos sayesinde kazandık. 2000’de kazanmış olsaydık hiç kuşku yok ki en iyi oyuncu yine Alex olurdu,” diyor yeşil beyazlı takımın doktoru Dr. Rubens.

“İkinci şampiyonluk şansını kaçırmak, anlatılması zor bir üzüntü. Çünkü prensip olarak daha iyiydik ve hakemler São Paulo’da komik işler yaptı. Asprilla’ya yapılan net bir penaltıyı vermediler.”

Finalden sonra o dönemin Palmeiras’ı dağıldı. Ve Alex yeni bir yolda devam etmek üzere İtalya’ya gitti.

ÇİLE YOLU

PARMA 2000; OLİMPİYAT MİLLİ TAKIMI 2000; FLAMENGO 2000; PALMEIRAS 2001; PARMA 2001; CRUZEIRO 2001

“Bir sürü zırvalık dinledim. Birçok insan bana, ‘Sen delisin, beşiği bile olmayan biriyle mi evleneceksin. Kilimin üstünde uyudu, beşikte değil. Futbolcuların hepsi aptaldır.’ diye akıl veriyordu. Hatta birkaçı ise, ‘Gerçekten onunla evleneceksen, beni hiç davet etme.’ diyordu. Etmedim de.”

Alex ve Daiane 2000 yılı Martında resmi, 29 Haziran’da ise dini törenle evlendiler. Maracanã’da, Brezilya ile Uruguay arasında oynanan ve 2002 Dünya Kupası elemelerindeki maçta Alex’in beraberliği sağlamasından bir gün sonra.

“Büyük, güzel bir kutlama yaptık. Mabu’da yılbaşı gecesi Agnaldo Rayol’la tanışmıştık. Tesadüf, o da Palmeira taraftarıydı. Törende salona girdi, bir iki kelimeden sonra Portekizce ve İtalyanca olarak ‘Ave Maria’yı söyledi; Parma’ya yola çıkmak üzere valizlerimizi çoktan hazırlamıştık.

İtalya’da kendimi göstermeliydim, ancak öncesinde bir milli maça çıkacaktım. Parma’nın belgeleri imzalamak üzere 30 Haziran’da São Paulo’ya gitmemi istemesi delilikti. Tam bir sürpriz oldu. Evlendiğimiz gecenin sabah-

hı kalkıp São Paulo'ya uçtum. Oradan Curitiba'ya döndüm ve ertesi akşam Afrika'ya balayına çıktık.

Yolculuk olağanüstüydü. Safariye bile çıktık. Döndüğümüzde Morumbi'de Arjantin'e karşı oynadım ve hemen ardından İtalya'ya gittim.

Düğünümüz São Paulo Şampiyonası ile Brezilya Şampiyonası arasında oldu. Düğünümüz çok konuşuldu, büyük bir olay, güzel bir eğlence oldu. Gelin ve damadın düğünde sıkıldıkları söylenir, fakat biz çok eğlendik. Dans ettik, şarkı söyledik, oradan sabaha karşı saat altıda çıktık. Sevdığımız pek çok insan geldi, çok güzel geçti. Hayatımızı altüst edebilecek kötü bir evlilik ihtimali aklımıza bile gelmedi.”

Parma'ya imza attığında bir Brezilya kulübünden çıkan en pahalı üçüncü futbolcu oldu. Kariyerindeki 352 maçta 103 gol, profesyonel olarak oynadığı beş yılın özetiydi. Her biri ayrı bir coşkuydu. Oyuncu ilk hayal kırıklığını Avrupa'ya ayak bastığında yaşadı.

“Benim Parma'ya transferimin hikâyesi çok sıkıcı. Buffon, Thuram, Cannavaro, Amaroso gibi büyük oyunculardan kurulu bir takımları vardı. Beni neden aldıklarını anlamamıştım. Zamanı geldiğinde benden faydalanacaklar diye düşünüyordum.

Geçiş yasası vardı. Beni 15 milyon dolara aldıklarından yüzde 15'i benim hakkımdı. Beş yıllığına imza attım ve Brezilya-Arjantin maçından birkaç gün sonra mutluluk ve beklentiyle dolu halde oraya gittim. Vardığımda beni basına tanıtmamalarına şaşırdım. Sonra yabancı oyuncu fazlalığı sorunu yaşadıklarını ve başka bir takıma kiralanmamın gerekebileceğini söylediler. Kabul etmedim. Brezilya Milli Takımı'nda oynama iddiam vardı ve Vanderlei'nin beni hatırlaması için göz önünde olabileceğim bir takımda oynamalıydım.

Diğer sorun, yüzde 15 olacağı söylenen hakkımı Parma üç taksitte ödemeyi önerdi. 750 bin doları kontrat imzalandığında; ikinci taksiti Nisan 2001'de ve sonuncusu da aynı yılın Ekiminde.

Uruguay'daki bir offshore'a yatırmayı önerdiler. Avukatımla konuştum, beni uyardı, ‘Dikkat, soğutmak istedikleri sıcak para seninki, fakat seni korumanın bir yolu var. Uruguay'da al, tümünü Brezilya'ya getir. Gerekli vergileri ödersek mesele hallolur.’ Para yüzünden başımın maliyeyle derde girmesini hiç istemedim. Kontratı imzaladım ve bana Uruguay'da ödeme yaptılar. Henüz Parma takımına girmemiştim.

Beni şu ya da bu takımda oynatmak için çabaladıkları bazı görüşmeler oldu. Bir sürü Brezilyalının olduğu La Coruña'ya gidebileceğimi söylediler. Diğer varsayım, Olympique Marseille'e transfer olmamdı.”

“Bir yıl İtalyanca çalıştığımдан dili iyi konuşuyor, iyi anlıyordum. Bir restorandaki toplantıya gittik. Ben, Alex, Ronaldo Nunes, Başkan Stefano Tanzi ve Parma'dan iki direktör. Selamlaştık ve oturdum, sanki sadece orada bulunmak için oradaymışım gibi, fakat öyle olmadı. Uzun süre futbol çevresinde bulunduğum için yardım etmek istedim.

Babam hep, bir futbolcu karısının aktif olması iyi değildir demiştir. Eşi-ne yardım etmek başka bir şey, kendini onun yerine koymak başka. Çoğu kadın sonuçta zarar veriyor.

Menajer bizimle konuşurken onlar orada başka şeyler konuşuyorlardı; bir ara İtalyanlar kendi aralarında konuştular. Alex hiçbir şey anlamıyordu, fakat niyetlendikleri hinliği anladım. Yüzlerinden onu takımda tutmak istemediklerini fark ettim. Takımda yabancıya yer olmadığından, kendisine bir takım bulması gerektiğinden söz etmeye başladılar. Palmeiras'a geri dönmeyi teklif ettik, kabul etmediler. Parmalat'ın kısa süre önce kulüple bağını kopardığını ve böylesine çabuk bir geri dönüşün imajları için iyi olmayacağını söylediler.

Kontrollden çıktım. Bizzat Portekizce olarak başkana, 'Alex'in Palmeiras'a dönmesini istemiyorsunuz, imaj kaygısı duyduğunuzu söylüyorsunuz, fakat kulüpteki hissenizi o şekilde elden çıkarmanız yüzünden Parmalat'ın Brezilya'daki imajı zaten çok kötü! Bu geçerli bir neden değil, çelişkili. Palmeiras'a kiralık verseniz belki imajınız biraz düzelir, öyle değil mi? Kiralarsanız, başka bir gelir kaynağı daha olacak.’

Sohbet boyunca Ronaldo Nunes başını eğiyor, söyledikleri her şeyi kabul ediyordu. Bu beni sinirlendirdi, direktörler kendi aralarında alçak sesle konuşmaya başlayınca çileden çıktım. Dikkat kesildim. Verona'ya gideceğini söyledikleri ana kadar!”

Alex kabul etmedi. İtalya Ligi Seri B'de oynamak mı? Hayatta olmaz.

“O an bana ne oldu bilmiyorum, durun diye bağırdım ve ardından kendiliğinden İtalyanca konuşmaya başladım: ‘Siz ikiniz ne utanmaz adamlarsınız. Neden fısıldaşıp duruyorsunuz? Neden onun Verona'ya gitmesini istiyorsunuz? Onun sırtından yüzde kaç kazanacaksınız? Aptal değilim, futbolda işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim.’

Ortalık iyice ısındı. Tipler şaşkın halde göz ucuyla birbirlerine baktı. Devam ettim. ‘Her şeyden önce, sizin tasarrufunuzda bulunan Brezilya Milli Takımı’nın bir oyuncusundan söz ediyoruz burada. Siz onun ikinci ligde mi oynamasını istiyorsunuz? Eğer öyleyse en hafifini söyleyeyim, delisiniz siz!’

Bitirmek için şunları söyledim: Rakamı karaladığım bir kâğıdı işaret ederek, ‘Onun maaşı işte bu’ dedim. ‘Oynasın ya da oynamasın, işte burada. Bu rakam da, sizin her ay ödemeniz gereken. İstedığınız ne? Oynamaz, oynaması gerekmez, fakat her ay, ödemeniz gereken bu. Ödemek istemezseniz, güzel, bu durumda gideceği takımı seçecek kişi kendisidir. İsteddiği yerde oynamak onun hakkı.’

“Bir Napoli lafı dolaştı, belki de ben kabul edeyim diye. Bu arada Eurico Miranda futbolcu aramak için Avrupa’da ortaya çıktı. Bir araya geldik, fakat Júnior Baiano’nun transferinde kopan ilişkiler nedeniyle Parmalat, Vasco’yla görüşmeyi kabul etmedi.

Çok geçmeden Flamengo’ya kiralık gitmeyi kabul ettim. Kulüp başkanı Edmundo Santos Silva bir avukatla birlikte İtalya’ya geldi ve kontratı hazırladık.”

Alex, “Mucizeler Şehri”nde oturmak üzere Brezilya’ya dönmeden önce Avusturalya’ya doğru yol çıktı. Sidney Olimpiyat Oyunları’nda Brezilya Futbol Milli Takımı’nın henüz kazanılmamış altın madalyası için mücadele edecekti.

“Olimpiyat elemeleri ocakta oynandı; Olimpiyat Oyunları eylülde. Aradaki sürede takım sadece iki kez bir araya geldi, ikisi de Şili’yle yapılan dostluk maçlarında. A milli takımını da çalıştıran Vanderlei’nin çözümü, her iki takıma da katılabilecek durumda olduğunu düşündüklerini çağırarak oldu; ben, Ronaldinho Gaúcho, Athirson gibi. Brezilya Futbol Federasyonu bizim için olimpiik milli takım maçı organize etmedi. Üstelik Vanderlei hakkında Meclis Araştırma Komisyonu kurulduktan sonra federasyon ona daha fazla arka çıkmadı. Bu yüzden her türlü programı altüst oldu. Akli bin parçaya bölündü.

Sidney’de uçaktan indikten sonraki tek güzel anı, Olimpiyat Köyü’ne süratle intikal edişimizdi. Farklı branşlardan sporcularla birlikte olmak olağanüstüydü. Gustavo Kuerten, erkek voleybol takımı, hatta Kuzey Amerika basketbol takımı gibi uluslararası figürler de dahil.

Olimpiyatlarda korkunç bir turnuva çıkarttık. Slovenya'yla oynadığımız ilk maçta hiçbir şey ortaya koyamadık. Doğum günündü ve son dakikada üçüncü golü atarak kutladım, buna rağmen tatsız bir galibiyet aldık. Güney Afrika karşısına çıktığımız bir sonraki maçta da kötü oynadık. Üç golle kaybettik. Futboldan söz etmiyorduk, antrenman yapmıyorduk, hırslılık yoktu. Vanderlei'nin durumunun kırılmalı arz ettiği bir dönemdi ve federasyon ona yardım etmiyordu. Sadece kendini göstermeye gelmiş bir ekip sorumlumuz vardı. Ortalıkta hiç görünmüyor, kimseyle fikir alışverişinde bulunmuyordu.

Turu geçebilmek için Japonya'yla kritik bir maç çıktık. Yenmemiz gerekiyordu. Benim kafa golümle 1-0 yendik, fakat işlerin iyi gitmediğini hissediyorduk. İşlerin arapsaçına döndüğü bir andı. Kamerun'a karşı oynadığımız zorlu maç, belki de sergilediğimiz en iyi futboldu, fakat altın gol yedik ve elendik.

Elendiğimizde, nereden bilmem, Ricadro Teixeira ortaya çıktı ve sözde ekip sorumlusuyla birlikte bizi uyardı. Yenilginin bir utanç olduğunu söylediler. Bu kalitede oyuncularla ve var gücüyle destekleyen futbol federasyonuyla milli takımın geldiği noktanın absürt olduğunu eklediler...

Artık dayanamadım. Kan beynime sıçradı. 'Bayım, özür dilerim ama öncelikle siz burada değildiniz' dedim. 'İkincisi hep sarhoştunuz. Üçüncüsü, sizin isminizi bile bilmiyoruz, sizi ekip sorumlusu diye çağırıyoruz fakat sizle hiç insani bir temasımız olmadı. Siz olimpiyatlarda gezmekten başka bir şey yapmadınız. Sadece kravat düzeltmenizi beklerken, otobüsün geç kalkması gibi bir absürtlük yaşadık. Bizden hesap sorma hakkınız olduğunu mu sanıyorsunuz? Bunun sonucunun ne olduğunu biliyoruz, bunun bir sürü insanın kariyerini etkileyeceğinin bilincindeyiz. Ve iyi bir kuşak, bu sonuç yüzünden daha ileriye gidemeyecek. Bayım, hiçbir şey yapmadıysanız, şimdi buraya gelip saçma sapan bir sürü şey söylemeye de hakkınız yok. Siz sürekli sarhoştunuz! Muhtemelen şu ana kadar da sarhoştunuz..."

Futbolcuların, teknik ekibin ve Brezilya Futbol Federasyonu yönetiminin katıldığı bir iç toplantı yapıldı. Aklımdan ne geçiyorsa söyledim, artık tahammülüm kalmamıştı. Sonra arkadaşlarla konuştuğumda, federasyondan veto yiyebileceğim konusunda beni uyardılar. Sıçtık dedim. Öyle bir an geliyor ki, bu tür durumlara insan daha fazla katlanamıyor.

Belki de doğruydu. Hayatımın rüyasını gerçekleştirmem engellendiğinde çok düşündüm; muhtemelen, o günden sonraki iki yılda olup bitenlere o tavrım yol açmış olabilir.”

Kamuoyu yüksek sesle liste dışı kalan Romário’nun milli takıma çağrılmasını talep ediyordu. “Dar alanların kralının yokluğunda, Kaptan Alex ve Ronaldinho Gaúcho hiç kazanılmamış altın madalyanın en büyük umudu haline geldiler.

“23 yaşın üzerindeki futbolcuları veto ettiğimiz söylentisi çıktı. Gerçekte olan şuydu: Psikolog, milli takımı siz oluştursaydınız’ sorusunu içeren bir araştırma yapmıştı. Olimpiyat elemelerinde 22’ydik. Olimpiyat Oyunları’nda 18 olacaktık. Yani dört kişi zaten yaş sınırı dışında kalacaktı. Üç yaş daha büyüklerin çağrılması durumunda en az yedi ekşğimiz olacaktı. Kim buna olumlu oy verir?

Takımımız olimpiyat rüyası yaşıyordu, harika bir kuşaktı, birçoğı, 2002 Dünya Kupası’nda mücadele etmek için bir boşluk yakalama isteğindeydi. Bu arada karşımıza tanıdığımızdan bambaşka bir Vanderlei çıktı. Yorgun, ilgisiz, muhtemelen hem kişisel hem de profesyonel açıdan en kötü dönemindeydi. Doğru dürüst antrenman bile yaptırmıyordu. Ronaldinho Gaúcho’yla bir tür antrenman olsun diye tenis oynuyorduk. Aksi takdirde epey kilo alabilirdik.

Güzel bir günde saha kenarında sohbet eden bir grup kız ortaya çıktı. Roger onlardan biriyle arkadaş oldu. Japonya’ya karşı kazandık; Roger Vanderlei’den bir dinlenme arası koparmamı istedi. Brezilyalı kızla gezmek istiyordu. Luxa’ya gittim; reddetti. Dolaşmak için gelmedik, üç gün sonra maçımız var ve dinlenerek geçireceğimiz zaman çok az dedi. Genel olarak bırakırdı. Bu kez yapmadı.

Masaya geri döndüm, Roger’e söyledim; sinirlendi. Antrenöre, aklına kim gelirse ona verip verıştirdi. Oyunculardan biri onu sakinleştirmeye çalıştı. Yanına geldi ve yalnızca biraz daha beklemesini söyledi, ‘Brezilya’ya dönünce istediğini yersin’ dedi. Bu Roger’i iyice sinirlendirdi. ‘Senin için konuşmak kolay, bizim otelde kalan yaşlı bir kadını zaten gizli gizli yiyor-sun, bana sadece mastürbasyon yapmak düşüyor’ dedi.

20-22 yaşlarında gençlerdik, koridorda yanımızda bir radyo, gevezelik ederek oturuyorduk. Bir gün müzik dinlerken fizyolojist ve kondisyoner bize doğru geldi. Sohbet ederek yanımızdan geçtiler; odaya girerken tartış-

maya başlamışlardı bile. Kapı açıldı, önce bir çanta, ardından da içlerinden biri koridora düştü. Onları ayırmak için aralarına girdik. Ortam böyleydi.

Birbirlerinden ayrı seyahat etmiş olan teknik ekipte de sorunlar vardı. Kamerun maçından önce Vanderlei videoyu tercih etti ve takım hakkında bir sürü şey aktardı. Luxa salondan çıktığında Candinho girdi ve Luxa'nın söylediklerini unutmamızı istedi. Tam bir kaostu.

Her şey yanılttı. Lúcio ve Roger'in kavgaları tuzu biberi oldu. Lúcio oynamıyordu, yedekti, sadece son maçta girdi. Kazanma arzusuyla doluydu. Roger de o maçıydı. Lúcio, bizden hareketlenmemizi istiyor, topla iniyordu, Roger'e pas veriyor, tek başına koşu yapıyor, ama topu alamıyordu. Bu bir, iki, üç kez tekrarlandı. Dördüncüsünde hakem faul çaldı. Lúcio'yu atışı yaparken ve topun ona neden verilmediğini sorarken gördüm. Bu Roger'in hoşuna gitmedi ve ona haddini aşan şeyler söyledi. Lúcio kontrolünü kaybetti ve ona bir kafa attı. Stres had safhadaydı.

Sarsıldık. Brezilya'nın çok istediği altın madalyayı getiremeyişimiz ve olimpiyat rüyasının sonu hayli canımızı acıttı. Fakat inanın, birçok insan bizi kutladı.

Brezilya'ya ayak bastığımızda doğal olarak kargaşa daha da büyüdü. Basın, taraftar, herkes milli takımın boktan bir takım olduğunu haykırıyordu. Her yerde, her tür eleştiri. Eşyalarımı alıp Curitiba'ya gittim. On gün sonra Flamengo'ya katıldım.”

Karabasan orada da devam etti.

29 Ağustos 2000'de Parma'nın teknik süpervizörü Enrico Fedele ilan etti: Alex bir yılığına Flamengo'da oynayacaktı. İsviçreli spor ve pazarlama şirketi ISL'nin sponsorluğunda, 'Mais Querido' oyuncunun kiralama karşılığında İtalyan kulübüne 1 milyon dolar ödedi. 60 kulüp üyesinin alkış tufanı arasında ve hakkı verilerek, gırtlakları yırtarcasına söylenen 'kırmızı siyahlar' marşının ardından, 'kırmızı siyahlar'ın başkanı Edmund Santos Silva, Gávea'da Rogerio Steinberg salonunda sözleşmeyi ilan etti.

“Olimpiyatların bitiminde bir süre dinlendim ve Flamengo'ya gittim. Bir yıllık kontrat; Ağustos 2000'den Temmuz 2001'e. Garipliklerle başladı her şey. Gávea'da küçük bir salonda tanıtıma gittiğim gün, çıkışta Peruano denilen bir taraftarla karşılaştım. Adam bana döndü ve 'Sende Flamengo suratı yok' dedi. Daha önce bu adamı hiç görmemiştim. Buna rağmen po-

litik davrandım. ‘Hadi öyleyse o suratı bulalım’ dedim. ‘Gerçekten de nasıl olduğunu bilmiyorum, çünkü Flamengo’ya daha önce hiç gelmedim. On dakikadır buradayım.’

Aynı gün elime bir kartvizit tutuşturdular. Oyuncular grupla bütünleşebilmem için bir barbekü partisi ayarladı. Gidecektim, fakat belgelerin detaylarıyla uğraşmam gerekiyordu. Ertesi sabah garsonlardan biri bol fotoğrafı bir gazete getirdi. Futbolcunun kucağına oturmuş, tangalı bir kadın. O sunuş her şeyi mahvetti. Takım bir süredir zaten kazanamıyordu; bir de bu büsbütün uygunsuzdu ve etik de değildi.

Sonra 2 Ekim’deki ilk antrenmanda, Gávea’daki altyapıyı görünce arkadaşım Mozart’a, ‘Yahu, buranın Flamengo olması imkânsız’ dedim. Bırak Palmeiras’ı, Coritiba’dakinden bile kötüydü! ‘Yahu bu Flamengo mu?’ diye sordum. Alaylı alaylı güldüler.

Gávea’ya gelirken kafamda Palmeiras’ta gördüklerim vardı. Orada her şey organizeydi, gününde ödeme yapıldı, antrenman tesisi iyiydi. Gávea’ya girer girmez soyunma odasını gördüm, mezbelelik diye düşündüm. Sahaya koştum, hemen antrenmana çıkmak istiyordum. Küf kokusu yüzünden soyunma odasında kalamamıştım. Kapıda oturdum ve antrenörün bizi çağırmasını bekledim. O sırada Mozart’ın babası yanıma geldi, omzuma dokundu; ‘Ne düşünüyorsun Alex?’ Hemen cevap verdim, ‘Burada ne aradığımı düşünüyorum...’

Beni yüreklendirmeye çalıştı, ‘Başlangıçta hep böyle olur, fakat sonra iyiye gider’ dedi. Flamengo, Fla-Barra’ya taşınmak üzereydi. Edmund Santos Silva, Barra da Tijuca’da bir ev tutmamı söyledi, daha kolay olurdu, trafiğe takılmazdım.

‘Malikâneler’ sitesinden bir ev tuttum. Kira ödemem gerekmedi; kulüp emlakçıyla meseleyi halletti. Orada bulunduğum sürece kulübün bana verdiği tek paraydı. Altı aylık kirayı peşin ödediler, sonra her ay maaşımdan kesildi.

O siteye taşınmamı ayarladıktan bir hafta sonra, Flamengo’nun Fla-Barra’yı kaybettiği haberi geldi. Her gün ağır akan trafikte 25 kilometreden fazla bir yolu gitmek korkunçtu, Gávea’nın tesisleri korkunçtu, soyunma odası korkunçtu, saha korkunçtu, takım korkunçtu. Bir şeyler isteyen yoktu, tek bir şey bile. İsimlere gelince, Denílson, Gamarra, Juan, Júlio César, Petkovic, Edílson, Adriano, aralarına katıldığım en iyi gruptu, ancak bir

takım oluşturmıyorlardı. Bunun için çalışılmıyordu bile. Kimse kendini vermiyordu.”

Alex, 7 Ekim cumartesi günü Bofafogo’ya karşı ilk kez sahaya çıktı:

“Ürpertici bir maçtı. 3-1 kaybettik ve kara kara düşündüm, Allah kahretsin, bu yıl hiçbir şey yolunda gitmiyor... Tıpkı burası gibi, seneye ne yapacağımı bir an önce düşünmeye başlamam lazım.”

“İstekliydik, fakat Rio de Janeiro deneyimi travmatik oldu. Her futbolcu bir gün Flamengo’da oynamak ister, Alex’in de rüyası buydu. İsteyerek gitti, biz mutluyduk. Bahçeli bir evde oturacağız, tadını çıkaracağız, sık sık barbekü yaparız diye düşündük. Tam bir yanılgı. Zamanımı yalnız geçirdim. Flamengo her maçı kaybediyordu, korkunçtu.” dedi Diane.

İlk üç maçında Alex üç yenilgi gördü. Hepsi de Maracanã’da.

“Alex’in maçta giydiği formayı yıkanması için eve getirmesi akıl alır gibi değildi. Hem bu yüzden hem de başka şeyler yüzünden Nike’tan nefret ediyorum. Herkes Nike’in iyi olduğunu düşünür, fakat hiç ilgisi yok. Kulüplere tutumu çok kötü. Flamengo onlarla çalışıyordu, fakat forma yoktu, maçlardan sonra forma değiştirilemiyordu. Eve getirmek, sonra da geri götürmek zorundaydı. Kulübün çamaşırvhanesi bile doğru düzgün çalışmıyordu.

Daha da kötüsü, ödeme yapmıyorlardı. Bu en zor kısmıydı. Evi geçindirmemiz lazımdı, yeni evlenmiştik ve hâlâ Parma’dan aldığımız o ilk taksitle yaşıyorduk. Aylar geçti ve biz o parayla geçinmeye devam ettik. Ve Flamengo birbiri ardına kaybettiler. İyi anlaşabileceğimiz insanlar bulamadık, sokağa bile çıkmıyorduk.”

“Oğlum burada ne yapıyorsun? diye düşünüyordu. Kendi kendime boka battık diyordum. Olimpiyatlardan elenmiştik; basın mağlubiyetin faturasını bana ve Ronaldinho’ya çıkarmıştı, ancak o Grêmio’den Paris’e transfer olmuştu. Bütün bunlar yetmezmiş gibi Rio’daki tek yakın arkadaşım Mozart, Flamengo’dan İtalya’nın Reggina takımına gitmek üzere görüşmelere başlayacaktı. Şehirde kendimi gittikçe daha yalnız hissediyordum. Takımdakilerle yakınlık kuramamıştım, çünkü arkadaşlık edilebilecek kimse yoktu. Antrenmanı bitirip evde saklanmaktı bütün yaptığım. Durum gerçekten zordu. Paramız yoktu ve markete sadece sabahın dört buçuğunda gidebiliyorduk, boşken, rahatsız eden olmuyordu.

Deplasmandaki ilk maçım Canindé'de Portuguesa'ya karşıydı. Carlinhos beni takımdan çıkarmak istiyordu, ama bunu hoş bir biçimde yapmadı. Bütün teknik direktörlerin yaptığı gibi bana bir hikâye anlatmaya başladı: 'Alex iyi oynuyorsun, benim dönemimdeki oyunculara benziyorsun, onlar benim hoşuma giderdi... Biliyor musun, oynadığım sıralar benim adım Violino'ydu...'

Nereye varacağını anladım ve bir an önce konuya girsin istedim. 'Beni takımdan çıkarmak istiyorsan rahat ol, sana sorun çıkartacak değilim. Flamengo bu meseleden önemli. Ben takımın kazanmasını istiyorum, kazandığı sürece, ben de kazanırım. Sen de bizim bir takım olmadığımızı kabul et artık, öyle değil mi? İyi oynamıyor olabilirim, zaten çok az kişi iyi oynuyor. Biz bir takım değiliz, kafası karışık bir kulübüz. Yine de beni çıkarmak istiyorsan, sen bilirsin.'

Birlik olmasa da en azından boş kibir yoktu. Takımdakiler iyi insanlardı. Ama ne kural ne de disiplin vardı. Futbolcular arasında ise hiç sorun yoktu. Böylece, Denílson yedek kulübesinde oturdu sorun olmadı, ben de, Reinaldo da, hepimiz. Kişisel kalite çok yüksekti, ancak grup birbirine kenetlenmemişti. Bir düşünün, oynadığım bütün takımlarda iç sorunlar vardı. Flamengo'da yoktu.

O Portuguesa maçında yedek kulübesinde oturdum. 2-1 kaybettik. Arka arkaya benim dördüncü, kulübün beşinci mağlubiyetiydi. Rio'ya dönüşte, Santos Dumont'a indiğimizde ortalık cehennem gibiydi. Taraftar eline ne geçirirse otobüse fırlatıyordu, kimileri de taş atıyordu, havaalanının çıkışını bile kapatmışlardı. Cehennem. Ben diğerlerine takılıyordum, 'Flamengo suratı bu mu?' Kaleci Clemer benimle dalga geçiyordu, 'Alex sen deli misin? İtalya yerine burayı mı tercih ettin?' O gün bir manyağın atacağı kurşunun korkusuyla otobüsün koridorunda yatan futbolcular gördüm. Polis eşliğinde bir itfaiye istasyonuna gittik ve o öfke yangını sönene kadar iki saate yakın orada bekledik.

Sezonun ilk yarısını büyük oranda yedek kulübesinde geçirdim. Korkunç maçlarda sahadan mağlup ayrıldım; ilk maçım gibi, Sport karşısndaki gibi ya da América Mineiro maçı gibi, hepsi de Maracanã'daydı. Vasco'ya karşı 4-0 kazandığımız maç beni heyecanlandıran tek maç oldu. O gece Flamengo'nun ne olduğunu anladım.

Bir sonraki derbide akıl almaz bir şey başıma geldi. Flamengo-Fluminense maçı öncesiydi, teknik direktörlüğe Zagallo gelmişti, Gávea'nın tribünleri doluydu, antrenman maçı başladı. Takımda oldukça iyiydim, işler yoluna giriyordu, bir faul oldu, vurdum, Júlio César'ın kalesinin çatalına taktım, 1-0 öne geçtik. Tek başıma antrenman yapıyordum, Zagallo beni çağırdı. Takımdan birini çıkartıp beni deneyecekti. Derbiye kiminle başlayacağı konusunda tereddüt ediyordu. Maç tekrar başladığında bu kez ilk on biryedim, birden, şarkıcı Sandra de Sá ve Kırmızı Siyahlar Orkestrası, 'Bir kez Flamengo, daima Flamengo, daima Flamingolu olmalıyım...' Devasa saç modeliyle Sandra de Sá, yanında Arlindo Cruz, öff... Bütün hevesim kaçtı, akıl alır gibi değil...

Oynamayı bırakıp sahaya oturdum, Sandra de Sá, Flamengo marşının tümünü söyledi ve Arlindo'yu banço çalmaya çağırdı. Birden televizyon çekimlerine başladılar, antrenman maçının tam ortasında. Zagallo su içmemiz için bir ara verdi, ben de ona dönüp, 'Yeter hocam, bana bu kadar yeter' dedim. 'Antrenmana devam etmeyeceğim.'

Duş almak için soyunma odasına doğru yürüdüm. Dönüp baktığımda herkes arkamdan geliyordu, yani antrenman bitmişti. Pet'in serbest vuruş çalışmak için bir engeli ittiğini gördüm sadece, Sandra de Sá, orkestra ve banço çalan Arlindo Cruz orta yuvarlaktaydı.

Bir keresinde Porto Alegre'ye maça gitmiştik. Direktör Walter Oaquim maçtan sonra yanıma oturdu ve 'Sende Flamengo suratı yok' dedi. Güldüm, 'Allah aşkına bu Flamengo suratı nedir bana açıklar mısınız?' dedim. 'Tanıtımım yapıldığı gün bir taraftar bana bunu söylemişti, fakat bunun nasıl bir surat olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim.'

Yönetici kulüp hakkında ders vermeye başladı, Flamengo'nun nasıl kurulduğunu, tarih boyunca nasıl geliştiğini, o noktada sertçe araya girdim. 'Güzel, ben bunları bir kitaptan da öğrenebilirim' dedim. 'Zico'nun dönemindeki muzaffer Flamengo'yu ve bütün o ekibi izledim, fakat siz bana Flamengo suratının ne olduğunu açıklamadınız.'

'Júlio César'da, Alessandro'da, Juan'da araman gereken bir duygu' diyerek yerinden fırladı. Doğrudan konuya girdim. 'Bakın Sayın Walter, kabalık etmek istemem, ben Juan'ın Flamengo için hissettiklerini hissedemem. Juan Flamengo'da doğdu, belki bu duygu bende Coritiba için var, fakat Flamengo suratına sahip olmak için burada doğmuş çocukların duygusuna sahip

olmak gerekiyorsa, siz sadece altyapıdan gelen futbolcularla bir takım kurmalısınız’.”

Eski sol kanat oyuncusu Athirson, “Alex markaj yapacak bir futbolcu olmadı hiç,” diyor. “O organize ediyor, alan açıyor, fakat top çalmıyor ya da mücadele etmiyor. Onun özelliği bu. Bence taraftar onun yapamayacağı şeyi istiyordu. Takım kazanamadığında fatura ünlü futbolculara kesiliyordu, yani Alex’e, Petkovic’e, Denílson ve Gamarra’ya.”

“Yukarıdan aşağıya doğru işleyen bir yönetim yoktu. Toplantılar? Sadece teoride. Bir defa stadyuma gitmek üzere otobüse bindim, oturdum, beş dakika geçtikten sonra bir başka oyuncu geldi. Bir süre sonra da diğeri. Otobüs boş olarak Maracanã’ya doğru yola çıktı. Bir şeyler yanlış, ‘İhtiyar’ dedim yanımdaki arkadaşşıma. ‘Takım burada değil.’ Bana, ‘Bazı futbolcular doğrudan gidiyor’ dedi. ‘Kendi arabasıyla.’

São Paulo’da Corinthians’a karşı bir maç vardı, belki de Flamengo’da sevindiğim tek an. Zagallo bana döndü ve ‘Alex ligin sonuna geliyoruz, düşme riskini göze alamayız, seni oynatacağım. Bakalım ne sonuç verecek, artık gelecek yılı düşünmeye başlasak iyi olur, çünkü bu yılkinden daha iyi bir takım kurmamız lazım, anlıyor musun?’ Harika. Oynadık, Corinthians da zor bir dönemden geçiyordu, dört gol attık, ikisi benim. Maracanã’da Vitória’ya karşı oynadığımız son maçta bir gol daha attım. Kulüpteki son etkinliğimdi. Sahada.

Lig arasında dönmemeye karar verdik. Hatta alacağımı unutmayı göze alarak. ‘Alex, o cehenneme geri mi döneceksin, üstelik hiç para kazanmadığın halde.’

Zagallo 26 Aralık’ta dönmemizi istedi. Eğer ödeme yapmazlarsa dönmeyeceğimi bildirdim. Edmund Santos Silva’yı aradım, dört dörtlük bir masalcı. En büyük ‘Forrest Gump’, yalancı... Büyük yalanlarını dinlediğim bir sürü yönetici gördüm. Yönetici masalcıdır, fakat Edmundo şampiyonu. Yok yok Alex sana ödeme yapacağız, falan filan. Tabii ki inanmadım.

Eylülden Aralık ayına kadar hiç ödeme yapmadı. Yılsonunda, devre arası boyunca Palmeiras beni aradı. Kulüp Şampiyonlar Kupası’nı kazanarak Libertadores Kupası’nda yerini garantilemişti. ‘Dönmek ister misin?’ diye sordular. Flamengo ve Parma’yla kontratım olduğunu söyledim. Palmeiras yetkilileri Parma’yla anlaşacaklarını söylediler, sonuçta altı ay öncesine kadar ortaklardı. Benim Flamengo’yla anlaşmam yeterliydi.

Flamengo bana ödeme yapmadığından mahkemeye başvurdum. Yapılan işlem neydi bilmiyorum ama avukatım televizyon gelirlerini bir hafta bloke etmeyi başardı.

Edmundo'yla bir anlaşma yaptım. Bana borcunu ödemesi durumunda haczi kaldıracaktık. 100 bin reali almaktan vazgeçersem serbest kalacağımı söyledi. Vazgeçtim, 29 Aralık'ta anlaşmayı imzaladım ve dramatik bir biçimde kulüpteki hikâyem sona erdi.

Rio de Janiero Federe Devleti takımlarının katıldığı Carioca Şampiyonası'nda mücadele etme şansım olmadığı için üzgünüm. Efsanevidir, başka hiçbir devletin şampiyonası aynı etkiyi yaratmaz. Cocada'nın, Rondinelli'nin, Assis'in, Maurício'nun durumlarına bakın. İnsanlar o golleri tüm detaylarına kadar anımsıyor.

Cazibedir. Paulista'nın finalini kimse hatırlamaz. Bazen Rio'da atılan bir şampiyonluk golü, ulusal düzeyde şampiyonluk getiren bir golden daha değerlidir. 1989'da Sorato'nun attığı gol, Cocada'nın golünden daha az konuşuldu. Petkovic'in golü, Libertadores'in finalinde atılmış olsaydı belki bu kadar önemli olmayacaktı. Zico Şili takımı Cobreloa'ya serbest vuruştan bir gol attı, ancak Per'ın golünden daha fazla söz ediliyor.

Flamengo biraz organize olsaydı sanırım çok daha fazla şampiyonluk kazanırdı. Taraftarının tutumu absürt. 2000'den bu yana sadece bir Brezilya şampiyonluğu kazandı. Flamengo, bugün Coritiba'nın sahip olduğu yapılanmanın aynısına sahip.”

Alex, yeşil-beyazlı formayla 197 maçta atılmış 59 golden sonra 3 Ocak 2001 tarihinde Palmeiras'a geri döndü. Önündeki altı ay motivasyonunu tekrar kazanmasına yarayacaktı, bu, üzerinde anlaşılan aylıktan çok daha önemliydi.

“Libertadores'te oynamak üzere Palmeiras'a döndüm. Marco Aurélio kulüpte teknik direktör olarak göreve başlamıştı. Palmeiras'a yönetim için gelmiştim. Onun için gelmezdim.

Marco Aurélio, Mercosul'un finalini kendi sahasında inanılmaz bir biçimde Vasco'ya kaptırdığı geçen yılın son etabında Palmeiras'ı çalıştırmıştı. 3-0 Palmeiras'ın galibiyetiyle kapanan ilk yarıdan sonra maçın seyri tamamen değişmişti. Hücum oyuncularıyla dolu bir takım kurmuştu.

Fernando, Magrão, Claudedir ve benim özelliklerime sahip bir oyuncu istemiyordu.

Yönetim benim ödememi yaptı ve teknik direktörün onayı olmamasına rağmen transfer edildim, yıl kötü başladı. Libertadores'in başlarında da görevinden ayrıldı.

Marco ayrılırken sağa sola sataşarak gitti. Onu, Galeano, Argel, Marcos ve benim yerinden ettiğimiz lafını çıkardı. Başkana gidip onun kellesini istediğimize inanıyordu. Yalan.

Teknik direktörü değiştirmek isteyen bir takım var mıdır? Bazı hikâyeler duydum, fakat hiç şahit olmadım. İstenseydi gitmesinin sağlanacağını biliyorum. Koşmamak, istediğini yapmamak gibi şeyler olur. Ya da insanların içinde yaptıklarını eleştirmek. Bu olabilir. Fakat iki üç kişinin bir araya gelip başkandan teknik direktörün gönderilmesini istediğine şahit olmadım.

Celso Roth geldi ve takımı yeniledi. Vasco'sta kızığa çekilmiş olan sol bek Felipe'yi getirdi ve başka iyi oyuncular aradı. Paulista Şampiyonası boyunca takım oturmaya başladı.”

Palmeiras'ın 10 numarası iyi dönemindeydi. 8 Nisan'da Guarani'ye karşı onun iki golü vardı; biri duran toptan, diğeri önüne çıkan herkesi büyük bir hızla çalımlayarak yaptığı ataktan. Altıpasın köşesinden doğrudan çaprazdan çektiği bir şutla kaleciyi gafil avladı.

Takım Libertadores boyunca istekli oynadı. Alex bazen 'istenileni verememiş' olsa da.

“Felipão'nun yönetimindeki Cruzeiro'yla çeyrek finalde 3-3 berabere kaldık. Rövanş maçının hemen başında bir penaltı kaçırdım. Kaleci André'yi ters köşeye yatırdım ancak top direğe çarpıp önüme düştü. Yeniden vuramadım, ikinci kez topa dokunmuş olacaktım. Maç devam etti, sonunda 2-2 bitti ve penaltı atışlarında köşeye gönderdim, ama top inatla gitti yine direği öptü. Basın peşime düştü ve üç gece boyunca hayıflandım. Allah'tan turu geçtik.”

Palestra'da Alex'in büstü hiç olmayacaktı. Kulübün kurallarına göre bu ayrıcalık, Palmeiras'a karşı oynayan herkese kapalıydı. Üstelik Alex 1996 ve 1997'de Coritiba formasıyla Palmerias'a karşı oynamıştı.

Yapabileceği ikinci Amerika şampiyonluğuyla ölümsüzleşmeye gayret etmekti:

“Libertadores’in yarı finaline geldik. Bombonera’da Boca Juniors’la berabere kaldık, iyi oynadık, bir gol attım, fakat Palestra’da bir savunma oyuncumuz atıldı ve on kişiyle skor tabelasını değiştirmemiz gerekti. Penaltılarda Córdoba benim penaltımı kurtardı, Basílio ve Arce de kaçırdı ve Boca karşısında peş peşe ikinci kez elendik.”

Kahramandan kötü adama. Son üç yılda Palmeiras’ın penaltılarla sonuca gidecek sekizinci maçında, tur atlamının asıl umuduyken üçüncü maçta üçüncü penaltısını kaçırdı. São Paulo ekibi, Libertadores’te peş peşe üçüncü, tarihi boyunca da beşinci kez mücadele etme şansını elinden geçiriyordu.

Bu hayal kırıklığının ardından Alex İtalya’ya dönebilirdi. Sonuçta yine mahkemeye gitti.

“Flamengo’yla kontratımın olması ve bir maddesinde kulübün ödeme yapmaması durumunda Parma’nın ödemek zorunda oluşu, bir süreliğine rahat etmemi engelledi. Palmeiras’ta oynarken Nisan 2001’de bu güvence sona erdi.

Parma’yla beş yıllık sözleşme imzalamıştım, ancak onlar imza sırasında söz verdikleri üç taksitten sadece ilkinin ödediler. O zamandan beri güvencemi sağlayan bu paraydı.

Desteğim, Petrobras için bir reklam filmi çekmeye gittiğimde tükendi. 20 Nisan’da yüzde 15’lik payımın ikinci taksiti için Parmalat’a gitmem gerekiyordu. Çekimle meşguldüm; Pele’nin de katıldığı bir reklam olunca ekibin belli bir tarihi vardı ve çekimler için bir stadyum çoktan kiralanmıştı; ben de Ronaldo Nunes ve Dai’dan çokuluslu şirketin São Paulo’daki ofisine birlikte gitmelerini istedim. Parmalat’ın Brezilya başkanının onları geri çevirmesi, hiçbir borçlarının olmadığını, istersek mahkemeye başvurabileceğimizi söylemesi bizi şaşkına çevirdi.

Ronaldo’ya fazla güvenmediğim için Dai’dan ona eşlik etmesini istedim. Onunla çalışmaya devam etmek istemiyordum, çünkü Parma’nın her dediğini kabul ediyor, bizi temsil etmiyordu. Ronaldo’yla ilişki bitirdikten sonra yardımını istemek için bir gazetede yazılar yazan Mafuz isimli bir avukata telefon ettim.”

Mafuz, São Paulo’ya gidişinde Alex’ten elindeki bütün belgeleri aldı ve bu belge yığınının gömüldü. Davaya hazırlanmak için eve demir attı, uzunca

bir süre üzerinde çalıştı. Amaç serbest kalmaktan çok Parma'dan parayı kurtarmaktı.

"Mayıs 2001'de mahkemeye başvurduk. Çok düşündüm, birçok insana danıştım, herkes bana mahkemeye başvurmanın devasa bir şirketle, uluslararası bir markayla kavgaya tutuşmak anlamına geleceğini söylüyordu. Mahvolabilirdim. Hep şu cümleyi kullandım: 'İyi niyetliyim ve çizgi filmlerdeki gibi kötü karşısında iyinin kazanacağına, haklı olanın galip geleceğine inanıyorum.' Sonuna kadar götürmeye karar verdim. Yüklü miktarda para ve dahası dört yıllık sözleşme hakkımdı. Benim için bu hayati bir meseleydi."

Mafuz "Savaşa giriştik," diye anımsıyor. "Alex ve ben, dünyanın en büyük süt ürünleri şirketi Parmalat'a ve İtalya'nın güçlü kulübü Parma'ya karşı. Davada hatırı sayılır miktarlar söz konusuydu; son derece iyi hazırlanmış olan Parma, onun başka bir kulüpte oynamasını engelleyerek, her şeyi göze alarak durumu tersine çevirmeyi denedi."

"Kontratla ilgili anlaşmazlıkların tümü Curitiba Metropolitan Bölgesi Colombo Adliyesi'nde görülecekti. Normal olan Palmeiras'ta devam etmemdi, fakat Parmalat eskiden kulübün ortağı olduğundan geri adım atmayı tercih etti. Kimse de kalmamı teklif etmedi. Anlıyorum. Son yıllarda onlara birçok başarı kazandıran bir ortakla kavgaya tutuşmak istemediler. İş başa düştü.

Amerika Kupası, ligin devre arasında Kolombiya'da gerçekleşti. Turnuva tam bir karmaşaydı. Kolombiya'da bir iç savaş yaşanıyordu ve bir süre önce milli takımın başına gelen Felipão'nun elinden, bazı oyuncuların katılmalarını rica etmek dışında bir şey gelmiyordu. Kimse oraya gitmek istemiyordu.

Guarulhos Havaalanı'nda uçağa binmeden önce Mauro Silva herkesi topladı ve korktuğunu, gitmeyeceğini söyledi. Arjantin'in de katılmaktan vazgeçtiğini belirtti, oyuncular güvenlik gerekçesiyle boykot etmişlerdi. Mauro bizim de aynı şeyi yapmamız gerektiğinde ısrar ediyordu. Felipão gitmemizi istiyor, gidelim, bana yardımcı olun, haydi diyordu, o bildik bugün bana yardım et, yarın sana yardım edeyim lafı. Mauro Silva özür diledi ve gitmedi. Geri kalanlar gitti.

Ortalama bir ilk tur çıkardık fakat Honduras karşısında çeyrek finalde kaybettik. Utanç verici bir şekilde elendik. 2-0 yenildik. İlk yarı oynadım, devre arasında oyundan alındım. Programın zamanlaması ve hazırlık konusunda geç kalmıştık. Kimimiz Dünya Kupası'nda oynayacak iyi oyun-

culardık. Birçoğu milli takımda inanılmaz bir kariyer yapmıştı, fakat takım turnuvada oynayacak bir takım gibi hazırlanmamıştı. Honduras gibi önemsiz bir takım karşısındaki mücadelemiz komikti. Ev sahibi Kolombiya şampiyonluğu hakkıyla kucakladı.

Turnuva sırasında iş mahkemesinin ön kararı üzerine Cruzeiro'ya gitmeyi sözlü olarak kabul ettim. Brezilya'ya ayak basar basmaz Belo Horizonte'de kontrat imzalayacaktım.”

7 Ağustos 2001'deki elemelerde Paraguay'la karşılaşmaya hazırlanırken Alex iş mahkemesinde serbest kalma hakkını garantilemişti. Mafuz'a göre müvekkili Parma'yla sözleşmesini geçersiz kılmayı başarmıştı ve Cruzeiro'yla anlaşmak için serbestti. Futbolcu, Colombo İş Mahkemesi'nden ona serbestlik kazandıracak bir ön karar alacaktı. Çünkü avukata göre yüzde 15'in ilk taksiti ödenmiş, fakat ikinci ve üçüncü taksit ödenmemişti.

“Bu nedenle iş mahkemesine transfer serbestisi talebiyle gittik,” diye açıklıyor Mafuz. “Sonuçta Parma'ya satılmış olmasına karşın Alex profesyonel faaliyetini İtalya'da sürdüremedi.”

Sözleşmenin ilan edildiği gün Ivo Wortmann, Cruzeiro'nun yeni teknik direktörü olarak göreve başladı. Kulübün yeni yıldızı Alex tedirgindi. Brezilya Futbol Federasyonu hukuk işleri direktörü Parma'nın kayıtlı oyuncusu olması nedeniyle kulüpte oynayamayacağına karar vermişti.

Alex kadar Cruzeiro da habere soğukkanlılıkla yaklaştı. Futbol sorumlusu Eduardo Maluf, yıldız futbolcunun haklarını almadığını, mahkemenin ön kararında oyuncuya çalışma fırsatı verildiğinin belirtildiğini açıkladı.

Alex 14 Ağustos'ta federasyondan geçici izin aldı. Parma'ya karşı açtığı davada karar çıkana kadar oynamakta serbestti. İki gün sonra Cruzeiro'nun stadı Toca da Raposa'ya ayak bastı.

Cruzeiro, Alex'i takıma katmak için tek bir kuruş harcamadı. Sadece oyuncunun maaşını üstlendi. 19 Ağustos günü öğleden sonra orta saha oyuncusu, herkesten iyi bildiği bir stadyumda yeni kulübüyle ilk kez sahaya çıktı. Coritiba'ya karşı Couto Pereira'da birinci sınıf bir sahada boy gösterdi ve serbest vuruştan gelen bir golle ödüllendirildi. Fakat sahadan 3-2 yenik ayrıldı.

“Parma'nın yaptığıнын kötü niyetli ve ahlak dışı bir girişim olduğunu düşündüğümüzden, Mafuz'la beraber davayı Parlamento Araştırma Komisyonu Futbol Birimi'nden Álvaro Dias'a teslim etmeye karar verdik.”

Senato, Paranalı Álvaro Dias'ın başkanlığında Parlamento Araştırma Komisyonu kurdu. Araştırmanın sonunda Dias 17 Brezilyalı yöneticiyi haksız kazanç elde etmekten, döviz ve vergi kaçakçılığına kadar bir dizi eylemden dolayı suçlu buldu. Birçoğu Adalet Bakanlığı tarafından soruşturuldu. Federal Hazine'nin, kulüplerin, yöneticilerin, oyuncu menejerlerinin ve teknik adamların vergi sistemine karşı işlediği suçları ortaya çıkarmasından sonra hükümet yaklaşık 130 milyon real ceza kesti.

Farklı konuların yanı sıra CPI do Futebol, Palmeiras-Parmalat sözleşmelerindeki çelişkileri ortaya çıkardı. Brezilya, Alex'in İtalya'ya transferindeki en ufak şüpheli durumu bile araştırdı. Yeşil-beyazlar en yetenekli oyuncularından birini, beş yıl gibi uzun bir süreliğine Parma'ya vererek elinden çıkarmıştı. Şüphe kuvvetliydi; Brezilya kulübü, aslında döviz kaçakçılığını örtecek bir kurguyla hareket etmişti.

Komisyon sözleşmenin imzalanmasından bu yana Parma'nın tek bir kurşunun bile Merkez Bankası'na kaydedilmediğini saptadı. Palmeiras kendini savundu. Ödeme vadeleri henüz gelmediğinden parayı kayda geçirmenin zorunlu olmadığını bildirdi.

CPI do Futebol, İtalyanlarla arasındaki davayla ilgili olarak bizzat Alex'i federal başkent Brasília'da dinlemeye karar verdi. Bu arada Parmalat Alex'i Parma'dan ayıran tedbir kararını kaldırtmak için her yola başvurmaya devam ediyordu. Avukat Gilberto Cipullo önemli bir başarı kazandı. 23 Ağustos'ta Cruzeiro Alex'i oynatmaktan men edildi.

Curitiba 9. Bölge İş Mahkemesi Yargıç Roberto Dala Barba, Alex ile Parma arasındaki sözleşmenin yükümlülüklerini yeniden geçerli saydı. Paraná Mahkemesi, futbolcuyu İtalyan kulübünden bağımsızlaştıran geçici tedbir kararını kaldırarak, çokuluslu şirketin talebini kabul etti. Kararı alınca da federasyon hemen Alex'in Cruzeiro'ya yapılmış sözleşmesini geçersiz saydı. Yüksek Sorgu Mahkemesi'ni beklemek iki yıl kadar sürebilirdi, muhtemelen cezalandırılacağı İtalya'ya tekrar dönmesi söz konusu olabilirdi.

Muhtemelen mi, hayır. Gerçekten de. Parmalat şaka yapmıyordu. 26 Ağustos'ta çokuluslu şirketin Brezilya temsilcileri mahkeme kararının bir kopyasını Sport Club do Recife adresine gönderdiler. Pernambuco takımı o gün Cruzeiro'yla karşılaşacaktı. Parmalat'ın amacı, Cruzeiro'yu Spor Davaları Yüksek Mahkemesi'ne (STJD) şikâyetle teşvik etmektir. Ceza, Alex'in oynadığı her maç için beş puanın silinmesine kadar varabilirdi.

Kararın resmi olarak tebliğ edilmemiş olmasına atfen Cruzeiro yönetimi Alex'i sahaya çıkardı. Yıldız 90 dakika sahada kaldı ve mavi takım Pernambuco'nun başkentinde en iyi sonucu aldı, 1-0. Ayın 31'inde Brezilya Futbol Federasyonu, Cruzeiro'ya futbolcunun oynamasının yasaklandığını bildirdi. Daha büyük sorunlardan kaçınmak için yönetim Bahia maçına çıkmasına izin vermedi.

Hukuk mücadelesi Yüksek İş Mahkemesi'ne intikal etti. Federal başkentte, 12 Eylül'de Temyiz Yargıcı Vantuil Abdala, Paraná Bölge İş Mahkemesi'ne davayla ilgili son karar için beş günlük süre verdi. Cruzeiro'lu futbolcunun geleceği yağmurlu bir pazartesi günü belirlenecekti. Bitmeyen hukuki mücadeleler yüzünden sahalardan uzak kalan 24 yaşını tamamlamış futbolcu, en azından bir hediye, çalışmaya dönebilme serbestisi istiyordu. Bahia'dan sonra Vitória, Santa Cruz ve Guarani'ye karşı da oynayamadı.

Curitiba 9. Bölge İş Mahkemesi, 18 Eylül'de bire karşı altı oyla son kararı oyuncunun lehine verdi. Alex nihayet sahalara dönebilecekti.

"Parma olayını konuşmak üzere defalarca Minas Gerais'ten Curitiba'ya gitmek zorunda kaldım. Parma'nın avukatı, para talep edersem kariyerimi bitirebileceklerini söyledi.

Bir defasında anlaşmak için beni çağırdılar. 'Görüşelim, ama noter huzurunda' dedim. Parma mahkemede bana borcu olmadığını iddia ediyordu. Sabah anlaşma yapmayı kabul ettik. Mahkemeye öğleden sonra gidecektik. Hâkimin karşısında silah olarak kullanmak için metni daktilo ettik. Anlaşma yapmak üzere bizi çağırdıklarına göre bana borçlu olduklarını pekâlâ biliyorlardı.

İmzalamadan belgeyi mahkemeye götürdük. Yargıca, 'Nasıl olur da Parma borcu olmadığını iddia edebilir, er ya da geç, sayın yargıç, bize burada bir anlaşma önermeyecekler mi?' diye sorduk.

Görüşme sarpa sardı. Dört bir yandan saldırdılar, ben kollarımı kavuşturmuş sakince duruyordum. Hep bir ağızdan konuşuluyordu. Dai, onların avukatlarından birine karşı sesini yükseltiverdi. Yargıç tokmağı vurmak zorunda kaldı, sinirlerin yatışması için beş dakika ara verdi.

Herkes çıktı. Onların avukatlığını yapan eski bir hâkim ile ben kaldık. O arada bana döndü ve sordu, 'Alex, neden kavga ediyorsun, bir anlaşma yapacağız. Bu paradan vazgeçecek misin?' 'Evet, lisansımı verirlerse vazge-

çiyorum.’ Parmalat’ın Brezilya’daki direktörü Marcos Bagatela’yı çağırdı, ‘Sorun halloldu’ dedi.

Bagatela ‘Gerçekten mi?’ diye sordu, ‘Evet’ dedim. ‘Onların parasına sıçayım, ben futbol oynamak istiyorum.’ Avukat noteri çağırmaya yelten-di, fakat Bagatela birden sinirlendi ve lisansımı vermeyeceğine yemin etti. Bunu söyleyip sigara içmeye çıktı.

Bunun üzerine avukat bana, ‘Sen kiminle dans ettiğini biliyor musun?’ diye sordu. ‘Bilmiyorum’ dedim. Bütün şeceresini bana saydı. Ben de ‘Benim nerede doğduğumu biliyor musun?’ diye sordum. ‘Beni tehdit mi ediyorsun?’ deyince, ‘Hayır, buna ihtiyacım yok’ dedim, fakat ailesini seviyorsa adam gibi davranmasını, çünkü Colombo’da, 50 realin ağzına karıncalar üşüşmüş halde bir insanı yere sermeye yeteceğini söyledim. Notere döndü ve tehdit edildiğini söyledi. Noter omzunu silkti, hiçbir şey duymadığını belirtti. Fırsatı değerlendirdim, ‘Sesini kes, yoksa kafanı patlatırım’. İşinin gereğini yapmasını ve gevezeliği kesmesini istedim.

Herkes salona döndüğünde olayı hâkime anlatmaya kalkıştı. Noterin çağrılmasını istedi, fakat noter reddetti, ortada bir şey yok dedi. Geçici finansal bir anlaşmaya varıldı. Mafuz’la öğle yemeğine çıktık, daha sonra otu-rumun sonlandırılacağı mahkemeye geri döndük.

Sabah üzerinde anlaştığımız belge, mahkemeye sunacağımız bir belgeden çok, taraflar arasında geçerli bir belgeydi. Geldik, bir banka oturduk. Bir Pa-raná bankası olan Banestado’nun bir davasından söz ediliyordu. O kadar ger-gindim ki benim davam olmadığını fark edemedim. Falancanın 900 milyon real ödemeye mahkûm edildiğinden söz ediliyordu. Kendi kendime soruyor-dum, 900 milyon mu? Nereden çıkarıyorlar bunu? Mafuz korktuğumu gör-dü, sakın olmamı istedi. Bizimkinin bir sonraki dava olduğunu belirtti.

Benim davamda dokuz yargıç ve bir savcı açık oy kullanacaktı. Oylama dışında kaygı duymamı gerektiren bir şey yoktu; oy dağılımına göre ya kay-bedecektim ya da kazanacaktım. Oylama sırasında savcı davayı özetledi ve benim lehime oy kullandı, gerekçesini açıkladı. Ben ve Mafuz kutlamaya başladık, çünkü savcının dışında lehime dört oy daha geldi. Sevinçle çıktık. Oylama sonucunu beklemedik bile.

Parmalat ve Parma’nın her yolu deneyerek bana zarar vermeye çalıştığı bir gerçek. Mahkemeye gitmeye karar verdiğimizde, neden bize “deli” de-diklerini ancak o zaman anladım. Tam bir mafya. Parma, birçok hâkimi sa-

tın almaya çalıştı. Hatta savcuyu da. Ancak reddettiler ve onurlu bir biçimde yargılama yaptılar. Adil olduğunu düşündükleri kararı verdiler.”

Bürokratik nedenlerle yeşil sahalardan 24 gün boyunca uzak kalmasının ardından özgür kalan Alex, Mineiráo'da Goiás'a karşı oynanan maçta tekrar takıma döndü. Cruzeiro tarafından kurulan süper takım, 19. sırada yer alıyordu. Kulüpte yer aldığı iki ay süresince, takım için oynadığı üçüncü maçta, Alex bir penaltı kazandırdı, fakat Minas Gerais takımı sahadan mağlup ayrıldı. Bu maç sayesinde yıldız, şu andan itibaren hukuki sorunları kafamdan atıyorum, futbol oynamaya odaklanıyorum diyebildi.

İlk rauntta kaybeden Parmalat geri adım atmadı. Davayı federal başkent Brasília'ya taşımaya karar verdi. Bu arada Mafuz, Parma tarafından davaya eklenen önemli bir belgenin gerçekliğinin tespiti için kriminal teknik talep ediyordu.

“Adamlar Brasília'ya gittiler, ama benim imzamı taklit ederek. O ana kadar Parma borcu olduğunu kabul etmiyordu. Sadece borcumuz yok, bunu nereden çıkartıyor bilmiyoruz, elimizde onun alacağından vazgeçtiğini kanıtlayan belge var diyordu. Ancak bu belgeyi hiç ortaya koymuyordu. Birden ortaya çıkardılar. Paranın iki taksidinden vazgeçtiğime dair bir anlaşma imzaladığımı söylediler.”

Mafuz, “Parma yüzde 15'in geri kalanından Alex'in vazgeçtiğine dair, onun tarafından imzalanmış bir belgeyi davaya ekledi,” diye anımsıyor. “Belgeyi Alex'e sordum, kesinlikle hiçbir şey imzalamadığını belirtti.”

“Dai imzamı görünce bana fena öfkelen-di. Kâğıda baktım ve boku yedim diye düşündüm. Her şeye rağmen mümkün değildi. Çünkü imzayı atan ben değildim. Bu belgeyle hiç ama hiç alakam yoktu.

Detaylar üzerinde düşünmeye başladık. İmzalı belge Jundiaí şehrinden-di, Palmeira'sta oynadığım maçlar dışında oraya hiç ayak basmamıştım. Tarih 1 Temmuz 2001'di; Montevideo'da, yedek kulübesinde oturduğum Brezilya-Uruguay maçının tarihi.”

Mafuz, “O gün Brezilya milli takımıyla birlikte Brezilya dışında olduğunun federasyon tarafından onaylamasına ihtiyacı vardı sadece,” diye açıklıyor. “Sahteciliği ortaya çıkarmak için suç duyurusunda bulunmakta hiç tereddüt etmedim.”

“Bir detay, şehrin en iyi uzmanı belgeyi incelemek istemedi. Bizim için bunu yapmayı reddetti. Şansına amiri, benim en iyi arkadaşımın vaftiz babasıydı ve incelemeyi yapmayı hemen kabul etti. Raporun en iyi uzman tarafından hazırlanacağını görünce Parma ve Parmalat belgeyi geri çekti. Hazırlıklı olduğumuzu anlayınca geri adım atıldılar. Polis araya girseydi ortallığı bok kokusu götürecekti. Hapishanede son bulacak bir girişimdi.”

Doğru zamanda geri çekildiler. 17 Ekim 2001’de Curitiba Kriminal Enstitüsü, raporunda oyuncunun imzasının ‘özensiz bir taklit’ olduğunu söyledi.

“Cruzeiro’ya geldiğimde teknik direktör Ivo Wortmann’dı. Fakat iyi sonuç alamadı ve ayrılmak zorunda kaldı. Eski Palmeiraslı Marco Aurélio geldi. Kulüpte saygınlığı vardı, bir yıl önce Brezilya Kupası’nı kazanmıştı.

Marco karmaşanın egemen olduğu bir dönemde geldi. Yapılan bir toplantıda basına artık konuşmamamız gerektiğini ilk söyleyen Arjantinli Sorín’di. Kabul ettim. Kimsenin konuşmayacağı haberi sızınca bunu benim, Rincón’un ve Edmundo’nun organize ettiğini söylediler. Sorín’i katmadılar. Yirmi gün boyunca durum bizim için çekilmez hale geldi. Çünkü daha yeniydik.

Ekim başında Vasco’ya karşı oynamak üzere Rio’ya gittik, Edmundo bir penaltı kaçırdı. Maçtan önce eski kulübüne gol atmaktan hoşlanmadığını beyan etmiş olmasaydı penaltı kaçırmaması sorun olmazdı. Neden onun attığını hatırlamıyorum bile. Normalde penaltıları ben atıyordum, fakat topu aldı ve atacağını söyledi, ben de izin verdim, çünkü benim için bir sorun yoktu. Yaptığı açıklama ile penaltının kaçması arasında ilişki kurdular ve sonuç olarak uzaklaştırıldı.

Kasımın ikinci haftasında Marco Aurélio, Vila Belmiro’da Santos’a karşı oynayacağımız maça, Fred’i (Rincón) götürmemeye karar verdi. İki pahalı transferin başına bunlar gelince bir tek ben kalmıştım. Marco Aurélio benden hoşlanmıyordu, hiç hoşlanmadı da.

Bir ay önce buna ikna oldum. 6 Ekim’de Atlético Mineiro’ya karşı oynadığımız ilk derbiden dakikalar önce bana döndü, ‘Alex, bugün senin canına okuyacağım. Şimdi sıra bende. Seni kendi pozisyonunda oynatmayacağım, hücumda oynatacağım’ dedi. ‘Tek hücum oyuncusuyla sahaya çıkacağım, o da sen olacaksın.’

Geçen sene Palmeiras'ta görevden alınması komplosunda parmağım olduğunu düşünüyordu. Benden öç almak istiyordu. Ancak tam tersi oldu. Maça başladım ve patlama yaptım. İki gol attım; biri ceza sahası dışından, diğeri penaltıdan.”

Alex'in bu tarz zorlayıcı hareketlere ihtiyacı vardı. Soğukkanlılığını ve kalitesini sergileyerek, dağıtıcı hamlelerle derbide dengeleri değiştirdi. Sahanın en iyisi seçildi.

“Durum bizim lehimize 2-1 olduğu sırada saha kenarına su almaya geldim ve Marco'dan beni çıkarmasını istedim, çünkü bitmiş durumdaydım, Gilberto Silva'ya daha fazla eşlik edemeyecektim. Beni çıkardı, Atlético beraberliği sağladı, az kaldı öne geçiyordu.

Maçtan sonra gazeteciler beni neden çıkardığını sorarak Marco Aurélio'nun üzerine çullandı. Çok yorgun olduğumu, çıkmayı istediğimi söyledi. Bunun üzerine bana geldiler, yamuk yapma sırası bendeydi. Maçın hiçbir dakikasında çıkmak istemediğimi, beni kendi kararıyla oyundan aldığını açıkladım.

Sonuç. Doğru olmayan Palmeiras'taki hikâye ile kaldı ki benim canıma okuyacağını söylediği hikâye doğruydu, o gün çok iyi olduğum maçta onu zor durumda bırakan basına söylediğim yalan hikâyesini birleştirdi ve bana duyduğu kızgınlık, bitmez tükenmez bir nefrete dönüştü.”

Haftalar haftaları kovalarken önemli futbolcular Cruzeiro'da gözden düştü. Edmundo ve Rincón'un kaybindan sonra yedek kulübesinin acı tadını aldı. Kasım sonundan beri yedek takımla antrenmana çıkıyordu.

“Aralık geldi ve teke tek maçlarda sekiz takım kaldığında aralarında Cruzeiro yoktu. Son maç Internacional'e karşıydı. Marco Aurélio, süpervizörümüz Benecy Queiroz yanındayken bana tatile çıkabileceğimi söyledi. Ancak 17 Aralık'ta sağlık kontrolü için dönmem gerekiyordu. ‘Gelecek yıl güçlü bir takım kurmayı düşünüyoruz ve seni de hesaba katıyoruz Alex, fakat bugünden itibaren tatile çıkıyorsun. Sadece Inter'e karşı oynayacağımız maç var, daha genç çocukları deneyeceğim.’

17'sinde Belo Horizonte'ye geri döndüm ve kontrolden geçtim. Marco Aurélio beni yeniden çağırdı ve Başkan Zezé Perrella ve personel müdürünün yanında beni hesaba kattığını yineledi. Rahatladım. Çünkü 2002 önemli bir yıldı. Dünya Kupası yılı.

4 Ocak'ta eşyalarımı topladım, Curitiba'daki dairemizden çıktım, karımı babasının şirketine bırakacak ve havaalanına gidecektim. Edison'un şirketine geldiğimde menajerim aradı ve uçağa binmememi, çünkü Cruzeiro'nun artık beni istemediğini söyledi. Maluf'u aradım, aynı şeyi o da söyledi. Yönetimin teknik ekiple yaptığı bir toplantıda kulüp beni gözden çıkarmaya karar vermişti. Nokta.”

Alvimar Perrella, “Kontratin feshi fikri benden çıktı,” diye kabul ediyor. “Alex, Cruzeiro'dan teknik yetersizlik nedeniyle ayrıldı. Onunla Parma'yla yaşadığı sorun nedeniyle sözleşme imzaladık. Oynama şansı elde etti, oynamasını engelleyen bir mahkeme kararı vardı. Sanırım bu kafasını hayli meşgul etti ve beklentimizi karşılamadı.”

Eduardo Maluf, “Alex'in buraya gelmesi korkusuyla,” diye anımsıyor, “önceden telefon ettim. 2002'de onu düşünmediğimizi bildirdim. Kontratı, futbolun çok kazandırmadığı bir dönemde, Cruzeiro tarihinin en iyisiydi. Buna rağmen hakkını vermedi. İlişkinin böyle olması gerektiğini düşünüyorum, direkt. Aradım ve gerçeği anlattım.”

“Maluf bana kontratin iptali için Toca'ya birini göndermemi söyledi. Gelebileceğimi, zaten yolda olduğumu bildirdim. ‘Bunu yapma’ dedi. Burada istenmiyorsun, en iyisi bir avukat göndermen. Marco Aurélio beni istemiyordu, orada beni görmek isteyen bir kişi bile yoktu.”

Marco Aurélio'nun oyuncunun kulübe dahi girmesini istememesinin gerekçelerini netleştirmek için 2014'te Campinas'a onunla röportaj yapmaya gittim. Kendimi Alex'in biyografi yazarı olarak tanıttım. Telefonda, “Kusura bakma, Alex hakkında konuşmuyorum,” dedi. “Söylediklerimi nasılsa kitaba koymazsın.” Olduğu gibi koyacağımı söyledim ona, bunun benim inisiyatifimde olduğuna dair yemin ettim. Konuşmamayı tercih etti. “Kusura bakma, Alex kötü karakterli bir orospu gibi davrandı; onun hakkında konuşmayacağım.”

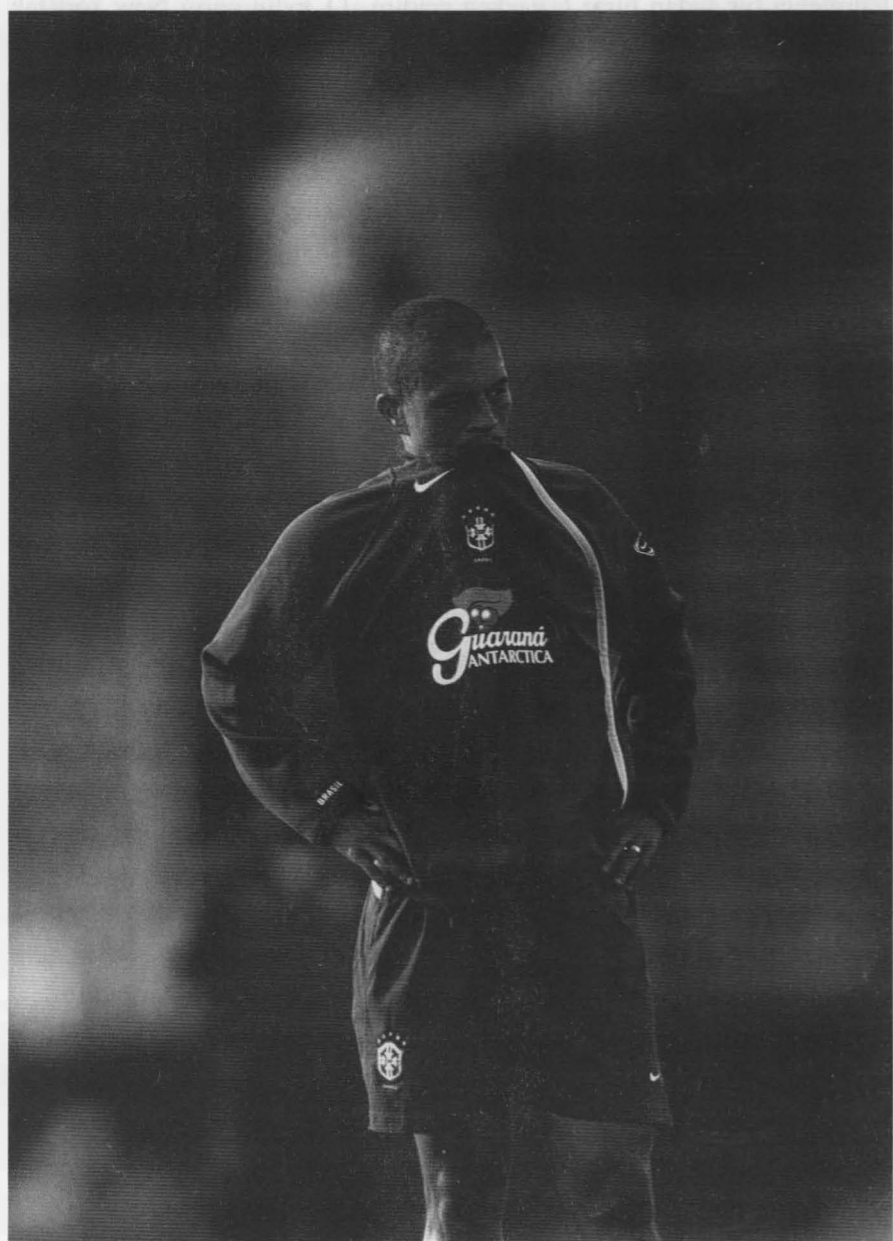
“Alex'in Cruzeiro'daki bu döneminde her şey kötü gitti. Konsantre oluyordu, antrenman yapıyordu ve tam soyunma odasına gidecekken eline bir mahkeme kararı tutuşturuyorlar, maçı benimle birlikte tribünlerde seyretmek zorunda kalıyordu.

Hayatımız şöyleydi; Belo Horizonte, Curitiba, mahkeme, Belo Horizonte, Curitiba, mahkeme. O, oyna ile yok oynama arasında isteğini kaybediyordu, üstelik teknik direktörle anlaşılamıyordu. Hiç anlaşılamıyordu, hem de

hiç. Giderek motivasyonumuzu kaybettik, kimseyle arkadaşlık edemiyorduk. Dahası ilk hamileliğim sona ermişti.”

“Mahkemeye başvurduğum sırada Dai hamile kaldı. Kulübe Dai’nin hamileliği bir aydan biraz fazlayken geldim. 11 Eylül günü New York’taki Dünya Ticaret Merkezi’ne yapılan terör saldırısının haberini gördüğümde Toca da Raposa’da antrenman yapıyordum. Seyrediyor musun diye sormak için onu aradım. Evet dedi, ama evde değil, hastanedeydi, çok kanaması vardı.

Hemen oraya koştum ve saatler sonra hamileliği sonlandırma kararı geldi. İlk oğlumuzu, İkiz Kuleler’in yıkıldığı gün kaybettik.”

HAYAL KIRIKLIĞI

PALMEIRAS 2002;

BREZİLYA MİLLİ TAKIMI 2002

“Genç oluşumuz Parma’yla yaşadığımız bütün o sorunların üstesinden gelmemizi sağladı. Gençken kolayca maceraya atılırsın, her şeyi yapabileceğini düşünürsün. Bir de haklıysan. Alex’le sözleşme yapıldı ve buna rağmen sözleşmenin imzalanmasından itibaren İtalyanlar bize sadece zarar verdi. Dilencilik etmiyorduk. Sadece hakkımızı istiyorduk.”

2002 Ocak ayının başında Alex mahkemede yeni bir zafer daha elde etti. Brezilya Yüksek İş Mahkemesi ona oynama hakkı tanıyan kararın iptali istemini reddetti. Mahkemenin kararı, oyuncuya onunla ilgilenecek herhangi bir kulüpte oynama serbestisini garanti altına alan kesin bir karardı. Fakat bu zafer Alex için çok şey ifade etmedi:

“İş Mahkemesi’nde bir şey elde edemeyeceklerini görünce son kartlarını oynamaya karar verdiler. Aralığın başında FIFA çalışma iznini iptal etti. Futbolun en büyük kurumu, Brezilya Futbol Federasyonu’na, oyuncunun avukatları tarafından Colombo İş Mahkemesi’nden alınan kararı tanımadığını bildirdi. Biri Parma, diğeri de Cruzeiro’yla olmak üzere iki sözleşmemin olmasını gerekçe gösterdiler. Kendi kendime, kariyerim bitti dedim.”

7 Aralık 2001’de FIFA Alex’in çalışma iznini belirsiz bir süreliğine iptal etti.

“Kafa üstü çakıldım. Fakat Mafuz dürüst davrandı, ‘Alex benim hukuki alanım Brezilya’yla sınırlı, FIFA’da benim için işler zor. Orada ne yapıla-

cağını bilen deneyimli bir avukat ayarlamamız gerek.' FIFA'yla olağanüstü bağlantıları olan Rio de Janiero'dan Marcos Motta'yla sözleşme yapma kararı verdik."

Motta'ya göre Alex'in transferi hesap kapatmaktan başka bir şey değildi:

"Gördüğüm kadarıyla, Parmalat ile Palmeiras arasında ticari bir bağ vardı. Bir hesap kapatma olduğu sonucuna vardım. Bunda herhangi bir yasal sorun görmüyordum; sadece, pasif durumdaki bir alacağı kapatmak için Alex'i Parma'ya vermişlerdi. Öyle ki anlaşmayı gözden geçirdiğimiz toplantılara Arrigo Sacchi ve Parmalat'ın mirasçısı Stefano Tanzi de katılıyordu. Operasyonun kontrolü tamamen Parmalat'taydı."

"Marcos'u aradığımda kaygılanmamamı söyledi. Bu kararı almakla FIFA'nın Parma'yla hemen bir toplantı gerçekleştirmek niyetinde olduğunu söyledi. Bir uzlaşma peşindeydi. Bir toplantı gündeme alınması için hemen FIFA'ya başvuru yapacaktı."

Mafuz, "Parma, Alex'in iki yıl men edilmesini istedi," diye anımsıyor. "FIFA böyle bir anlaşmazlığın futbolcunun piyasa değerini düşüreceğini göz önünde tutarak başlangıçta men cezası vermedi. Davalı bir futbolcuyla kimse sözleşme imzalamaz, ilkesel olarak da Parma büyüklüğünde bir kulübün iradesini karşısına almazdı. Ocak ayının hemen başında bizim başvurumuz yapıldı; FIFA'nın tatil olmasına rağmen ayın 23'ünde Zürih'te bir toplantı kararı alması bunu kanıtıyor."

"Benim derdim İtalya'dan paramı almak ve durumumu çözüme kavuşturmaktı, sorunu hemen çözme eğilimindeki FIFA'yla tünelin sonunda nihayet bir ışık görünmüştü. Her şeyin çözülmesi yolunda adım atmak üzere Mafuz'la birlikte Zürih'e gittim."

FIFA'da Parma'yı İtalyan Arrigo Sacchi temsil etti. Sağlık sorunları nedeniyle sahalardan ayrılarak kulübün teknik direktörlüğüne gelen, 1994 Dünya Kupası'nda ikinciliği kazanan eski teknik direktör. 23 Ocak Çarşamba günkü toplantıda o ve Parma futbolcuya olan borçlarını hemen kabul ettiler:

"Toplantı, neredeyse on dakika sürdü," diye hatırlıyor Mafuz. "FIFA hakemi, ben, Alex, Dr. Marcos Motta, Stefano Tanzi, Arrigo Sacchi ve bir avukat bir araya geldik. Tanzi borcu kabul etti, ödemek istediğini, fakat çekin sahibinin babası olduğunu ve onun da şu anda Parma'da bulunduğunu söyledi. Kayda geçirildi. Alex'in alması gereken para konusu çözümlenmişti.

Ancak onun kariyeriyle ilgili sorun da çözümlenmeliydi. Acaba İtalyanlarla yaptığı sözleşmenin gereklerini yerine mi getirecek, yoksa serbest mi kalacaktı?”

“Sacchi’ye hemen bir çözüme varmamız gerektiğini söyledim. Şu anda kulübüm olmadığını ve bu yüzden iki aydır antrenman yapmadığımı açıkladım. Çabucak bir çözüm bulmamız gerektiğini açıkça ortaya koydum. Avrupa’da transfer sezonu yedi gün sonra kapanıyordu. Bana Brezilya’da bir kulüp bulmaktan ya da Udinese’de oynamayı kabul etmekten başka bir seçenek kalmamıştı.

İsviçre’de belgeleri imzaladık, bir trene atladım ve Parma’ya gittim. Oraya vardığımda sağla solla konuştum, İtalya’da oynayan Brezilyalılar bana Udinese’nin kötü durumda olduğunu haber verdiler. Bunun dışında, ağır kış şartları nedeniyle oraya gitmek zor olacaktı. Felipão’yu aradım. ‘Udinese’de oynayabilirim ya da Brezilya’da bir kulübe dönebilirim. Milli takım açısından hangisi benim için daha iyi olur?’ Beni yakından izlemesi daha kolay olacağı için Brezilya’ya dönmemin iyi olacağını söyledi.

Teorik olarak herhangi bir kulüple anlaşma yapabilirdim. FIFA’da yaptığım anlaşma, sadece Dünya Kupası sonrası Parma’ya dönüşümü öngörüyordu. Hiç beklenmedik bir anda beni Ricardinho aradı ve Corinthians’a gitmemin mümkün olduğunu söyledi. Kayınpederimden takımın ikinci başkanı Roque Citadini’yle temas kurmasını istedim; para konusunda anlaşmaya vardılar. Citadini beni aramadan hemen önce Parreira’ya ve teknik ekibe durumu ilettiler.

Edison bana Corinthians’la anlaşmaya vardıklarını bildirdiğinde hâlâ Avrupa’daydım. Kahretsin, Palmeiras’la hikâyem ne boktan şey, sırf bu yüzden Corinthians’ta oynayamıyorum diye düşündüm. Bir süredir bana Palmeiras’a dönmemi öneren Lusa’yı İsviçre’den aradım. Oynamam gerektiğini, kupaya dört beş ay kaldığını söyledim. Palmeiras’la anlaşmak üzere Avrupa’dan ayrıldım. Brezilya’ya geldiğimde Mustafá Contursi’yle sözleşme imzaladım.”

28 Ocak 2002 günü Alex Palmeiras’a ikinci dönüşüne imza attı. Bu kira sözleşmesinden Parma hiç para almadı. “Taraftarına duyduğum yakınlık ve Dünya Kupası’na gitme isteğim nedeniyle döndüm” dedi Alex. “Eğer parayı düşünmüş olsaydım, bir uçağa atlar ve İtalya’ya giderdim. Maddi kaybım çok büyük, ama bunu düşünmüyorum.”

Parma'dan resmen serbest kalışından bir ay sonra Palestra Itália'ya gelen Alex, ilkin Vasco'yla berabere kaldıkları maçta sahaya çıktı. Bir sonraki maçta Santos'a serbest vuruştan bir gol attı. Arapiraca'da, rakip sahada 1-0 yenildikleri Asa maçının ilk dakikalarında ayak bileğinden ciddi biçimde sakatlandı. Bundan daha da kötüsü, 20 Şubat'taki dördüncü maçında, kendi sahalarında Asa'yla oynadıkları maçta Brezilya Kupası'ndan elendi. Alagoas eyaletinin mütevazı takımı karşısında varlık gösteremeyen Alex, taraftarın öfkesinin hedefi oldu. Stadyumdan güvenlik görevlilerinin korumasıyla ayrılma zorunda kaldı.

"Arapiraca'daki maçın onuncu dakikasında bileğim burkuldu. Kafaya çıktım ve topuğumun üzerine ters düştüm. Oyundan çıkmak zorunda kaldım. O maçta, 'Tigrão' Lopes de dizinden sakatlandı. Luxemburgo gelip, sizi özel fizyoterapistimize götüreceğim dediğinde, fizyoterapiye devam ediyorduk. Kabul ettik.

Cuma günü, maçtan iki gün sonra Palmeiras'ın bir görevlisiyle birlikte arabayla gittik. Doğu bölgesinden hayli uzaktı. Adam gerçekten de Candomblé rahibiydi. Lopes koltuk değneğiyle yürüyordu, ben topallıyordum. Ayak bileğim, tıpkı onun dizi gibi çok şişmişti. Ev simgelerle doluydu, her tarafta Aziz Yorgi'nin kılıcı, buhur vardı; birbirimize baktık, önce kim girecek? Önce sen Lopes, dedim, sonra ben. Adam otlarla dolu bir şişe aldı, Lopes'in dizine dualar okudu. 'Koltuk değneklerini bırakabilirsin, yürüyeceksin' dedi. Lopes değnekleri bıraktı ve düştü. 'Yürüyebilecek durumda değilim' dedi. 'Haydi, Alex, sıra sende.'

Rahip yanındakileri çağırdı, şişeyle masaj yaptı ve bana sordu, 'Yürüyebiliyor musun?' 'Evet.' Gerçekten de yürüyordum. Topallayarak, ama yürüyordum. Birkaç adım yürüdüm ve o bana 'Sakin ol, çarşamba günü oynayacaksınız' dedi.

Arabaya binip eve döndük, fizyoterapiye devam ettim; kariyerim boyunca en büyük aptallığımı yaptım, hazır olmadığım halde sahaya çıktım. Yardım etmek istiyordum ama kendimi yaktım. Hiç oynayamadım, elendik ve Palmeiras taraftarı elenmenin faturasını bana çıkardı. Sıradan bir burkulma değildi. Etkisini bugün dahi bileğimde hissediyorum."

Küfürlerle maruz kalan ve eleştirilen futbolcu, o dönemde kurduğu ve gelen mailleri şahsen cevapladığı internet sayfasında (www.alex10.com.br)

tarafına borcu olduğunu kabul etti. Bu arada, 3 Mart'ta İzlanda'ya karşı Cuiabá'da oynanan dostluk maçında Felipão'nun onu neden milli takıma çağırdığını ispatladı. İkisi de kafayla iki gol attı, Fluminense karşısında alınan 3-2'lik galibiyetle iyi futboluna tekrar döndüğünü gösterdi.

“Bizi São Paulo'yla karşı karşıya getiren Rio-São Paulo Turnuvası'na katıldık. Onların baba bir takımı vardı: Luís Fabiano, Kaká, Souza. Bütün dünyada kazana gelen bir grup futbolcu. Palmeiras en zayıf takımların karşısında bile 1-0 kazanıyordu. Fakat Morumbi'de karşı karşıya geldiğimizde harika bir maçta onlara dört gol attık. Ve jeneriklik bir gol kaydettim. Koşarak Christian'dan topu aldım ve Emerson'un üzerinden aşırımdım, ağları havalandırmadan önce, kaleci Rogério Ceni'nin üzerinden de bir aşırma yaptım. Bu, ben ayrılana kadar Palmeiras'ın Morumbi'de São Paulo'ya karşı kazandığı son galibiyet oldu.”

Bu sinematografik pozisyonun dışında, Alex iki gole de katkı yaptı. 50 bin seyircinin önünde, Magrão'ya skor tabelasındaki ilk değişikliği yaptıran pası verdi ve skor tabelasına 4-2'lik sonucu yazdıran bir penaltı attırdı. ‘O gol umarım milli takıma çağrılmama yarayan küçük bir gerekçe olur,’ diye iç geçiriyordu Alex.

Cumhuriyet başkanlığı adayı Palmeiraslı José Serra, yeşil-beyazların yönetiminden yıldızın fotoğrafının kulübe asılmasını isteyeceğini ilan etti. Morumbi Stadyumu'nda sadece kaleci Rogério Ceni'ye ayrılmış bir onur köşesi vardı. Aynı şekilde, São Paulo Ticaret Odası başkanı oyuncuyu onurlandırma sözü verdi. Bazı basın kuruluşları ve taraftarlar da aynı yönde girişimde bulunuyorlardı. Brezilya, Alex'in futbol yeteneği karşısında reverans yapıyordu.

“São Paulo herkesçe talep edilen onurlandırmayı reddetti. Herkes bu tutumu eleştirdi. Morumbi'de onurlandırılmamı istenen, fakat yapmadılar. Buna karşın yeşil-beyazlı taraftarlar, São Paulo'nun antrenman merkeziyle Palmeiras'ınki arasında bir açık hava panosu koymaya karar verdi.”

2 Nisan sabahı, Palmeiras taraftarları bir pano kiraladı ve Alex'in fotoğrafıyla birlikte yeşil harflerle basılmış bu metni koydu:

“Ceza sahasının girişinde topu aldı... Savunma oyuncusunun üzerinden aşırıttı... Kalecinin üzerinden de aşırıttı, filelere giden harika bir vuruş yaptı... Gooooool. Palmeiras'ın golü, ne gol ama!!! Teşekkürler Üstat Alex. PORCO-NAUTAS grubundan saygılarla.”

Yeşil-beyazların teknik direktörü Vanderlei Luxemburgo, bu 'hoş şaka'yı' olumlu buldu. Ama São Paulo bu şakaya katlanamadı. Ertesi sabah panoyu tahrip etti. Bir askeri polis devriyesi sayesinde olay büyümeden yatıştı, çünkü yirmi kadar São Paulo taraftarı panoyu ateşe vermeye hazırlanıyordu.

"O golden üç gün sonra bir yol devriyesi beni durdurduğunda hız limitinin çok üstünde, 125 kilometreyle gidiyordum. Tam ne olacağını bilmiyordum, ceza yiyeceğimi ya da arabanın bağlanacağını tahmin ediyordum. Polis beni tanıdı ve 'Alex bana bir forma vermen lazım' dedi. Arabaya döndüm ve 'Al, São Paulo'ya karşı oynadığımız son maçta giydiğim forma' dedim. Adam sevinçten deliye döndü. Fakat yalan söylemiştim. O forma değildi.

Kaderin cilvesi, garip bir kural gereği, São Paulo karşısında aldığımız iki beraberlikten sonra turnuvadan elendik. Görülen kart sayısı beraberliği bozma kriteriydi. Komik! Galeano için kart gol yerine geçiyordu! Böylece turnuva dışı kaldık. İnanılmaz bir biçimde.

İki maç daha oynayabilirdim, fakat bu maçlar arasında Felipão Dünya Kupası'nın kesin kadrosunu açıkladı. Adım listede yoktu."

"O kadar gergindim ki listenin alfabetik sırayla hazırlandığına bile dikkat etmedim. Alex, listede olmadığını hemen anladı. İkimiz de susup kaldık. Alex kapıyı çarpıp çıktı ve ben gözyaşlarına boğuldum. Onun önünde ağlamak istemedim." diye anlatıyor Daiane.

"Zamanın dolmasına yirmi gün kala kontratı sonlandırmak için Palmeiras'a gittim. Luxemburgo'yu arayıp hikâyeyi açıkladım, o da bir sorun görmedi. Şartları yerine getirmek için sadece bir maç kalmıştı, sonrasında da oynamak için en küçük bir istek bile duymadığım, bir São Paulo Süper Şampiyonası maçı vardı."

Alex 6 Mayıs'ta Palmeiras'tan ayrıldı.

"Başkanla oturdum ve beş dakikada sözleşmeyi feshettim. Alacaklarımdan vazgeçtim ve sonraki iki ay, İtalya'ya ayak bastığımda spor yaşamımın yeni bir seyir izleyeceğinden emin, Curitiba'ya gittim.

Saf hayal.

"Coritiba'dan Palmeiras'a transfer olduğumda milli takımla ilgili beklenti içine girmiştım. Brezilya'nın en iyi futbolcularının yanında ya da karşısında oynamaya başladım; milli takıma geldiğimde de onlarla aynı ortamı

paylaştım. 2002 eleme maçlarında başından itibaren oradaydım; maçların büyük bölümünde de sahadaydım. Sahada ya da yedek kulübesinde, neredyse sürekli top başındaydım.

Felipão uzunca bir süre antrenörüm oldu, beni herkesten iyi tanıyordu. Amerika Kupası'nda bana, 'Beraberiz ve sonuna kadar beraber olacağız' dedi. Kupadan kısa süre önce Brezilya-İzlanda maçı vardı, maçtan hemen önce beni odaya çağırıp, 'Seninle başlamayacağım, çünkü zaten seni tanıyorum. Palmeira'sta birlikte çalışıyoruz ve senin nasıl oynayacağını biliyorum' dedi.

Maç sonunda havaalanında Mauro Naves'i Jornal da Globo'ya canlı anons geçerken gördüm: 'Kaká, Gilberto Silva, Anderson Polga kupa vizesi aldılar' açıklamasını yaptı. Ona döndüm, 'Nasıl kupa vizesi aldılar' diye sordum. 'Adamlar sadece bir maç oynadı, biz dört yıldır buradayız!'

Felipão beni bir köşede sakınleştirdi. 'Basını kafana takma Alex. Önemli olan benim seni tanımam, futbolunu bilmem.' Bu olay, Dünya Kupası'ndan iki ay önce oluyor.

Djlmilha, La Coruña'da teknik direktörü Javier Irureta'ya kafa attığında Felipão'nun onu kesebileceğini düşündüm. O, disiplinsizliği asla onaylamaz. Bu durumda o mevki için kupaya ben giderim, diye düşündüm. O dönemde 10 numaralı ben, Djalma, Juninho Paulista ve Rivaldo'yduk. Ronaldinho ilerideydi ve Kaká, sadece bir maça çağrılan neredeyse bir çocuktü.

Milli takıma çağrılanlar arasında yer alamayışımın ardından eve döndüğümde karım büyük bir üzüntü içindeydi. Buna rağmen, 'Aşkım kutlamamız gereken bir şey var... Hamileyim!' dedi. Harika diye yerimden sıçradım. En azından sevinçli bir haber!

İlk bebeğimizi kaybettiğinden, ikincisini benden mümkün olduğunca saklamıştı. Ben kupa yolundayken anlatmayı istemiş ama kendini tutmuştu. Dünya Kupası'nda benim için fazladan motivasyon olabilirdi. Evet olurdu.

Curitiba'ya döndüğümde tek sevincim karımın hamileliği idi. Brezilya'nın Dünya Kupası hazırlıkları hakkında haber bültenlerindeki enformasyon katliamına katlanamıyordum. Bütün bunlardan kaçmanın yolunu ülkenin kuzeydoğusuna gitmekte buldum.

Dai'nin hamile olduğu haberi talihin yüzümüze güldüğü hissini uyardı bizde. Ultrason çektiydik, her şey yolundaydı. Erkekti. Bahia'da bir

hafta geçirdik ve yapılması gereken bir başka rutin muayene olduğundan geri döndük.

Bugün gibi hatırlıyorum. Evde uzanmıştım, telefon birden susmak nedir bilmeden çalmaya başladı. İnsanlar bana Emerson'un takımdan çıkarıldığını ve her an çağrılabilirliğimi söylüyordu. Televizyon seyretmediğimden olup bitenden haberdar olmadığımı, bir şey söylemeden önce bekleyeceğimi söyledim. Saatler sonra Ricardinho'nun çağrıldığı haberi verildi.

Emerson çıkarıldı ve Ricardinho çağrıldıysa, ancak bazen takıma alınan Cruzeiro'lu Ricardinho olabilir diye düşündüm. Küçüklüğümden beri karşı karşıya oynadığım Corinthians'lı Ricardinho hiç aklıma gelmedi. Ve o dönemde, Palmeiras ile Corinthians arasındaki büyük rekabet nedeniyle Felipão'nun onu düşündüğünü biliyordum. Ne takıma bugüne kadar katılmış, ne de Emerson'un pozisyonunda oynamıştı; bu benim hakkımdı. Beynim durdu. Bu yetmezmiş gibi, o gün Dai kontrole gitti ve bebeği kaybettüğimizi öğrendi.”

“Emerson'un takımla ilişkisinin kesildiği gündü. Kendimi kötü hissettiğimden anne babamın yatağına uzanmış yatıyordum. Hastaneye gittim, bebeği aldırıp onların evine döndüm.”

“Gerçeklerden kaçmak için kendimi yemeğe verdim. Sinemada beş paket patlamış mısır yiyordum. Evde kutu kutu dondurma. Et restoranına gidiyor, patlayıncaya kadar et yiyordum. İçkiyi seven biri değildim, ama bira ve şarap içmeye başladım. Bu şekilde, çıldırmanın eşiğinde 40-50 gün geçirdim. Basın Dünya Kupası'ndan söz ediyordu ve ben olan bitenden habersizdim. Güney Kore ve Japonya'yla aramızdaki saat farkı nedeniyle maçlar sabaha karşı oynanıyordu. O saatlerde ben ya kafayı bulmuş oluyordum ya da uyumuş. Boku yemiştim.

Yalnızca Brezilya-İngiltere maçının yarım saatini seyrettim. Örneğin bana Rivaldo ve Ronaldo turnuvada nasıl oynadılar diye sorsalar, verecek cevabım yok. Pek bir şey görmedim, finalde hele hiç.”

“Operasyon nedeniyle iyice güçten düşmüştüm. Evimize karamsarlık çökmüştü, kendimizi yalıtık, ne bir şey seyrediyor ne de bir şey dinliyorduk. Evden çıkmıyorduk. Öncelikle, Brezilya ülkemizdi, yani aleyhinde olmazdık. Desteklemek de elimizden gelmiyordu. Bizim için durumu daha da içinden çıkılmaz hale getiren, bazı arkadaşlarımızın da orada olmasıydı.

Düğünümüzde sağdıçlığımızı yapan kişi, bugüne kadar hep bizimle birlikte olan arkadaşlarımız.”

“Final arifesinde, Dai ve ben, Mozart’ın oturduğu Morretes’e gittik. Gece mangal yapıldı. Eğlence geç bitti, sis çökmüştü, dönemezdik. Gitmek de istiyorduk, ertesi sabahki maçı seyretmek için arkadaşlar çoktan hazırlıklara başlamıştı. Mozart hava koşulları uygun olmadığı halde yola çıkmak için sabırsızlandığımızı anladı. Bir samba gecesine gitmeye karar verdik; dönüşte doğrudan yatmaya çıktık. Sabah evdekilerin çığlıklarıyla uyandık.

Hemen kalktım, yola çıkmak için Dai’yi uyandırdım. Maç bitmek üzereydi, Brezilya ikinci golü atmıştı, en iyisi şenlik başlamadan gitmekti. Bizi biri görse aileden birini kaybettiğimizi düşünebilirdi. Kimseyle vedalaşmak için merdivenlerden indik. Mozart bizi görünce şaşırdı ve durumu anladı. Biri ortaya çıkıverdi, ‘Neden bu kadar üzgünsünüz, Brezilya beşinci şampiyonluğunu kazandığı için mi?’ diye sordu. Mozart öfkeleni ve o tipe çenesini kapamasını söyledi. Daha sonra aradığında o kadar kaba davranmasa daha iyi olacağını dile getirdi.”

Mozart, “Alex bir kupa travması yaşadı,” diyor. “Sambadan çok hoşlandığı halde, Zeca Pagodinho’nun milli takımı coşturan ‘Bırak Hayat Beni Götürsün’ şarkısını dinleyemiyordu.”

“Curitiba’ya arabada tek kelime etmeden döndük. İkimiz de ağlıyorduk, hem içimiz ağlıyordu hem de gözlerimizden yaş akıyordu.”

“Yolda ona, ‘Sen merak etme, ben orospu çocuğuyla senden önce karşılaşacağım’ dedim. O ‘Unut bunu’ dedi, fakat er ya da geç onunla karşılaşacağımı biliyordum.”

“Curitiba’da eve demir attık. Sadece cuma günü çıktık. Oradan İtalya’ya döndüm. Bu arada, kupadan birkaç gün sonra, Parma’ya dönmeden kısa bir süre önce Dai, Marta’ya, Arce’ye ve vaftiz oğluma veda edelim diye Paraguay’a bir yolculuk ayarladı. Orada kiminle karşılaştım bilin bakalım...”

Evet, Luz Felipe Scolari.

“Scolari Asunción’daydı, bir söyleşiye katılacaktı. Evde onun sesini duyduğumda Marta’yla beraber odadaydım. Tüylerim diken diken oldu. O adamın burada olduğuna inanmadım. Sürpriz bir ziyaret yapmıştı. Odadan çıksam mı çıkmasam mı bilemedim. Aklımdan saklanmak geçti. Evde kalacak olursa, ne yapardım?

Paranoyakça düşünmekten vazgeçmeye karar verdim. Arkadaşlarımın evindeydim, odadan çıktım ve onunla Amerikan mutfakta karşılaştım. Terbiyeli bir şekilde onu kutladım. Bir ara yalnız kaldık. Ben balkon demirine yaslanmıştım, karşıdan benimle konuşmaya geldiğini fark ettim. ‘Siz de yola çıkmak üzeresiniz galiba’ diye sordu. ‘Evet, arkadaşlarla vedalaşmaya geldim, İtalya’ya gidiyoruz.’ ‘En iyisini yapıyorsunuz’ dedi.

Kanım beynime sıçradı. ‘Kes lütfen’ dedim. ‘Artık senden tavsiye istemiyoruz. İhtiyacımız olduğunda tavsiyelerine uyduk, sonuç ortada.’ Anladı. ‘Yok yok, dikkat edersen, milli takımın hali iyi değil, insanların düşündüğü gibi değil, ben de çok hayal kırıklığına uğradım.’ Sesimi yükseltmedim bile. ‘Bir şey sormak da, gerekçelerini duymak da istemiyorum’ dedim. ‘Çok zor, o ısrar etti, istediklerimi yapamadım.’ ‘Eğer vicdanını rahatlatmak istiyorsan’ karşılığını verdim, ‘bunu benimle yapma. Başını yastığı koyunca yap.’

Marta girdiğinde Portekiz’e gitmek üzere olduğunu söyledi. ‘Ben de artık istemiyorum, Avrupa’ya gitmek yerine burada yapacağım işler var.’ Sohbeta devam ettim, ama terbiyemi bozmadan, sonuçta kendi evimde değildim. Hakaret edemezdim, ama istediğim buydu. Marta’nın önünde ortamın gergin olmadığını göstermeye çabalıyordum, fakat o anda, onun karşısında gözyaşlarımı, öfkemi, acımı, her şeyi içimde tutuyordum.

O sırada gitmeye karar verdi. Marta onu kaldığı otele bırakacaktı. Evden çıktım, arabanın etrafından dolanırken bana doğru döndü ve ‘Alex’i benim için kucakla. Bol şans. Ona de ki, orada değildi, ama kupayı o da kazandı. O bu zaferin bir parçası’ dedi.”

Scolari, “Tabii ki onu anladım,” diye açıklık getiriyor. “Her şeyi duydum, yaşamam gerekiyordu, yaşadım, fakat ne rahatsız oldum ne de açıklama yaptım. Çok basit. Birine zarar vermeyi hiç istemedim, birilerini hoşnut etmeyi de. Mantiğıma uygun biçimde davrandım, hepsi bu.”

“Takıma çağrılacağıma dair kimse bana herhangi bir garanti vermedi. Dolaylı bir biçimde edinilen ve güven duyulan türden bir bilgiydi. Felipe’ya güveniyordum. Konuştuğumuz şeyler çağrılacağım hissini uyandırmıştı bende.

Çağrılmamaktan çok, kesin liste yayınlanmadan önce Felipe ve teknik komisyondakilerden duyduklarım bende hayal kırıklığına yol açtı.”

“Bunu atlatamadım ve asla atlatamayacağım da. Alex de hâlâ aynı acıyı hissediyor, fakat o sindirebildi. Eğer 2002 Kupası’nda oynamış olsaydı, emi-nim sonraki üçünde de oynardı. Bu bir gerçek, her şey bambaşka olurdu.”

“2000 Olimpiyat Oyunları’nda ekip sorumlusu ve yöneticilere söyledik-lerimin yıpratıcı etkisi Brezilya Futbol Federasyonu tarafından mimlenme-me yol açmış olabilir, Felipão başka futbolcuları götürmeyi seçmiş olabilir. Felipão’nun bana yapabileceği milyonlarca açıklama vardır mutlaka. Zaten bana bir açıklama borcu da yok. Sonuç olarak o bir teknik direktör ve ku-payı kazandı.”

Luiz Felipe Scolari, “Kolombiya’daki Amerika Kupası başarısızlığından sonra, Dünya Kupası’nda oyun stilime uygun bir takım kurabileceğim fut-bolcuların yüzde 90’ı, 95’i kafamdaydı,” diye açıklıyor. “Amerika Kupası, sadece bazı futbolcuları takımdan elememi sağladı. Elemeler takımını oluşt-urduğumda Alex maalesef o grupta yer almıyordu.”

Gerçek şu ki, Amerika Kupası’ndan sonra, yani 2001 Temmuz’undan itibaren Alex hiçbir resmi maça çağrılmadı, sadece dostluk maçlarına çağ-rıldı. 5-0’lık Panama maçının ikinci yarısında girdi ve golünü attı. Mart 2002’deki 6-1’lik İzlanda maçında devre arasından sonra oyuna alındı.

“Takım son halini almadan önce Djalminha Suudi Arabistan’a karşı oy-nadı, galibiyet golünü attı ve maçın fark yaratan oyuncusu oldu. O dönem-de büyük bir futbolcu belirdi: Kaká, fakat Djalminha farklıydı, Avrupa’da iyiydi, takıma çağrılacak isimdi. Ancak o olay, kafa vurma olayı beni zor du-ruma soktu. Kaká ile Alex arasında seçim yapmamı gerektirdi; ilkini seçtim, çünkü gençti, kendini yeni yeni gösteriyordu ve orta sahada oynuyordu, Alex’in stiline sahip olmasa da Kaká, hücumla yönelik bir orta saha oyuncu-suydu, başkalarını gol pozisyonuna sokmak yerine, gol atıyordu.”

Ya Emerson sakatlandığında?

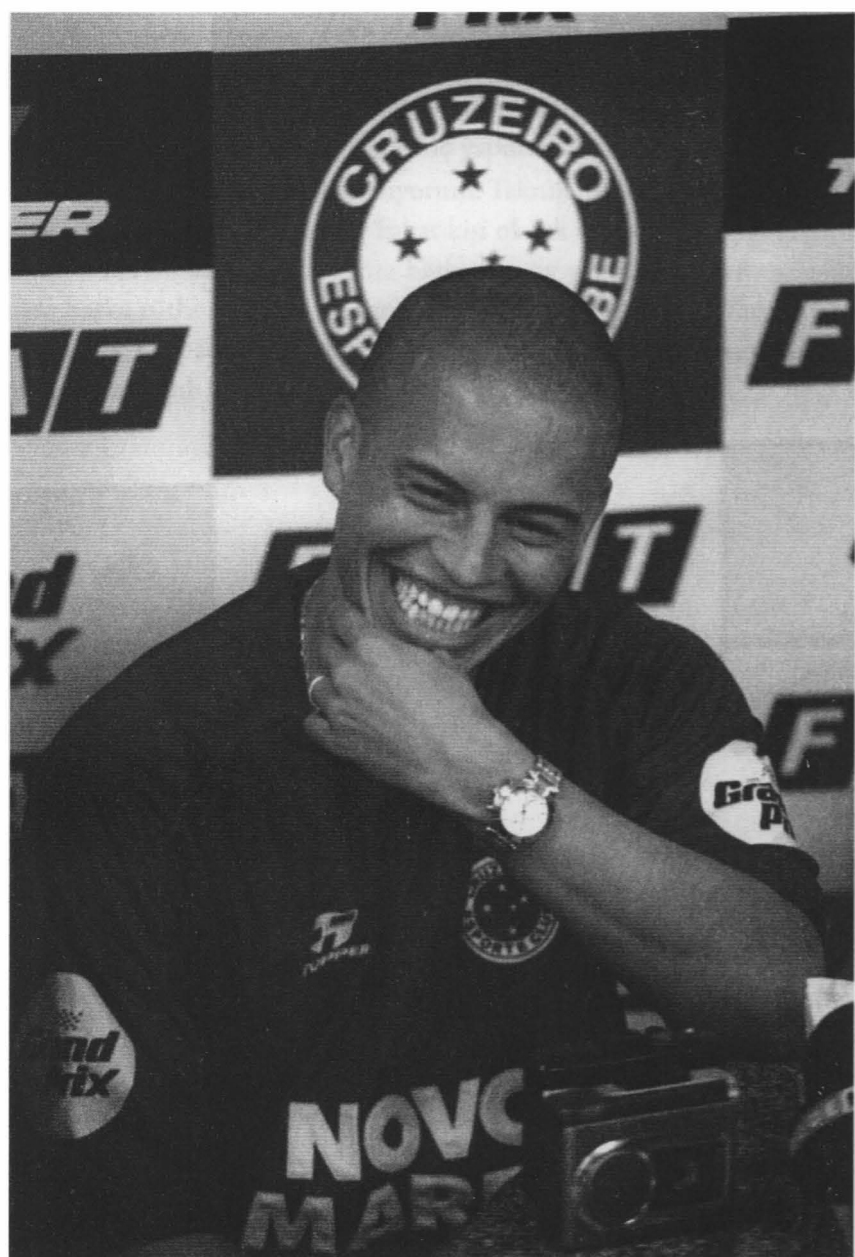
“Alex savunmadan çok, hücumla yönelik bir oyuncu. Ricardinho markajı ondan daha iyi yapıyor. Savunmaya yönelik bir orta saha kaybetmişim, onun yerini doldurabilecek ikinci bir orta saha oyuncusuna ihtiyacım vardı. Ricardinho Corinthians’ta bunu layıkıyla yapıyordu. Alex yaşça daha ileri, Ricardo daha hızlıydı. Orta sahanın ikinci adamıydı. Alex ise üçüncü.”

Ronaldinho Gaúcho, “İnanılmazdı,” diyor fikrini belirtirken. “Em-erson takımdan çıkarıldığında aramızda şimdi Alex çağrılacak yorumunu

yaptık. Çağrılmadığını gördüğümüzde büyük bir hüzne kapıldık, özellikle de ben. Söylediklerimin çağrılan kişiye karşı oluşumuzla alakası yok, biz Alex'i bekliyorduk.”

Vanderlei Luxemburgo, “Alex’in yokluğunu bir suç olarak görüyorum,” dedi. “Ben olsaydım giderdi. Felipão’nun seçimine saygı duyuyorum, fakat o gitmeliydi. Djalminha, attığı kafa yüzünden Dünya Kupası’na katılma fırsatını kaybetti. Alex, böyle bir şey hiç yapmadı.”

“İki Felipão’yu birbirinden ayırıyorum. Teknik direktör olarak çok değer veriyorum. Bana çok şey öğretti. Fakat kişi olarak ne yazık ki saygı duymuyorum. Bana bir şey söyledi, sonra başka bir şey yaptı. Bana ihtiyacı olduğunda başka türlü davrandı ve sonra başka türlü hareket etti. Yargıladığım genel olarak Felipão’nun kişiliği değil, benimle ilişkisindeki tutumu. İnsan olarak sınıfta kaldı.”

GERİ DÖNÜŞ

PARMA 2002; CRUZEIRO 2002

“Alex’e iyi bir menajer bulması için çok baskı yapıyordum, hem de çok. Juan Figer’in peşine düşmesini söyledim, bir girişimde bulunmuştu zaten. ‘Onun temsil ettiği oyunculara bak, ne durumdalar, kötü mü? Hayır. Öyleyse dene Alex, en azından dene.’

Hayat boyu ona yardım edemezdim. Yanlıştı, adamların, şimdi Alex’in karısıyla masaya oturacağız demeleri bence utanç verici. Onun gibi birinin bu duruma düşmesi komik. Çünkü kariyerine ben yön vermiyorum. Yardım ediyordum fakat bana daha ne kadar güvenebilirdi ki.

Cruzeiro’yla yaptığı sözleşmenin görüşmesini Perrella’yla yapan bendim. Babam oraya gitti, tamam ama telefonla son şeklini veren bendim. Bunu hiç istemedim ama oldu. Bunun üzerine Juan’ın peşine düşmesi konusunda onu çok sıkıştırdım.”

“İtalya’ya geldiğimde Parma’nın beni takıma alma niyetinde olduğunu söylediler. Fakat ben dondurma, içki ve mangal dünyasına gömülmüştüm. Şişmandım. Doktor soyunmamı söyledi ve ‘Domuza benziyorsun’ dedi. Zorlu birkaç ay geçirdiğimi, fakat sıkı çalışmaya başlayacağımı, mümkün olduğunca çabuk toparlanabilmek için ağır antrenman yapacağımı söyledim.”

Parma’nın kalecisi Brezilyalı Taffarel, “Alex Parma’ya döndüğünde şehirde bir tur atmak için otele onu almaya gittim,” diye anımsıyor. “Yedi sekiz kilo fazlası vardı. Çok şaşırdım, bizimle antrenmana çıkabilecek durumda değildi. Aynı çalışmayı yapamazdı. Maksimum hızla uzun koşular yapmanın

üstesinden gelemeydi. Buna rağmen özel antrenmanlarda serbest vuruş attığında hepimizin ağzı açık kalıyordu.”

“İşlerin sarpa saracağını fark ettim. Başka şansım yoktu. Doktor kontrolden geçtikten sonra sezon hazırlıkları boyunca bana yardım ettiler. Her gün canımı çıkartıyorlardı. Arkadaşlarım kas çalışması yaparken ben dağları aşırıyordum. Onlar topla antrenman yaparken, ben kas çalışırıyordum. Epey sıkıntı çektim. Dahası Juan Figer’e takımda kalamayacağımı, Avrupa’nın herhangi bir yerinde oynayabilecek kondisyonumun olmadığını bildiren mektuplar gönderdiklerini bilerek bütün bunları yapıyordum.

Teknik direktörümüz Cesare Prandelli, ‘Seninle ne yapacağım ben?’ diye sordu. ‘Buradayım, burada oynamak istiyorum, başka bir takıma gitme niyetim yok’ dedim. Parma’yla oynamak niyetiyle sözleşme imzalamıştım. Kafamda çalışmam gerektiği dışında bir düşünce yoktu. Durumun üstesinden gelinebileceği fikrindeydim; Parma’da oynayamazsam başka yerde oynardım. Rejime, kilo vermeye, antrenmanlara başladım ve bir noktadan sonra takımla birlikte toplu ve topsuz antrenman yapmama izin verdiler. Buna rağmen Parma bana kötü davrandı. Komik maçlarda sahaya çıktım, hemen hemen hepsi amatör takımlara karşıydı.”

Alex Parma’nın sezon hazırlığı sırasında İtalya’nın kuzeyinde iddiasız yerel bir takım olan Morgex’le yapılan dostluk maçında İtalyan kulübüyle ilk kez sahaya çıktı. İkinci yarıda, durum 8-0’ken girdi ve 15-0 biten maçta dört asist yaptı.

Birkaç gün sonra Adriano’nun üç, Gilardino’nun iki gol attığı Valle d’Aosta’yı 8-0 yendikleri maçta Alex ikinci yarının 25. dakikasında girdi. Celta Vigo’ya 2-0 yenildikleri maçta Alex son 20 dakikada oyuna alındı. Torino’yla girdikleri düelloda yedek kulübesinden çıkmadı. Brezilyalı orta saha oyuncusu, sezon hazırlıkları boyunca yapılan on dostluk maçından sadece beşinde yer aldı; iki gol attı, yedi asist yaptı.

“Prandelli sürekli beni yokluyor, ben de sürekli ayrılmayacağımı söylüyordum. Juan Figer’le üzerinde anlaştığımız bir stratejiydi bu; inat etmek ve kiralanmak istemiyorum demekti. Plan, sözleşmenin iptali amacıyla kararlı bir duruş sergilemekti, çünkü Parma’nın sözleşmenin koşullarını daha fazla sürdürebilecek durumunun olmadığını biliyordu. Ve bana bir hayli borçları vardı.

Üçüncü hafta Arrigo Sacchi beni çağırdı; sözleşmenin iptal edileceğini, menajerime Avrupa'ya gelmesi için bir bilet gönderdiklerini söyledi. Onun karşısında kendimden emin durdum, ama otele gittiğimde hüngür hüngür ağladım. Yemeğe sığınmak gibi aynı boktan şeyleri yapmamak için kendime hakim olmalıydım.

Kulüpte o dönem Taffarel'in çok yardımını gördüm. Palmeiras'ta birlikte oynadığım kanat oyuncusu Júnior'a da borçluyum. O takımda yer alıyordu ve maç için bir şehre gittiğinde ben ve Dai, eşiyle birlikte seyahat ediyorduk. Onlar sayesinde, en azından İtalya'yı tanıyabildik.

Ağzıma sıçılmıştı, çalışmam neredeyse bedavaya geliyordu. Kelimenin gerçek anlamıyla beş parasızdım. Birden Arrigo Sacchi, Juan Figer'e sözleşmenin feshini önerdi. Borçlu olduklarını biliyordu, bana ödeme garantisi verdiler, ancak İtalyan yasaları, sözleşmenin feshi önerildiğinde borcun yarısına yakınıni ödemeyi zorunlu tutuyordu.

Teorik olarak Parma bana bir buçuk yıllık kontratı ve dahası, transfer ücretinin yüzde 15'in diğer iki taksitini ödemek zorundaydı. Arrigo bir öneri yaptı. Ben de bir meydanda Juan'la buluştum; önerilen parayı düşük buldu. Hakkımın yüzde 33'üydü, yani yarıdan hayli az."

Marcel Figer, "Parma'ya geldiğimde Alex'i dağılmış bir halde buldum," diye anlatıyor, Juan'ın oğlu ve ortağı. "Hiç mutlu değildi. Menajer Arrigo Sacchi bana Alex'le ilgilenmediklerini ilettiler, sözleşme feshi için 100 bin dolar vereceklerdi. Tanzi'yle konuştum, önerinin o an için geçerli olduğunu söyledi. 'Öyleyse onu aramak için on dakika harcamaya gerek yok, kabul etmiyoruz,' cevabını verdim. 'Bu durumda ne yazık ki, çocuk burada sadece antrenman yaparak vaktini geçirecek' dedi. 'Güzel, siz onunla sözleşme yaptınız, elinde kontrat var ve bir profesyonel olarak kontratın gereğini yerine getirecek' dedim. Kısa süre sonra otele vardım, telefonum çaldı. Oydu. 'Dinle, kavga dövüş yeni bir teklif elde ettim.' İş böyle yürüdü. Teklifi azar azar, ağırdan alarak artırdılar. Akla uygun bir miktara geldiğimizde, Alex 'Bana uyar, anlaşalım' dedi. 'Alex, daha fazlasını elde edebilirim' diye itiraz ettim. 'Senin yerine olsam pazarlığa devam ederdim.' 'Artık yeter Marcel, bu güzel, bütün parayı alma beklentim yok zaten... Belgeleri hazırlayalım.'"

"Juan Figer'den kabul etmesini istedim, artık gitmek istiyordum. Parma'dan bana olan borcunun yüzde 35-40'ını alarak ayrıldım. Yüzde 15'in

iki taksitini tamamen ödediler ve en büyük kazancıyla, özgürlüğümle geri döndüm.”

Çok geçmeden İtalya savcılarını futbolun kara kutusunu açtı. Parmalat'ın spordan faydalanarak vergi cennetlerinde kayıtlı şirketlere kaynak aktardığı şüphesi ülkede dillendirildi. Usulsüzlüklerden biri Alex'le imzalanan sözleşmeydi. Parma'nın muhasebesine göre Alex Palmeiras'tan İtalya'ya 15 milyon dolara transfer oldu. Bu arada, paranın kulübün kasasından çıkmaması savcılıkta para aklama şüphesi uyandırdı.

Hisselerinin yüzde 98,7'si Parmalat'ın elinde olan Parma, uluslararası şirketin kurucusu ve ana hissedarı Calisto Tanzi'nin oğlu Stefano Tanzi tarafından yönetiliyordu. Savcılığa göre şirketin bilançolarında 80'li yılların sonundan itibaren manipülasyon emareleri gözleniyordu. 1990'da Parma'nın satın alınmasından bu yana şirket büyük bir güçle futbol alanında faaliyet gösterdi -özellikle de 1997'den 2000'e kadar Palmeiras'la ortak yönetim sözleşmesinin bulunduğu Güney Amerika'da- sporun başlıca yatırım alanlarından birine dönüşmesi hiç de doğal değildi.

Parmalat'ın başlıca yatırımı, kuşkusuz Parma oldu. Kulübe 1,5 milyar dolardan fazla para tahsis etti. İtalyan endüstrisinin sekizinci en büyük grubu olan uluslararası şirket, hesaplarında dört milyar avroluk bir açık olduğunu ilan etti. Palmeiras'la ortaklığının sürdüğü sekiz yılda São Paulo takımı için yaptığı futbolcu alım satımında Parmalat'ın yaklaşık 150 milyon dolarlık bir para hareketi gerçekleştirdiği hesaplanıyor. Güçlü bir yatırım yardımı dışında, şirket yeşil-beyazlara hatırı sayılır ölçüde aylık yardım da yapıyordu.

Bırakalım Parma meselesini adaletle halletsin. Ağustos 2002'nin sonunda kulüple her türlü bağını kopartan Alex Brezilya'ya döndü.

“Alex, potansiyelinden şüphe duyulan, güvenilirmez, istenmeyen biri haline gelmişti.”

“São Caetano'yla anlaşmama ramak kalmıştı. Bana bir sürü para teklif ettiler, fakat karım, São Caetano'nun kayda değer bir taraftarı olmayan küçük bir takım olduğunu söyleyerek bir kez daha araya girdi. Eğer başarısız olursam kariyerimin sona ereceğini düşünüyordu.

Normalde dengeli biriyim, ama o dönem deli gibiydim. Gelecek herhangi bir öneriye açtım. Marcel Figer, São Caetano'nun patronunun iyi bir

takım kurmaya, bu yolla da popülarite ve para kazanmaya çalıştığını öğrendi. Projenin bir parçası da bendim. Beni oraya istiyorlardı.

Marcel, hakkımda ne düşündüğünü öğrenmek için arkadaşı olan kulübün teknik direktörü Mário Sérgio'yu aradı. Mário'nun beni istemediğini söylemesi bizi şaşırttı. Orta saha oyuncusu olmayan bir takım kuruyordu. Sadece ileriye dönük oynayacak, güçlü ve uzun bir orta saha oyuncusuna ihtiyacı vardı.

Mário Sérgio'nun dürüstlüğü takdire şayandı. Başka bir şehirde yapılan zorlu antrenman koşullarını açıkladı. Söylediğine göre maç bittiğinde herkes otele dönüyordu. Hatta bir sonraki maç için iki gün önceden kampa giriyorlardı.

Bütün bunları doğrudan dinledim. Söylediği her cümle, Juan Figer'in yüz çizgilerine yansıyor. Sonuçta, başka sözcüklerle ifade etmek gerekirse, Mário yapacağım en iyi şeyin oraya gitmemek olduğunu söyledi. Bu nedenle ona hayranım. Farkına varmadan hayatıma doğru bir yön verdi.

Geriye iki seçenek kalıyordu; ikisi de daha az para öneren Grêmio ya da Cruzeiro. Cruzeiro'ya asla dönmeyeceğime yemin etmiştim. Juan Figer'in ofisinde Grêmio'nun teklifinin de aynı olduğunu öğrendim. Kulüplerin durumu da eşitti; ikisi de ligin alt sıralarında mücadele ediyordu. İki takım da birbirine benziyordu. Ancak Grêmio'nun teknik direktörü Tite, Cruzeiro'nunki Vanderlei Luxemburgo'ydu.

Dai'nin ailesi Porto Alegre'dendi; Grêmio'yla ilişkileri vardır herhalde, diye düşündüm. Gachoların üç renkli takımına her zaman saygı duymuştum, çünkü takımın stadyumu Olímpico'da top koşturmuş insanlarla çalışmıştım.

Dai'yle sohbet ettiğimiz sırada cep telefonum çaldı. Bilinmeyen numaraydı, açmadım. Luxa mesaj bıraktı. Cruzeiro'da istenmediğimi söyledi; ne başkan, ne direktör, ne süpervizör tarafından. Yapılan araştırmaların taraftarın da istemediğini ortaya koyduğunu ekledi. Fakat sözleri etkileyiciydi; benim üzerime oynadığını, benim özelliklerim üzerine kurulu bir takım oluşturacağını ve eğer sonuç alamazsa suçu üstleneceğini söyledi."

"Cruzeiro onu yeniden istemiyordu," diye hatırlıyor Luxemburgo. "Direktörle konuştum ve Alex'in benim anahtar futbolcum olacağını söyledim. İyi oynamazsa, aylığını ben ödeyecektim. Kabul ettiler."

Eduardo Maluf, "Vanderlei Alex'i istediğinde karşı çıktım, değmeyeceği fikrindeydim," diye itiraf ediyor. "Ertesi gün bana bir öneri getirdi. Futbolcunun 50 bin reale gelmeyi kabul ettiğini söyledi. Eğer sonuç alamazlarsa onun maaşından kesebilirdik."

"Luxemburgo'nun mesajını dinledikten sonra Alex, 'Belo Horizonte'ye dönmek istemiyorsam da, teknik direktöre yüzde yüz güveniyorum' dedi. Onun yönetiminde, eskisi gibi oynamaya başlayacağını biliyordu. Bu da bizim için bir tür bahse girmekti."

"Geri dönmek istemiyordum. Yönetimin bana karşı hatalı davrandığını düşünüyorum. Beni gönderdikleri için değil, bu onların hakkı, fakat bunu yapış biçimleri hatalı. Ancak gururu bir kenara bırakmalıydım. Eylülde yeni başlayan bir futbolcunun dörtte biri fiyatına sözleşme yaptım."

"Ağlayarak Belo Horizonte'ye uçtuk. Hatta polis Dai için kaygılandı. Uçaktan çıkar çıkmaz kötü muameleyle karşılaştık. Bizi alan taksici beni küçükseyerek telefonda şunları söylüyordu: 'Şu boktan herifi oraya götürüyorum... Bakalım bu sene biraz oynayacak mı?'

Doğrudan Toca da Raposa II'ye gittik. Vanderlei bizi karşıladı, bir süre sohbet ettik. Doktor kontrolünden geçmek için aşağı indim; ekibine bana dikkat etmelerini, kilo fazlamın olduğunu söyledi."

Cruzeiro'nun o dönemde basın danışmanlığını yapan Dimara Oliveira, "Alex Toca'ya adını atar atmaz Vanderlei'nin bana haber verdiğini hatırlıyorum," diyor. Salona gittim, Dai'yi ve onu gördüm. 'Sizi tekrar burada görmek bir zevk' dedim. Dai, 'Bu zevk sadece sana ait, çünkü benim için korkunç' cevabını verdi."

"O kadar çok ağlamıştım ki yüzüm şişmişti. Vanderlei, beni görür görmez kucakladı, 'Herkesi susturacağız' dedi. Size yardım edeceğim, yemin ederim, her şey güzel olacak.' İnandık."

Sözleşme sadece üç aylık olduğundan ve 31 Aralık'ta sona ereceğinden, Afonso Pena'da bir apartta kalmaya karar verdik. Ben neredeyse bütün zamanımı gazete okuyarak, programları kaydederek otelde geçiriyordum. Herkes Alex'e sataşıyordu. Yaptıklarına rağmen Cruzeiro onunla nasıl tekrar sözleşme imzaladı diyorlardı. Tekrar kulübü soymaya geldiğini söylüyorlardı. Antrenmandan dönünce hepsini anlatıyor, durumu tersine çevirmesi için onu yüreklendirmeye çalışıyordum."

“2000’de evlendik fakat hayatımız ancak Eylül 2002’den itibaren düzene girdi. Koşturmacalar, taşınmalar, yaşadığım hayal kırıklıkları, yarının ne olacağının bilinmemesi gibi şeyler yüzünden söyledim bunu, yoksa ilişkimiz her zaman çok güzel yürüdü. Evden ve ailelerimizden uzakta birlikte büyüdük ve birbirimizle iyice yakınlaştık.”

“Bir gün bana neden öfkeli olduğumu sordu. ‘Kısa süre önce kaybettiğim bebek dışında, herkesin senin hakkında kötü şeyler söylemesi’ cevabını verdim. ‘Hâlâ mı’ diye çıkıştı. Sinirlendim. Çıkışmak niyetiyle söylememiş olsa bile canımı acıttı. Evden 16 yaşında çıktım, hayatımı ona adadım; şimdi bana böyle mi karşılık veriyordu? Bir sevgi sözcüğüne en çok ihtiyaç duyduğum anda bana böyle mi cevap verecekti? Bunu daha fazla sürdürmek istemediğime karar verdim. O antrenmana gitti, ben de eşyalarımı toparlamaya başladım. Çekip gidecektim.

O güne kadar hiç tartışmamıştık. Bir konuda anlaşıyor olsak bile. Hatırlamıyorum, evde bir şey mi unutmuştu yoksa antrenman mı erken bitmişti, döndüğünde, beni bavulu hazırlarken gördü. Düşüncemi dile getirdim, bana nasıl kötü davrandığını hatırlattım, ‘Allah aşkına gitme, sinirliydim’ dedi. Otelde kalmanın sağlıklı olmadığı fikrine vardık ve bir daire aramaya başladık.”

“Üç aylığına kimsenin daire kiralamak istememesi sorun oldu. Fakat bir arkadaş sayesinde Savassi’de bir daire bulduk.”

Bu sayede Alex bütün dikkatini sadece kulübe verebildi.

“Toca’da Cris ve gençliğimizden beri Curitiba’daki samba gecelerinde sık sık karşılaştığımız Paulo Miranda tarafından çok iyi karşılandım. O sakın olmamı, herkesin bana yardım edeceğini söyledi. Karım da, onun karısı Roberta’yla çok iyi arkadaş oldu. Onlar kariyerimi tehdit eden boka-tan haberdarlardı; açık davrandım, sadece Vanderlei için orada olduğumu söyledim.”

Paulo Miranda, “Bir defasında Alex’le öğle yemeği yiyordum,” diye anlatıyor. “Restoran çıkışı bir taraftar, ‘Alexoton!’ diye bağırdı. Kavgacı biri değilim, ama herifin suratını dağıtmak geldi içimden. Ben ve Ruy, ‘Geri zekâlı’ diye kalayı bastık aptala. Suskun kalmak mümkün değildi.

Kulüp puan kaybediyordu. Alex gelmeden önce Figueirense karşısında çok gollü bir mağlubiyet almıştı. Onun yaratıcılığı, Canindé’de Cruzeiro’yu

Portuguesa karşısında hareketlendirip galibiyette belirleyici oldu. Sahaya ilk kez çıkan Alex'in yarattığı pozisyon maçın tek golüyle sonuçlandı.

“O dönüşümde Cruzeiro'yla 13 maça çıktım, hiç de kolay olmadı. Kulüp düşme potasına girmişti ve Luxa bizi 25 gün boyunca kampa alma ihtiyacı duydu. Sezon en azından hasarsız atlatıldı. Ligi dokuzuncu sırada bitirdik.

Sezon öncesi hazırlıklar için döneceğimiz tarihi belirlediğimizde, Vanderlei bize gelecek yıl bütün kupaları kazanacağımızı söyledi.”

Luxemburgo, “Kulübe düşmeme mücadelesi için geldim,” diye hatırlıyor. “Beş futbolcuyu kadrodan çıkardım ve takım büyüdü. Son maçın bitiminde herkes tatile çıkacaktı, onlara, ‘Umarım bu yıl ders olmuştur. 2003'te şampiyon olacağız. Takımda sadece bunu isteyenler benimle birlikte kalacak’ dedim.”

Alex çok istiyordu.

BÜYÜ

CRUZEIRO 2003-2004

“Oynadığım takımlar arasında, özel olarak bana göre kurgulanmış tek takım 2003 yılının Cruzeiro’suydu. Ertesi yıl böyle olmadı.

Gruba tekrar uyum sağlamakta sorun yaşamadım. Şehirle ilgili aynı şeyi söyleyemem. Taraftarlar benim oraya yine onları kandırmaya geldiğimi söylüyorlardı. 2001’deki ilk gelişimden hatırladığım tek güzel şey, Atlético’ya karşı oynadığımız derbiydi.”

Marcel Figer, “2002 sonunda, aynı koşullarda Alex’in sözleşmesini yenilemek için Almivar’la konuştum,” diyor. “Bunu hak ettiğini düşünüyor olsak da bir kuruş fazla almadık. Cruzeiro isteseydi artış önerebilirdi. Bu durumda üç ya da dört yıllık bir sözleşmeye imza atmak zorunda kaldık, bu da yurtdışından teklif gelmesi durumunda serbest kalmasını ve finansal bağımsızlığını engellerdi. İyi. Sadece yaptıkları ve kulübe katkısı nedeniyle, Cruzeiro, bir talep olmaksızın emeğinin karşılığını vermeliydi diye düşündüm.”

“Vanderlei Luxemburgo, takımın oyun düzenini bana göre yeniden dizayn etti. Takıma ikinci gelişimde, son iki yılda yapamadığım her şeyi gerçekleştirebileceğim koşulları hazırladı. İlk günden itibaren antrenman yapabildim ve onun güveniyle ikinci kaptan oldum. Pazıbendin sahibi savunma oyuncusu Cris’ti. Minas Gerais Şampiyonası’nın başında Bayern Leverkusen’e gidince sorumluluğu üstlendim.

Luxa takımı şu şekilde kurdu. Ben merkezi parçaydım. İyi bir savunma ikilisi vardı, Luisão ve Cris ve o sırada tartışılan Maicon sağda. Sol bek

oyuncumuz yoktu, fakat sonra Leandro öne çıktı. Teknik direktörümüz, Brezilya şampiyonluğuyla kutsanarak Santos'ta mükemmel bir 2002 sezonu geçiren Maurinho'nun peşine düştü. Edu Dracena ve Martinez'i aldı. Edu, çünkü Luisão ve Cris futbola Avrupa'da devam edebilirdi; Martinez ise iyi bir oyuncuydu ve solaktı. Aristizábal istikrarlı biçimde Vitória'da oynuyordu, onu da takıma kattı. Deivid popülerdi. Sadece ceza sahası adamı olarak değil, köşelerde oynayışıyla da öne çıkıyordu. Corinthians'la bir sorun yaşayınca Cruzeiro sözleşme yaptı.

Vanderlei'nin Fortaleza'dan bir arkadaşı, Mota adlı tanınmamış bir hücum oyuncusu önerdi. O reddettiği halde yönetim aldı. Oyuncu takıma katıldığında, 'chacota' dansı yaptılar, hatta o dönemde 'Dança de Motinha' adlı gözde bir şarkı vardı. Fakat ilk antrenmanda Marcelo Ramos yanıma gelerek, 'Bu çocuk futbol oynamayı biliyor, ne dersin?' dedi. Mota takıma girdiğinde ardı ardına gol atmaya başladı.

Teknik direktörümüz altyapıdaki çocukları bizzat izliyordu; bir grup genci A takımına aldı. Marcinho, Wendell, Jardel, Jussie, Augusto Recife. Flamengo'nun keşfi Felipe Melo'yu da istedi. Sonra sözleşmeyle ilgili São Paulo'yla sorun yaşayan Maldonado'yu getirdi, bu kıskançlığa yol açtı, sonuçta kızının erkek arkadaşıydı. Ayrıca América Mineiro'da yıldızı parlayan Claudinei'yi takıma kazandırdı.

Ligin başında Martinez ayrıldı, fakat Palmeiras'tan Zinho geldi. Deivid Bordeaux'ya gitti; Luxa, Alex Dias ve Alex Alves'i takıma kattı. Santos'la anlaşan Márcio Nobre için de bir operasyon gerçekleştirdi. Üç savunma oyuncusuyla oynamaya başladığımızda Marcelo Batatais gibi daha önce hiç sözü geçmeyen başka futbolcuları da aldı. Onun sorunu dizinden sakatlanmasıydı; sakatlandıktan sonra az oynadı. Kuzeydoğudan gelen bir çocuk da vardı, Sandro.

Kalede sıkıntı çektik. İyi bir kaleci olan André takımdaydı, ancak sakatlandı. Luxa, Porte Preta'nın eski kalecisi Alexandre Fávaro'yu kaleye geçirdi, ama iyi sonuç vermedi. Jefferson da kaledeki yerini koruyamadı. 2002'den 2003'e geçerken, Fávaro ve Jefferson'u gönderdi ve kaleyi devralan Gomes'ten başka, Paulista de Jundiaí'de dikkat çeken Artur'la sözleşme yaptı.

Fikir şuydu, merkezde bir orta saha, ben, takımın hücum oyuncusu Marcelo Ramos'la -daha sonra Japonya'ya gitti- oynayacak bir başkası ve iyi bir ikili savunma.

Bu arada Vanderlei seçenekler konusunda kaygılıydı. Takımın genç olduğunun ve bazılarının ülke dışına çıkabileceğinin farkındaydı. Tedbir olarak her pozisyon için iki üç futbolcu hesabı yaptı. Yol boyu bazı oyuncularını kaybettirdi, fakat her zaman yerine birini koyabiliyordu.

Dediğim gibi fikrin merkezinde topu bana ulaştırmak vardı. İlk sohbetimizde benim için hedef koyacağını bildirdi. Çok fazla antrenman yapmalı ve zayıflamalıyım. Yıl boyu hedeflerin üstünde bir verim ortaya koyabilmem için ekibi, kiloyu ve yağ oranını belirleyecekti.

Belirli yiyecekler konusunda beni uyaran, kulübün beslenme uzmanı Patrícia'yla bir araya geldim. Örneğin ızgara et. Çok fazla karpuz yemeli ve egzersiz yapmalıyım. Sonuç verdi. Futbol hayatım boyunca ilk kez normal kilomun altında oynadım.”

Beslenme uzmanı Patrícia Fernandes Teixeira, “Alex’in vücudundaki yağ oranını düşürüp kas kütlesini artırmak için bir reçete hazırladım,” diyor. “Beslenme biçimi yeniden düzenlendi. Altı yedi kilo yağ kaybetti ve üç dört kilo kas yaptı. Harika bir fiziksel dönüşüm geçirmeyi başardı. Hamle, güç ve hız kapasitesinde yüzde 20 ile yüzde 30 arasında artış oldu. Mikrobesleyiciler ve hidrasyonla, maçlarda harcayabileceği daha fazla enerjiyi kazanarak, toparlanma sürecini daha iyi geçirdi.”

“Bu beslenmenin yeniden şekillendirilmesi komik akşam yemeklerine yol açtı. Maçtan bir gün sonra restoranda tatlı yiyordum, içeri Vanderlei girdi ve masadaki bir arkadaş, tatlıyı görmesin diye sakladı. Hiç ara yoktu. Her gün tartışmak zorundaydım ve iki haftada bir yağ oranımı ölçüyorlardı.”

“Alex sadece karpuz yiyor ve bir zayıflama ilacı olan Xenical alıyordu,” diye hatırlıyor Miranda’nın karısı Roberta. “Akşam yemeğine gidiyorduk ve Vanderlei onu Brezilya’nın en iyi oyuncusu haline getirmek istediğinden sadece karpuz yiyordu. Evde böfstraganof ve sosslu sandviç oluyordu, o karpuz ve Xenical’e devam ediyordu. Bazen altına kaçırıyordu.”

“Bir Mireirão maçından önce, güçsüzlükten, bütün gün kustum. Ayakta duracak gücüm yoktu. Vanderlei bana destek oluyor, sen başarısın diyerek beni motive ediyordu. Gösteri niteliğinde bir 2003 çıkardık, fakat gayri insani bir fedakârlıktı. Tam ifade edecek kelime bu. O yıl yaptığım şey gayri insaniydi.

Bir bahisti, onunla vardığım bir anlaşma. Benim kadar Vanderlei'nin de kim olduğunu gösterme ihtiyacındaydık. Minas Gerais Devlet Kupası'nı zorlanmadan kazandık, fakat pek kutlama yapmadık. Benim öncelikli hedefim toparlandığımı göstermekti, kulübünki ise ligi kazanmak. Minas Gerais'te Cruzeiro, Atlético Mineiro'dan büyük bir takımdır, ancak Atleticolular 1971'de kazandıkları Brezilya Lig Şampiyonluğu'yla övünüyorlardı, Cruzeiro ise 1966'da kazandığı ulusal şampiyonluk resmiyet kazanmadığından durumu eşitlemek istiyordu.

2003 Mineiro Şampiyonası'nın yarısında, taraftarın ve yöneticilerin baskısı değişmeye başladı. Ah, Alex, yasal sorunlar nedeniyle ilk gelişinde hiç iyi oynayamadı; Parma'yla kavgasında zaman kaybetti; hazırlanacak vakti olmadı; Marco Aurélio onu yanlış yerde oynattı lafları çıktı. Ancak derbiden sonra, Şubat 2003'te Atlético'yu 4-2 yendiğimizde, Cruzeirolular, iyi antrenman yapip memnun olduğumda işe yarayabileceğimi anladı.”

Alex o öğleden sonra huzursuzdu. Galo dördüncü dakikada maçın ilk golünü attı, fakat 10 numaralı mavi forma, yani Alex, Mota'dan topu aldı, Velloso'nun öne çıktığını gördü ve kalecinin üzerinden aşırıttı. Cruzeiro 2-1 gerideyken Alex durumu eşitleyerek tekrar ortaya çıktı. Ancak sahaya ilk kez çıkan Deivid skor tabelasını değiştirdi ve son düdükten önce, bir topuk hareketiyle Marcelo Ramos'u kaleciyle karşı karşıya bıraktı: 4-2.

Sahanın en iyisi ödülü o kadar sık gelmeye başladı ki, Alex radyoda onları Tocada Raposa'nın çalışanlarına ithaf etmeye karar verdi. Alex kariyerinde ilk kez devlet şampiyonluğu kazandıktan sonra -unvanı aldıkları maç União de Recreativa dos Trabalhadores takımına karşıydı- Cruzeiro Tupi'yi gol yağmuruna tutarak, şampiyonluk bantlarını taktı. 23 Mart'taki 4-0'lık galibiyette üç gol attı. Biri aşırıtarak, diğeri topukla ve biri de kafayla.

“Dai'nin dört aydan biraz fazla süren hamileliğinin ikinci kez düşükle sonuçlanmasından sonra, sıra dışı bir durum olduğu fikrine vardık. Gençti, 20 yaşın altındaydı ve buna yol açacak hiçbir şey yapmamıştı. Bunun dışında, benim de bir sağlık sorunum yoktu. Neler olduğunu anlamanın peşine düştük. Analizler yaptırdık ve kan sayımımızın tamı tamamına aynı olduğunu keşfettik. Bu yüzden her hamileliğinde vücudu bunu grip olarak algılıyordu. Karnında bir bebeğin gelişmesinin yolu yoktu.

Jinekolog bizi Campinas'taki bir doktora, Ricardo Barini'ye yönlendirdi. O bize yardımcı olacak farklı bir yöntem kullanıyordu. Benden kan alıyordu, alyuvarları elimine ediyordu ve bir ilaçla birlikte deri altından tekrar ona uyguluyordu; bu yüzden bebeğin döllemesi belli günlerde mümkündü. Doktor bunların hangi günler olduğunu önceden bildirecekti. Dört ya da beş ay boyunca dört fırsatımız olacaktı.

Cruzeiro'ya döndüğümde konu hakkında Luxemburgo'yla konuştum. Dai'yle birlikte bu tedaviyi uygulamamız gerektiğini ve doktorun bazen Belo Horizonte'den Campinas'a gelmemi isteyebileceğini bildirdim. Bazı antrenmanları kaçırarak olsam da günümü ya da günümün bir bölümünü Dai'yle geçirmemi gerektiren çok özel saatler olacaktı. Luxemburgo hemen izin verdi.

Tedaviye başladık. Daha sezon hazırlıklarında Dai beni aradı ve ilk uygulama için iki gün içinde Campinas'ta olmam gerektiğini söyledi. Gidiş gelişimi ayarlamak için Vanderlei'yle konuştum. Belo Horizonte'ye uçak yoktu ve Araxá'da bir dostluk maçım vardı. Gidip gelmem bir günden fazla zaman kaybetmem demekti. Beni gereken neyse onu yapmam konusunda serbest bıraktı.

Maç bitti, bir taksiye bindim, akşam yemeğini Araxá'da yedim, gece boyu Campinas'a yolculuk ettim, kolumdan kan aldılar ve ona enjekte ettiler, fakat onun kolu korkunç durumdaydı, bir eroinmanın koluna benziyordu. Utandığından bu süre boyunca uzun kollu giysiler giymek zorunda kaldı.

O uçakla Curitiba'ya doğru yola çıktı, bu arada ben de başka bir uçakla Belo Horizonte'ye gittim ve oradan da arabayla Araxá'ya döndüm. Sabaha karşı antrenmana katılmak için oradaydım. Çözümün tehlikeli olduğunu düşünsem de denemeye değerdi.

Bu dönemde bize en çok yardım eden, olimpiyat milli takımı sırasında benimle çalışan sportif pazarlama şirketi ESM'den (Entertainment Sports Management) Luiz Fernando Ferreira'ydı. Doktor her şeyin yolunda olduğu kanaatine varana kadar üç uygulama yapıldı ve Nando, arkadaşlık göstererek sürekli beni arabasıyla getirip götürdü. Bazen sabahın saat yedisinde muayene oluyordu, otele gidiyorduk, ben hiçbir şey yapmıyor, öğleden sonra ikiye kadar bekliyor, ardından doktorun enjeksiyon uyguladığı hastaneye koşturuyordum, orada yola çıkmadan önce on-beş yirmi dakikadan fazla bekliyordum.

Dai'nin hamile kalması için birlikte olmamız gereken belirli üç gün oldu. İlki, Mineirão'da Internacional'e karşı oynadığımız maçla aynı gündü. Dai bana hatırlattığında Toca'daydım. Takım iyi durumda olduğundan, öğle yemeği sırasında Luxa'nın yanına gittim ve acilen Dai'yle "bebek yapmamız" gerektiğini bildirdim. Yüzüme bakıp güldü ve maçtan önce soyunma odasında yapılacak son toplantıya kadar bana izin verdi. Sorun maçın öğleden sonra olmasıydı. Öğlen saat ikide izin verdi, zaman yoktu. Eve gittim, eşim kardeşiyle birlikteydi, Dai'yle bir meseleyi halletmek için odaya çekilmemiz gerektiğini söyledim, kapıyı kapattık, birlikte olduk, duş aldım ve koşarak maça döndüm. 3-2 kazandık, hatta serbest vuruştan bir gol attım.

Bir diğeri, rakip sahada Figueirense maçına denk geldi. Süreç aynı şekilde oldu. Luxa yemek saatinde dönmem gerektiğini söyledi. En azından maç geçeydi, daha sakin hallettik. Tedavi, bu şekilde sonuç verdi.

Dai'nin üç ay boyunca zorlanacağı hiçbir şey yapmaması gerekiyordu. Hamile kalmıştı. Korkunç bir hamilelikti. Başlangıçta sadece Vanderlei öğrendi. İnsanlara açıklamadan önce riskli üç ayın geçmesini bekledik.

Brezilya Şampiyonası'nın ilk tur maçlarında Mineirão'da jeneriklik bir gol attım. Edu Dracena, São Caetano'nun iki savunma oyuncusunun arasına çaprazdan bir top attı, göğsümle kontrol ettim, bu arada ikisi de arkamda kaldı. Top yere indiğinde sol ayağımla düzelttim ve Sílvio Luiz'le karşı karşıya kaldım. Onu iyi tanıyordum. Olimpiyat öncesinde birlikte antrenman yaptığımızdan engel olmak için çıkıp önümü kapatacağını biliyordum, bu konuda saplantısı vardı. Saniye geciksem kaleyi kapatacağını tahmin ettim, geri dönemeyeceğini düşünerek topun dibine vurdum. Aşırtma öylesine mükemmel oldu ki arkadan kaleyi kapatmaya gelen bir savunma oyuncusu bile topu çıkartamadı. Top yükseldi ve yan ağlara takıldı. Güzel bir goldü..."

Sonuçta, 12 Nisan'da Porte Preta karşısında alınan galibiyetten önce, Alex, Mineirão Stadyumu'nda bir onur levhasıyla onurlandırıldı. Bir yıl önce Morumbi'de olması gerekip de olmayan. "Öldükten sonra onurlandırılmak pek işe yaramaz, ama hayattayken, gol iki hafta önce atılmışken, henüz anılar tazeyken olması beni çok mutlu etti," açıklamasını yaptı. O stadyumda benzer bir onurlandırma en son 15 yıl önce ezeli rakibin en büyük idolü olan Reinaldo için yapılmıştı.

"Luxa mayısta bizimle bir toplantı yaptı: 'Alex, dizindeki sakatlık nedeniyle Martinez'i kaybettim ve o koridorda birine ihtiyacım var. Zinho'yu

getireceğim, ne düşünüyorsun?’ Ona ne düşündüğümü söyledim. Çok iyi bir oyuncu olduğunu, oyun şemasını tamamlamama eldiven gibi uyacağını söyledim. Buna rağmen, bize söylenenler göz önüne alındığında sonuçta yedek olacaktı. Benim yedeğim. Onun kalibresindeki, onun ağırlığındaki bir futbolcu buna katlanabilir miydi?

Bana garanti verdi, Zinho’yla ben ilgilenirim. Tek tek oyunculara sordu. Onaylandığından kulüp Zinho’yla sözleşme yaptı. Geldiğinde Vanderlei konuşmak için bizi bir araya getirdi. Onunla hiçbir sorunum olmadığını söyledim. Muhtemelen onun da benimle yoktu. Palmeiras’ta şampiyon olmuştuk ve tekrarlamak için birlikte çalışırdık. Zinho da bana aynı şeyi söyledi; Parque Antártica’da bazı konularda farklı düşündüğümüz olmuştu, fakat Toca’da aynı şeyler olursa, takımın yararına onları aşmaya çalışacaktık.”

Luxemburgo, “Orta sahada deneyimli bir yedek futbolcuya ihtiyacım vardı,” diye açıklıyor. Zinho’da şampiyon DNA’sı vardı, gittiği yerde şampiyonluklar kazanıyordu. Cruzeiro’nun ulusal şampiyonluğa ihtiyacı vardı ve takım buna hazırды. Onunla konuştum ve Alex’in ilk on birdeki yerini açıkladım.”

Zinho, “Luxa, çok zekice davranarak kaptan olarak onu öne çıkardı,” diye hatırlıyor. “Alex, iki liderliği bir araya getirmeyi başarmıştı, oyuncu ve örnek bir insan olarak. O sadece en iyi oyuncu olduğu için kaptan değildi, aynı zamanda örnek de oluyordu. Zaman ve çalışma disipliniyle, tümüyle. Herkese nasıl davranacağını biliyordu, oyuncular taleplerini ona iletebiliyorlardı ve yönetimin saygısını kazanmıştı. Tekrar onunla oynamak harikaydı.”

“2003 yılı hepimizin hayatında büyüğü bir yıl oldu. Brezilya Kupası finali örneğin, akıl almazdı. Antrenmanlarda kalecilere yaptığım bir şaka vardı; top arkama düştüğünde topuk vuruşu yapıyordum. Augusto Recife benim bunu bir maçta yapacak cesaretim olmadığını söylüyordu. Yapacağıma söz verdim. Çok geçmeden, Maracanã’da, Maurinho bağırarak bir aşırıma yaptı, top bana geldi, tek başımaydım. Bilerek topu geçtim ve topukla vurdum. Augusto Recife’ye döndüm ve dalga geçtim, yaparım demedim mi sana?

Stadyumu dolduran kırmızı-siyahlı taraftardan çekinmedim. Deivid’in pasıyla, ön direktte savunma oyuncularının önüne geçerek, yine topukla attığım bir golle skor tabelasındaki ilk değişikliği yaptım. Maç 1-1 bitti ve final kendi sahamıza, Mineirão’ya kaldı.”

Bu iki vuruş -şut ve topuk golü- üzerine Tostão, Folha de São Paulo'da şunları yazdı:

“Deivid pası biraz daha öne atmalıydı. Başka bir futbolcu topu kaçırabilirdi. Alex orada yaratıcı davrandı ve sağ ayağıyla, topuğunu kullanarak kariyerinin güzel gollerine birini daha ekledi. O kadar çok ki o gollerden.

Alex'in birçok yetenekli futbolcudan farkı, diğerleri maç boyu çalım atıp, şut çekip, pas verip, düşüp kalkarken ve çoğu zaman dikkat çekerken, Alex ileri bakarak, topla temas ederek ve parlayacağı o belirli anı bekleyerek daima ayakta oynuyor. Maçın kaderini belirlemek için en fazla iki vuruş yapıyor. Her şey basit, kolay ve bilinçli. İsrafa ve karmaşaya yer yok.

Alex, çoğu zaman mükemmel bir futbolcu değil. Seyirlik ve ayrıksı anların yıldızı, bu da her zaman olmuyor. Öyle olduğu zaman da ona uyuşuk deniyor.

Orta sahada, topa bakmadan topukla verdiği pastan sonra, Alex'in kafasının arkasında gözleri olduğuna dair şüphelerim arttı. Bir yıldızın gözü...”

“Vanderlei sarı kart nedeniyle Rio'da Edu Dracena ve Thiago'yu kaybetti. Sinirlenerek Carlos Eugênio Simon'a çıkışmak için sahaya girdi. Maç sonunda Vanderlei'ye itiraz ettim, 'Simon doğru kararlar verdi.' O, konsantrasyonlarını bozmak için yaptığını söyledi, çünkü yerine koyacağı savunma oyuncusu yoktu. Luisão zaten sakatlanmıştı ve Gladstone gençti, hiç oynamamıştı.

İki gün boyunca kafa patlattı. Bizi topladı, hücum oyuncusu Jardel'i koymayı düşündüğünü söyledi, fakat iki oyuncu çıkartamadığından onu iki pozisyonda kullanamazdı, korkusu buydu. Kadronun liderlerinden biri olan Aristizábal, iyi bir futbolcu dediği genci, Gladstone'u sordu. Biz onu oynarken görmemiştik, alt takımda sadece Luxemburgo görmüştü. Vanderlei olumlu bulduğu yönünde bir mimik yapınca, Ari onu takıma koymasını, daha yaşlı olanların onun heyecanını kontrol edebileceğini söyledi. Lusa genci çağırdı ve oynayacağını bildirdi.

Kamptaki tecrübeli futbolcular yardım etmek yerine çocuğu strese sokmaya başladılar. Tika basa dolu bir Mineirão'da, bir final maçında ilk kez sahaya çıkmanın sorumluluğundan söz ediyorlardı. Maç öncesi toplantıda Vanderlei futbolculara birer paket, Gladstone'a iki paket verdi; biri bizimki

gibi küçük, diğeri daha kabarık. Herkese paketini açmasını söyledi. Şampiyonluk bantlarıydı, finalden önce seyyar satıcıların sattıklarından.

Gladstone dışında herkesin bandı göğsüne takmasını istedi. Taktığımızda delikanlıya döndü ve diğeri büyük paketi açmasını söyledi. Bebek beziydi. Delikanlı bir elinde şampiyonluk bandı, diğerinde bebek bezi öylece kalakaldı. Vanderlei açıkladı, seçimi sen yapıyorsun, ya hepimiz sıçacağız ya da buradan şampiyon olarak çıkacaksın. Aristizabal hemen gencin elindeki bebek bezini aldı ve onun şampiyon olmak için doğduğunu garanti ederek duvara astı. Toplantı bitti ve maça çıktık. Flamengo'yu 3-1 yendik. Üç golün asistini yaptım. Minas Genais Şampiyonluğu'nun ardından Brezilya Kupası şampiyonuyduk.”

Final arifesinde Flamengo'nun Raposa'da finali kazanmasının zor olmayacağını söyleyen hücum oyuncusu Edílson'un açıklamaları, Cruzeirolu futbolcuların boğazına takılıp kalmıştı:

“Edílson bize saygısızlık etti. Futbolda sonuç sahada belli olur. Sözünü çokça ettiği Flamengo formasının mistik yanı, Zico, Adílio, Leandro ve Junior'un yer aldığı yirmi yıl öncesinde kalmıştı. İçimde dört golden fazla atıp kazanma isteği doğdu. Bu şans kapıya kadar da geldi.”

Alex'e göre 2003'te olup bitenler gerçeküstüydü.

“Bazı videolara bakıyorum, şaka gibi, her şey iyi sonuçlanıyor. Ağustos'ta Porte Preta'ya karşı oynayacağımız maçın hazırlığında, Vanderlei'yle sert bir tartışmamız oldu. Duran top çalışması yapıyordum, kalecinin yanına attığımda o karşı çıkıyor, barajın üstünden atmamı istiyordu. Maçta ceza sahasına yakın bir yerde faul oldu. Kulübeye baktım, Luxemburgo baraj üstünden vurma işareti yaptı. Kalecileri Mauro'ya baktım, verilen talimatı anladığını fark ettim. Kendi kendime onun tuttuğu köşeye atacağım dedim. İyi bir vuruş yaptığımı bile sanmıyorum, fakat Mauro ne yaptı dersiniz? Luxemburgo'nun istediğini yapacağımı düşünerek bir adım attı. Top yanından girdi, kontrpiyede kaldı, kıpırdıyamadı bile.”

Cruzeiro'nun kaleci antrenörü Flávio Tenius, “Antrenmanları bitirdiğimizde,” diye anlatıyor, “Alex attığı her on şuttan sekizini gole çeviriyordu, biri direğe çarpıyor, diğerini kaleci kurtarıyordu. Duran toplarda diğerlerinden daima daha iyiydi. 2003'te kafayla kaydettiğimiz gol sayısı inanılmazdı.”

“Vanderlei’yle aramızda benim için ders niteliğinde bir başka hikâye daha oldu. Vitória’yla bir maçımız vardı ve iki sarı kart almıştım. ‘Maça girip üçüncü kartı göreceksin’ dedi. ‘Seni Criciúma’ya götürmeyeceğim zaten, herhangi bir nedeni yok. Sıfırlamak için bugün üçüncüyü al, çünkü gelecek maçta seni kullanmayı düşünmüyorum, kadroda olmayacaksın.’ Vitória’ya karşı 1-0 kazandık ve kart görmek için epey uğraştım.

Benden Criciúma’nın kanadının yaptığını yaparak, hafta boyunca yedek takımla sol kanat antrenmanı yapmamı istedi. Öngörüyordu, ‘Arkadaşlar, şöyle oynayacağız, üç oyuncu değişikliği yapacağım ve onlarla bu maçı kazanacağız. Merak etmeyin, böyle yapın, galip geleceğiz.’

Maçı evde seyrettim. Çok kötü bir ilk yarıydı, Criciúma daha iyiydi. Dai’ye, ‘Vanderlei hafta boyu bunun antrenmanını yaptı ve şunları söyledi, ama bak durum bugün kötü’ yorumunu yaptım. Devre arasından sonra denemelerini yaptığı üç oyuncu değişikliğiyle sahaya döndü. Televizyon yorumcusu eleştirdi: ‘Üç değişiklik hakkını bir defada kullanmak delilik.’

Evet. Hafta boyu tasarladığı biçimde galip geldik. Ve onun antrenman yaptırdığı şekilde kazandık, denediği oyuncularla, söylediği kanattan ve oyuna aldığı futbolcularla. Yorumcu söylediğini yutmak zorunda kalırken ben evde kahkahalarla gülüyordum.

Vanderlei’nin birçok durumda bu tür şeyler yaptığına şahit oldum. Çok ama çok taktik çalıştırıyordu. Taktik açısından söylersek, çalıştığım bütün teknik adamlar arasında, aklıma ilk gelen teknik direktör Vanderlei Luxemburgo’dur.

Üç sarı kart nedeniyle oynayamadığım bir başka maç, tam da Brezilya Ligi’ni kazandığımız maçı. Gerçekten kötü oldu. Pinheirão’da, Paraná Clube karşısında 3-1 kazandığımız maçta bir sarı kart gördüm.”

Cris, “Bizim için saha içinde ve dışında bir liderdi o,” diyor. “Elbette serbest vuruşlar yapıyordu, hatta buna sorumluluk adını veriyordu. ‘Yetenek’in bizim için bir şeyler yapacağını biliyorduk. Onun sezgilerine ya da maçtan önce verdiği söze inanıyorduk. Bize sadece onun kazandığı maçta oynamak kalıyordu.”

“Paysandu’yla oynayacağımız gün evde Dai’yle uyandım, otele gittim, Luxemburgo ve Aristizábal’ın ailelerini aldım ve Toca yakınlarındaki bir res-

toranda birlikte öğle yemeği yedik. Sahaya çıkma saatinde aileler ayrıldı. Cruzeiro onlara bir otobüs gönderdi.

Soyunma odasındaki toplantıya katıldım, herkese tek tek şans diledim ve çıktım. Çıkmadan önce, yerimi alan Zinho'ya, 'Bol şans adamım, bugün Andrade'yi yakalıyorsun, bugün beşinci kez Brezilya Şampiyonu unvanını alacaksın' dedim."

Zinho, "Alex Palmeiras'a geldiğinde gencecik bir çocuktuk, yeni yeni kendini gösteriyordu, ona yardımcı oluyorduk," diye anlatıyor. "Cruzeiro'ya 37 yaşına deneyimli bir futbolcu olarak geldiğimde o bambaşka biriydi. Luxa doğrudan takıma giremeyeceğimi, fakat Alex oynamadığında onun yerine geçme sorumluluğum olduğunu açık bir biçimde belirtti. Başrol Alex'indi. Cruzeiro, büyümlü bir dönemde, gerçek bir futbolcuya sahip çok iyi bir takımdı. Bakın ben, Romário, Bebeto, Zico, Junior, Evair gibi birçok müthiş futbolcuyla oynadım. Fakat bir Brezilya Şampiyonası'nda, 2003'te Alex gibi öne çıkan başka birini, içtenlikle söylüyorum, hatırlamıyorum. Onun o yıl yaptığı şaka gibiydi."

"Maç başlıyor, iyiyiz, baskılıyız ve bizi ilgilendiren bir başka maçta Goiás, en yakın takipçimiz Santos karşısında 1-0 öne geçti. Tam sırası dedim. Başka yolu yoktu. Birden, faul atışından Zinho'nun attığı golümüz geldi. Hemen ardından Goiás iki gol daha attı ve durumu 3-0'a getirdi. Mota bizim ikinci golü attı ve daha fazla dayanamadım. Bulunduğum locadan çıktım ve sahaya koştum.

Tünele geldim, parmaklığa vurduğum, yönetimden bir görevli açmak istemedi. 'Deli misin Allah aşkına, aç şunu' diyordum. 'Bunun için canımız çıktı ve şimdi kutlamak istiyorum!'

Ben, Alex Dias ve iki metre boyunda bir başka canavar öfkelenedik. Parmaklığı tekmelemeye başladık. Adam polis çağırarak tehdit etti. 'Kimse sahaya çıkmak niyetinde değil; buradaki herkes futbolcu ya da futbolcu ailesi' dedim. Üçüncü tekmede elinde anahtarla biri geldi. Girdik.

Cruzeiro'nun hiç Brezilya şampiyonluğu kazanamamış olduğunu söyleyen Atlético'yla aralarındaki rekabet nedeniyle, bütün Cruzeirolular bir yıldız almaya karar verdi. Birden stadyumun tümü, şimdi artık kulüplerinin de bir yıldızı olduğunu gösterdi. Coşkuyu tarif etmek zordu. Taraftar dur-

madan şarkı söylüyordu ve artık biz maçı seyrede miyorduk. Sadece tribünlerdeki şenliğe bakıyorduk.

Kulübeye yaklaştım ve Luxemburgo'nun tamamen konsantre olduğunu fark ettim. 'Şampiyonuz hoca!' Beni görünce ağır bir küfür savurdu. 'Sen burada ne arıyorsun?' 'Şampiyonuz hoca!' Santos'u gol yağmuruna tuttular! Ben ona sarılmaya çalışıyordum, o da beni itiyordu. 'Çekil git, işimizi yapalım.' Bir ara, konsantrasyonunu bozmadan, 'Çıkarın bu çocuğu buradan' diye bağırdı. Beni çıkardılar, yerimde duramıyordum, bir aşağı bir yukarı gidip geliyordum.

Birine maçın bitimine kaç dakika kaldığını sordum, altı dakika kalmıştı. Paysandu farkı bire indirdi. Sonsuz gibiydi, bitmiyordu. Dayanamadım ve koşturaya başladım. Tek başıma. Oyun devam ederken ben olimpiyat turu atıyordum.

Bu olimpiyat turu, Paysando'nun teknik direktörü Ivo Wortmann'ın yakınına geldiğimde sona erdi; Wortmann Cruzeiro'ya ilk gelişimde beni çalıştırmıştı. Beni kucakladı ve kutladı, süper bir şampiyona çıkardığımı söyledi. Maç bitti ve şenlik başladı. Benim ilk Brezilya şampiyonluğumdur."

"Paysandu'yu devirdiğimizde, önümüzde hâlâ Fluminense ve Bahia maçları vardı. O ana kadar 94 puan toplamış ve 90 gol atmıştık. Vanderlei pazartesiden itibaren bize izin verdi. Yalnızca perşembe günü koşu yapmak ve mangal ile biranın tadını çıkarmak için döndük. Cuma günü kendi aramızda bir antrenman maçı yaptık, cumartesi bir tane daha. Pazar günü Fluminense'ye karşı oynamak için maça çıktık.

Döndüğümüzde Luxa bizi azarlardı. Hedefimize ulaştık mı bilmek istiyordu. 'Bittiyini mi düşünüyorsunuz? Henüz hiçbir şey bitmedi.' Vanderlei rekor ve numaraya bayılır. Benim de hoşuma gider ama o saplantılıdır. 1996 yılında Paulista Şampiyonası'nda Palmeiras'ın attığı 100 gole atıf yaparak, önümüze yeni bir hedef koydu. 100 puan ve 100 gol sayılarına ulaşmalıydık.

'Sen deli misin' dedim. 'On gol atmamız lazım.' 100 puana ulaşabiliriz, Fluminense iyi durumda değil, Bahia da düşmemek için mücadele ediyor, fakat 100 gol kötü bir şaka. Üstelik ikinci maç deplasmanda.

Fluminense maçı başlamadan dakikalar önce, Cruzeiro, 1966'da ulusal şampiyonluğu kazananlarla bir şampiyonluk bandı değişimi organize etti. Ben Dirceu Lopes'le değiştirdim. Babam sürekli Rivellino, Ademir da Guia

ve Dirceu Lopes'in ne müthiş futbolcu olduklarından söz ederdi. Şansıma üçünü de tanıdım ve ikisinin formasını giydim.

Maça çıktık ve daha başında Gomes bacak arasından bir gol yedi. Fakat maçı çevirdik. 5-2'lik galibiyette iki gol attım. Topu dar bir alanda kontrol ettim, normali birine pas vermektir, fakat aşırıma bir vuruş yaptım. Kleber'in kalesinin köşesine düştü.

Fonte Nova'da Bahia'nın karşısına çıkmadan önce yine aynı şey; bir haftalık sefahat. Perşembe günü Toca'da parti. Tatilin ritmiyle iyice gevşemiştik. Cuma günü basınla bir mangal partisi yaptık. Antrenman yapmak için tekrar döndüğümüzde bazı oyuncular hâlâ sarhoştur. Cumartesi günü otele geldik. Hava güneşliydi ve plaja gittik. Salvador'da tatil yapmanın tadını çıkarıyorduk.

Bahialı taraftarlar aniden odalarımıza telefon etmeye başladı. Bahia'nın birinci ligde kalması için yenmesi yetmiyor, dahası Orijalara başvurması, Senhor do Bonfim'e dilek çaputları bağlaması gerekiyordu. Durum onlar için pek parlak değildi

O ana kadar beni arayan olmamıştı. Pazar günü biri bana telefon etti. 'Alex, seninle bir konuda konuşmak istiyorum. Eğer Cruzeiro Bahia'yı yenerse, Salvador'dan sağ çıkan olmayacak.' 'Otelin barında konuşabilir miyiz?' diye sordum. Kabul etti. Aşağı indim ve Bahia formalı birini gördüm. 'Odamı arayan sen misin?' 'Evet.' 'Gel bakayım buraya, sen bizi öldürmek mi istiyorsun?' Hemen lafa girdi, 'Allah kahretsin Alex, Bahia düşemez.' 'Sen Bahia'nın Cruzeiro'yu yeneceğini düşünüyor musun?' 'Bunu kolaylaştırırsanız olmaz mı?' diye sordu. 'Yani Bahia'nın Cruzeiro'yu yenmesini sağlayacağız... Bizi yenseniz bile, takımının gereken puanı alacağını düşünüyor musun?' 'Zor, değil mi?' cevabını verdi.

Konuşmaya devam ettim. 'Bahia bütün yıl tökezledi. Şimdi ülkenin en iyi takımına karşı kazanması, dahası bunun bir sürü başka şeyle desteklenmesi lazım. Bu olsa bile dostum, bir işe yaramaz, takımın gelecek yıla hazırlansa daha iyi. Kusura bakma ama Bahia çoktan küme düştü.'

Maç başladı, penaltı. Vurdum ve gol. Birkaç dakika sonra tekrar penaltı. Tekrar gole çevirdim. Biraz zaman geçti, bir penaltı daha; üçüncü golüm. Birden, dördüncü penaltı! Şaka gibiydi. Wendell yanıma geldi ve hangi tarafa vuracağımı sordu. İlk üçün ikisini aynı köşeye vurmuştum, dördüncüyü de aynı köşeye gönderdim. 4-0 önde soyunma odasına gittik, Vanderlei'nin

istediğine ramak kalmıştı. 100 puan, 100 gol hedefini tutturabilmemiz için sadece bir gol eksikti.

Cris soyunma odasına gülerek girdi. Bahialı futbolcular aralarında tartışıyor, birbirlerine saygısızca davranıyorlardı. Sakin olmalarını söyledik, size hiç yakışmıyor dedik. ‘Siz de artık durun’ dediler. ‘Bu hale getiren sizsiniz’ cevabını verdim. ‘Ne zaman ceza sahasına girsek penaltı yapıyorsunuz.’

Devre arasında Vanderlei memnun musunuz diye sordu. Memnun olmayan oydu. ‘Alex, Cruzeiro’nun tarihinde tek lig maçında beş golün sadece tek futbolcu tarafından atıldığını, bu futbolcunun Ronaldo Fenômeno olduğunu biliyor muydun? Bir gol daha atarsan, Alex Alves’in 1999’da kaydettiği 22 golü geçeceğini, bir sezonda Cruzeiro’nun en çok gol atan futbolcusu olacağını biliyor musun? Yardım etmek için orta sahaya dönme-yeceksin, ileride kalacaksın.’ Takıma döndü, ‘Siz de top çalıp Alex’e ulaştır-mayı hedefleyin.’

Maça döndük, top gidip geliyor, herkes beni arıyordu. Felipe Melo’nun iki savunma oyuncusu arasına attığı güzel bir topta kaleciyi geçtim ve maçın altıncı golünü attım; bu benim 23. golümdü. Vanderlei’nin istediği biçimde 7-0 bitti.

Vanderlei benim üzerime oynuyordu, bir lig maçında Cruzeiro tarihinin en çok gol atan futbolcusu olmamı istiyordu. Ronaldo’yu geçmemi arzuluyordu, ama altıncı gol gelmedi. Olsun, en azından onun rekorunu egale ettim. O iki hafta sefahate daldık, pek az antrenman yaptık ve iki maçta 12 gol attık. O takımın büyüğü akıl alır gibi değildi.”

Bir Brezilya Şampiyonası’nda, 2003’ün Cruzeiro’su kadar iyi sonuçlar alan bir ekip çıkmadı. Raposa 31 maç kazandı, bu da yüzde 72,5’e tekabül ediyordu. Elbette ki o yıl uygulanmaya başlanan puan sisteminde en iyi takımdı. Ve muhtemelen, şampiyon bir takıma en büyük katkıyı sağlayan futbolcuya sahipti.

Dirceu Lopes, “2003’te Alex o kadar etkileyiciydi ki, Tostão’ya artık şükran duymak zorunda değildi,” diye belirtiyor.

Bizzat, ‘Altın Krampon’ Tostão, “Alex, Dirceu Lopez ve benim gibi, Cruzeiro’da daha önce oynamış en iyi futbolcularla aynı seviyede,” değerlendirmesini yapmıştı.

Yıldız oyuncu Zico, “O 2003’te haksızlığa uğradı,” diye fikrini açıkladı. “Dünyanın en iyi futbolcusu unvanı için mücadele edebilirdi. Avrupa’ya çok daha fazla önem veriyorlar, fakat onun Brezilya’da yaptığı sıra dışıydı. Buradaki zorlukların daha fazla olduğundan söz etmeye hiç gerek yok.”

“Çok fazla maç yaptığımın farkındayım. Yaptığım her şey sonuç getiriyordu. Yaptığım her şey seyir zevki veriyordu. Çok iyi seviyeye ulaştım. 1986’nın Careca’sını, 1987’nin Renato Gaúcho’sunu, 1990’ın Neto’sunu, 1992’nin Junior’unu, 1997’nin Edmundo’sunu, 2000’in Romário’sunu hatırlayan futbol seyircisi, 2003’ün Alex’inden de daima söz edecek. Çünkü belirleyici oldum. Avrupa’da oynamış olsaydım kesinlikle dünyanın en iyisi ödülünde yarışırdım.

Ancak bir telafi geldi. Kariyerimin başında Coritiba’nın kalecilerini çalıştıran Roberto Costa’nın arkadaşıydım. Oğlu Cláudio’yla uzun süre birlikte oynadım. Bir gün evlerinde, Brezilya Şampiyonası’nın en iyi oyuncusuna *Placar* dergisi tarafından verilen iki ‘Altın Top’ gördüm. Sonra Zico’yla ilgili bir şeyler okurken öğrendim ki, aralarında ‘Gümüş Toplar’, ‘Altın Toplar’ olan bir sürü ödülü daha varmış. Kendi kendime şöyle dedim, bir gün bu toplardan birini kazanabilirim.

2003’te futbolculara verilen notlar açıklanmaya başladığında Dai’ye, ‘Böyle giderse, onlardan birinin bana gelmesi lazım’ dedim. Orta sahada oynadığımdan pozisyonum diğerlerinden farklıydı. Ana akım medya bana yaklaşmıştı. Kazanacağım, diyordum, o topu kaçırmam mümkün değil. Bu yıl benim yılım.

Cruzeiro’yla çıktığımız yolculuklar sırasında, havaalanında *Placar* satın alıyor, yazılara göz atmak ve başlıca rakibim Marcelinho Carioca karşısında durumumun nasıl seyrettiğini görmek için sayfaları karıştırıyordum. Finale doğru ‘Altın Top’un notlarını yayınlamamaya başladıklarında ortalıkta görünmüyordum bile. İstedğim ‘Gümüş Top’tu ve artık onu da kaçırmayacağımı biliyordum.

Derdim verilen notlar, medya değildi, bir düşün gerçekleşmesiydi. Daima bir şeyin yakınına kadar geliyor, sonra da sıfır virgül bilmem kaçla kaçırıyordum. Bir sürü topa ihtiyacım yoktu, nitekim Zico bile ‘Altın Top’u istediğinden hiç söz etmemişti. Ben gümüşü istiyordum. Ancak sonunda altın olanı geldi.

Şampiyonanın en iyi futbolcusu ödülünü kazandım ve üstelik en iyi orta sahası da olduğum için 'Gümüş Top'u da kazandım. Gerçekten de rüya gibi bir yıldız."

Alex 2003 yılında Cruzeiro'yla 63 maç oynadı. 39 gol atıp, 40 asist yaptı. Bu arada milli takımdaki sayı, altı maç ve bir goldü.

"O yıl yaptıklarım nedeniyle milli takımda çok az oynadım. Haziran'da Fransa'da yapılan Konfederasyon Kupası'na katıldım, takımın en iyi 10 numarası olmama rağmen yedek kulübesinde oturdum. Ronaldo, Kaká, Rivaldo kadroda yoktu ve ben patlama yapmış durumdaydım. Takıma katılmadan bir gün önce Brezilya Kupası'nı kazanmıştım. İlk on bire Ricardinho girdi. ABD'ye karşı yaptığımız maçta oynadım, Türkiye karşısında, maçın sonuna doğru girdim ve ceza sahası dışından bir gol attım."

Farkında olmasa da Alex bu maçta İstanbul'dan gelen bir seyircide önüne geçilemez bir duygu uyandırdı.

"Şampiyonanın bitiminde, Cruzeiro yönetimi 2004 sezonu için toplanacağımız tarihi bildirdi. Benim kulüple ilişkim iki hafta içinde bitmiş olacağından, Zezé'nin 2003'te başkanlığa gelen kardeşi Alvimar Perrella sözleşme sorununu çözmek üzere beni çağırdı. Peçeteden bir parça koparıp üzerine bir rakam yazdım. 'Alvimar bu benim yeni sözleşme rakamım' dedim. 'Delisin sen' dedi.

2003'te sürekli takımda yer alan oyuncular arasında en düşük maaş benimkiydi muhtemelen. Yıl boyu hiç yeni ayarlama talep etmedim. Sözleşmem üç aylıktı ve süresi dolduğunda Vanderlei benden yenileme için zorluk çıkartmamamı istedi. Ben de devam etmek istediğimden aynısını önerdiler ve kabul ettim. Ancak Aralık 2003'te Alvimar'la görüşmeyi kabul ettiğimde, rakam çok daha iyi olursa dikkate alacağımı bildirdim. O deliye döndü, fakat ben geri adım atmadım. 'Başka konuşacak bir şey yok. Eğer istiyorsan öde. Aksi takdirde ben gidiyorum.'

O dönemde São Paulo benimle ilgileniyordu. Ve bir yıl önce beni gönderiş biçimlerinin acısı hâlâ içimdeydi. Elbette ki 2003 büyülü bir yıl oldu, ama ne Perrella'ları önemsedim, ne de yönetimi. Ne yaptıysam kendim için ve Luxemburgo için yaptım. Diğerleri için kulübe dönmezdim.

Peçeteyi eline tutuşturdum ve Curitiba'ya uçtum. Paraná'da uçaktan indiğimde, tamam, miktarı kabul ediyorum diyen Alvimar'ın sesli mesajını

dinledim. 2004'ün Ocak ayından Haziran ayına, daha önce kazanmış olduğumun beş katını kazanacaktım. Böyle olmasına rağmen, Belo Horizonte'ye dönüp sözleşmeyi okuduğumda bir şeyin eksik olduğunu gördüm. Şu maddeyi eklettim: Avrupa'dan gelecek herhangi bir teklif almam durumunda kulüp herhangi bir maddi talepte bulunmaksızın beni serbest bırakacaktı."

Alex, 18 Aralık 2003'te Cruzeiro'da devam etmeyi kabul etti. Minas Gerais Şampiyonası'nda, Libertadores Kupası'nda ve ligin bir bölümünde mücadele edecekti. Cruzeiro camiasının mutluluğu ve Alvimar Perrella rahatı.

"Alex, Cruzeiro için, Ronaldo Fenômeno'dan daha önemli oldu. Onun sayesinde, başka hiçbir kulübün başaramadığını, 'Üçlü Taç'ı elde ettik. Heykeli dikilecek büyüklükte bir markaydı artık. İstese başkanlık seçimlerine girebilir, tacını çıkarmasına da gerek kalmazdı. "

Yöneticiye göre, Alex, "Altın Krampon" Tostão'yu bile geride bırakacaktı:

"Tostão bir lig şampiyonluğu ve Minas Gerais şampiyonlukları kazandı. Lig o dönemde daha az sayıda takımla oynanıyordu ve puan sistemi kullanılmıyordu. Başarı açısından Alex'i kimse geçemez. Kulübün dönemini analiz ettiğimizde, Tostão'dan daha önemli olduğunu söylemek istemiyorum. Tostão burada yıllarca kesintisiz oynadı. Fakat kazanılan unvanların önemi açısından evet, Alex herkesten büyük.

Alex'in 2003'te yaptıklarından sonra, "Mavi Yetenek"le sözleşme yenilememek Alvimar için bir felaket olurdu.

Marcel Figer, "Yılsonunda, sözleşmesi olmadığından Alex istediği yere gidebilirdi," diye hatırlıyor. "Oldukça yüksek bir miktar istedik, hepsi bu kadar mı diye feryat ettiler. Ben de değil, şunu şunu da istiyorum dedim. Bütün kozlar elimizdeydi. 2003'te ödemediklerinizi ve onun hak ettiklerini şimdi ödeyeceksiniz, önümüzdeki altı ayda."

"Alex söz konusu olmasaydı, hiçbir koşulda o sözleşmeyi yapmazdım," diyor Alvimar Perrella. "O Brezilya'nın en iyi oyuncusuydu, onu kaçıramazdım. Elimde tutmaya çabalamalıydım."

Alex zirvedeydi. 2004 Ocak'ında, *Playboy* dergisinde ayın röportajı oldu. Konuşulmayan konular hakkında konuştu:

"Teknik direktör otelde kadını görmezden gelir. Kazanıldığı sürece sorun olmaz. Çünkü bütün teknik direktörlerin batıl inançları vardır. Cumartesi günü duvardan atlar, ama üç gol atarsa, tekrarlasın daha iyi."

Maç öncesinde seks yapmanın en küçük bir zararı yoktur. Fakat adam cumartesi günü bir kadınla beraber dışarı çıkar, içer, uyumaz ve bütün gece seks yaparsa farklı. O durumda elbette tökezler. Cinsel ilişkiye girdiği için değil, çok içtiğinden, uyumadığından.”

Alex, Cruzeiro formasıyla Libertadores'teki ilk maçını Venezuela'da Caracas'a karşı oynadı: 3-1. İkinci maçta, Şili'de Universidad Concepción'a, çaprazdan güzel bir aşırtmayla şık bir gol attı.

Fakat şimdi Rivaldo'yu renklerine katmasına rağmen Cruzeiro'nun 2003'teki takım olmadığı açıktı. Alex, sorunlardan birini, lig şampiyonluğu için verilen primin ödenmesindeki gecikme olarak açıkladı. İyi sonuçlar alınmamasından kaygılıydı. İkisinin bir araya gelmesi, iki kayıp doğurdu: Vanderlei'nin istifa etmesi talebi ve yeni sözleşme imzalanan Rivaldo'nun ayrılması.

Luxemburgo'nun yardımcısı olan ve onun gidişinden sonra takımın başına geçen Paulo César Gusmão, “Her şey değişmişti, diyor. “Tecrübeli oyuncularla sözleşme yapıldı, orta saha Maldonado, Felipe Melo, Martinez ve Alex'ten oluşuyordu. İlerde Rivaldo ve Guilherme. Bu arada Rivaldo uyum sağlayamadı, çünkü aynı alanı onun kadar Alex de kullanıyordu. Daha da kötüsü, ileri ikili gerektiği kadar hızlı değildi.”

“Hamileliğin hemen başında Alex'e, ‘Hamile biri apandisit olursa ne olur’ diye sordum. ‘Böyle şeyleri aklına getirme’ dedi. Birkaç gün sonra başıma geldi! 2 Ocak 2004'te hamileyken apandisit ameliyatı oldum.”

“Dai'nin ameliyatı için izin belgesi imzalamalıyım. Ameliyat tehlikeli mi diye sordum, Dai'nin karnındaki kızım için kaygılanıyordum. Doktor bebeği umursamadığını, Daiane için kaygılandığı cevabını verdi. O iyi olursa bebek de iyi olacaktı. Cevap kötüyse, sorun çıkabilir demekti.

Aklım başımdan gitti. Dai'yi ameliyathaneye bıraktım; neredeyse arabayı çarpıyordum, o kadar gergindim. Bir büfeye yanaştım ve ameliyatı düşünerek bir sosisli sandviç yedim. Sonra bir tane daha. Ardından bir tane daha. Bana servis yapan, ‘patlayacaksın’ dedi. Sonuçta dört tane sosisli sandviç yedim ve gerçekten de patlayacaktım.

Bu arada hiç haber yoktu. Sekreter beni aramadı. Hastanenin tuvaletine kusmaya gittim, ben de kötüydüm. Tam o sırada Dai görüldü, yarı sersem-

di, sonra doktor beni bir köşeye çekti ve ameliyatın çok başarılı geçtiğini; her şeyin, bebeğin de iyi olduğunu söyledi. Ancak o zaman biraz düzeldim.

Saha dışında bu gerginlikleri saymazsak, Cruzeiro’da sıkıntısız devam ettim. Başlangıç olarak, Minas Gerais Şampiyonluğu’nu tekrar kazandık.”

11 Nisan günü Raposa, Galo’yu maçı çevirerek 3-1 yendi yedi. Jussie iki, Alex de faul atışından, gök mavisi takım için gol attı. Cruzeiro, kurallardan yararlanarak ikinci maçı zekice oynadı ve 1-0 kaybetmiş olduğu halde kupa uzandı.

Cruzeiro, kazandığı en az bir resmi unvanla 15 yıllık bir markaya dönüşmüştü. Bu zafer, dokuz yıllık kariyerinde Alex’in onuncu kupa başarısına damga vurdu. 10 numaralı forma, üç yıldan az bir sürede, mavi formayla dördüncü turnuvasını kazanıyordu. Attığı 14 golle, sekiz yıllık uzun bir aradan sonra Cruzeiro’yu Minas Gerais’in en çok gol atan futbolcusuna sahip takımı haline getirdi.

“Brezilya Şampiyonası başladığında Dai’nin São Paolo’da yaptırması gereken bir kontrol vardı. Ancak haftayı korkunç geçirmişti. Bitkinlik, grip, öksürük, hepsi... Cuma günü onunla birlikte São Paolo’ya gittim. Cuma günü Goiás’a karşı oynayacağımız Goiânia’ya oradan uçacaktım.

Onu sabah hastaneye bıraktım ve antrenman için Belo Horizonte’ye döndüm. Antrenman bitimi onu aradım ve hastaneye yatırıldığını öğrendim. Düzensiz tansiyon, minik kızımızda kalp çarpıntısı... Sekiz buçuk aylık hamileliğin ardından bu. Kapıldığım umutsuzluğa bir düşünün.

Tesadüf, yatırıldığı Albert Einstein’da o sırada Doğum Öncesi Tıp Kongresi yapılıyordu. Sonuçta Dai örnek vakaya dönüştü. Bebeğin nabız düşüklüğünden kaygı duyan oradaki bütün doktorlar tarafından bir dizi tetkikten geçti.

Cumartesi günü beni aradığında maça hazırlanıyordum. Maria Eduarda’nın doğacağını söyledi; doktor, sezaryeni erkene almanın daha iyi olacağı fikrindeydi. Yetişebilmek için Goiânia’dan São Paolo’ya bir uçakla hemen gelebileceğimi bildirdim. Son uçak saat yedide kalkıyordu ve bizim maç dörtte başlıyordu. Yani telaşlı bir koşuşturmaca olacaktı.

Berberlik golünü attım; 2-2. Gusmão’ya gitmem gerektiğini söyledim. Cruzeiro yetkilileri zaten uçuş kartımı almıştı ve polis beni stadyumdan çı-

karıp hızla havaalanına götürmek için bir plan yapmıştı. Gusmão'ya sürekli ne kadar kaldığını soruyordum, beni çıkarmaya hiç niyetli görünmüyordu. 30. ya da 35. dakikadan sonra tünele iyice yanaştım. Hiç oynayacak havada değildim.

Maç bittiğinde soyunma odasına gittim, duş aldım, eşyaları topladım ve polislerin tutuklu taşıdıkları bir araca bindim, hızla havaalanına doğru yola çıktık. Yan kapıdan girdik, beni uçağın yakınında pistte indirdiler. Uçağın kapısı açıldı, girdim, kapılar kapandı ve uçak havalandı. Congonhas Havaalanı'na vardım, hastaneye gittim; baştan aşağı beyazlar içinde, tekerlekli sandalyede oturan Dai'yle burun buruna geldim. Doktor sakın olmamı söyledi. Bir muayeneden geçecek, hemen dönecekti.

Odada beklerken kayınvalidemle karşılaştım. Flávia bir açıklama yapılmamasından şikâyet ediyordu. Yarım saat sonra Dai döndü. Yatağa uzanırken cuma ve cumartesinin nasıl geçtiğini anlattı. Yapılan analizlerden ve Maria'nın nabzının neredeyse atmadığından söz etti. Doktorlar en iyi yolun bebeği almak olduğuna karar vermişler, ama korkuyorlarmış. Sonuçta, aşağı yukarı 33 haftalık bir hamilelik söz konusuydu.

Daha kötüsü, çarşamba günü milli takımın Avrupa'da bir dostluk maçı vardı ve yarın Parreira'nın yanında olmalıydım. O sırada doktor geldi ve yarın sabah doğumun gerçekleştirileceğini bildirdi. Dai'nin yanında kalacak Flávia'ya yardıma gelmesi için kayınpederime bir uçak bileti ayarlamalıydım. Kalamazdım. Milli takımla Budapeşte'ye uçmak zorundaydım.

Doktor sezaryeni 25 Nisan Pazar günü saat on bir olarak belirledi. Bebeği alacağını, sonra tedavi için ana karnının dışında ilaç vereceğini bildirdi, orada kalması ölümcül olabilirdi.

Einstein'da uyuduk. Ertesi gün sorunsuz bir sezaryen geçirdi. Maria Eduarda'yı çıkardıklarında kalbi de mükemmeldi, her şey yolundaydı, nabızı harikaydı. Sadece iki şeyi henüz yoktu; tırnağı ve saçı. En azından duyduğumuz korku geçti.

Maria Eduarda Mauad de Souza, saat 11.30'da, 2,2 kg ve 44 cm olarak doğdu.

“ Onu çocuk hekimine götürdüğümüzde muayene etti ve yoğun bakıma aldı. Dai'yle odada buluşmak üzere giysilerimi değiştirmek için soyunma

odasına gittim. Dua ettiğim sırada doğumu yaptıran doktoru anestezi uzmanıyla konuşurken duydum. Operasyonun riskli geçtiğini, bebeğin sağlıklı doğma şansının minimum olduğunu, çünkü annenin gribinin bebeğe bulaştığını, yani Maria'nın yaşama şansının neredeyse sıfır olduğunu fısıltıyla konuşuyorlardı. Üstümü değiştirirken saklanmışım. Çıktığımda yarılarından geçtim, konuyu değiştirdiler.

Duyduklarımı açıklığa kavuşturmak için ısrar ettim. Daha fazlasını bilmeme gerek yoktu, fakat içim rahat olabilirdi. Her şey gerçekten de iyi gitmişti. Sabır sorunuydu, çünkü Maria 45 gün içinde ancak hastaneden çıkabilecekti. Bundan daha azı mümkün değildi. Bizi rahatlatan iyi olmasıydı. Sarılıkla doğdu, ama normal.

Dai, São Paulo'da sezaryen yaptırmış olmaktan dolayı kaygılıydı, Maria'nın sağlığı iyiye gidiyordu. Bir buçuk ay hastanede kalmasını öngördüler, ama on üçüncü günde doktor taburcu etti.”

Mayısın ikinci haftasında Cruzeiro taraftarı iki kere kahroldu. İlki takım çeyrek finalde Deportivo Cali karşısında Libertadores'ten elenmişti. Penaltı atışlarında Alex penaltıyı kaçırdı. Soğuk bir gecede, gök mavili taraftar en popüler Türk kulübü Fenerbahçe'nin on numaralı formaya yaptığı tekliften haberdar oldu.

Üç gün sonra, 16 Mayıs'ta yıldız kulüple son maçını yaptı. Cruzeiro, Belo Horizonte'de Palmeiras'ı, Alex'in birini attığı ve diğerinin de pasını verdiği gollerle 2-1 yendi. Gol sevincinde en azından heyecanını bastırdı. Kendini tuttu, orta çizgide yürümekle yetindi.

Bu tavır açıklama gerektiriyor. Libertadores'in dışına düşüldüğünden beri taraftarlar takımın oyuncularına “palavracılar” ve “paralı askerler” di-yordu. “Küstahlıktı” diye altını çiziyor Alex. “Anlamsız bir sürü şey duyuyorduk; yaptığımız işi ve iki yılda kulüp için yaptıklarımızı bir kalemde silen insanlar. Cruzeiro'ya hiçbir şey borçlu değiliz, aksine onlar, evet onlar bize borçlu. 30 Haziran'da sözleşmem bitince düşüncem aşağı yukarı şöyleydi: Ben kendi yoluma, Cruzeiro kendi yoluna.”

Kulüp forması altında Alex'in oynadığı son maç oldu. Milli takıma çağrılmış olan futbolcu, tekrar Avrupa'ya doğru yola çıktı. 2 Haziran'da Minas Gerais'e tekrar döndü, ancak bu kez Arjantin karşısında Brezilya'da oyna-

mak için. Mineirão’da adının koro halinde bağırılmasından sonra, bitime 15 dakika kala sahaya girdi ve 3-1’lik galibiyete Ronaldo’yu faule maruz kalıp penaltı kazanacakları pozisyona sokarak katkı yaptı. Ronaldo penaltıyı kullandı ve golü attı.

121 maçın, 64 golün ve 61 asistin ardından Alex 27 yaşında Fenerbahçe’yle üç yıllık anlaşma yapmak üzere Cruzeiro’yla olan sözleşmesini iptal etti. Ertesi hafta, Belo Horizonte Belediye Meclisi ona Minas Gerais’in başkentinin onursal hemşerisi unvanını verdi. Mayıs ayına kadar oynamış olmasına rağmen, 2004 Minas Gerais en iyi futbolcusu ödülünü kazandı.

Cruzeiro’nun 2004 projesinin başarısızlıkla sonuçlanmasına birçok şey yol açtı. Mota ve Aristizábal’ın sözleşmelerinin yenilenmemesi gibi. Rivaldo’nun gelişi de maddi konularda büyük bir rahatsızlık yarattı. Ona karşı bir şey değil ama futbolcular şunu soruyorlardı, eğer kulübün Mota ve Ari’nin sözleşmesini yenileyecek parası yoksa ve hâlâ bize şampiyonluk primi verilmemişse Rivaldo’yu nasıl getirebildiler?

“Bütün bunlar olurken Luxemburgo’yu görevden aldılar, Palmeiras maçından sonra da Gusmão’yu. Bütün bunlardan duyduğum rahatsızlık Fenerbahçe’yle anlaşmamı çabuklaştırdı. 2003’teki o istisnai sezondan sonra, o büyüün böylesine hızla dağılıp yok oluşunu anlamak mümkün değil.”

KEŞİF

FENERBAHÇE 2004-2006; AMERİKA KUPASI 2004

“Peşimdeki kişi, Brezilya futboluna hayranlığıyla bilinen Alman teknik direktör Christoph Daum’dur. Dunga’yla çalışmıştı, Élber’i tanıyordu, hatta doksanlı yıllarda Bayern Leverkusen’e bizden çok sayıda futbolcu götürmüştü.

Milli takımla Bükreş’te olduğum sırada Daum’la ilk kez temasa geçtim. Kızımın doğduğunu biliyordu, sonuç olarak kulüp bir yıldan beri Hakan Bilal aracılığıyla beni izlemekteydi. Beni keşfedenin Daum olduğunu söyleyebilirim, ancak Türkler beni gerçekte 2003 Konfederasyon Kupası boyunca Saint Etienne’de tanıdı. Türkiye, tamamen kırmızı beyaza boyanan stadyumda pratik olarak evinde gibiydi; hatta Brezilya’dan daha iyi oynadı. Bizi tam yeniyorlardı ki bir gol attım ve maç 2-2 berabere bitti.

Daum, 2003 Brezilya liginin izliyordu ve Cruzeiro’nun uzak ara üstünlüğüne şahit oldu. Aynı yılın kasım ayında Türkler Maldonado’yla, benimle ve Márcio Nobre’yle sözleşme yapmak üzere geldi. Dai hamileydi ve ben bir transferi düşünecek durumda değildim. Sorun Fenerbahçe yöneticisi Hakan Bilal’in ısrarından bir türlü vazgeçmemesiydi. İstanbul’un çok güzel bir şehir olduğunu, Türkiye’de futbolun çok popüler olduğunu söylüyordu. Ben dinliyor ve gülüyordum. Türkiye mi? Hiçbir koşul beni oraya götüremezdi.”

“Dünyanın her yeriyle iş yapıyorum, işadamıyım,” sözleriyle kendini tanıtıyor, ülkesinde daha çok muz ithalatçısı olarak tanınan Hakan Bilal.

“Haziran 2003’te tanıdım Alex’i. Onunla ilk kez, Juan Figer’in ofisinde karşılaştık, fakat o konuşmaya hiç katılmadı, sadece dinledi. Fenerbahçe hakkında hiçbir şey bilmiyordu, kulübü ona anlatmam gerekti. Meselenin para olmadığını fark ettim. Takımla arasında oluşabilecek sinerjiyi ona açıklamak, onu ikna etmek zorundaydım.”

“Bahia’yı gol yağmuruna tuttuğumuz maçtan sonra Fenerbahçe Márcio Nobre’yi transfer etti. Onun gidişinden faydalandım ve temasımızı koruduk. O sırada Fener, Beşiktaş’ın 11 puan gerisindeydi. Ligin son bölümlerinde Nobre goller atmaya başladı, takıma yardımcı oldu ve 2003-2004 sezonunda Fenerbahçe şampiyon oldu. O sırada İstanbul’da bulunan Fábio Luciano da bana telefon ediyor, ‘Alex, nasıl muhteşem bir taraftarımızın olduğunu görmem lazım’ diyordu...”

2004’te, 15 günde bir aynı sözleri Hakan Bilal’den de duyuyordum. Brezilya’ya dönüyor, Belo Horizonte’deki Cruzeiro maçına geliyor ve sonra benimle buluşup, bak Alex, bizim takım şöyle, bizim takım böyle, oraya gelmelisin diyordu.”

Türk yöneticiye göre Alex, Fenerbahçe’yle evlenmeden önce bir yıl boyunca nişanlı kalmıştı:

“Sanırım konuşmalarımızın sadece yüzde onu parayla ilgiliydi; geri kalanı onu Türkiye’ye gitmeye iknaya yönelikti. O ilk toplantının ardından Brezilya’ya daha sık gitmem ve Alex’e kendimi hatırlatmam gerektiği sonucuna varmıştım, ama transferle ilgili tek kelime etmeden. Onunla dost olmalıydım. Bu bağ kurulmadan onu getirmeyi başaramazdım.”

Bilal, “Azmin elinden hiçbir şey kurtulamaz,” sözünü şiar edinmişti.

“Alex maçlara çıkıyor, ben oraya gidiyor ve izliyordum. Ertesi gün buluyor, birlikte yemek yiyorduk. Brezilya’ya gidiyor, onunla iki gün geçiriyor Türkiye’ye geri dönüyordum. 15-20 günde bir sadece onu görmek için Brezilya’ya gidiyordum.”

“2004 Şubat’ında ilk teklif geldi. Üç yıllık bir sözleşme ve bir sürü para. Buna rağmen, ‘İstemiyorum, gelmiyorum,’ dedim. Eşim hamileydi, ne olacağını kestiremiyordum. ‘İsrar etmeyin, ben gelmiyorum!’

Hakan Bilal, yirmi günde bir daha iyi bir teklifle geri dönüyordu. Milli takımla seyahate çıkıyordum, yanıma geliyor, aynı otelde kalıyordu. Antre-

nörün gözü üstümdeydi, Fábio Luciano ısrar edip duruyordu, Maria Eduarda bu koşullarda doğdu ve Bilal, bana göstermek üzere getirdiği bir sürü taraftar ve İstanbul videosuyla her dönüşünde, İstanbul'un New York'tan daha iyi bir şehir olduğunu söylüyordu... Çünkü ABD'de Fenerbahçe yok! Ben işi şakaya vuruyordum. Bu adam deli, İstanbul'la ilgili hiçbir şey duymadım, keza Fenerbahçe'yle ilgili de. 'New York'tan daha iyi öyle mi? Güzel, başka?'

Her zaman İspanya'da oynamak istedim. Real Madrid ya da Barcelona, hangisi olursa. Romário, Laudrup ve Stoichov'lu takımdan beri Barcelona'ya kendimi daha yakın hissediyordum. Sonra Figo, Ronaldo, Beckham ve Zidane gibi 'Galactios'ların Real'ini seyrettim. İstedğim ve hayalini kurduğum İspanyol liginde oynamaktı. Stilime uygundu. Beş kez Barcelona'yla görüştüm ama anlaşmaya varamadık. Birçok nedenle. Nedenlerden biri Avrupa vatandaşı olmayışımı.

"Mineirão'daki Brezilya-Arjantin maçından sonra Alex'le buluştum ve bana 'İmzalayacağım belgeleri ver dedi,'" diyerek anımsıyor Bilal. "O anda, tam on ayın sonunda, imzaları attığımızı söyleyebilirim. Başka oyuncularla oturur görüşsün. Fakat Alex olayı, bir ikna süreciydi."

"Bizi Türkiye'ye gitmeye Hakan Bilal ikna etti. Belo Horizonte'ye gelme, Alex'in ve benim peşimizi bırakmama zahmetine katlandı. Bir gün doktordan çıkarken kapıda onunla karşılaştım. İnanılır gibi değildi. Bir restorana gidiyorduk, o çoktan oradaydı. İnadından hiç vazgeçmedi."

"Maria doğar doğmaz, Türkiye'de bulunan, orayı tanıyan herkese sormaya, araştırmaya başladım. Herkes futbolun inanılmaz boyutta, çılgınlık derecesinde bir tutku olduğunu söylüyordu. Cruzeiro'dan takım arkadaşım Taffarel'e, Bruno Quadros'a, kısa süre önce Fenerbahçe'den ayrılan Parreira'ya sordum."

"Alex beni arayarak Türk futbolunun nasıl olduğunu sordu," diyor Taffarel. "Hiç düşünme ve koşarak gel, çünkü Türkiye'ye bayılacaksın."

Parreira, İstanbul'un büyüleyici ve Fenerbahçe'nin de üst düzey bir takım olduğunu söyledi, ancak halkın fanatizminin iki yönlü olduğu konusunda uyardı.

"Fener'de teknik direktörken, kulübün sekiz yıllık hasretini bitirerek şampiyon oldum. Fakat sözleşme bitiminde kalmak istemedim. Ücreti iki katına çıkarmak istiyorlardı, ancak o kadar çok baskı vardı ki rahat değil-

dim. Kazanırsan tesislere giremiyorsun, herkes etrafını çeviriyor. Kaybedersen yine giremiyorsun, çünkü bu kez dayak atmaya geliyorlar. Evimde hapis kalmıştım.”

Parreira’nın kuracağı bir sonraki milli takımda yer alabilmek için Alex videolar, fotoğraflar, yazılı ve görsel röportajlardan oluşan özel bir tanıtım hazırlattı. Bu geniş kapsamlı kişisel pazarlama yardımcısı Acaz Fellegger tarafından organize edildi.

“Kontratta belirtilen ücretin dışında bana ev, araba, çevirmen ve Brezilya’ya 20 adet gidiş dönüş bileti teklif ettiler. Türkiye’ye transferim için ellerinden gelen her şeyi yaptılar.”

“Biraz korkuyorduk. Tanrım Türkiye’de ne yapacağız? Mahvoldum, diye düşünüyordum. Türkiye’ye dair hiç fikrim yoktu. Bununla beraber yapılan teklif bize başka seçenek bırakmadı. Sadece deliler parayı yırtıp atar. Gittik. Vereceğimiz üç yılın karşılığında ekonomik özgürlüğümüzü kazanabilecektik.”

“Alex’e çok farklı yaklaşıyorlardı,” sözleriyle anımsıyor Juan Figer. “Bunu Alex’e söylüyordum, ‘Alex seninle, kulüp tarihinin en önemli futbolcusuna yakışır bir kontrat yapıyorlar. Bu çok önemli. Paranın yanı sıra istediğimiz her şeyi veriyorlar. Bütün garantileri. Yarı tanrı gibi gidiyorsun’.”

“İmzalar atıldıktan sonra Juan Figer bana, Alex’in kalitesi düşünüldüğünde bir futbolcu için iyi bir sözleşme olduğunu söyledi. Ortaya koyacağı oyun, onunla kazanacaklarımız düşünüldüğünde, gerçekten de iyi bir sözleşmeydi. Yalnızca forma satış miktarı bile yatırılan bütün parayı kulübe geri kazandırdı.”

“Fenerbahçe beni satın almaya geldiğinde Juan Figer, Cruzeiro’yla sözleşmemi sonlandırdı, bir Uruguay takımına transferimi ve Türkler transfer ücretini bu kulübe ödedikten sonra ise tekrar transferimi sağlayacak yasal prosedürü hazırladı. Güvenme vaktiydi. Fenerbahçe parayı bu kulübün hesabına yatırdı ve muhasebecim her şeyi usulüne uygun yaptı. Maliyeyle sorun yaşamamak için ödemem gereken her şeyi ödedim.

Böylesi büyük miktar bir parayla Figer’in ne yapacağını bilmiyorduk. Fakat her şey olabilecek en iyi şekilde halloldu. Bana Fenerbahçe’nin parayı cuma günü ödediğini, bazı banka işlemlerinin olduğunu ve bütün paranın gelecek hafta hesabımda olacağını bildirdi. Kendi komisyonunu bile almamıştı. Ödemeyi ona ben yaptım.”

“Bir süre geçtikten sonra doktor kontrolü için bir Türkiye seyahati yaptım. Yaklaşık iki gün sürecekti, cumartesi ve pazar, çünkü Amerika Kupası’na katılmak üzere geri dönmem gerekiyordu. Dai’yi Maria’yla evde bırakarak São Paulo-Zürich uçuşuyla İstanbul’a doğru yola çıktım. Ben, Hakan Bilal, Juan Figer ve oğlu Marcel.

Dai, Türkiye’ye varışta giyeceğim tişörtü titizlikle seçti. Göğsünde ‘Made in Brazil’ yazısı vardı. Işığa tutulunca sarı görünen bej çizgileri olan kırmızı bir tişörttü. Hakan Bilal havaalanında beni görünce soğuk terler döktü. ‘Bu tişörtü çıkartman lazım.’ ‘Neden?’ ‘Çünkü sarı-kırmızı.’ ‘Sarı değil bej’ cevabını verdim. ‘Olmaz Alex, bunu değiştirmen lazım.’ ‘Hayır’ diye direttim. ‘Okuman yok mu? Üzerinde Made in Brazil yazılı.’ ‘Biliyorum Alex, ama sarı-kırmızı Galatasaray’ın renkleri.’ ‘Galatasaray şu anda benim umurumda bile değil, üzerimdeki hiçbir haltı da çıkarmıyorum.’ Çıkarmadım da. Ertesi gün, Türk gazetecilerin çektikleri fotoğraflarıma yaptıkları rötuşlar çok hoştu. Zürich’te Standard Liege’den transfer edilen sağ bek Önder Turacı’yı aldık. Özel bir jete bindim ve İstanbul’un en büyük havalimanı Atatürk’te indik. Havaalanını hıncahınç dolduran inanılmaz kalabalık beni şaşırttı. Bir polis saat, yüzük, cep telefonu, neyim varsa ona vermemi, sonra iade edeceğini söyledi. ‘Siz deli misiniz’ dedim. İsrar etti; daha sonra verdim, çünkü olay şuydu: ‘Dışarıda on bin kişi sizi bekliyor, hepsinin dürüstlüğüne kefil olamam.’”

“Beklenti çok büyüktü,” sözleriyle hatırlıyor Fenerbahçe futbol direktörü Volkan Ballı. “Onu uzun süre bekledik. Gecikmeler yüzünden geliş uzun sürmüştü. Birçok gazeteci, Fenerbahçe’nin değil onu, kramponlarını bile alabilecek güçte olmadığını yazıyordu.”

“Polis benden her şeyi istediğinde kabul ettim. Kalabalığın arasına karışmadan önce yüzüğümü, saatimi, cep telefonumu ve cüzdanımı teslim ettim. Güzel. Güvenlikçiler çevremizi aldı, şuradan geçin, buradan devam edin... Birden arkaya baktım ve Juan Figer’in düştüğünü gördüm. Biri çarpmıştı. Yardımına koştuk ve onu kaldırdık. Bütün bu çılgınlığın arasından geçip sonunda arabaya ulaştık. Marcel’in saati nerede? Çoktan gitmişti.”

Araç yaklaşık üç yüz metre gitmişti gitmesine ama gerçekten de tutkulu olan taraftarlar yüzünden bir hayli gecikerek. Bir yüz metre daha gittik, bir polis arabası nihayet içinde saatler, yüzükler olan bir poşeti geri vermek için bizi durdurdu. O anda dalga geçerek Marcel’in yüzüne baktım.”

20 Haziran 2004'te, 20 numaralı formasıyla -10 numara Türk futbolcu Tuncay Şanlı'ya aitti- foto muhabirlerinin karşısına çıktı. Bir süre öncesine kadar Fenerbahçe'de oynamış olan, Nijeryalı Jay-Jay Okocha, İsveçli Kennet Anderson ve Arjantinli Ariel Ortega'nın performanslarını geride bırakması bekleniyordu.

"Stadyuma gittik, basının fotoğraf çekmesi için birkaç vuruş yaptım, basın toplantısına katıldım, ardından kulüp başkanı Aziz Yıldırım'la tanıştım. Başkan sosyal tesislerdeki bir düğündeydi. Hakan Bilal'le beraber gittik, Turacı doğrudan otele geçmişti. Salonu geçerken beni alkışlamak üzere herkes ayağa kalktı. Başkanın yanına kadar gittim, 'Hoş geldin' diyerek karşıladı.

Ertesi gün Turacı'yla kontrolden geçtik. Yaz ortası hava çok sıcaktı. Ve şehir gerçekten de olağanüstüydü. Bizi götürdükleri hastane lüks bir otele benziyordu. Dai'yi aradım, 'Sorun yok, sen nasılsın?' 'Şehir muhteşem ve sokakları çocuk dolu' dedim.

Avrupa'yla ilgili izlenimim, sokaklarında yalnızca yaşlıların gezdiği küçük bir şehir olan Parma'dan ibaret olduğu için böyle söylemiştim. 'Batılı, modern, Amerikan tipi, sokaklarında acayip gösterişli insanların dolaştığı, güneşli bir şehir düşün; kulüp, aman Tanrım, yatlarla dolu bir marinanın hemen yanında. Brezilya'yla karşılaştırırsak Rio de Janeiro gibi bir şehir.'

Yalan söylememiştim. İstanbul'a ilk görüşte hayran kaldım. Müslüman kültürle ilgili olarak da Türkiye'de dini bayramlar ve namaz saatleri var. Ramazan ayında futbolcular bile oruç tutuyor, ama aşırıya kaçmadan. Örneğin burka kültürü gibi insanı şoke eden şeyler yok. Arap dünyasında bu gelenek çok yaygın. İstanbul, Doğu ve Batı'nın bir karışımı. Çok dindar insanlar da var, çok dindar olmayanlar da, hiç dindar olmayanlar da."

"Atina Olimpiyat Oyunları'yla ilgili çok beklentim yoktu. Milli takımın orta sahası, mevkiinin en iyisi olarak gittiğim ve hemen hemen hiç oynamadığım 2003'te benim için cazibesini kaybetti. 2004'te Barcelona'da Parreira'yla son derece içten bir sohbetimiz oldu. Orta sahanın Ronaldinho Gaúcho, Kaká ve Rivaldo'dan oluşacağını söyledi. Orta sahayı güvenilir adamı Ricardinho'yla destekleyeceğinden adım gibi emindim, onun yönetiminde şansımın giderek azaldığını fark ettim."

Alex Amerika Kupası'nda 10 numaralı formayı giydi. Belli başlı yıldızlarından yoksun milli takımın kaptanıydı. Şili'yi 1-0, Kosta Rica'yı 4-1 yendikleri ilk iki maçta dört asist yaptı. Finalde Brezilya, eksiksiz bir takımla sahaya çıkan Arjantin'le Lima Ulusal Stadyumu'nda karşılaştı. Normal süre berabere bitince şampiyonluğu penaltılarla kazandı. Alex ilk golün pasıyla, ki Luisão'nun golünü yaratan serbest vuruştur bu, şampiyonada altı asiste ulaştı ve bir gol kaydetti.

O dönem *O Globo*'nun muhabirliğini yapan Fábio Jubba'ya göre, Parreira daha grup maçlarında Alex'le ilgili memnuniyetsizliğini ifade ediyordu.

"Arequipa'da, Hotel Libertador'un lobisinde bana Alex'in yetenekli ve teknik olduğu, ama çok az hareket ettiği, sadece ayağında top varken oynadığı yorumunu yaptı. Taktik ve fizik olarak kendini geliştirse çok daha büyük bir futbolcu olma potansiyeline sahip olduğunu hayıflanarak söylüyordu. Duyduğu hayal kırıklığı sesinden anlaşılıyordu."

"Amerika Kupası'nda şampiyon oldum ve kaptan olarak kupayı kaldırdım. Bence iyi bir katılım gösterdim. Beni turnuvanın en iyi pas atan oyuncusu seçtiler. Adriano'nun attığı gollerin yarısından fazlasının pasını ben verdim. Fakat maçta en çok golü kaydeden Adriano, maçın bitimine saniyeler kala bir de kritik bir gol atınca herkesi gölgede bıraktı.

Şampiyonadan sonra Türkiye'de oynamak üzere Avrupa'ya döndüm. Yanımda Dai, Maria Eduarda ve orada kuracağımız yeni yaşamımızda bize yardım etmeye gelen kayınvalidem Flávia'yla yola çıktım."

2004'te, şehrin Anadolu tarafında henüz çok iyi oteller yoktu. Bu yüzden Alex, İstanbul'un Avrupa yakasında, Beşiktaş Stadyumu'nun hemen yanındaki Swiss Hotel'e yerleşti.

"Yola çıkmadan Márcio Nobre'nin eşi Priscila'ya telefon ettim. Bana sakin olmamı söyledi. Müslümanlarla dolu bir çöle gittiğimi sanıyordum. Neyle karşılaşacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Priscila beni yüreklendirdi. Uyum sağlayabilmem için bana yardımcı olacağını söyledi, 'Türkler bebeklere bayılır' dedi. Hatta bize çok iyi bir çocuk doktoru buldu.

Geldiğimizde, kulübün çevirmeni Ali Tunçsoy, Maria Eduarda'nın tokasının üzerindeki el işaretini fark etti; Brezilya'da bu el işaretinin kötülüklerden koruduğuna inanılır. Türkiye'de bunun uygunsuz bir anlamı olduğunu bilmiyorduk. 'Allah aşkına Daiane çıkar şunu' diye rica etti. Otel

odasında kullanabilirdik, ama sokakta kullanamazdık. Türkiye'nin kültürüne uyum sağlamak, herhangi bir yanlış anlamaya meydan vermemek için tokayı çıkardık.

Otelin koridorunda bir çantanın eksik olduğunu fark ettik: Júlia adını verdiğimiz, Maria'nın bebek biçimindeki sırt çantasıydı. 'Júlia nerede?' 'Uçakta unuttuk.' Çevirmen havaalanını aradı, ama olay kritikti. Orada uçakta unutulmuş bir çanta bir bomba olabilir!

Kulüp müdürünün bir arkadaşı çantayı almak için Atatürk Havaalanı'na koştu. Çantayı geri almak büyük bir operasyona dönüştü; çünkü çantanın içindeki böcek biçimli bir oyuncak durmadan ötüyordu. Çantayı uzaklaştırdılar, maskelerle, aletlerle açtırdılar, hepsi bir sırt çantasını almak için... Patlama korkusu. İstanbul'a varışımız böyle oldu.

Resepsiyonda her şey harikaydı. Bizi iyi karşılamak için herkes seferber olmuştu. Her şeyden ve herkesten memnun kalmamızı istiyorlardı. Boğaziçi manzaralı harika bir oteldeydik. Ertesi gün kahvaltıda Fenerbahçe'nin yeni yıldızına hizmet eden garsonların mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Herkes bize saygılı ve dikkatli davrandı, gelişimimize ilgili gazete fotoğraflarını gösterdiler. Gelir gelmez misafirperver bir halk olduğunu gördük."

"İstanbul'un nüfusu 15 milyona yakın. São Paulo'dan daha büyük bir şehir; herkes trafikten şikâyet ediyor, ben, özellikle çok seviyorum! Direksiyonda hayat üzerine düşünme fırsatı buluyorsun. Bazen hiç kıpırdamadan on dakika bekliyorsun. Trafığın akmasını beklerken pencereye kafasını yaslayıp kestiren bir adam gördüm. Kornaya basıyorlar, irkilerek uyanıyordu.

Fenerbahçe'de hiçbir kulüpte görmediğim bir altyapıyla karşılaştım. 90'lı yıllardaki Coritiba'da hiçbir şey yoktu, yoksuldu, zorluklar içindeydi. Palmeiras'ın, oyuncularının eksiklik hissetmeyecekleri ölçüde bir altyapısı vardı. Cruzeiro'nun altyapısı çok güzeldi, ikincisinin açılışına denk geldiğim, her şeyin yepyeni olduğu iki antrenman sahası vardı. Fakat Fenerbahçe... Kulüp olarak daha önce böyle bir şey görmedim."

"Ekte fizyolog, beslenme uzmanı ve psikolog olmasına alışmıştım. Türkiye'de bunların hiçbirisi yoktu. Sadece bir fizik çalıştırıcı, yardımcısı, bir kaleci antrenörü, bir teknik direktör ve teknik direktörün yardımcıları. Bunun dışında doktor, masör ve fizik tedavi uzmanı. Hepsi bu.

İstanbul'a 73 kilo geldim. Doktor üç kilo almam gerektiğini söyledi. Şaşırdım. Cruzeiro'da Luxemburgo benden kilo vermemi istiyordu. Fábio Luciano burada 10 kilo aldı. Maçlar daha sert, daha mücadeleciydi, daha çok fizik gücüne dayanıyordu.”

“Kulübe ilk kez geldiğinde,” diye anlatıyor o dönemde teknik direktör Daum'un iş yükünü hafifleten, oyuncularla ve maçlarla ilgili raporları yazan Önder Özen, “bir hayli yavaş yürüdüğünü fark ettim. Sorunumuzu halledecek kişi bu mu diye düşündüm.”

“Kilo alma olayı dışında, Brezilya'da yaptığımdan farklı bir şey yapmadım. Örneğin sürekli futbol konuştum. Antrenöre, kanat oyuncularının neden orta çalışmadıklarını, futbolcuların niye birbirine yaklaşma çabası içinde olduğunu soruyordum. Bana verdikleri cevap neydi biliyor musunuz? Burası Türkiye.

Bu tür cevap alınca, oynanan futbolun yalnızca top alıp vermek, oraya buraya şut çekmekten ibaret olduğu kanaatine vardım, hatta ilk gün, ben burada ne arıyorum diye düşündüm. Daum rahatsızlığımı anladı ve yardımcı olacağını söyledi. En büyük desteği o verdi. Kendimi gösterebileceğim bir oyun şeması kurdu. Şanslıyım. Eğer bir Türk çalıştırıcı olsaydı belki de büyük bir hayal kırıklığına uğradım.

1998 Dünya Kupası'nda oynayan Hollandalı hücum oyuncusu Pierre van Hooijdonk beni çok iyi karşıladı. Taraftar onu destekliyordu. Serbest vuruşlar atıyor, penaltı kullanıyordu, tribünlerin idolüydü.”

Hooijdonk “Türk televizyonları, radyolar, gazeteler, sadece Alex'ten söz ediyordu,” yorumunu yapıyor. “Bütün programlarda onun serbest vuruşları tekrarlanıyordu; görünen oydu ki mükemmel bir futbolcuydu. Transfer gerçekleşince sezonda en azından 15 gol atacağından emindim. Olağanüstü bir pasördü.”

“Türk futbolcular da beni mükemmel karşıladı. Uyum sorunu yaşamadım. Türkiye'nin üçüncülük kazandığı 2002 Dünya Kupası'nda yer alan kaleci Rüştü, kısa bir süre önce Barcelona'dan dönmüştü. Biraz İspanyolca konuştuğundan yakınlaştık.

İstanbul'a salı günü geldim, hafta sonu lig başlıyordu. Topla tek antrenman yaptım ve teknik direktör Rizespor'a karşı oynamamı istedi. Oynamamamın daha iyi olacağını söyledim, sonuçta futbolcuların adlarını

bile bilmiyordum. Takım Pierre'in iki golüyle 2-0 öne geçti, fakat maç berabere bitti.

Ertesi gün işlerin nasıl yürüdüğünü anladım. Daum takımı topladı, 'Bakın dün sadece ilk yarı oynadınız, bugün 45 dakika koşacaksınız.' Kondisyonere yeni geldiğimi, bunun benimle ilgisi olmadığını söyledim. 'Hayır' dedi. 'Herkes için geçerli.'

Ertesi hafta Şükrü Saraçoğlu'nda muhteşem bir seyircinin karşısına ilk kez çıktım. O stada sürekli olarak en az 40 bin seyirci gider. Kapasitesi 51 bin kişiydi, fakat geldiğimde yenileme çalışması henüz bitmemişti, daha sonra tamamlandı.

Şükrü Saraçoğlu çok çok güzel bir stadyum ve atmosferi büyüleyici. Benzersiz. Taraftar, maç öncesinde tam bir şenlik yapıyor. Gol sonrası bir grup bizi çağırıyor ve gitmemiz gerekiyor. Her gol sonrası bizi çağırarak yapılan kutlamalar... Bunu yaparken rakip takımın ısınan futbolcularının arasına girerek bütün sahayı boydan boya geçiyoruz falan, bizi destekleyen taraftarın sevincini paylaşmak için.

Bizi isimlerimizle çağırıyorlar ve çağrılan kişi taraftarı coşturmak için tribünlere yaklaşıp üç kez yumruğunu havaya kaldırıyor. Her birinde seyirci 'Oley' diye bağırıyor. O kadar kökleşmiş bir kutlama şekli ki, kondisyonerimiz, tribünlere bu tezahüratı yaptırabilelim diye ısınmaya yedi dakika önce çıkarıyordu.

Türkiye'ye gelen her Brezilyalıya bunu kaçırmamaları için stadyuma erken gelmelerini söylüyordum. Böyle bir atmosferi, yemin ediyorum, dünyanın hiçbir yerinde görmedim. Her iki takımın da iyi olduğu bir dönemde, Flamengo ve Vasco arasındaki bir maçta, Maracanã'da bile aynı atmosfer yoktur. Rio'da stadyum ikiye ayrılır, güzel ve rengârenktir, taraftarlar kendi marşlarını söyler, ama bundan ibarettir. Türkiye'deki seviye bir başka. Sahayla tribün arasında bir sinerji var, sanki gladyatörler arenaya çıkıyormuş gibi.

Son düdükten sonra soyunma odasına gitmiyorduk. Taraftar yerinden kıpırdamıyor ve bizi tekrar çağırıyordu, özellikle de şampiyonanın son maçlarında. Takım olarak el ele tutuşup orta yuvarlağa kadar gidiyor ve desteği için seyirciye teşekkür ediyorduk. Seyirci tezahürat yapıyor, oyuncular birden onları susturuyor ve bir şeyler söylüyor, seyirci de onların söylediklerini tamamlıyordu. Bu seremoni yaklaşık bir dakika sürüyordu. Ancak o zaman seyirci stadı terk ediyordu."

14 Ağustos 2004'teki tarihi Samsunspor maçında sahaya çıkan takımdaydı.

Çevirmen Ali Tunçsoy, "Sahaya ilk çıktığı anı tam olarak hatırlıyorum," diyor. "Topu ilk kez ayağına aldığı anda taraftarın beklentisi öyle yüksekti ki bir şey yapmasını beklediler, fakat top henüz sahanın ortasındaydı. Alex'in takımın yıldızı olacağını hissettim."

Topla ilk buluşmasında yıldız futbolcu iki kişiyi çalımlayarak markajdan kurtuldu. Devamında da sol tarafa güzel bir pas attı.

"2-1 kazandık ve makul düzeyde bir katkı oldu. Kanattan kullandığım bir serbest vuruşta, Fábio Luciano kafayla bir gol attı, ancak kaygılıyım. Türkiye'de futbol alışageldiğimden çok farklıydı. Topla oynayabildiğim, Cruzeiro gibi hayli teknik bir takımdan geliyordum ve yeni takım, yıpratıcı bir tarzda oynuyordu. Pierre ve Márcio Nobre gibi, her ikisi de uzun ve güçlü hücum hattına teknik direktörümüz çok önem veriyordu. Sürekli ikisine uzun top atılıyordu. Onlar uzun topları karşılıyor ve biz ikinci topa giriyorduk. Kendimi garip hissettim. Uyum sağlamanın zor olacağı hissiyle maçtan ayrıldım."

Fábio Luciano, "Alex, top almak için orta sahaya yaklaşıyor, fakat top ileri atılıyordu," diyerek gülümsedi. "Sonra ileri gittiğinde top çoktan geri dönmüş oluyordu. Bir ara bana bu tür bir futbol oynayacak kondisyonunun olmadığını söyledi. Daum kısa sürede bunu anladı ve oyun tarzımızı değiştirdi. Orta sahanın ortasını, ona rahat top atılabilmesi için Alex'e yakın oynattı. O topu alıyor, oyun kuruyor, yaratıcı çıkışlar yapıyordu. Yani Alex, takımın oyun sistemini değiştirdi."

"Teknik direktör rahatsızlığımı anladı. Nerede kendimi daha rahat hissettiğimi, benim için ne yapabileceğini anlamak için benimle sohbet ediyordu. Kendimi iyi hissetmemi ve başarılı olmamı istiyordu. Oyunumu ortaya koyabilmemin işine yarayacağını biliyordu. Böylece yavaş yavaş yerimi buluyordum.

Bu durum iyi futbol oynamamı çok kolaylaştırdı. Gol atıyor, pas veriyor, oyuna aktif biçimde katılıyordum. Takıma çok şey verdiğimi biliyorum. Pahalı birinin gelip de katkı yapmaması zor bir durum. Benimle ilgili beklenti büyüktü, kötü başlasaydım yanlış bir transfer olarak görülecektim. Tanrı'ya şükür bu başıma gelmedi."

Tam tersi oldu. 21 Ağustos tarihinde İstanbulspor karşısında rakip sahada 3-0 kazanılan maçta ikinci yarının 44. dakikasında attığı ilk golü bir başyapıtı. Van Hooijdonk'u hayran bırakacak düzeydeydi:

“İnanılmaz bir goldü. Topu aldı, rakibini iki kez çalımladı, hatta bacak arasından geçirdi ve kalecinin üzerinden aşırıttı. Tam bir ustalık ve klas.”

Ön libero Marco Aurélio, -Türk vatandaşlığına geçtikten sonra Mehmet Aurélio adını aldı- şunları söylüyor:

“Alex'in bütün dehasını ortaya koyup fark yarattığı bazı maçlara şahit oldum. Bazen de ölü gibiydi. Fakat savunma oyuncusu bir hata yapmaya görsün, hemen faydalanır ve arkadaşısını gollük pozisyonla karşı karşıya bırakırdı ya da golü atardı.”

Başkent Ankara'daki ilk maçında Alex ilk kez bir maçta iki gol attı. 24 Eylül'de Fenerbahçe, Gençlerbirliği karşısında zorlu bir mücadele sonunda galip geldi. İkinci yarının 40. dakikasında Alex durumu beraberliğe getirdi ve sağ ayağıyla attığı şutla uzatmalarda sonucu değiştirdi. Alex, ligin 7. haftasında takımını liderliğe taşıdı.

Brezilyalı, Tanrı'dan istediği bir yaşam sürüyordu.

“Otelde bir buçuk ay kaldık. Çıkış yaparken ekstra harcamaların faturasını istediğimde borcum olmadığını söylediler. Fenerbahçe hepsini üstlendi. Beş kuruşun bile hesabını isteyen Parma'nın aksine Türkler her şeyi ödüyordu.

Daire arama faslında biraz endişelendik. Fenerbahçe Kulübü tesislerinin karşısında, Kalamış'ta oturmayı tercih etmiştik, ertesi gün gazeteler müstakbel dairemizin penceresini okla işaretleyerek binanın fotoğrafını bastılar. Manşet neydi? 'Alex burada oturacak!'

Türklerin tutkusunun derinliğini o zaman anladık. Bruno Quadros her şeyin mükemmel olacağını, ancak paparazzilerin tutumunun rahatsız edeceğini söylemişti. Onlara göre futbolcu ünlü biriydi, haberleri halkın hoşuna gidiyordu. Önceden uyarıldığımız halde işin bu noktaya varacağı aklımıza gelmemiştir.”

Aklına gelmeliydi. Cruzeiro'dan ayrılması esnasında onu sözde yakından tanıma ve görme fırsatı bulan bir hayranından çalım yemişti:

“Fenerbahçe'ye gittiğinde yaşadığımız ilginç bir anekdottu,” diye anımsıyor televizyon yorumcusu Dimara Oliveira. “Cruzeiro onunla röportaj

yapmak üzere bir Türk gazeteciyle anlaştı. Adam İngilizce konuşuyordu. Başının üzerinde bir atkıyla Alex'in bir resmi vardı; sonradan bunun sadece bir taraftarın marifeti olduğunu fark ettik. Bu anlamsız tip yüzünden bir sürü zaman kaybettik.”

“İlk iki yıl o binanın dördüncü katında oturduk. Daha sonra Uruguaylı savunma oyuncusu Diego Lugano’nun geleceği sırada, onun işini kolaylaştırmak için ona kendi dairemizi verip 12. kata taşındık.

İlk yıl kulübün bize sunduğu her şeyi kabul ettik. Brezilya’da kazandığımızın üçte biri bize verilmiyordu. Fenerbahçe yönetimi inanılmazdı. İlk aylığım ilk hafta içinde ödendi. İkinci aylık ikinci haftada ödendi. İlk ayın sonunda, gerçekte ilk aylığımın ödenmesi gerekirken üçüncüsü ödendi. Müdür ‘Rahat ol, burada böyledir’ dedi, parayla ilgili hiçbir sorunum olmayacaktı.”

Dai anlatıyor: “İngilizce bilmiyordum. Zorunlu olarak öğrendim, yanlışlar yapıyordum konuşurken, arkadaşlarım beni düzeltiyordu. Sokağa kolumun altında sözlükle çıkıyordum. Kuzey Amerikalı bir hocadan üç ay ders aldım, bana çok yardımcı oldu. Ülkede konuşulan dile gelince, kesinlikle tek kelime Türkçe anlamıyordum. Komşularımız anlayışlıydı, bize yardım etmek istiyorlar, uyum sağlamamızı kolaylaştırmaya çalışıyorlardı. Bizim için tek sorun iletişim kurmaktı.

Dille ilgili zorluklar yaşadık. Türkçe sayıları ezberlemeye çabaladık, bir, iki, üç, dört ve beş, fakat zaman geliyor, mesela 300 gram et alacaksak, zorluk çekiyorduk. Sonuçta bir kiloyla dükkândan çıkıyorduk. Bir gün toplu alışveriş yapmaya markete gittik ve üç araba doldurduk. Kasadan geçerken görevli kız bir an geldi devam etmek istemedi. Bize söylediğini anlamıyorduk. Kredi kartını uzattım, gülümsedi. Kasadan geçen ilk parti-yi ödedikten sonra kalanını geçirdi. Belirli bir miktarı ödeyip tekrar hesap açtıktan sonra her şeyi götürebileceğimizi anladık. Bir limit vardı. Bu limite gelince ödeme yapmak gerekiyordu. Bunun mantığını anlayamadım, ama kural buydu.

Her şey için çevirmene telefon ediyorduk. Eğer Ali Tunçsoy yoksa sadece mimiklerle anlaşıyorduk. Sinek kovucu almak için, küçük bir dükkânda, arı vızıltısının sesini taklit ediyorduk, sonra da sprej sesi çıkartıyorduk ‘Pıssst, pıssst...’ Satıcı anlıyordu. Çünkü Türkler yardımcı oluyor. Buna rağmen dikkatli olmak gerek. Türkçe ‘Merhaba’ dediğinde seni hemen kucaklıyorlar, senin Türkçe bildiğini sanıp durmadan konuşuyorlar.

Sıkıntı çekiyorduk bazen. Mesela beş yüz farklı çeşidin olduğu un alırken. Neyin ne olduğunu bilmek imkânsız. Sorunu burnumla çözebildim. Paketi deliyor ve kokluyordum. Bir paket karabiberi kokladığımda felaket oldu. Bütün gün hapsirdim.

Hava ilk günlerde soğumaya başladı. Priscila beni, önümüzdeki mevsimin giysilerini önceden almak gerektiği konusunda uyardı. Kar yağarken vitrinlerde sadece yazlık giysiler oluyormuş. Kızımı bebek arabasına koyup bakıcıyla beraber Anadolu yakasının büyük caddelerinden biri olan Bağdat Caddesi'ne koştum. Maria için kışlık giysi seçtik. Mağazada bir ara Maria ağladı, çantamı arabaya astım, sonra sıraya girdim. Kasada sıra bana geldiğinde arkamı döndüm; çantamın ve Maria'nın çantasının gitmiş olduğunu gördüm. Farkına varmadan soyulmuştum. Arabanın anahtarı, biberon, para, cep telefonu -kayıtlı bir sürü numara vardı- her şey gitmişti. Kime nasıl haber vereceğim? Paniğe kapıldım.

Çalışanlar fark etti ve yardım etmeye çalıştı. Yardımsever tavırları ve iyi niyetleri beni çok etkiledi. Tam o sırada Maria açlıktan ağlamaya başladı. Mağaza müdürü eczaneye gidip biberon ve süt getirdi. Hatta Alex'le konuşmuş bu arada. Henüz numarayı ezberden bilmiyordum, aklımda kaldığı kadarıyla birkaç numara denedim ve sonunda buldum. Ona durumu bildirdiğimde çoktan haberi vardı. Bir başka şehirde, Trabzon'da olmasına rağmen.”

“Oturuyordum, çevirmen geldi, ‘Alex, korkulacak bir şey yok ama eşini soymuşlar’ dedi. ‘Nasıl soyulmuş?’ ‘Bağdat Caddesi’nde bir mağazada çantasını çalmışlar.’ ‘Dai iyi mi?’ Çok geçmedi haber geldi.

Dai beni telefonla aradığında, biliyorum dedim. Nasıl haberim olduğunu sordu. ‘Nasıl bilmiyorum, ama haberim oldu. Az önce çevirmen söyledi.’”

“Mağazanın dışında kapıdaydım, genç bir çocuk geçti. Oradaki karışıklığı fark edince İspanyolca bildiğinden yardım etmeye karar verdi. Sürekli yanımda kaldı ve şikâyetle bulunabilmem için beni karakola götürdü. Bu delikanlının bir süre sonra özel çevirmenliğimizi yapacak olan Şule Natour'un oğlu olduğunu sonradan öğrendim. Ali Tunçsoy kulübün çevirmeniydi. Şule, Fenerbahçeli Marco Aurélio'nun arkadaşıydı. Benimki de ne şans! Delikanlı tam zamanında oradan geçiyordu ve bize yardım etmek için bütün işini gücünü bıraktı.

Soyulmak kötü bir deneyim olsa da insanların gerçek karakterini görmemi sağladı. Türkler olaydan dolayı utanç duydular. Ertesi gün hırsızlık olayı

gazetelerde çıktı ve bütün ülke şoke oldu. İnsanlar sokakta benden özür diliyordu. Sokakta yürürken durduruyorlar, üzüntülerini dile getiriyorlardı. 'Allah'ım, bunun başınıza gelmesi ne kadar utanç verici... Kusura bakmayın, Türkiye böyle değildir...' Bu durum benim dikkatimi çekti."

"Bir hafta sonra, her şeyi teslim etmek üzere polis bizi aradı. Pazar günü telefon çaldı. Telefonun diğer ucunda biri Türkçe konuşuyordu. Ben de şaka yollu Portekizce cevap verip kapatmayı alışkanlık edinmiştim. On beş dakika sonra çevirmen aradı. 'Alex, polis seni aradı mı?' 'Bak Türkçe anlamıyorum, fakat sanırım aradı, çünkü arayan birinin yüzüne iki kere telefon kapattım.' 'Öyleyse odur. Şöyle yapacağız... Bugün saat beşten sonra karakola gideceğiz. Dai'yi kimin soyduğunu bulmuşlar. Teşhis etmesi lazımmış.'

Gittik. Onlarca fotoğraf ve kayıt gösterdiler. Böyle şeylere alışık değildik. Sanki başbakanın gelişi gibiydi. Makineli tüfek gibi patlayan flaş sağanağı altında karakola girdik."

"Teşhis edemedim çünkü beni soyanı görememiştim. Mağazada kamera sistemi yoktu, birini suçlamak iftira olurdu. Tutanak hazırlanırken çantadakilerin aşağı yukarı listesini yaptım.

Evden çok az parayla çıkmıştım, bu konuda kaygılı değildim. Fakat bakıcı, benim haberim olmadan çantaya bir zarf koyduğunu hatırladı. Acaba orada para var mıydı? Alex'e ne kadar olduğunu sordum. Bin dolar, aşağı yukarı. Bize tek tek hepsini geri vermeleri inanılmazdı. Şoke oldum. Brezilya'da da, para hariç çantadaki her şey geri verilirdi eminim. Parayı bizzat polis alırdı. Türk polisleri her şeyi buldu. Para, Mont Blanc, fotoğraf makinesi, her şey.

Görünüşe bakılırsa, yoksul bir mahalleye gidip kapı kapı kim çaldı ya da çalanı tanıyan var mı araştırdılar. Birisi ihbar etmiş olmalı. Onlar için çalınanları geri almak bir onur meselesiydi. Yabancıyız, Alex bir idol ve ülkeye yeni gelmişiz."

Alex, Daiane ve Maria ilk iki yıl evden pek çıkmadı. Yerel yemekleri denemekten ve farklı yerleri gezmekten çekinmişlerdi. Ülkenin bin yıllık geleneklerinden en azından birini öğrendiler. Pazarlık etme sanatını.

"Pazarlık yapmadığımızda insanların bir parça canı sıkılıyordu. Sonuçta kültürün bir parçası."

Özellikle maçlardan sonra, akşamlarını Ali Tunçsoy'dan Türk kültürünü öğrenerek evde geçiriyorlardı:

“Masanın etrafına oturuyor, her şeyden konuşuyorduk. Meraklıydılar, ülke tarihini öğrenmek istiyorlardı. Türkler ve Araplar arasındaki farklılıkları belirterek açıklıyordum.”

“Gelir gelmez turistik turlar yaptık. Müzeler, camiler... Alex'in yıllar boyu gidemediği tek yer Kapalıçarşı oldu. Sorun çıkıyordu. Popülaritesi her geçen gün artıyordu.”

“Belirli günlerde Dai'yle akşam yemeğine çıktım. Hesabı ödeyeceğimiz sırada garson yandaki masada oturanların hesabı ödediğini söyledi. Neden diye sorduğumuzda, ikram cevabını verdiler. Futbolcu, Türkiye'de kesinlikle sıradan biri değil. Tutku, gerçeküstü bir seviyede.”

Alex başlangıçta halkı, ülkeyi ve takımı anlamak için Brezilyalıların yardımından faydalandı:

“Takımın önemli isimlerinden biri olan Fábio Luciano'nun, Márcio Nobre'nin, Marco Aurélio'nun, takımdaki diğer Brezilyalıların desteğini gördüm. Pierre, Hollandalı olmasına rağmen daha önce Benfica'da oynadığından güzel Portekizce konuşuyordu. Bu dördü bana hayli yardımcı oldu.

Onlarla farklılık gösteren antrenman sistemi üzerine sohbet ediyordum. Hemen hemen günde bir kez antrenmana çıkıyorduk. Telif etmek için sabahın beşinde kar altında antrenman yaptığım oldu. Brezilya'da teknik direktörler taktik konulara eğilir, bir sonraki maçın stratejisini kurmak ister. Türkiye'de böyle değil. Daum, iyi belirlenmiş dörtlü iki çizgi dizayn ediyor ve bizden birbirimize yakın oynamamızı istiyordu. Hepsi bu.

Kalenin birinin yerinde kaldığı, diğerinin ise ceza sahası çizgisine çekildiği teke tek yapılan antrenmanlar vardı. Antrenman dubası sahayı sınırlıyordu ve o alanın içinde mücadele ediyorduk, çocukken yaptığımız gibi. Nobre'nin, Pierre'in, Fábio Luciano'nun ve kafayla pek çok gol atan Servet Çetin'in boylarını ve fizik güçlerini göz önünde bulunduruyor, çok fazla duran top çalışması yaptırıyordu.”

Alex, ekim sonunda Parreira'yla ilgili düşüncelerinde haklı olduğunu anladi. Başkenti Quito'da Ekvador'a karşı oynanacak maç için adayları açıkladı, ancak onunla temas kurmadı. Milli takımda, Kaká'nın ilk yedeği olarak yer alan Alex'in çağrılmamasının nedeni, teknik direktöre göre, Ekvador'un

başkentinin yüksekliğinin yol açacağı etkiler yüzünden fiziki güce öncelik vermesiydi. Onun yerine Júlio Baptista çağrıldı.

Gerekçe geçerli değildi. Parreira, yine takım yönetimi altındayken yüksek irtifada çok iyi sonuçlar almış futbolculardan birini dışarıda bırakmıştı. Alex, Amerika Kupası'nın ilk elemelerinde, milli takımın Arequipa'da oynadığı üç maçtan ikisinde yer almıştı. Brezilya zaten bir sonraki tura atlamışken sahaya çıktığı grup maçlarının sonuncusunda kadroda yer almayan Alex, Paraguay karşısında alınan mağlubiyeti tribünlerden izlemişti. İlk iki maçta takımın beş golünde onun katkısı vardı.

Alex, "Daha önce de yüksek irtifada defalarca oynadım ve hiç zorluk çekmedim," açıklamasını yaptı. Bir bilgi: Brezilya Quito'da 1-0 kaybetti ve Júlio Baptista maç boyunca yedek kulübesinde oturdu.

Geriye Fenerbahçe için yapabileceklerine odaklanması kalıyordu. Milli takımla arasındaki mesafe giderek açılıyordu.

"Türkiye'de futbol Brezilya'dakinden tamamen farklı biçimde ele alınıyordu. Şampiyonluğu kazanmamıza ve takımın golcüsü olmama rağmen ilk yılmda çok sorgulandım. 31 maçta 30 gol atıp 24 asist yapmama rağmen basın ve kulüpteki bazı kişiler benim defans oyuncularına yeterince pres yapmamamdan şikâyet ediyordu. Ben şimdiye kadar kimseyi marke etmedim ki! Normal olarak alan kapatırım. Hiç sahada koşup durmadım, benim hareketlerim bazı pozisyonlara özeldir. Yine aynı şeyler söyleniyordu -sahte revazua hiç gerek yok, ilk yılmd harika geçti- benimle ilgili iki eleştiri vardı; markaj yapmıyor ve koşmuyordum. Ah tabii başka önemli bir konu da derbilerde iyi oynamıyordum.

Gerçekten, belli başlı rakipler karşısında etkili olamadım. Bunun dışında Şampiyonlar Ligi'nde oynadık ve benim katkım takımla aynı düzeyde oldu, fakat insanlar benim kötü olduğumu düşündü, çünkü teorik olarak ben fark yaratmaya gelmişim. Bununla beraber takımda benim yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Bizim takım kadromuz büyük Avrupa takımlarıyla başa baş mücadele edebilecek durumda değildi.

Sparta Prag, Manchester United ve Lyon grubuna düştük. Çek takımına karşı kendi sahamızda da, deplasmanda da kazanmayı başardık. Diğer maçlarda ise Manchester'a 6-2 kaybettik. Sahamızda 3-0'lık iyi bir galibiyet

aldık. Bu maçta ne iyi ne de kötüydüm. Sorun altı maçın hiçbirinde gol atamamamdı. Benimle ilgili eleştiri, şüphe bu yüzdendi.

Şampiyonlar Ligi'nden beklenmedik bir biçimde elenince UEFA Kupası'nda devam ettik. İstanbul'da Zaragoza bizden kolay bir galibiyet aldı. İspanya'da daha iyi oynadık, ama yine kaybettik. O gün yönetimle takım arasındaki ilişkinin nasıl yürüdüğüne ilk kez şahit oldum. Devre arasında başkan soyunma odasına girdi ve Marco Aurélio'ya çıktı.

Anladım ki yönetim futbola güçlü biçimde müdahildi. Bu takım için iyi mi, kötü mü bilmiyorum. Başkan ateşli bir taraftardı. Brezilya'da soyunma odasında, kollarını kavuşturup teknik direktörün söylediklerini ve yaptıklarını dikkatle izleyen başkan gördüm. Bununla beraber, bir başkan beni soyunma odasında asla uyarmadı. Bu ilk kez o maçta oldu.”

Pierre van Hooijdonk, “Türkiye’de oynamak kolay değil,” ifadesini kullanıyor. “Birçok iyi oyuncu oraya gidiyor ve başarı kazanamıyor. Baskı ve beklenti devasa. Kral gibi geliyorsun, fakat işler yolunda gitmezse yerin dibine batırıyorlar. Duygusal bir halk. Can sıkıcı bir sahne hatırlıyorum. Ben oynamıyordum ama 2-0 kaybetmekte olduğumuz maçta kötü oynuyorduk. Devre arasında başkan soyunma odasına girdi, Alex’e ve Marco Aurélio’ya çıkışmaya başladı. Böyle bir şey daha önce hiç görmedim. Biz onu yukarıda, klimalı odasında görüyorduk. Birden ikisini azarlamaya indi. Onlar kötü değildi, takım kötüydü. Eğer bunun muhatabı ben olsaydım, yemin ederim bir daha kulübün kapısından girmezdim. Kimse bunu hak etmez. Alex belki de rahatsız oldu, fakat omuz silkmeyi tercih etti, görmezden geldi. Başkanın düşüncesini önemsemedi.”

“Gerçek birer gösteri olan derbilere alışkındım: Palmeiras-Corinthians, Cruzeiro-Atlético, Flamengo-Vasco. Türkiye’de böyle değil. Galatasaray karşılaşmalarına maç denemezdi, tam tersine kavgadan başka bir şey değildi. Spordan öte bir şey, savaş. Futbol oyuncusundan çok bir takımın askerleriydik. Futbol Türkiye’de ‘Haydi maça gidiyoruz’ değil. ‘Fenerbahçe’nin Galatasaray’la savaşını görmeye gidiyoruz.’ Duygu yoğunluğu çok fazla, Brezilya’dan hayli farklı.

İlk yıl bunu tam anlayamadım. Beşiktaş’ın sahasındaki bir derbide kötü oynadım. Şok üstüne şoktu. Daha da kötüsü, Frank Ribéry’nin yıldızlaştığı Türkiye Kupası final maçında Galatasaray’a 5-1’lik bir skorla mağlup olduk. En azından lig şampiyonluğunu kazanmıştık. Buna rağmen bütün o eleştiriler yüzünden benim için zor bir yıl oldu.”

1. Alex eve bisikletle girerken

2. Henüz 4 yaşındayken Flamengo formasıyla

3. Alex 7 yaşındayken (ayakta - sağda)

4. Arkadaşlarıyla 8. yaşını kutlarken

5. Yıl 1988 ilk takımı olan ABB takımıyla

6. Curitiba'nın idmanında şans bekleyen genç Alex

7. 1 Mayıs 1991 Curitiba şehrinin dışına (İbaiti) ilk seyahati. Solda ayakta ilk antrenörü: Miro

8. Aralık 1995. Curitiba'yı elit takımlar kategorisine taşıyan tarihi maçta ezeli rakip Atletico Paranaense'ye karşı kayarak müdahale

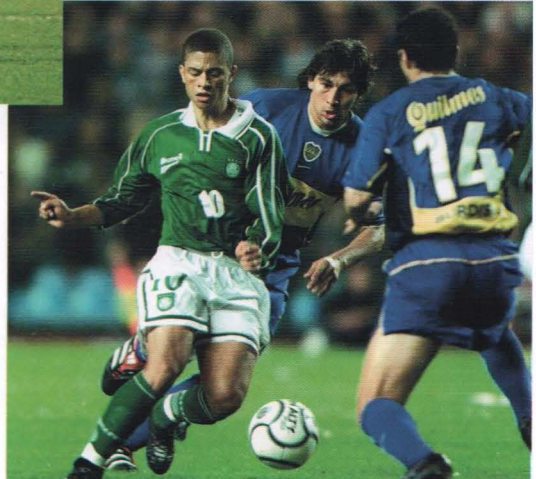

9. Yıl 1997. Alex,
Dünya Kupası hayalinin
gerçekleşmesine engel olan
hocası Scolari'yi dinlerken

10. Güney Amerika şampiyonu
Palmeiras

11. Libertadores finalinde Alex
Kolombiyalı Viveiros'u
çalımlarken

12. Yıl 2001. Libertadores Kupası'nda
La Bombanera'da Boca Juniors'a karşı

13. Basın ve taraftarlar tarafından bugün bile hatırlanan, Rogerio Ceni'nin üzerinden unutulmaz şekilde aşırttığı golden bir kare...

14. 1999 Dünya Kulüpler Kupası'nda Alex, Manchester United'a karşı serbest vuruş kullanırken

15. Flamengo forması giyen Alex, Corinthians'lı Ricardinho karşısında

16. Flamengo'da yaşadığı az sayıdaki neşeli anlarından biri...
Yıl 2000, Alex ve çocukluk idolü Zico birlikteyken

Por conseguinte, os movimentos são revelados, praticamente, através de minucioso estudo constitutivo dos traços.

Diante de tudo o que acaba de ser exposto, pode-se agora compreender porque cada escrita é personalizada e individualizada em um contexto, bem como porque e como se pode determinar com segurança a autenticidade ou falsidade de um grafismo.

Isto posto, passou então o infra-assinado a proceder a vários e sucessivos cotejos gráficos entre a assinatura que representa o objeto da investigação pericial, e os padrões gráficos fornecidos pelo Sr. Alexandre de Souza, com auxílio de instrumental ótico de forte e fraco aumentos, ocasião em que chegou à seguinte:

CONCLUSÃO:

"A ASSINATURA QUE APARECE REPRODUZIDA FOTOSTATICAMENTE NA CONDIÇÃO DE SUBSCRITOR NO DOCUMENTO DESCRITO NO TÓPICO "PEÇA DE EXAME" RETRO, É UM PRODUTO DE IMITAÇÃO LIVRE DAS FIGURAÇÕES GRÁFICAS LEGITIMAMENTE ADOTADAS PELO SR. ALEXSANDRO DE SOUZA, E COMO TAL, NÃO PROCEDE DO PUNHO DA PESSOA RETRO NOMINADA, FACE OS PADRÕES GRÁFICOS FORNECIDOS PARA CONFRONTO"

Assim sendo, passa o Perito a dar conta das razões que o levaram a concluir da maneira acima expressa como segue:

Procedendo à acurada análise comparativa entre o espécime questionado e os padrões, constatou-se a par de uma aparente similitude quanto ao aspecto formal, a existência de divergências de ordem

Parma, 01 de julho de 2001.

Parma A.C. SpA ("Parma")
Ennio Ennio Tardelli
Parma
Italia

Ref.: Minha transferência para o Parma

Caros Senhores,

Fica acertado no "Instrumento Particular de Cessão e Transferência de Ativo Liberatório" ("passo") de Atleta Profissional celebrado entre Parma e Sociedade Esportiva Palmeiras ("Palmeiras") em 30.6.2000 que o percentual de 15% sobre o preço de aquisição do meu ativo liberatório ("passo") seria pago pelo Parma.

Ocorre que combinado com V.Sas. que referido percentual seria acrescido ao valor da minha remuneração e pago juntamente com ela.

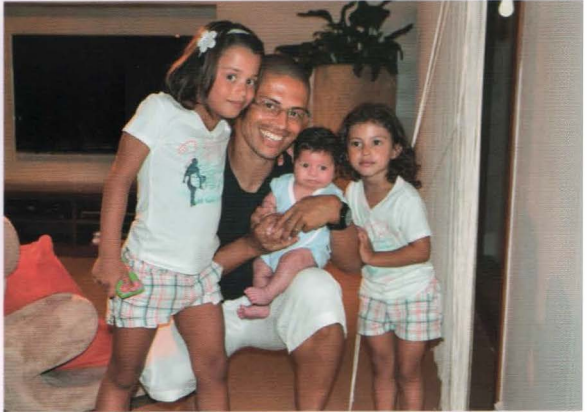
Parma, tendo ciência que o valor da minha remuneração, constante do contrato de trabalho entre nós celebrado nesta data, inclui o percentual de 15% sobre o preço de aquisição do meu ativo liberatório ("passo"), e com o acordo plenamente.

Respeitosamente,

Alexandro de Souza

Fotoreprodução colorida do documento que representa o objeto da investigação pericial.

17. Parma tarafından Alex adına atılmış sahte imzalı belgeler
18. Alex, eşi Daiane ve arkadaşlarıyla birlikte
19. Alex, eşinin doğum günü partisinde
20. Alex, kucağında küçük oğlu Felipe'yle kızları Maria Eduarda ve Antonia'nın arasında gülümsüyor

21. 2003 yılı sezonun en iyi oyuncusu ödülü, Altın Top ile birlikte...

22. Cruzeiro taraftarları tarafından son dönemin en iyi oyuncusu olarak gösterilen kaptan Alex

23. Cruzeiro'da alınan şampiyonluk kutlamalarında Dirceu Lopes ile bir kare

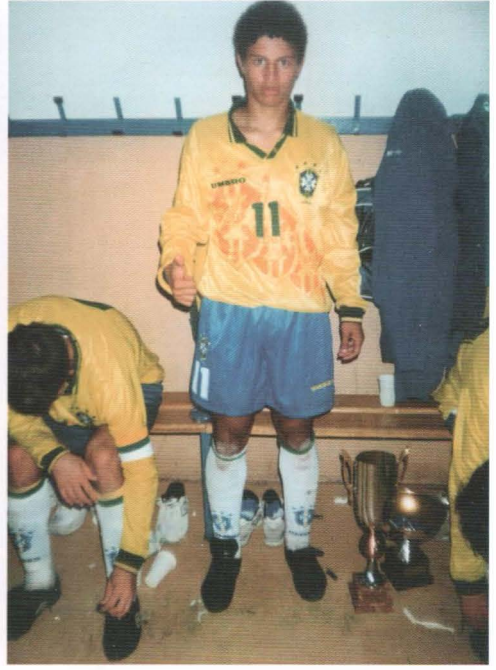
24. Mineirao'nun ünlüler kaldırımına ayak basarken

25. Alex ülkede alınabilecek üç önemli kupayı da kazanan ilk takım olan Cruzeiro'da iken

26. Alex'in Brezilya Milli Takım serüveni erken başladı

27. Yıl 1996 Fransa'yı mağlup ederek kazanılan Toulon Turnuvası'nın hemen sonrasında, soyunma odasında

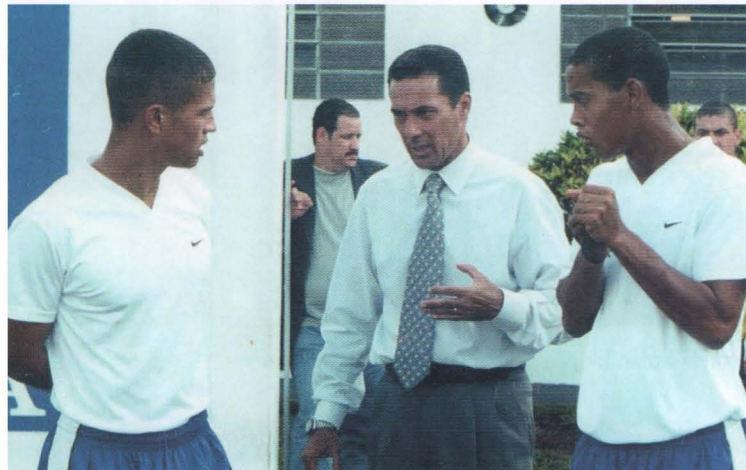

28. Brezilya Milli Takımıyla atılan ilk gol (Letonya'ya karşı), ilk sevinç...

29. 1999 Amerika Kupası şampiyonu
Brezilya Milli Takımı

30. Şubat 2000... Olimpiyatlar öncesi
Cambiasso'lu Arjantin ile yapılan maçta
Alex mükemmel bir gol attı

31. 2000 Olimpiyatları öncesi
Alex ve Ronaldinho
Luxemburgo'nun
direktiflerini dinlerken

32. 2004 Amerika Kupasını
Milli Takım'la kaldıran
kaptan Alex

33. Rivaldo ve Alex,
Milli Takımdan
hocaları Pereira'nın
direktiflerini dinlerken.
Pereira, 2006 Dünya
Kupası'nda Alex'i
düşünmediğini
önceden dürüstçe
açıkladı

34. Ezeli rakibi Galatasaray'ın stadındaki ilk derbide galibiyet golü sonrası

35. Fenerbahçe'nin 2007-2008 sezonu Şampiyonlar Ligi'nde çeyrek finale kalan kadrosu

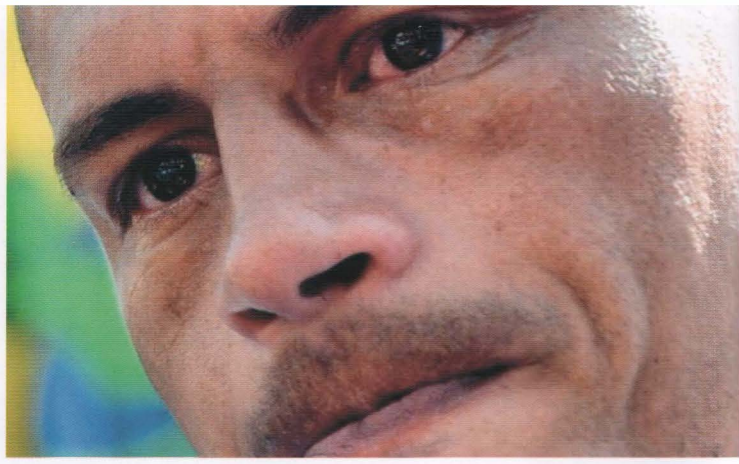
36. Daiane, Kuzeni Pedro, yardımcısı Luisinho ve onun eşi Paola ile Sevilla'da sevinç. Alex Şampiyonlar Ligi'nde Avrupalıları şaşırttı

37. Fenerbahçe Şükrü Saraçoğlu Stadı'nda Alex'e için açılan bir pankart

38. Başkent Ankara'da dönemin Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan, Alex ve Aziz Yıldırım'dan adına hazırlanmış Fenerbahçe formasını alırken
39. Alex'in çocukları, Fenerbahçe'nin Kadıköy'deki galibiyetlerini saha içinde kutlamayı seviyorlardı
- 40-41. Alex'in Fenerbahçe'deki gol sevinçleri

42. Alex 35. doğum gününden bir gün sonra gerçekleşen heykel açılışında duygularına hakim olamayıp ağlarken

43. İstanbul'da havaalanında Alex ve ailesinin duygusal anları

44. Zamanın devlet başkanı Dilma Rouseff ve SağDuyu Takımı toplantısından

45. Kendisi için yapılan bir Samba müziğini evinde dinlerken

46. Kariyerinin 1000. karşılaşmasını Couto Pereira'da eşi Daianne ile kutlarken

47. Bahia'ya karşı oynadığı jubile maçında takım arkadaşları tarafından omuzlara alınırken

8. Türkiye'den ayrıldıktan sonra İstanbul'a ilk geri gelişinde Alex ailesiyle birlikte, stadın yakınlarındaki heykelini ziyaret ederken

9. Profesyonel futbol kariyerini sonlandırdığı maçtan sonra oğlu Felipe ile saha ortasında sohbet ederken

“Başta, ilk üç ayda bazı zorluklar yaşadı,” diye doğruluyor Márcio Nobre. “Ona sert giriyorlardı. İnsanlar sanıyordu ki birinin arkasından koşup yatarak müdahale edecek, kaldı ki, bu hiç onun stili değildi. Sürekli sabırlı olun diyardım; mesele onu topla buluşturmak, o sonuçlandıracaktır. Daum, klasik 10 numaranın ki yerine, hücum oyuncusunun arkasında Alex’e ideal pozisyonu bulduğunda sahaya daha sakin ıktı. Ma boyu en az dört fırsat doğacağını biliyordu. Etkileyici toplar atmaya devam ediyordu.”

Önder Özen, “Takımın oynadığı tarza yeterince uyum sağlayamadı ve başlangıçta iyi değildi,” diyor. “Karşısında iki hücum oyuncusuyla oynamak istiyordu, teknik direktörden ısrarla bunu istiyordu. Fakat Daum Türkiye’de ilk kez uygulanan 4-4-1-1 gibi farklı bir sistem kurmayı tercih etti. Yani bu sistem, santrforun arkasında, hücum oyuncusu gibi hareket eden Alex için oluşturuldu. O başta direndi, sonra açıldı.”

13 Mart 2005’te, ligin 24. haftasında Gençlerbirliği karşısında alınan 3-2’lik galibiyette Alex üç gol attı. Galibiyet, ikinci yarının 43. dakikasında ceza sahası dışından attığı enfes şutla geldi.

Önder Özen, “O maçı Alex tek başına kazandı,” diyor. “Rakip karşımıza çıktı ve berabereydik. Son dakikalarda topu Alex’e verdiler, topu ayağına alışını görünce, bu adam Maradona diye düşündüm. Maradona’nın ruhu onda tekrar canlandı, olamaz! Verka yaptı, aldı ve şut çekti. Galibiyet go-lüydü. O anda bir kez daha beni fethetti.”

Bir ay sonra Alex derbideki ilk golünü kaydetti. Bir değil iki. İlki penaltıdan, ikincisi kafayla. Buna rağmen Fenerbahçe kendi evinde Beşiktaş’a 4-3 kaybettı.

“Tereddüdüm devam ediyordu, bu takımda kendime yer edinmeyi başarmam mümkün olacak mı? Kontrat üç yıllıktı ve işin mantığına göre beni satmak için almamışlardı. Bana Avrupa düzeyinde mücadele edecek bir takım kurulacağını söylediler, ancak geldiğimde böyle olmadığını anladım. Sanki Galatasaray karşısında kazanmak, bütün hedeflerden daha önemli gibiydi.”

Kulübün odaklandığı konu, ülkenin en önemli spor organizasyonu olan Türkiye şampiyonluğunu ya da resmi adıyla Süper Lig’i ikinci kez kazanmaktı. Lig 1957’den beri oynanıyordu. Fenerbahçe arka arkaya iki şampiyonluğu son olarak 1973-1974 ve 1974-1975 sezonlarında kazanmıştı. İkinci kez şampiyon olması durumunda kulüp hem en çok şampiyon olma

rekorunu elde edecek, hem de 100. kuruluş yıl dönümünü kutlayan Galatasaray'ın keyfini kaçıracaktı.

“Sezonu bana yalan söyledikleri duygusuyla bitirdim. Gerçekten de öyleydi, ama futbol atmosferi güzeldi, fantastikti. Biz mücadeleye gönülden katılıyorduk, stat doluyordu. Şampiyonluk kutlamaları çok güzeldi. Çünkü tam da Galatasaray'ın 100. kuruluş yıl dönümünde şampiyon olmuştuk.

Birçok yerde kupa kazandım ve şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki İstanbul'daki kutlama gibisi hiçbir yerde yoktur. İnsanlar sokakları doldurur, altı yedi saat boyunca otobüsümüzün arkasında 15 kilometrelik bir yolu yürür. Gerçek bir şenlik, fantastik bir olaydır.

O yıl üstelik 12 gün önce Galatasaray'a Türkiye Kupası'nı kaybetmiştik, ama Şükrü Saraçoğlu'nda rövanşı alma şansımız vardı.”

1996'dan beri Fenerbahçe lig şampiyonluğu sayısında rakibinin önüne geçemiyordu. 22 Mayıs 2005 tarihinde, lig bitiminden bir önceki hafta karşı karşıya gelene kadar. Her iki takımın da 15 lig zaferi vardı. Hava gergindi, halkın güvenliğini sağlamak için 3.500'den fazla polis görevlendirilmişti.

“Márcio Nobre'nin kafa golüyle 1-0 kazandık. Kulüp Türkiye liginde arka arkaya ikinci kez şampiyon oldu ve ben, ilk yılımda bu şampiyonluğu yaşadım.”

24 golle gol krallığında ikincilik. Yeni gelmiş bir orta saha oyuncusu için hiç de kötü bir sonuç değil.

“İkinci yılımda takım dağınıktı. Pratik olarak kadro aynıydı, ama kariyerini Hollanda'da sonlandırmak üzere ayrılan Pierre'i kaybetmişti. Seyrine doyulmaz kalitesiyle Fransız hücum oyuncusu Anelka Türkiye'den bıkmıştı ve bir an önce gitmek istiyordu. Orta sahaya ikinci oyuncu olarak gelen Ganalı Appiah'ı hesaba katsak bile, takım olarak bir yıl önceki kadro daha bütünlüklüydü.

Daum yine takımın başındaydı, bana kalırsa bir önceki yıldan daha kötüydü. 50 maçta 24 gol attım, buna rağmen takımla beraber başarısız oldum. Bir felaket yaşadık. Denizlispor'la biri Türkiye Kupası'nda, diğeri de ligde iki kez karşılaşmış ve 6-2, 4-0 gibi kolay galibiyetler almıştık. Şampiyon olmak için Denizlispor karşısında sıradan bir galibiyet almamız yeterliydi. Şampiyonluğu Galatasaray'a tepsi içinde hediye ederek berabere kaldık.

Çılgına dönen taraftarımızdan ilk kez korktum. Kulübün şiddetle istediği üçüncü şampiyonluk için bulunmaz fırsattı. Atatürk Havaalanı'na indiğimizde bizi protesto etmek için büyük bir kalabalık toplanmıştı. Başlıca hedeflerden biri bendim. Söylediklerini anlamıyor, ama nefreti görebiliyordum. Bazı oyuncular kulak tıkacı takmışlardı. Asıl takımın otobüsü yerine genç takımın otobüsüne binerek kaçtım. O otobüsle antrenman sahasına gittim. Eve yakın olduğundan başıma bir şey gelmedi.

Taraftarlar çocukların otobüsüne doluştu. Saklandığım için beni bulamadılar. O an, kutlamalardaki sevincin, hayal kırıklığı anında aynı şiddetle öfkeye dönüştüğünü anladım. Aşk ve nefreti ince bir çizginin ayırdığına hep inandım. O gün yaşanan buydu.”

“14 Mayıs 2005'te Denizli'de oynanan maç Türk futbolunda kara bir lekedir,” diyerek hayıflanıyor direktör Volkan Ballı. “Maça birkaç kez ara verildi. 16 dakika uzatma vardı.”

“Şampiyonayı sürekli önde götürdük, fakat peşimizde rakipler vardı,” sözleriyle hatırlıyor Fábio Luciano. “Sondan bir önceki maçta Kayseri Erciyesspor'u sahamızda gol yağmuruna tuttuk ve yönetim şampiyonluk kutlamalarını öne alma kararı verdi. Bu yapılmaz. Lig henüz bitmemişti, kutlama isteyen yoktu, buna rağmen taraftarla kutlamak zorunda kaldık. Futbol futboldur. Belki de tanrıların gazabıydı.”

“Bizim takım Galatasaray'dan daha iyiydi,” diyor Márcio Nobre, “Fakat şampiyonluğu onlara verdik. Fikriniz olsun diye söylüyorum, onları Şükrü Saraçoğlu'nda Appiah, Fábio Luciano, Alex ve Anelka'nın golleriyle 4-0 yendik.”

Bu büyük derbideki gol yağmurundan başka, Alex sezonda başka güzel anlar da yaşadı. 27 Ağustos'ta 5-2'lik Samsunspor galibiyetinde, yarı röveşata, yarı vole inanılmaz bir gol attı.

“Türklere göre fantastik bir goldü. Ülkede hâlâ konuşulan çok güzel bir gol.”

Fenerbahçe'nin resmi fotoğrafçısı Tolga Ovalı'nın lensleri, o kutsal anı yakaladı, Alex'in sürekli gol gözlemesi nedeniyle, sempatik bir ifade olarak, “kurbağacak” anlamına gelen “sapinho” adını verdiği Ovalı, yıldızın en estetik hareketlerinden birinin muhteşem görüntülerini yakaladı.

“Şampiyonlar Ligi çekilişinde Milan, PSV Eindhoven ve Schalke'nin bulunduğu gruba düştük. Önemli Avrupa takımlarına karşı iyi oynamadığım

önyargısını kırdım. Eylülde Milan’a, İtalya’da, tüm dünyadaki kulüpler arasındaki bu en önemli turnuvada ilk golümü attım. Ve PSV’ye de iki gol.”

Alex, sürdürdüğü hayatla Türkiye’nin sultanına dönüşmeye başlamıştı.

“İstanbul’u ilk ziyaretimde,” diye hatırlıyor Entertrainment Sports Management şirketinin genel müdürü Luis Fernando, “henüz Brezilya’ya direkt uçak yoktu. Alex benden nuar* getirmemi istedi. Beş kilo aldım, vakumladım ve bavula koydum. Fransız polisi beni alıkoydu. Beni bir salona götürüp ne taşıdığımı sordular. Can sıkıcıydı. Beni bıraktılar ama bavulları alıkoydular. Berbat bir halde İstanbul’a vardım. Uçaktan inerken uçağın kapısında kim vardı dersiniz? Alex. ‘Buraya nasıl gelebildin?’ diye sordum. ‘Burada benim borum öter’ diyerek gülümsedi. Bir polis pasaportumu aldı, giriş damgasını vurdu ve gümrükten geçmeden çıkmamıza izin verdi. Alex valizlerimi sorunca Paris’te alıkoyduklarını söyledim. Birine telefon etti ve beş saat sonra valizlerim eksiksiz olarak kaldığım otele geldi.”

“Alex artık referans bir isimdi ve oldukça etkiliydi,” sözleriyle destekliyor durumu Edison Mauad. “İlk defa Türkiye’ye gittiğimde 25 kilo et götürdüm, ki yasak, fakat bizi Alex karşıladı, kontrolden bile geçmedik.”

“Bu benim de başımdan geçti, başka bir gelişimde,” diye ekliyor Flávia Mauad. “20 kilo et götürdüm. Valiz kontrol cihazından geçtiği sırada Alex’in kayınvalidesi olduğumu belirttim, delikanlı hiçbir şey görmemiş gibi davrandı ve beni bıraktı.”

Ali Tunçsoy, Alex’in ülkede neden bu kadar saygı gördüğünün nedenlerinden birini söylüyor:

“O özellikle son dakikalarda çok sayıda gol attı. Bir gün bana ‘Son düdükten önce asla vazgeçmem’ demişti, hiç unutmuyorum. Alex sonuna kadar mücadele ediyordu. Sahada olduğu sürece her şeyin değişebileceği izlenimini veriyordu.”

Türkiye Kupası’nda, Galatasaray karşısında heyecan verici bir şekilde oyunu çevirdi. Geriden gelip beraberliği aradıkları sırada, son dakikada Alex köşe gönderine yakın bir yerden faul atışı kullandı, kaleci kıpırdayamadı bile.

Arkadaşının adımlarını uzaktan izleyen Pierre van Hooijdonk’a göre, büyük hamleler büyük oyuncular tarafından yapılır.

* Dana budundaki kemiksiz ve sinirsiz olan en büyük kaba et.

“Her on kritik maçtan dokuzunda Alex sonuca götürüyordu.”

Arkadaşlarına hediye verdiği de oluyordu:

“Annem ve babam sürekli beni görmeye geliyordu,” diyerek bu gerçeğin altını çiziyor Fábio Luciano, “Alex’e gol atmam lazım diyordum. Faul atışlarında topu falanca yere göndereceğim diyordu. Ben pozisyon alıyordum ve geriye sadece denemek kalıyordu. Bizimkiler beni dört beş kez ziyaret etti ve hepsi duran olan toptan beş gol attım. Alex sanki topu eliyle atıyordu.”

Yeteneğinin dışında Alex’in karizması ve kişiliği de insanları etkilemişti.

“İstanbul’a Socha’yla gittim ve Fenerbahçe’nin bir maçında neredeyse kalp krizi geçiriyordum,” diye itiraf ediyor AABB’de Alex’in teknik direktörlüğünü yapan Caçapava. “İlk yarının sonunda Alex bir gol attı, oyun tekrar başlamadı. Yedek kulübesinin hemen üstünde özel bir yer ayarlamıştı bize. Devre arasında tünele doğru yürürken Socha’yı nişan alıp formasını fırlattı ve hedefini tutturdu. Bazı Türkler o kadar istekliyd ki hediyeyi bizden kapmaya çalıştılar. Tüyleri diken diken eden bir olaydı. Bu anıyı ömrümüz boyunca unutmayacağız.”

“Televizyon bile röportaj yaptı. Türkler kim olduğumu merak ediyordu.”

Türklerin büyük çoğunluğu tıpkı Alex gibi giyiniyordu.

“Stadyumun her köşesine Alex vardı,” diyor Acaz Fellegger. “Nereye baksak sırtında Alex yazan 20 numaralı formayı giymiş taraftarlar görüyorduk.”

Salon futbolu döneminden eski takım arkadaşı Vinicius Xavier, Şükrü Saraçoğlu’nun özel bir yerinde bile arkadaşının fotoğrafıyla karşılaştı:

“Erkekler tuvaletinin kabininde onun fotoğrafı asılıydı. Hatta Daiane’a şöyle bir şaka yaptım, ‘Çişimi yapmaya gittim Alex bana bakıyordu.’ ‘Evet, aynısı benim başıma da geldi’ dedi. ‘Fark şu ki’ dedim, ‘sen onun karısısın, alışkınsın.’”

Hooijdonk’a göre Alex’in değerleri halkın değerlerine uygun düşüyordu.

“Türkiye’de herkes onu seviyor. Teknik nitelikleri dışında, ülkeyle özdeşleşti. O, ailesi ve Türk ulusu arasında bir sinerji oluştu.”

Alex örnek bir eş, her büyükannenin sahip olmak isteyeceği bir torun, herhangi bir annenin sahip olmaya can atacağı bir çocuktur. Ve çocuk hekimi Murat Kandemir’e göre, örnek bir babadan daha fazlasıydı.

“Yaklaşık iki yaşındayken Maria bronşit oldu ve hastaneye yatırılması gerekti. Alex için zordu, fakat antrenmanın ardından onu hastanede ziya-

ret etme rutinini hiç aksatmadı. Oynadığında, maçtan sonra onu görmeye geliyordu.”

Sezon içinde Alex, Vanderlei Luxemburgo’nun güçlü Real Madrid’in teknik direktörlüğüne geldiğini öğrendi. Transfer kapıda mıydı?

“En önemli sorun pasaporttu. Real, Avrupa Birliği dışından gelen oyuncu kotasını çoktan doldurmuştu ve Madridli direktörün bana çok güvenmesi gerekiyordu. Ayrıca ek bir sorun vardı. Kulübün direktörü, Parma döneminde de görev yapan Arrigo Sacchi’ydi.”

“Alex’i Real Madrid’e götürebilseydim, Tanrım, o Zidane, Ronaldo, Beckham, Figo’yla oynayacaktı... Aman Tanrım!” diyerek iç geçiriyor Luxa.

Luxemburgo’nun yardımcısı Luiz Mário Lombardi, Vanderlei’nin kulüpte tek başına karar alma yetkisinin olmayışının altını çiziyor.

“Kontratı iyi düzenlenmemişti. Juan Figer, oyuncularla ilgili pazarlığı biliyordu, fakat daha önce bir teknik direktör transferi yapmamıştı. Real Madrid’de Luxemburgo’nun yetkileri sınırlıydı. Alex, götürmeye niyetlendiği futbolculardan biriydi, ama yapamadı.”

Alex, Brezilya milli takımıyla son maçlarını 2005’te oynadı. 9 Şubat günü Hong Kong’u 7-1 yendikleri maçta milli forma için son golünü attı. İkinci yarının 15. dakikasında girdi ve bir penaltıyla gol yağmurunun yedincisini kaydetti.

O ana kadar Brezilya’nın eleme maçlarının 12’sinden 9’unda yer alan yıldız futbolcu, mayıs sonunda bir kas ezilmesi geçirdi; Almanya’daki Konfederasyon Kupası’nda mücadele edecek ve ardından da kazanacak olan kadrodan ayrılmak zorunda kaldı.

“Belki izleyicilerin hafızasında 2004 yılında Mineirão’da Arjantin’i 3-1 yendiğimiz maçta, çalılıyarak ceza sahasına girerken penaltıya maruz kalan Ronaldo’ya, Sorin’in üzerinden attığım o pas kalmıştır. Oysa 2006 kupa elemelerinin son iki maçında oynadığımı çok az kişi anımsar.”

Onu çağırmasına rağmen Parreira hâlâ istikrarsız ve dağınık olduğu fikrindeydi. Alex’in suyu 2004’te Maceió’da ısınmaya başlamıştı.

“Venezuela’ya karşı 5-2 kazandık, diye anımsıyor teknik adam. “Fakat bir sonraki maçta Kaká oynayamayacaktı. Onun yerine Alex’i koyma konusunda tereddüt ettim. Maç 0-0 bitti ve hareketlilik açısından beklediğimi

veremedi. İlk on birde oynattım, maç boyu sahada kaldı. Kolombiya karakteristik oyunundan uzaklaşarak geri çekildi, ancak Alex gerekeni yapmadı.”

“Carlos Alberto Parreira’yı severim, çünkü her zaman bana karşı dürüst oldu. Bana hiç yalan söylemedi. İlk andan itibaren, seni severim Alex, iyi bir oyuncusun, ama senin karşında falanca filanca var dedi. Arenadaki rakiple- rim aslanları tek tek öldürmem, onun ilk tercihlerinden iyi olduğumu ona kanıtlamam gerekiyordu. Bu anlamda umudum giderek azalıyordu. Alman- ya’daki kupa finallerinde oynama şansımın çok az olduğunu biliyordum. Uygulamaya çalıştığı sistemde beni düşünmüyordu, oraya uymayacağımı görüyordu.”

Ricardinho’yla ise tam tersi oldu.

“Onun Felipão’yla hiçbir bağı olmamıştı, fakat 2006’da Parreira’nın gü- vendiği adamlardan biriydi. İkinci kupasına da katıldı. Bana gelince, ben yine fazla geldim. Bu kez fazla beklentim de yoktu.”

Alex’in Brezilya için çıktığı son maç 12 Kasım 2005 tarihindeydi; Vene- zuela’yla oynanan maçta Ronaldinho, Gaúcho’nın yerine girmişti. Sonuç, sarı formayla 49 maçta 12 goldü. Dünya Kupası maçlarında hiç mücadele etmemişler arasında, milli takım formasını en çok giyen oyuncu oldu.

Parreira,” En azından bir kupada mücadele etmiş olmalıydı,” diye ha- yıflanıyor. “Bir keresindeteknik direktör bendim, tıpkı 2002’deki Luiz Fe- lipe Scolari gibi onu takıma almadım. Futbol dünyasında Alex gibi oyunu okuyan çok azdır. Hızlı ve doğru karar alma yeteneğinin bir benzerini hiç görmedim. Onda uluslararası düzeyde boy göstermesine engel olan bir şey vardı. Çok iyi bir oyuncuydu, ama Dirceu Lopes ve Adenir da Guia gibi milli takımda kendini kanıtlayamadı. Onu 2006 Dünya Kupası’na götüre- bilirdim, ama onda bir şey eksikti. Başarısızlık riski önceliklidir, değişimler yoğundur. Buna ortak olmayan futbolcu bedelini öder. Romário tipi, sonuç alan çok farklı birine ihtiyacınız var. Kalıcı bir şekilde orta sahada oynamaya uygun değildi.”

“O iki kupada da oynamış olmam gerektiğini düşünmekten hasta ola- cağım. Kalite söz konusuysa, çağrılanlardan bir eksikim yoktu. Parreira’nın ortaya koyduğu çalışmayı görünce, onun kurmaya çalıştığı şeyin benim özelliklerimle uyumlu olmadığını anladım. Bunu görmek için kurduğu ta- kımları analiz etmek yeter. 1994 takımında Raí, göbekte oynayan bir orta sahaydı, fakat yerini sağda oynayan Mazinho’ya ve solda oynayan Zinho’ya

bıraktı. 2006 hazırlıklarının başında Rivaldo, Ronaldinho, Kaká ya da benim gibi bir bağlantı futbolcusuyla oynamamayı denedi, sonuçta karardan vazgeçti; iki forvet, sağda Kaká, solda Ronaldinho.

Parreira'yı eleştirmiyorum, fakat bu kurgunun içine gerçekten de ben oturmuyordum. Benim beklentim, hazırlıkların başında kurduğu üç kesici adam, ortada bir bağlantı ve iki hücum şemasına geri dönmesiydi.”

Alex'e göre onun özelliklerini taşıyan futbolcular giderek takım kurgularının dışında kalıyordu.

“Alt kategorideki takımlardan itibaren teknik adamlar, takımı oynatmaktan çok savunmayı dert ediniyor. Onların işleviyle ilgileniyorlar. Benim gibi karar verme yetisine sahip ve markaja yardımcı olma konusunda eksikliği olan futbolcuların tekrar sahada var olması gerekli. Bizim futbolumuzun özü, her zaman buydu. Bugün ne yazık ki tam tersi oluyor. Brezilyalının her şeyde Avrupa'yı taklit etme çabası ne berbat bir eğilimdir.”

ALTIN YILLAR

FENERBAHÇE 2006-2008

İstanbul'a uyum sağlayan Alex, Türk futbolunda kendini ispatlamak istiyordu.

"2005-2006 sezonunda şampiyonluğu son haftada kaçırmamız soruna dönüştü. Günler önce Türkiye Kupası'nı Beşiktaş'a kaptırmıştık. Kulübe üç şampiyonluk kazandıran ilk teknik direktör olarak tarihe geçmesine ramak kalan Daum, bunun üzerine istifa etti. Ve ben Galatasaray'a ilk gollerimi atmama rağmen hâlâ sorgulanıyordum.

Derbilerde etkili olamadığımdan ve Türkiye'ye tam da bu nedenle geldiğimden söz ediliyordu. Seyircinin beni sevdiğini biliyordum. Fakat sırtımda böyle bir yük taşıyordum. Üstelik o final maçındaki felaketten sonra daha da fazla. Bu yükü paylaşmak için Márcio Nobre'nin arkadaşlığına yaslandım. Ancak Denizli'deki o bitirici maçtan birkaç gün sonra, Mayıs 2006'da tatilden yararlanıp Brezilya'ya gittim, Nobre İstanbul'da kaldı, aslında Beşiktaş'la anlaşmak için. Ona yeterince değer verilmediğini düşünüyordu, çünkü kulübün önceliği teknik direktör sorunuydu. Teknik direktör kim olacaksa, onunla ilgili kararı da o verecekti. Durumdan rahatsız oldu, rakibe transfer olmaya karar verdi ve Mert Nobre adını alarak Türk vatandaşlığına geçti.

Can sıkıntısıyla yola çıktım, çünkü Cruzeiro'da onunla birlikte oynamıştım, iyi arkadaştık, eşlerimiz de; üstelik bize çok gol kazandıran önemli bir hücum oyuncusuydu. Brezilya'ya gelir gelmez en azından iyi bir haber aldım. Gelecek iki yıl için teknik direktörlüğümüzü yapacak kişinin Zico'dan başkası olmayacağını öğrendim.

Kulübün niyeti Parreira'yla yeniden sözleşme yapmaktı. Brezilya Milli Takımı'nın antrenörünü istiyorlardı, çünkü 2006-2007 özel bir lig olacaktı; Fenerbahçe'nin 100. yılıydı. 1995-1996 liginin şampiyonu Parreira teklifi kabul etmedi. Ancak son kupada Japonya'yı çalıştıran Zico'yu önerdi.”

Zico, “Sezon hazırlıklarının yapılacağı Hollanda'ya geldim,” diye anlatıyor. “Sözleşmem şampiyonluğu şart koşuyordu, aksi halde geçerliliğini yitirecekti. Bu şartı koydular çünkü kulübün 100. yılıydı ve benimle sözleşme yapmalarının tek amacı ligi kazanmaktı.”

“Tanrım Zico!” diye bağırdım. “Ne eğlence diye düşündüm. Söz konusu olan Zico'ydu. Zico mu, Platini mi? Zico. Zico mu, Zidane mı? Zico. Zico mu, Maradona mı? Zico. Zico mu, Messi mi? Zico. Üstüne tanımam. Benim için ötesi yok. Zico Zico'dur, nokta.

Onu tek bir kez, Flamengo'dan şimşek hızıyla geçtiğim dönemde Gávea'da görmüştüm. Oğlu Thiago'yla geldi. Yanına gittim ve kutladım, fakat bir dakikalık bir görüşmeydi.”

“Alex, diğer oyunculara Zico'yla kulübün mantalitesinin değişeceğini, takımın iyiye gideceğini, ortamın daha da güzel olacağını söylüyordu. Teknik direktör olarak Zico'yu tanıımıyordu bile, fakat hem kendisi, hem de takım için her şeyin daha kolay olacağı kanısındaydı. Alex mutluydu, bulutlarda geziyordu. İlk antrenmanda onu görünce konuşamadı bile. Dili tutuldu, eli ayağına dolaştı. Zico'nun çalıştırdığı bir takımda oynamamıştı. Efsane olarak gördüğü kişinin karşısında oluşunu bir türlü aklı almıyordu. Bunun onun için iyi olduğunu düşündüm; gözleri parlıyordu. Türk futbolcular, ondaki bu heyecana kesinlikle bir anlam veremiyorlardı.”

“Türkler Zico'nun yaptıklarını biliyor, ama bir Brezilyalı için neyi temsil ettiğini bilmiyorlardı. Ben, bizim teknik direktörümüz olduğu fikrine neredeyse altı ay alışamadım. Zico'yu Flamengo'nun 10 numaralı formasıyla seyrettim, milli formanın 10 numarasıyla; bizzat bir kült, bir idoldü. Zico'yu tanıyanlar bilir, çok neşeli ve şakacıdır, herkesle şakalaşır. Böyle olunca iş zorlaşıyordu. Onu bizim takımın yeni teknik direktörü olarak görmekte zorlanıyordum.”

“Bana sürekli onun idolü olduğumu söylerdi,” diye hatırlıyor Zico. “Benim korkum da buydu; benimle çalışanların beni iyi bir teknik adamdan çok eskilerden büyük bir futbolcu olarak görmesi. Üstesinden gelmem ge-

reken asıl mesele de buydu. Beni, futbolcu Zico olarak görmelerinden çok bilgimle değerlendirmelerini istiyordum.”

“Takımı daha iyiye götüreceğini düşündüğüm bazı önerilerim vardı, fakat heyecanım engel oluyor, karşımdaki Zico olunca tek laf etmeyi başaramıyordum. Bunu ancak yılbaşı yemeğinde yenebildim. Bizim eve geldi; onu bizimle içerken, Maria Eduardo kucagında otururken görünce büyü yok oldu. Onun da tıpkı bizim gibi etten kemikten bir insan olduğunu anladım.

Zico’nun teknik direktör olarak, stratejik bir tutumu yoktu. Taktik açısından iyi miydi diye sorulsa, iyi değildi derim, fakat çok kötü de değildi. O buna hiç önem vermiyordu. Oyuncuyla ilgili kaygısı teknik planda değildi. Basitlik ve hareket talep ediyordu. Teknik anlamda iyi olmalı, pas hatalarını minimuma indirmeliydik; birbirinize yakın durun, sahanın her tarafında küçük üçgenler oluşturun talimatı veriyordu.

Zico’nun bir diğer özelliği, oyuncunun kadrodaki gerçek pozisyonunu söylemekten hoşlanmasıydı. Bu önemli, çünkü yalan söyleyen bir sürü teknik direktör var. Pazar günü seni oynatacağım der ve seni takıma almaz. Zico şeffaftı. Basının ya da yönetimin baskısını dikkate almazdı.”

“Zico’nun kişiliği, Alex’inkiyle uyuydu. Zico’yla zaman geçirdikçe insan onu daha çok seviyor, bu kadar çok insanın onu neden sevdiğini anlıyor. Çok karizmatik, etkileyici biri. Kazansın ya da kaybetsin insanları tebrik etmeyi unutmazdı. Samimiydi, herkesin gönlünü kazandı. Brezilyalı teknik direktörlere karşı önyargılı olan Türkler bile onu takdir etti.”

“Semih Şentürk’ü oynatan sadece Zico oldu. Biz Brezilyalılar, teknik anlamda kadrodaki en iyi Türk hücum oyuncusunun Semih olduğu kanısındaydık. Örneğin Brezilya futbolu oynama kapasitesindeki tek kişiydi. Buna karşın Fenerbahçe’de beraber oynadığımız yıllarda, sadece Zico döneminde bütün sezon boyunca takımda yer aldı. O zamana kadar Semih bir tür tılsımdı; ikinci yarıda giriyor ve iyi işler yapıyordu. Bu Zico’yla sona erdi.”

Kulüpteki atmosfer harikaydı.

“Zico’yla serbest vuruş antrenmanı yapabilmek paha biçilmez bir şeydi. Kramponu giyer, topa vurur, bir sürü gol atardı. Çatala göndereceğim der ve dediğini yapardı.”

“Kalecimiz Volkan Demirel, ‘Sen de serbest vuruş atabilir misin’ diye sordu,” diyor gülümseyerek Zico. “Bekle biraz ısınayım, dedim. Isınmak

için dört vuruş yaptım, sonra da asıl vuruşların şimdi başlayacağını bildirdim. İlk çatala gitti, Volkan sıçrayamadı bile. İkincisi filede. Üçüncüyü direğe vurdum. Korktu, mızıkçılık edip yedek kaleciyi yerine çağırdı.”

Zico gün gün Alex’e bir şeyler öğretiyordu. Nasıl vurulur, hız nasıl ayarlanır, topa nasıl kavis verilir.”

“Bir dizi eğitim verdim. Antrenman bitince ona duran top çalışması yaptırıyordum. O topu oyuncuların kafasına gönderiyordu. Lugano, onun sayesinde gol atmaktan yoruldu. Duran toplardan birçok maç kazandık. Günümüz futbolunda topa iyi vuran birine sahip olan diğerlerine göre avantajlıdır.”

“Bana serbest vuruştan güzel gol sorulduğunda, şu ikisinin öne çıktığını söylüyorum: Corinthians-Flamengo maçında Gilmar’da Neto’nun golü ve 1987’de Zico’nun Santa Cruz’a attığı gol. Zico’nunki anlam verilemeyecek derecede güzel bir goldü; top sanki gökyüzünden düşmüştü. Fizik kurallarıyla alay etti. Baraj kuran ve doğru biçimde yer tutan kaleciye acımadı ve kaleci topu, yan tarafına düşerken gördü. Eğer o kalecinin yerinde olsaydım hemen ondan formasını ister ve çerçeveletip duvara asardım. Muhtemelen, o top filelere takılınca, Amerikan futbolundaki top gibi yamuk düştü. Zico’nun mantığa attığı bir bıçak darbesiydi bu.”

Zico’nun kardeşi Edu Coimbra ile fizik çalıştırıcı Moraci Santana da kulübe geldi.

“Tamamen Brezilyalı bir gruptu. Edu benim için de referans bir isimdi, çünkü bende Coritiba tutkusu yaratan takımı, Carlos Alberto Dias, Chicão, Tostão’yla birlikte 1989’da kuran oydu.

Kendiliğinden bir Brezilya kolonisi oluşturduk. Daha doğrusu Latin Amerika. Çünkü, Zico’yla ailecek görüşüyorduk, Edu’yla aynı şekilde ve Meksikalı David’le evli olan Kolombiyalı Maria’yla da çok sık dışarı çıkıyorduk. Bu çiftin iki çocuğu da Curitiba doğumluydu.”

Paraná’da, Maria Victoria Bueno Gil İstanbul’a taşınacaklarını öğrenince, çocuklarının Brezilyalı doktoruna Türkiye’de bir doktor tanıyor musun diye sordu. Doktor, “Tanımıyorum ama çocukları benim hastam olan bir çift tanıyorum, babası da futbolcu,” dedi.

“İstanbul’a ellerinde bizim telefonla geliyorlar. Tesadüfen yaşadığımız binada bir daireye bakıyorlar. Emlakçı bizim de aynı binada oturduğumu-

zu söylüyor, São Paulo'dan büyük olan İstanbul'da, aramadan bizi bulunca şaşırıyorlar. ”

“Kapıcıya, üzerinde ‘Alex, ben David Madrigal, Dr. Lauro’nun arkadaşı, bir süre önce İstanbul’a geldik ve seninle konuşmak istiyorum’ yazan bir not verdim. Alex’e iletmesini istedim. Eşim, bana deli dedi.”

“Buranın en ünlü futbolcusunun bize telefon edecek vakti olduğunu mu sanıyorsun? Aptalca bir şey bu yaptığın David. Alex o kâğıdı çöpe atacak, demiştim,” diyor Maria Victoria.

Sevgilisi onunla dalga geçtikten birkaç dakika sonra telefon çaldı. Hattın diğer ucundaki Alex’ti.

“Hemen aynı gün aradım, çünkü bizim de sohbet edeceğimiz kimse yoktu.”

“Mesajımı aldığını söyledi ve nerede olduğumuzu sordu,” diyerek o anı anımsıyor David. “Yakındık. Bizle akşam yemeği için sözleşti. İnanamadım. Otel personelinin şaşkınlığı daha da büyüktü. Üç gün önce gelmiştik ve birden, Alex resepsiyonda belirmişti. Akşam yemeğine gittik. Bizi şaşırtan onun ve Daiane’nin yıldız tavrında olmamalarıydı. Bizden hoşlandıklarını düşünüyorum, çünkü onlara normal insanlar gibi davranıyorduk.”

“Her fırsatı değerlendiriyorlardı. Maceracıydılar, hiçbir şeyden üşenmiyorlardı, iki küçük çocukları olmasına rağmen her şeyi yapıyorlardı. Hayatımıza hareket getirdiler, benim için harikaydı, çünkü ben de her zaman harekettten hoşlanan biriydim. Birlikte maça gittik. Türk kadınları gitmiyordu. Brezilyalı kadınlar ara sıra. Ben, sürekli. Onlarla birlikte stada gitmek daha eğlenceliydi.”

“Türkiye’ye geldikten sonra dil sorunu kafamı meşgul etti. Türkçe mi, İngilizce mi öğrenmeliydim? Çoğunlukla Türkçe öğrenmemi önermiyorlar, işine yaramaz diyorlardı. İngilizce öğren dediler. Türk oyuncular bile benimle İngilizce iletişim kurmaya çalışıyordu.

Başlangıçta kulübün çevirmeni Ali Tunçsoy’dan destek aldım. Ta ki âşık olup evlenmeye karar verinceye kadar. Türkiye’de kız babaları müstakbel damatlarının askerliği yapmış olmasını tercih ediyor. Askerlik hizmeti zorunlu, fakat Brezilya’dakinin aksine belirli bir yaş sınırı yok. İsteyen çalışma, okula devam etme ya da yurt dışında olma gibi çeşitli nedenlerle erteleyebiliyor. Ali evlenmek istedi ve Daiane onu Fenerbahçe’den ayrılıp askere gitmeye ikna etti. İyice düşündü ve o da ayrılmaya karar verdi.

Kulüp tesislerinde benim için bir öğle sonrası imza günü düzenlendiğinde, Fener, yeni bir çevirmen arıyordu. Uzun bir kuyruk vardı. Belirlenen saatte, güvenlik görevlileri hâlâ bekleyen insanların olduğunu bildirdi. Kapı kapatılmadan önce bazı taraftarların girmesine izin verdim. Son giren masaya bir Coritiba forması koydu ve Portekizce, ‘Bunu imzalar mısınız?’ diye sordu. ‘Brezilyalı mısınız?’ diye sordum. ‘Hayır, adım Samet Güzel, fakat bir buçuk yıldır değişim programı nedeniyle bulunduğum Brezilya’dan yeni döndüm.’ Bu beni daha da şaşırttı, ‘Nerede kaldın?’ ‘Curitiba’daki Atuba’da.’ Atuba benim doğduğum ve büyüdüğüm mahalle. Harika, çok sevindim. Şimdi zamanım yok, antrenmana gitmem lazım, telefonunu bana bırak sonra seni ararım.”

“Brezilya’da yaşarken, tatilde Nordeste bölgesine gittim ve 2003’te Alex’in Bahia’ya beş gol attığı maçı Fonte Nova’da seyrettim. Hayran oldum. Ertesi yıl, o benim gönlümdeki takımın yıldızı oldu. Bir gün fakülteye giderken gazete okuyordum ve Fenerium’da Alex’in imza günü olduğunu okudum. Vapurdan indim, Anadolu yakasına tekrar döndüm, eve gidip çekmecede sakladığım Coxa formasını aldım ve çabucak oraya gittim. Kuyruk çok uzundu. Sıra bana geldiğinde güvenlik görevlisi girmeme izin vermedi. Umutsuzca Alex’e bağırdım, ‘Bu formayı imzalar mısınız?’ Yanına gitmeme izin verdi. Hikâyemi anlattım, imza için teşekkür ettim ve hiç beklemediğim bir anda benden telefonumu istedi.”

“Beni asla aramayacak, adam tuttuğum takımın oyuncusu, Coritiba’nın formasını götürdüğümünden sadece nezaketen benden telefonumu istedi, diye düşündüğü kesin. Kulübe gittim ve antrenman yaptım. Antrenman sonrası telefonunu tuşladım.”

“Beni arayacağına pek inanmadan, heyecan içinde mağazadan çıktım. O kadar mutluydum ki, o an ölebilirdim. Birden cep telefonu çaldı. Açtım, konuşan Alex’ti, ‘Arkadaş orada mısın?’ İnanamadım. ‘Samet, bu hafta sonu oynamıyorum, arkadaşlarla akşam yemeğine çıkacağız, gelmek ister misin?’ O gece gözüme uyku girmed.”

“Daha sonra bir gün bu genç bize yeni tercümanımız olarak tanıtıldı ve bu genç, bana imza gününde formasını imzalatan Samet’ti. Aynı zamanda teknik direktörün de tercümanı olarak... Bunun üzerine Zico, daha 18 yaşında olan delikanlının sorumluluğunu üstlendi. Ona kol kanat gerdi, çünkü Samet’in bu tür bir işi yapmak için çok genç olduğu fikri vardı. Büyük bir Avrupa kulü-

bünde profesyonel biçimde çevirmen olarak çalışmanın sorumluluğu büyüktür. Zico ona destek oldu. Onunla beraber ihtiyacı olan her yere gitti, sanki dördüncü çocuğuymuş gibi. Sonuç Samet için harika oldu, hızla olgunlaştı.”

“Zico yönetimi üstlenince takım değişti. Ne yazık ki Nobre’yi kaybetmiştik, Fábio Luciano da Brezilya’ya dönmüştü. Kasık ağrısı çekiyordu. Fábio’nun gidişi iki savunma oyuncusuna alan açtı: Uruguaylı Lugano ve Brezilyalı Edu Dracena.”

Diego Lugano, “Beni Türkiye’ye getiren bir anlamda Alex’tir,” diyerek itiraf ediyor. “Türk futbolunu iyi tanıımıyordum, fakat Alex ordaysa çok kötü olamazdı. Alex kalibresinde bir yıldız zayıf bir ligde oynamazdı.”

“Transfer döneminin son günü başkan Luís Fabiano’yla sözleşme yapmak istedi. O reddetti, Türkiye’ye gelmek istemedi. Aziz Yıldırım benden yardım istedi ve Lizbon’da Sporting’de oynayan Deivid’i önerdim. Ardından, o sırada Atlético Madrid’de oynayan, Chelsea ve PSV’nin eski oyuncusu Sırp Mateja Kezman geldi. Zico kafasındaki takımı kurmaya başladı ve benim için işler gerçek anlamda yoluna girdi.”

Pupa yelken giden Alex, Türkiye liginin ilk maçında üç gol attı. Takım 5 Ağustos 2006’da Kayseri Erciyesspor’a 6 gol kaydetti.

“Alex’in Türkiye’de yaptıkları inanılmazdı,” diyor Beşiktaş ve Antalyaspor’da da oynayan Boca Juniors’un eski kalecisi Córdoba. “En iyi oydu. Forması terden ıslanmıyor gibiydi ama aniden onun bir pası ve gol. Ardından onun golü. Bir süre geçiyor... Bir başka kritik pas!”

“Derbilerde bile iyi oynamaya başladım. Galatasaray’a karşı sahamızda önemli bir gol attım.”

Fener tarihi rakibine 2-1 galip geldi. Ligin golcüsü Alex ilk yarının 24. dakikasında skor tabelasını açtı. Bu galibiyetle takım en yakın takipçisi Galatasaray’la arayı yedi puan açarak liderliğini korurken, Alex de üçüncü sezonunda Türkiye liginde oynadığı 77 maçta 50 golle kıskançlık uyandıran bir noktaya ulaştı.

“Takımımız Cruzeiro gibi büyüğü bir takım değildi, ama iyiydi. Bu arada, ben de yeniden gösterişli oyunuma dönmüştüm. Pozisyon ve pas hâkimiyetini bir kez olsun elimden kaçırmıyordum.”

Aylar önce, eylülde, Antalyaspor karşısında kazanılan bol gollü galibiyette başından bir yara almıştı:

“Topla beraber sağı taraftan indim, ceza sahasına yöneldim, beni kapmaya gelen oyuncuyla çarpıştım. Top bende olduğundan kapandım ve kendimi korudum, çünkü herifin bana çarpmak üzere geldiğini hissettim. Ağzımın hizasından dirsek atacağını tahmin edip başımı eğerek yüzümü korudum. Fakat o üstten geldi ve yukarıdan aşağıya doğru dirsek atarak kafamı yardı. Başımın kanadığını gördüğü halde hakem penaltıyı vermedi. Yan hakeme itiraz ettim, sonuçta sarı kart gördüm.

Doping kontrolünün bana denk gelebileceğinden anestezi almaktan çekindim ve doktora geçici zımba ile kapatmasını, maçtan sonra dikmesini söyledim. Oyuna geri döndüm ve üstelik Appiah'ın bir ortasını gole çevirdim. Golde ceza sahasına o herifle tekrar karşılaşmak niyetiyle girdim, fakat denk gelmedi.

Ertesi gün çok komikti. Maria Eduarda'nın okula alışma dönemi, arkadaşlarıyla uyum sağlamak için yaklaşık yarım saat geçiriyordu okulda. Ben ortaya çıktığımda her tarafım şişti, kıpkırmızıydı, canavar gibiydim. Benim yerimi Maria'yı alması için Dai'ye telefon etmek zorunda kaldım, çünkü kimse benim yanıma yaklaşmak istemiyordu. Burnum şişmişti, zaten iri dudaklıydim, dudaklarım devasa ve korkunç olmuştu. Maria'nın arkadaşları yanıma bile sokulmadı. Böceğe benziyordum.”

“Önceki yıllarda, Dai'yle konuşmalarımızda, birden fazla çocuğumuz olmasına karar vermiştik. Yaşanan bir sürü sorundan sonra eğer hamile kalmak istemezse Maria'da bırakabileceğimizi düşündüm. İki düşük, bir sorunlu hamilelik ve bütün o çektiklerinden sonra, anlardım. Bu arada bir çocuk daha istediğini söyledi. Sadece kendini toparlaması gerekiyordu. Maria'nın biraz daha büyümesini bekledikten sonra diğeri için harekete geçebiliriz.

Türkiye'de rahatımız iyi olduğundan hamileliği geciktirmedik. Harikulate bir hamilelik geçirdi. Uyguladığımız yöntemlerle başka hiçbir şeye ihtiyaç kalmadı.

Antonia'nın doğumunun 25 Ekim 2006'da olacağını tahmin ediyorduk. Üç gün önce, gece oynayacağımız Kayserispor maçı için Deivid'le birlikte kamptaydım. Cep telefonum sabah beşte çaldı. Deivid'inki de. O açtı, eşi Juliana'ydı. O telefonu Dai'ye verdi, Deivid de telefonunu bana. Dai çantayı hazırladıklarını ve hastaneye doğru gittiklerini bildirdi. ‘Tamam, ben de geliyorum’ dedim.

Boktan tarafı, o gün adamın biri arabamın önüne park etmişti. Çıkamadım. Resepsiyona gidip çıkışı engelleyen arabanın kimin olduğunu sordum. Zico'nun arabasıydı. Anahtarı istedim, adam anahtarı Zico'dan almam gerektiğini söyledi. 'Bırak adam uyusun, bu saatte uyandırmanın anlamı yok, ben sonra ona açıklarım' dedim. 'Ver şu Allah'ın cezası anahtarı hemen, kızım doğmak üzere!' diye bağırdım. İnat edince Samet'in kapısını çaldım, durumu anlayınca benimle beraber Acıbadem'e gelmeye karar verdi."

Samet, "Zico'nun odasına gizlice girdim ve arabanın anahtarını aldım," diyor gülümseyerek. "Arabayı hızlı kullandım, ama hastaneye geldiğimizde doğum başlamıştı."

"Onu anestezi uzmanıyla konuşurken buldum. Türkiye'de babayı doğuma katmayan bir anlayış var. Adamlar beni bir salona götürüp beni şekerle, gazeteyle boğmaya başladılar. Ben durmadan 'Karım nerede?' diye soruyordum. Doğum odasına almışlardı.

Eee... Peki ben burada ne yapıyorum? Yok, yok böyle olmaz. Bir an geldi daha fazla bekleyemedim ve onu bulmaya karar verdim. Bir doktor giremeyeceğimi söyledi, fakat kapıyı açıp girdim. Bize yardım eden çevirmenimiz Şule Natour'u bir salona girerken uzaktan gördüm; 'Oraya gidiyorum' dedi. Doktor engellemeye yeltenmedi bile. Benden sadece ellerimi yıkamamı ve hiçbir şeye dokunmamamı istedi. Biliyorum, bir kızım var zaten. Ellerimi yıkadım ve elinden tutarak Dai'nin yanında durdum. Çok acı çekti, çünkü berbat bir anestezi uyguladılar. Karnının kesildiğini hissettiğini, sezaryenin ilki gibi olmadığını söyledi.

Çok acı çekti... Tesadüf, doğumu Dai'nin doktoru yaptırmadı, çünkü Ramazan'ın son günüydü. Brezilya'da bir kadının 24 Aralık gecesi saat 11.30'da doğum yapması gibi bir şey. Doğumu hamilelik boyunca gittiği doktor değil de nöbetçi doktor yaptırdı. Bizle hiç alakası olmayan biri. 'Karnım çok acıyor, anestezi iyi yapılmadı' diye bağıırıyordu, aynen bunları söylüyordu. Bir ara elimi öylesine sıkı ki kırılacağını sandım. Hissettiği acıyı düşünün."

Antonia dünyaya böyle geldi. Üç kilo, 45 cm.

"İzleyen günlerde Dai çok fazla şikâyet etse de bebek sağlıklıydı. Dai, sezaryanın acılı olmasından dolayı çok sıkıntı çekti. Doğum bitmeden kısa bir süre önce ağırlar yüzünden bayılacak gibi olmuştu. Fakat doğumdan

sonra beni şaşırttı. Akşamki maçı izleyebilmek için biraz uykuya ihtiyacı olduğunu söyledi. Hatta benden doğru dürüst oynamamı istedi.”

Şule Natour, “Komik bir şey oldu,” diye anımsıyor, “Ben, Alex, Samet bankta otururken bir beyefendi Samet’i tanıdı ve ona, ‘Samet Alex’i benim için kucakla’ dedi. Çok güldük.”

“Öğle yemeğinden sonra otele döndüm, doğuma sevinen ve beni kutlayan Zico’ya arabasının anahtarını verdim ve maça gittik. Kazandık, dahası iki gol attım. Çok hoştu çünkü bir televizyon yorumcusu benim parladığımı söyledi: ‘Alex iyi bir baba, daha bugün bir çocuğu daha oldu ve takımın lideri, hâlâ goller atmayı başarıyor. Bakın hem çalışmanın hem eğlenmenin, her şeyi bir arada yapmanın işe yaradığını, bunun yapılabileceğini bu adam bize nasıl da gösteriyor.’”

O pazar, Kayserispor karşısında alınan galibiyette son iki golü atmanın dışında ilk ikisine de katkıda bulundu. Maria’nın ve tabii ki o andan itibaren Antonia’nın da doktoru Murat Kandemir’i yıldızın maçta yaptıkları heyecanlandırdı.

Daha önceki bir maçta, bebeğin yolda olduğunun simgesi olarak topu formasının içine sokmuştu. Doğum gecesi, bebeği sallıyormuş gibi yaparak kızını dünyaya getiren Daiane’i onurlandırdı.

1994 Kupası’nda, oğlu Matheus doğduğunda Hollanda’ya gol atan Bebeto’nun hareketine benzer bir hareket.

“Şans maçın İstanbul’da olmasıydı. Başka herhangi bir şehirde olsaydı doğuma yetişemezdim. İlk kızım São Paulo, ikincisi İstanbul doğumlu. Ancak kimlikte böyle değil. O İstanbul doğumlu ama Brezilyalı. Türklerin kimliklerine büyük harflerle yazdığı gibi, ‘TÜRK VATANDAŞI DEĞİL.’”

Maria Eduarda gibi Antonia’nın da ayağı uğurluydu. O ilk gülücüklerini dağıttığı sırada babası ikinci kez şampiyon oldu.

“Son iki haftayı kazandık,” diye anımsıyor Zico. “Şampiyonluk maçı 13 Mayıs 2007’de Trabzonspor’a karşıydı. Stat doluydu, başta bir gol yedik. Beraberliği kurtardık, ama ikinci yarı çok sıkıntı çektik. Bizi hemen arkamızdan takip eden Beşiktaş kaybediyordu, üçüncü sıradaki Galatasaray ise kazanıyordu; şampiyonluğu erteleyen bir sonuç. Daha kötüsü, maçın sonuna doğru Alex bir penaltı kaçırdı. En azından beraberliği yakaladık. Sonuç olarak Galatasaray berabere kalınca, Beşiktaş da kaybedince şampiyon olduk.”

Şehirde güzel bir şenlik oldu. Fenerbahçe tam da 100. kuruluş yıl dönümünde, rakibiyle arasındaki savaşta bir kez daha öne geçiyordu. Galatasaray'ın 16 lig şampiyonluğuna karşı 17 lig şampiyonluğu. Beşiktaş 10'da kalmıştı.

David Madrigal, "Ben ve iki Türk arkadaşım Daiane'le birlikte Bağdat Caddesi'ndeki kutlamaya gittik," diye hatırlıyor. "Orada bir sürü insan vardı. Oyuncularla birlikte otobüsün geçtiğini gördük ve Dai bağırarak, Alex'e Portekizce bir şeyler söyledi. Bizi görünce Alex otobüsü durdurdu, bizi aldılar. Ne tecrübe! Ben, Dai ve iki arkadaşım otobüse bindik. Fenerbahçe fanatigi Türkler için orada olmanın ne anlama geldiğini hayal edin."

"Maçtan sonra telefonlaştık. Kutladım, o takımla beraber otobüste olacağını söyledi. Beraber kutlayamadığımız için hüznümlendim, sonuçta bu kadar şey yaşıyoruz, birlikte sıkıntı çekiyoruz... 'Kutlamaya gelebilir miyim?' diye sordum. 'Elbette.' 'Otobüse binerim' dedim. 'Yanına bile yaklaşamazsın, imkânsız' dedi. 'Şüphen mi var?' 'Ever' dedi. 'Otobüsün yanına gelirim beni içeri alır mısın?' 'Elbette, tetikte olacağım.' 'Güzel, ya otobüse binerim ya da sokakta kutlarım.'

David ve iki arkadaşıyla beraber gittik. İnanılmaz kalabalık. Otobüse yaklaşabilmek için kalabalığın arasından geçtik. Bunu başarabilmemizin tek nedeni beni tanımaları, benimle kutlama yapmaları ve geçmemize izin vermeleriydi. Yaklaştığımızda, 'Alex' diye bağırmanın tam zamanı olduğunu anladım. Herkes 'Alex' diye bağırıyordu. Beni görmesi için farklı bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüm. Portekizce bir sürü küfür haykırmaya karar verdim. Duydu, sesin geldiği yeri bulmaya çalıştı ve beni tanıdı. Güvenlik görevlileri içeri girmemize izin verdi ve böylece bindik."

"Şampiyonluğu kazandığımız için Zico bize dört gün izin verdi. Haberi alınca başkan yasakladı, iki güne düşürdü. Teknik direktör tarafından yapılan programı anlaşılmaz bir yöntemle değiştirdi. Nedeni? Bir sonraki maç Galatasaray'a karşıydı.

Zico doğru biçimde davrandı. 'Arkadaşlar dört gün tatil geçerli, ama üçüncü gün herkes sahada hazır olacak. Başkan böyle olmasını istiyor ve bizim de uymamız lazım.' O halde ne oldu? Üçüncü gün gittik, ama Zico antrenman yaptırmadı. Sahaya çıktı, bizimle birkaç top vuruşu yaptı. Sadece, daha önce programladığı takvim çalışmasını yaptık."

Zico, "Pazartesi'den perşembeye izin verdim," diye anlatıyor. "Başkan sen delisin' dedi, itiraz etti. Ben de başkan olarak futbolcuları izinden er-

ken dönmeye zorlayabileceğini, fakat teknik direktör olarak antrenman yaptırmayacağını bildirdim. Sözümü tuttum ve buna rağmen Galatasaray taraftarlarının, eski Ali Sami Yen Stadyumu’nun yüzde 80’ini tahrip ettiği bir maçta Galatasaray’a galip gelmeyi başardık. Her beş dakikada bir yanı başımda bir maytap patlıyordu.”

Alex Türkiye ligini 19 golle gol kralı olarak kapattı.

“Sanırım ligin tüm tarihi boyunca gol kralı olan ikinci yabancıyım. Fenerbahçe’de ilktim.”

Sezon boyunca Alex unutulmaz goller attı. 1 Nisan’da, ilk yarı bitmek üzereyken şiirsel bir gol attı ve dahası, Sarı Kanaryalar’ın Ankaraspor karşısında maçı çevirmelerini sağlayan korner atışını yaptı.

“Cruzeiro’dayken, Flamengo’ya attığım o golün neredeyse aynısıydı. Tek fark ortanın yönüydü. O maçta top direkt geldi. Bu kez sol taraftan.”

Çok az kişi bilir, ancak Alex sahada lens kullanıyordu.

“Miyobum ve astigmatım var. 2002’nin sonunda fark ettim. 2003’ün başında bir göz doktoruna muayene oldum ve gelecekte sorun yaşamamak için günlük hayat ya da televizyon dışında, gözlüğü sadece okurken kullanmaya başlamamın daha iyi olacağını, aksi takdirde ‘göz tembelliğine’ yol açabileceğini söyledi. Bugün gözlüksüz de tablet kullanıyorum, ama gözlük takınca daha iyi görüyorum. Lens kullanmayı sevmiyorum, sadece dört saat. Fazlası rahatsız ediyor, gözlerimi ovuşturmaya başlıyorum.”

Antrenmandan yarım saat önce lenslerini takıyordu ya da maç günü, kamptan stadyuma doğru yola çıktıklarında. Maç bitiminde düş alıyor, lensleri çıkartıyor ve gözlüklerini takıyordu.

“Bazen takmayı unutuyordum. Her yere bir çift serpiştirdim; sürekli el altıda olmaları için dolaba, Samet’e bırakıyordum. Çünkü antrenman öncesi takmayı unuttuğumda, biri orta yapıyor ve ben sadece bana doğru gelen bir leke görüyordum.”

Göz sorunları dışında Alex o kadar prestijliydi ki, saçını kesmesi karşılığında epey bir para kazandı.

“Çocukken, tıpkı Fenerbahçe’de olduğu gibi saçlarım afro stildi. Okuldayken bir keresinde çocuğun biri arkamdan yaklaşıp makineyle kafamda bir yol açmıştı. Başka çarem yoktu, hepsini kestim. Saçlarımı ilk kez o zaman kestirdim.

Coritiba'ya afro saçla başladım, fakat Palmeiras'ta, asker usulü bir kesimi vardı. Cruzeiro kafayı kazıtmış oyuncuyla doluydu: Cris, Maicon, Luisão. Kafamı hiç kazıtmamıştım; Cris bana öğretti. Paulo Miranda bana makinesini ödünç verdi ve ben de el koydum. Doğrudan kendim kesmeye başladım.

Türkiye'de zevk olsun diye saçımı uzattım. Ülkede bir kampanya açılana kadar. 'Kestir saçları Alex'. Benimle reklam filmi çekmek isteyen bir banka geldi. 'Alex, yapacağımız şu, kafanı kazıtman gereken bir reklam filmi çekmek için sana iyi bir para ödeyeceğiz.' 'Hayatta kafamı kazıtmam' diye kestirip attım. Karım deliye döndü. 'Alex, şu Allah'ın cezası saç kestirmen için sana para veriyorlar!' 'Veriyorlar ama ben istemiyorum.'

Reklamcı, filmin nasıl olacağını açıkladı. Elektrikçi kıyafeti giymiş iki aktör, Şükrü Saraçoğlu'nda elektrik kablolarını onarıyorlar. Benim hakkımda konuşuyorlar. Elektrikçilerden biri benim asla saçlarımı kazıtmayacağıma dair diğeriyle iddiaya giriyor. Birden kazıtılmış kafayla yanlarından ben geçiyorum. Diğeri, 'Gördün mü saçlarını kazıtır dememiş miydim? İddiayı kazandım, şuraya bak!' Ben ikisine selam verip yürümeye devam ediyorum ve yandan görüldüğümde kamera, başımın arka tarafındaki bankanın logosunu gösteriyor. Kurnaz olan diğeri, şöyle diyor: 'Alex kafayı kazıtmamış, bak!'"

Senaryoyu okuyunca olumsuz işareti yaptım. Yönetmen kabul etmedi. Onu sakinleştiren Dai oldu, 'Ben onu tanırım... Kabul edecek.'

Bana, 'Saçını kazıt, altı ay sonra tekrar uzar' dedi. Birkaç gün sonra anlaşmaya vardık. Belirlenen tarihte filmi 15 dakikada çektiler. Zaman alan, bankanın logosunu arka tarafta çıkartmak oldu."

"Ligi kazanmamızın ardından tatile çıktım. Kontratım satışa uygundu ve teklifler aldım. Brezilya'ya dönebilir, Portekiz'e Benfica'ya ya da Almanya'ya Borussia Dortmund'a gidebilirdim. Kaygılanan Fenerbahçe, giriş çıkışı kontrol etmek için oturduğum binaya bir güvenlik görevlisi koydu. Kimseyi rahat bir biçimde karşılayamadım; Alman takımının temsilcisiyle görüşemedim bile. Fakat tekliflerinden haberdardım ve gitmeyi istedim. İstanbul yetmişti. İstanbul'da yaşayabileceğimiz her şeyi o üç yılda yaşamıştık.

UEFA Kupası'ndan elendiğimiz dönemde, Şubat 2007'de Sakaryaspor'a

karşı oynadığımız maç sırasında beni protesto ettiler. Fenerbahçe Stadyumu dikkörtgendir; tribünlerden sadece bir taraf beni protesto etti. Hayatımda yaşadığım ilk protesto olduğunu sandılar, oysa ben pek çok kere yaşamıştım; fakat Türkiye’de ilkti. Kötü oynuyordum, sözleşmem yenilenmemiştı ve basın her gün kulübü bırakacağını yazıyordu.

O maçta Zico beni oyundan çıkardı ve başkan, dayanışma jesti olarak ayağa kalkıp beni alkışladı. Aziz Yıldırım yıllar boyu, protesto ettiklerinde beni desteklediğini yüzüme vurup durdu. Biri bir başkası için bir şey yaptığında, sürekli bunu hatırlatmaz. Bu yüzden zaman geçtikçe, bu protestonun planlanmış bir eylem olduğunu düşündüm.”

Alex, bir başka Alman teklifi daha alacaktır, Herta Berlin’den:

“Sol bek Gilberto’yu aradım, ondan dinlediklerim hoşum gitti. Transfer meselesi üzerine düşünmeye başladım. İki öneri nedeniyle Almanya’da oynayacağımdan emindim. Bundesliga iyi bir ligdir; Borussia Avrupa’da bilinen bir takım ve görünüşe göre, Hertha teknik direktörü İsviçreli Lucien Favre beni istiyordu.

O sırada Fenerbahçeli bir yönetici eve gelmek istedi. Benimle konuşması gerektiğini söyledi. Antrede karşıladım, fakat o salonda konuşmamızda ısrar etti. Dai istemedi, çünkü evin her tarafı kutularla doluydu. İsrar edince salona gittik. Her şeyin kutulara konduğunu görünce korktu ve ‘Sana bir teklifim var’ dedi.

Bir seyahate çıkmak üzere olduğumu ve o anda hiçbir şeyi çözemeyeceğimizi belirttim. İki hafta sonra aynı yöneticiyi Brezilya’da kabul ettim. Öncesinde Juan Figer’e işlerin nasıl gittiğini sordum. ‘Bak Alex, Borussia oyundan çıktı. Adamlar çok kötü bir dönemdeler. Geriye Hertha kalıyor, teknik direktörleri seninle konuşmak istiyor.’

São Paulo’ya Fenerbahçe yöneticisiyle görüşmeye gittim. ‘Alex, teklif geçerli, sözleşme devam edecek.’ ‘Okey, bakalım.’ Hertha’nın teknik direktörüyle konuştum; kanatta oynayacak ve hücum oyuncularına orta yapacak bir futbolcu aradığını söyledi. Bunu öğrenir öğrenmez, Figer’e Fenerbahçe’yle sözleşmeyi iki yıllığına yenileyeceğimizi bildirdim.”

Alex, 13 Haziran 2007 günü sözleşmeyi yeniledi. Bir ay sonra kaptanlık pazu bendini Zico ona teslim etti.

“İnsanların onun Avrupa turnuvalarında sergilediği futbolla ilgili çekinceleri vardı,” diye anımsıyor Zico. ‘Orada aynı futbolu oynamıyor’ diyorlardı. Takım için her zaman önemli olduğundan, takımı ve diğer futbolcuları temsil ettiğinden söz ettim ona. Biraz daha fedakârlık etmesi gerekiyordu, yapabileceklerini teknik kapasitesi ve kalitesiyle sınırlamamalıydı. Daha fazla sorumluluk almalıydı. Onu kaptan yapmaya karar verdim.”

“Brezilya’da patron-çalışan ilişkisi Türkiye’deki kadar mesafeli değildir. Türkiye’de çalışan patronuyla aynı masada oturmaz. Bu kuralı yıktım. Çalışanımın ya da çocukların bakıcısının bizimle birlikte oraya buraya gitmesini, masada birlikte oturmamızı kimse anlamıyordu.

Kulüpte de bazı kuralları kırdım. Örneğin, yemeğe başlamak ve sonra da masadan kalkmak için kaptanın izin vermesi gerekiyordu. Kaptanımız Ümit Özat’la bir tartışmamız oldu. Öğle yemeğini her zaman öğle saatinde yerim. O saatte Fábio Luciano’yla birlikte yemekhanedeydim ve ‘Yemek alalım mı’ diye sordum. ‘Olmaz Alex, kaptanın gelmesini beklememiz lazım.’

Beş dakika sonra Ümit geldi ve yememize izin verdi. Yemek bittikten sonra, ‘Kalkabilir miyiz’ diye Fábio’ya sordum. ‘Hayır, onun iznini beklememiz gerek.’

Bu kuralı İtalya’dan biliyordum, fakat orada, yemek sonrası sohbete katılmak istemeyen istediğini yapabiliirdi. Türkiye’de bu yoktu. Ümit, sohbetin merkezi olarak ortaya oturuyordu. Geç geliyordu ve bitiminde hoşumuza gidiyor mu gitmiyor mu aldırmadan, sohbet ederek masada oturmaya devam ediyordu.

Onunla büyük bir tartışmam oldu. Bir gün daha fazla beklemeye dayanamadım. Saat 12.15’ti; o gelmeden yemeğimi aldım. Yemek sonrası bazı kuralları bana hatırlatmak için beni köşeye çekti. ‘Bunlara uyman gerek Alex. Kurallardan biri, kaptan olarak gelmemi ve herkese yemeğe başlama izni vermemi beklemek.’ ‘Güzel tamam, senin kuralını tartışmıyorum, fakat senin yemeğe gelme saatini sorguluyorum. Eğer öğle ise öğle vakti gelmeli. Saat 11.59’da ya da 12.05’te değil. Ve diğeri, tartışma başlamadan hemen söyleyeceğim, yemek bittiğinde, muhabbeti kes ve insanlara masada oturmaya devam etmek istiyorlar mı bir sor.’

Zico beni kaptan yapınca uyguladığım ilk değişiklik bu oldu. Öğle, yemek saati değil mi? Geldin, yemeğini ye, ben kimsenin bakıcısı değilim. Yemeğini bitirince istersen çıkmak için izin iste. Şöyle bir fikrim var; maç günü her fut-

bolcunun kendine göre alışkanlıkları var. Erkenden kalkıp yürüyüş yapmaya çıkan da var. Öğle yemeği yemeyen de. Yemekten beş dakika önce yataktan kalkanlar da var, çünkü geç saatlere kadar internette gezinti yapıyorlar. Futbolculara, maç günü kim nasıl isterse o şekilde konsantre olsun diyordum.”

Alex, ağustostan beri, kasığındaki rahatsızlıktan kurtulmuş olarak oynuyordu. Bunu, özel olarak onu iyileştirmesi için sözleşme yapılan Eurico Campo'ya borçluydu.

“Kas dengesizliği vardı,” diye açıklıyor Eurico, Avrupa’da tatilde olduğu sırada, Fenerbahçe yönetimince alternatif tedavi uygulamak üzere acil olarak çağırılan, fizik çalıştırıcı. “Alex, sadece femur başındaki lezyona yoğunlaşmak yerine, bütünüyle tedavi olmak için acele etmiyordu. Rolfing projesinden ona söz ettiğimde mantığını anladı ve bu tedavi biçimini bütün takım için satın aldı. Bir aylığına gittim, sonuçta iki yıl kaldım.”

Eurico, Alex’in Türk kültürüne ne kadar vâkıf olduğunu fark etmişti:

“Bir gazetecinin telefonla arayıp açıklama istediği sırada, İstanbul’da bir restoranda yemek yiyorduk. Alex, Türkiye tarihinden söz etmeye başladı. Başka oyuncuların bilmediğine emin olduğum şeyleri bilmesi dikkatimi çekti. Sohbetin seviyesi, bulunduğu ülke hakkındaki bilgisi, son derece ayrıntılı cevaplar vermesi, onun ne kadar farklı bir futbolcu olduğunu anlamamı sağladı.”

“Başlangıçta bir apartman dairesinde oturduk. Sonra başka Brezilyalılar da aynı binada oturmaya başladı ve bu bizi rahatsız etti. Sürekli karşılaşıyorduk, falancanın, filancanın yaptıklarını görüyorsun, sonuçta, görmezden gelmenin gerektiği şeyler oluyor. ‘Rahatsız olan taşınır’ diye bir deyim vardır. Taşınmaya karar verdik.”

“Yaklaşık 2.000 evin olduğu daha kalabalık bir siteye gittik. Orada her şey vardı. Üç okul, petshop, alışveriş merkezi, akademi, Starbucks, hastane, bir şehre benziyordu.

2004’te ilk taşındığımızda yaptıklarımın daha fazlasını yapmaya başladım. Tam tersine, binanın beni dışarı çıkmaya zorlayacağını sanıyordum, fakat site bana site hissi vermiyordu.

Yaşamımız daha iyi yönde değişti. Trafik yüzünden iyi bir planlama yapmayı gerektiren eskiye oranla Avrupa tarafına daha sık gitmeye başladık. İstanbul artık daha fazla hoşumuza gidiyordu.”

“Sadece Brezilyalılarla birlikte olduğumuz, o her zamanki dedikoduların ve aynı insanların oluşturduğu çemberden çıktık. Bir kapı kapanınca diğeri açılır. Türklerle daha fazla ilişki kurmaya başladık, bu hepimiz için daha sağlıklıydı.”

“Örneğin Maria, İngilizce eğitim gördüğü okuldan ayrılıp bir Türk okulunda okumaya başladı. Evi üç yıllığına kiralamıştık.”

Alex arabasını da değiştirdi. Tam zamanıydı.

“Asprilla, 1999’da Palmeiras’a gelir gelmez bir Jaguar satın aldı. Daha önce, filmlerin dışında öyle bir araba görmemiştim. Bu aklımda kaldı, bir gün bunlardan bir tane alacağım dedim.

İstanbul’da bir Porsche satın almanın mümkün olduğunu fark ettim. Brezilya’dan daha ucuzdu ve şehir uygundu. Herkesin çok üst düzey araba olarak gördüğü Brezilya’daki gibi değildi.

Kulüp bana Audi marka bir araç vermişti ve daha iyi bir arabaya ihtiyacım yoktu, fakat Türkler beni gaza getirdi, ‘Yahu sen takım kaptanı Alex’sin, Audi’yle gezemezsin. Sana spor bir araba lazım. Tercihen de Porsche.’”

“Ben ona, Alex böyle bir araba alacaksan şimdi tam zamanı diyordum. Brezilya’ya döndüğünde, oranın gerçeğine tekrar uyum sağlamamız gerekecek. Orada bir Porsche alamazsın, burada alabilirsin.”

“Fenerbahçe’yle Porsche’nin bir etkinliğine katıldım ve eve bir sürü broşürle döndüm. Onları okuduktan sonra Dai’ye bu fiyatta bir arabayı asla almayacağımı fısıldadım. Bu kadar para harcamaya cesaret edemedim. Sonuçta ne oldu? 30 yaşına girdiğimde Dai bana doğum günü hediyesi olarak verdi.

Kulüp bana sadece araba vermedi. İlk yıl kulüp bize her şeyi veriyordu. Havlu, çarşaf, elektrikli ev aletleri... Yatak örtüsü gibi şeyleri ben kabul etmiyordum, istediğimiz gibi kendimiz de alabilirdik.

Diğer Brezilyalılar geldiğinde iş sevimsizleşti. İnsanlar suistimal etti. Kulübün mağazasında belirli bir miktar harcama yapma hakkımız vardı, bu daha sonra kesildi, çünkü insanlar üçüncü kişilere hediye etmek için hiç kullanmayacakları şeyler aldılar. Mağazadan bir bisiklet alıyor ve kapıcıya veriyorlardı, bunun gibi şeyler. Bazı şeyleri yapmama konusundaki dikkatimiz sonunda işe yaramadı. Diğer Brezilyalılar geldi ve yaptı.”

“Yüzüncü yılda gelen şampiyonluğun moraliyle Zico, hayalini kurduğu tarzda bir takım kurdu. Sahanın her tarafında serbest oynamak üzere Deivid’i takıma koydu ve Wederson’u getirdi.”

Campos de Goytacazes’te doğan Wederson Luiz da Silva Medeiros, Gökçek Vederson adını alarak Türk vatandaşlığına geçti, bu onun ülke içinde transferini kolaylaştırıyordu. Federasyon yöneticileri kadroda yedi, sahada en çok altı yabancıya izin veriyorlardı.

Fenerbahçe, Ümit Özat’ın Almanya’ya gidişinden doğan boşluğu, takımı daha da güçlendirerek, kısa süre önce Real Madrid’den ayrılmış olan solbek Roberto Carlos’u getirerek kapattı.”

34 yaşına gelen ve milli takımla 5. Dünya Kupası’nı kazanan oyuncu, 19 Haziran 2007’de iki yıllığına imza attı. Duran topların kralı olacağı düşünülüyordu; herkes yanıldı.

“Alex’le yarışmanın yolunu bulamadım, diyor gülümseyerek solbek. “O tam bir idoldü. Faul atışları onun işiydi. Üstelik sahaları tanıyordu ve vururken kendine güveniyordu.”

Kulüpte birçok Brezilyalı vardı. Ve Şükrü Saraçoğlu’nun hoparlörlerinden gol anonsu yapıldığında, zaten tutuşmuş olan Türk taraftarlar alev alıyordu.

Zico’nun kardeşi Edu, “Gol attığımızda stadyumun ses sisteminde ‘Aquarela do Brasil’ şarkısı çalıyordu,” diye hatırlıyor. “Brezilyalılar ve Türkler arasında büyük bir özdeşlik vardı.”

Bu başarı tarihinin öncüsü, 70’li yıllarda Fenerbahçe’de teknik adam olarak tarih yazan, 1958 ve 1962’de iki kez dünya şampiyonluğu yaşamış, ayak dışıyla vuruşların ustası Didi’ydi. Otuz yıl sonra bu olayı tekrar eden Alex’ti. Taraftar Murat Kapkı’ya göre, kulübün en büyük idolü Lefter, formasını kullanmasına izin verebileceği tek futbolcunun Alex olduğunu söylemişti.

Sezondaki ikinci maçında Alex kulübün Süper Kupa şampiyonu olmasına yardım etti. 5 Ağustos günü, Fenerbahçe Beşiktaş’ı Almanya’nın Köln şehrinde 2-1 yendi. Lig şampiyonu ile kupa şampiyonunun karşılaşmasıydı. Deivid, Alex’in pasıyla skor tabelasındaki ilk değişikliği yaptı. Eski Corinthians’lı Bobô beraberliği sağladı. Şampiyonluğu getiren gol, Kezman tarafından atıldı. Fenerbahçe, düzenlendiği ilk senesinde Süper Kupa şampiyonluğunu kazanıyordu. Geriye zorlu Şampiyonlar Ligi’nde kendini göstermek kalıyordu.

“2007-2008 Şampiyonlar Ligi kura çekilişi bizi Anderlecht’le karşı karşıya getirdi. Grup elemelerine katılabilmek için onları geçmemiz gerekiyordu. Türkiye şampiyonu ile Belçika şampiyonunun karşılaşmasıydı. Sahamızda, benim golümle 1-0 kazandık. Rövanş maçında beraberlik yetiyordu.”

Maç öncesindeki son anlara kadar Alex tedirgindi. Buna rağmen 29 Ağustos günü beklentileri karşıladı. Palmeiras’taki 78 gol sayısına ulaşarak imzasını attı. Aradaki fark şuydu, bu sayıya ulaşabilmek için Palmeiras’la 241 maç çıkması gerekmişti. Türkiye’de, sahadaki yeni pozisyonu sayesinde 154 maç yeterli oldu. Fenerbahçe’nin en golcü futbolcusu, 352 maçta 470 gibi etkileyici bir gol sayısına ulaşmış olan Zeki Rıza Sporel’den bir hayli uzak olmasına rağmen, kulübün en çok gol atan yabancı olarak tarihe geçiyordu.

“Protesto meselesi kapanmıştı, yılım iyi başlıyordu. Şampiyonlar Ligi grup maçlarının ilkinde Milano’nun Inter takımı karşısına çıktık. Bana en fazla keyif veren maçın hangisi olduğu sorulsaydı, hiç şüphesiz o maç dedim. Inter güçlü bir takımdı ve üstelik iyi oynuyordu, sahada çok eğlendik.”

Maçtan sonra Maicon ve Inter’in diğer Brezilyalıları, teknik direktörleri Roberto Mancini’nin, “Arkadaşlar, Türk kulübü ama Türk takımı değil. Başında alkışlanacak bir futbol oynayan Brezilyalının yer aldığı bir takım ve bu ekipte bir sürü Brezilyalı var,” uyarısını yaptığını anlattılar.

“Inter güzel bir mağlubiyet aldı. Adamlar topu göremedi. 1-0 kazandık, belki de turnuvanın en güzel gollerinden biriyle. İlk yarının uzatmalarına kadar sürekli top bizdeydi, o anda top bana geldi. Maxwell’in üzerine gittim, onu yerde bıraktım ve içeri Deivid’de ortaladım. O, Bebeto gibi gövdesini arkaya yatırdı ve fileleri havalandıran bir vole attı. Maç bitiminde, koridorda İbrahimoviç, ‘Mancini bizi uyardığı halde, inanmadık’ dedi.”

“Türlere Portekizce konuşturttuk,” diye şaka yapıyor Roberto Carlos. “Onlara topla eğlenmeyi ve topsuz oynama sorumluluğunu öğrettik. Nasıl olduğumuzu anladılar, biz Brezilyalıyız, Türklerin stilini göz ardı etmesek de.”

Zico, “Alex, giderek daha belirleyiciydi,” diyor. “Oyunu okuma açısından çalıştırdığım en iyi futbolcuydu. Herhangi bir şeyi kolayca kavradı. Daha fazla konuşmak gereksiz, o olup biten her şeyin farkındaydı.”

“Kazanmaya ve etkilemeye devam ettik. CSKA’yla Moskova’da berabere kaldık. Maçın büyük kısmında bir kişi eksik oynamamıza rağmen, Hollan-

da'da PSV'yle de berabere kaldık ve onları sahamızda, asistlerini yaptığım gollerle 2-0 yendik; kaleci Gomez'in üzerinden aşırılmayı denediğimde jeneriklik bir golü kıl payı kaçırdım.

İtalya'da Inter karşısında bozguna uğradık. Buna rağmen, Liverpool'lu futbolcu Gerrard'dan, insanın egosunu okşayacak türden övgüler aldım. CSKA İstanbul'a geldiğinde, yenersek tarih yazarak turu geçecektik. Kulübümüz gruplardan hiç çıkamamıştı.

Bu maçın bizim için önemi büyüktü. Ama bir mesele vardı, dört maç öncesi Deivid'le birbirimizi yanlış anlamıştık. Yapmamam gerekeni yaparak sahaya taşıdığım kişisel bir tartışmaydı. O benim arkadaşımdı, fakat eşlerimiz kavga etti, bunun üzerine, kabul ediyorum, büyük bir eşeklik yaptım.

Deivid'in bütün hayat hikâyesini biliyordum. Cruzeiro'da oynarken evime gelirdi, geç saatlere kadar sohbet ederdik. Kekemeliğine rağmen çok güzel konuşurdu. İstanbul'da da aynı şey; eve gelirdi ve baştan sona hayatını anlatırdı. Eşlerimiz anlaşmazlığa düştüğünde o meseleleri birbirinden ayırmayı başardı. Ben yapamadım. Sorunları işe taşıyarak yanlış davrandım."

Sahadaki kavga, 23 Kasım 2007'de Ankaraspor karşısında alınan çok gollü galibiyet sırasında oldu. Fenerbahçe lig maçından üçünü Alex'in attığı 4-2'lik galibiyetle çıktı. Alex, yaptığı hat-trick, Şükrü Saraçoğlu'nda 78 maçta 50 gole ulaştı. Kariyeri boyunca en çok gol seyrettirdiği tribün oldu. Buna karşın Mineirão'da 39 ve Parque Antártica'da 34 gol atmıştı. Buna rağmen, galibiyeti kutlayacak bir ortam yoktu.

"O maçta üç top aldım, pas vermek için ikisinde Deivid'in pozisyonu iyiydi, diğerinde ise herhangi bir hücum oyuncusununki. İlk ikisinde ondan daha iyi pozisyonda birini gördüm ve verdim. Kasıt yoktu, en iyi seçenekti. Bu arada bana söylendi. Üçüncü pozisyonda en iyi seçenek yine o olmasına karşın pas vermedim. Beni yeniden uyardı ve s..tir çektim. Öfkelendi. Çok güzel kişisel bir hamle yaptı ama şutu direktten döndü, top kimin önüne düştü dersiniz? Gol attım, öfkesi daha da arttı.

Maç bitiminde parmağı havada yanıma geldi ve bir daha s..tir çekersen fena yapacağını söyledi. Anında tekrar s..tir çektim. İtiş kakış oldu, ben sakındım, o öfkeli. Soyunma odasında daha büyük bir kavga oldu. Kan beynime sıçramış halde oraya gittim ve haddimi aştım. Ona karşı, sadece benim bildiğim, takımdakilerin bilmediği şeyleri kullandım. Dostluğumuza güvenerek sadece bana söylediği olaylar. Büyük eşeklik ettim.

Futbol hayatım boyunca bazı pişmanlıklarım oldu. Deivid’le yaşananlar onlardan biriydi. Takımın önünde profesyonel konularda cevap verebilirdim, ama kişisel konularda veremezdim. Bizzat Zico, onunla ilgili meseleleri ortaya dökmemin hiç gereği olmadığını söyledi. Hikâye duyuldu, televizyona, basına çıktı; Türkiye’de hiçbir şey gizli kalmaz. İnsanlar önüne gelen her şeyi tüketir.

Eurico beni aradı, sakinleşmemi ve Deivid’le aramı düzeltmemi söyledi. Ertesi gün bir araya geldik. Benden özür diledi ve ona s..tir çekmesini beklediği en son insan olduğumu söyledi. Özellikle soyunma odasında yaptığım boşboğazlıktan dolayı ben daha büyük bir özür diledim. Sorunu çözdük. Çıktığımızda Zico bizi bir odaya sürükledi ve Flamengo’da aynı şeyin kendi başına da geldiğini söyledi. Bir arkadaşı varmış, eşlerinin arası iyiymiş fakat sonra kavga etmişler ve mesele hiç de iyi sonuçlanmamış. Arkadaşlıkları bitmiş, fakat saha içinde önceki gibi oynamaya devam etmişler.

Kavga tam da zamanında bitti, çünkü Şampiyonlar Ligi’ne odaklanmamız gerekiyordu. CSKA’ya karşı oynadığımız kritik maçta, Edu Dracena tam bir talihsizlik sonucu kendi kalesine gol attı. Volkan Demirel şikâyet için hemen kollarını açtı. Lugano kaleciye sinirlendi ve maç devam etti.”

Alex, rakibin gol sevincini kısa kesti. Rakipten dönen topu aldı, göğsünde yumuşattı ve ceza sahasının dışından, bakakalmaktan başka bir şey elinden gelmeyen Akinfeev’in kalesine doksandan bomba gibi bir şut attı.

Herkes iki takımın da devre arasında soyunma odasına beraberlikle gideceğini düşünürken Alex tekrar parladı. Bir arkadaşıylaverkaç yaptı ve ceza sahasının önünde, tam Uğur Boral’ın ayağına bir pas attı.

“Durumu lehimize çevirmiş olsak da devre arası sahadan Lugano ve Demirel’in kavgasıyla çıktık. Hayatımda gördüğüm en aptal ağız dalaşlarından biriydi. Biri İspanyolca, diğeri Türkçe bağıırıyordu. Ve arkalarından da Edu Coimbra, Portekizce olarak ikisine de sakin olun diye bağıırıyordu. Garip bir durum.”

Soyunma odasında Demirel bir köşeye, Lugano diğerine oturdu. Edu Uruguaylıdan sakin olmasını istiyordu. Zico geldi, ardından bağıırarak başkanı içeri girdi. Edu kendini kaybetti ve teknik direktörün işini yapabilmesi için oradan çıkmasını isteyerek Aziz Yıldırım’a bağıırdı.

Edu Coimbra, “Pişmanlık öldürmüş olsaydı çoktan ölmüştüm,” diyerek gülümsedi. “Çabuk parlarım, ama kendimi kaptırmamalıydım. Mesele şu ki, başkanı parmağını kaldırmış kaleciye bağırırken gördüm. Doğru bulmadım, psikolojisini etkileyebilirdi. Başkana bağırarak, yerinin yukarısı, tribünler olduğunu, çünkü burada, aşağıda her şeyden Zico’nun sorumlu olduğunu söyledim. O sesini yükseltmeye başladı, ben de yükselttim, ‘Rahat bırak da işimizi yapalım’ dedim.”

“Başkan, Edu Dracena ve kaleciden sakın olmalarını isteyerek odaya girdi, fakat Edu Coimbra hiçbir şey anlamadı ve bağırarak başkandan çıkmasını istedi. Kavga pozisyonunda karşı karşıya geldiler. Zico, bu karmasadan onu uzaklaştırmak için kardeşini tuttu ve itti. Samet’ten başkana, dışarı çıkmasını ve Zico’nun işini yapmasına izin vermesini söylemesini istedim. Fakat Edu Coimbra ile Aziz Yıldırım’ın arası iyice gerildi. Buna rağmen Zico işleri yoluna koydu. İkinci yarıya döndük ve avantajımızı artırdık.”

Sonuç olarak Fenerbahçe 3-1’lik sonuçla, tarihinde ilk kez Şampiyonlar Ligi’nde gruptan çıktı. Alex’in gördüğü en büyük kutlamalardan biri.

Tostão 16 Aralık’ta köşesinde “Alex hayli iyi oynuyor” diye yazdı:

“Alex ne kadar iyi oynarsa oynasın, milli takıma daha az çağrılıyor. Teknik adamlar onun istikrarlı ve modern olmadığını söylüyor. Saçmalık! İstikrar, ortalama yeteneklerin erdemidir.”

Birkaç gün sonra Zico, Türk takımının başarılarını hayranlıkla izleyen Brezilya’ya kaptanını ısrarla övdü:

“Ona formayı gözü kapalı veriyorum ve sahada istediğini yapmak üzere serbest bırakıyorum. Çok az kişi bir maçı onun gibi okuyabilir.”

Şöhret Alex’i eski çevirmeninin düğününde rol çalmaya kadar götürdü.

Ali Tunçsoy, “O ay evlendim ve Alex, Deivid, Nobre gibi birçok futbolcu düğüne geldi,” diye anımsıyor. “Düğünü fotoğraflamak üzere tuttuğumuz fotoğrafçı genelde gelin, damat ve davetlilerin fotoğrafını çeker, fakat bizimkisi pratikte bir Alex albümü yapmıştı. Herkes onunla fotoğraf çekirmek istiyordu. Masasının etrafında, on kadar garson ona yemek servis yapmaya çalışıyordu.”

İyi bir dönemde olması yıldız futbolcuya tekrar milli forma hayalleri kurdurdu.

“İyi bir seviyede oynadığım sürece, milli takıma seçilebileceğime dair inancımı sürdürüyordum. Dunga seçilmeyi hak ettiğimi düşünürse o futbolcuların arasında olma potansiyeline sahiptim. Basında yer almaya ya da ortalıkta görünmeye hiç çalışmadım. Sadece futbol oynadım, bildiğim şeyi yaptım. Böyle olunca da çalıştığım kulüplerde saygı gördüm ve futbol hayatımı da, ana akım medyayı memnun etme çabasına girmeden, bu şekilde bitireceğim.”

Fenerbahçe, Şampiyonlar Ligi elemelerini geçti. Ancak Zico’nun kardeşi işinden oldu.

“Kavga nedeniyle Edu Coimbra işten çıkarıldı. Kim haklıydı? Edu, başkana bağırmasıydı, çünkü yanlış yapsa da yapmasa da o, onun şefiydi. Fakat o şef de olmaması gereken yerdeydi, soyunma odası futbolcular ve teknik ekip içindir. Bence bu hikâyede yanlış davranan başkandı. Onun yeri tribünlerdi, orası değil.

Edu’nun gidişyle hayli şey kaybettik. O savunma hattını çalıştırıyordu, Zico da orta sahayı ve hücumu. Önümüzde zorlu maçlar vardı. Bu tatsız duruma rağmen yolumuza devam ettik.”

Alex, Şampiyonlar Ligi’ndeki teke tek eşleşme aşamasına gelmeden ligde, Sivas’ta sıfırın altında on yedi derecede sahaya çıktı. Bu havaya dayanabilmek için futbolcular sahaya her tür korumayla çıkmak zorundaydı; eldivenden termik formaya, hatta tayta kadar. Nedeni tektir. Soğuk hava kas lezyonlarının ortaya çıkmasını kolaylaştırır.

“Soğukta maç yapmanın kötü yanı, kar nedeniyle sertleşen zemindir. Ben soğuğu sığağa tercih ederim. Soğukta, ısındıktan sonra her şey normale döner. Sıcakta zaman geçtikçe gevşeklik ve sersemlik insanın üstüne iyice çöker.”

Soğuktan korunmanın birçok yolu olduğu gibi, prim vermenin de değişik biçimleri vardır.

Maç başı ödeme, özellikle hoşuma gitmiyor. Hedef koymak gibi daha adil sistemler var. Kazanacağımız 15 puan var; şu kadar puan kazanırsak, x primini alacağız. Bunun daha iyi olduğunu düşünüyorum. Futbolda sonuca paradan çok verilen sözler götürür. En çok prim kazandığım yer olan Fenerbahçe’den bir örnek veriyorum. Fikir versin diye söylüyorum, kontratımda yer alan miktarın bir dolarını bile harcamadım. Türkiye’de kaldığım süre

boyunca primlerle yaşadım. Fenerbahçe, oynadığım kulüplerin hepsinden daha fazla prim ödedi. Kontratımda yer alan para yatırıma dönüşebildi.

Bunu anlatıyorum çünkü Şampiyonlar Ligi ikili eleme turunda Sevilla'ya karşı zorlu bir maç vardı. İki kez UEFA Kupası kazanan İspanyollar, üst düzey takımlarına güveniyorlardı. Daniel Alves, Adriano, Jesus Navas, Escudé, Kanoute, Luís Fabiano. Sahamızda 3-2 kazandık. Ama Roberto Carlos bir sonraki kritik maçta yer alamayacaktı.”

O 20 Şubat günü, İstanbul Boğaz'ını geçen teknelerdeki yığılmayı da eklersek, maçtan yedi saat öncesinden itibaren bir trafikten oluşan bir festivale şahit oldu.

Alınan sonuçla Kadıköy takımı karşılaşmanın yüzde yüz favorisi olarak gösterildi. Alex'in üç golün ikisinde katkısı vardı. UEFA'nın resmi sitesinde maçın yıldızı seçildi, yaptığı köşe vuruşu, Lugano'nun attığı golü yarattı ve maçın sonuna doğru 87. dakikada galibiyeti ilan eden Semih'e pası verdi.

“Aziz Yıldırım turu geçmemiz durumunda bütün kadroya paylaştırılmak üzere bir miktar prim sözü verdi. Bu primi kimse istemedi, teklif eden oydu.”

İşin kötü yanı sakatlık nedeniyle Roberto Carlos'un kaybedilmiş olmasıydı.

“Roberto'yu önceden tanıyordum, milli takımda birlikte oynuyorduk. O pozisyonda gördüklerimin en iyisiydi. Büyük bir güç, harika bir karizma. İnanılmaz bir imajı vardı, üstelik forması satılıyordu. Fenerbahçe, yapmayı öngördüğü şeyi onun imajıyla elde etti. Ancak İstanbul'daki Sevilla maçında ağır bir sakatlık geçirdi. O ana kadar onun saha deneyimi bizim için çok önemliydi. Tekrar eski haline gelememesi büyük kayıp.”

Roberto Carlos, Fransız Escudé'nin sert bir müdahalesine maruz kaldı ve rövanş maçında oynayamadı. Sevilla'nın sahasında sekizinci dakikada durum İspanyolların lehine 2-0'dı.

“Fenerbahçe'nin motoru Alex'tir!” diyerek hakkını teslim ediyor sağbek Daniel Alves. “Takımın rölantisini ve hızını o ayarlıyor. Markaja alındığında takımı sıkıntı çekiyor.”

“Yapılan bir faul yüzünden devre arasına 3-1 geride girdik. Sonuçta 3-2 kaybettik. Uzatmalarda durum değişmedi. Fakat Adriano'yla giriştiğim bir mücadeleden sonra karın ağrısı çekmeye başladım. Zico'dan beni çıkarmasını istedim, daha fazla katkıda bulunamazdım. Şansımıza, penaltılarda kazandık.”

Edu Dracena bir penaltı kaçırdı, fakat Fenerbahçe, Escudí, Maresca ve Daniel Alves'in hataları sayesinde turu geçti. Demirel kalede devleşti. Penaltıları kurtararak büyük hatasını telafi etti.

O tarihi 4 Mart 2008 günü, Sevilla'nın sahası Ramón Sánchez Pizjuán Stadyumu'ndaki her koltuğa "Cehenneme hoş geldiniz!" cümlesi basılmıştı.

"Avrupa'dan çok Güney Amerika stadyumuna benziyordu. Maçtan çok önce tamamen dolmuştu. Taraftarlar durmadan bağırıyorlardı. Tanrım, mahvolduk, turu geçmek zor olacak, diye düşündüm. Eğer turu geçerse sahaya gireceğimi söyledim. Avrupa'da tel örgü yok, elini uzatırsan sahadaki oyuncuya dokunursun.

Sevilla 3-1 yapınca acıdan kaskatı kesildim. Nefes almaya çalışıyordum ama hava gelmiyordu. Kendimi iyi hissetmiyordum, maçı seyretmek kötü gelmişti, sırf sinir harbiydi. Bugüne kadar seyrettiğim maçlar arasında en çok acı çektiğim maçı.

Yeğenim Pedro Krieger anladı. 'İyi misin' diye sordu, 'Hayır değilim' dedim, çıktım. Bitmesini beklerken bir kenara çekildim. Uzatmalar sırasında bayıldım. Uzatmaların devre arasında bir ambulansa kendime geldim. Orada kalmamı istediler, ben istemedim elbette. 'Bağlansanız durmam' dedim."

"Fenerbahçeli bir işadamı kolumdan tuttu, koltuklar yerine beni bir locaya götürdü. Sadece erkekler vardı, kulübün bütün direktörleri. Luiz'in eşi Paola ve yardımcımız benimle geldi. Penaltıları oradan seyrettik. Nerede olduğumu, çevremde kimlerin olduğunu unutup sanki evdeymişim gibi tezahürat yaptım, bağırdım. Penaltıları gözyaşları içinde izledim. Demirel son penaltıyı çıkardığında camı yumrukladım.

Tur garantilenince kapıyı açıp aşağı indim. Sevilalı taraftarlar geliyordu, ben aksi istikamette gidiyordum. Hepsini geçtim ve maçı seyretmeye başladığım yere döndüm. Futbolcular taraftarla kutlama yapmak üzere yaklaşıyorlardı ve Alex'e içeri geliyorum işareti yaptım. Fenerbahçe'den bir çocuk gördüm, onun kartını aldım ve son sürat çimlerde koşmaya başladım. Peşimden bir sürü güvenlik görevlisi geliyordu. Mahvolduk, dedim. Doğrudan Alex'e doğru gittim. O beni görünce, ona doğru koştum. O anda beni dışarı çıkartmak üzere güvenlikçiler geldi ve Alex 'Bırakın o benim karım' diyerek onları sakinleştirdi.

O maçta çok sıkıntı çektim. Sahaya girerim derken, şaka yapıyordum, böyle bir şey hiç yapmamıştım, her zaman saygılı oldum. Takıma zarar vermek istemiyordum, ama dayanamadım. Alex'le kutlamam lazımdı. Başkan, dönüşte Alex'i çağırdı ve ona benim gerçek taraftar olduğumu söyledi. Alex'in forması üzerimde, Brezilya bayrağına sarılmış bir halde maç boyu sinirle ağladığımı görmüştü. O andan sonra Fenerbahçe taraftarları, özellikle de kadınlar kendilerini bana yakın hissettiler.”

Devre arasında, Sevilla'da yenik durumdayken, çeyrek finale kalmamız durumunda primin belirlenenenden daha yüksek miktarda olacağını yani artırıldığını söylemek için başkan yeniden soyunma odasına girdi. Biz yine bir şey istememiştik. Hiç kimse ikinci yarıda 500 bin dolar fazlası için daha çok koşmadı. Koştuk çünkü turu geçmek istiyorduk.”

55. doğum gününden birkaç gün sonra Zico Fenerbahçe'yi çeyrek finale taşıyordu. 45 bin seyircinin arasında UEFA Başkanı Michel Platini de vardı. 20 saat sonra takım İstanbul'a girmekte zorlandı. Sokaklarda büyük bir kalabalık galibiyeti kutluyordu, coşku anlatılır gibi değildi. Sadece havaalanında 3 bine yakın taraftar vardı.

“Turu geçerek primi hak ettik. Kazanırsanız, genel olarak kaptan başkana gider ve primin ne zaman ödeneceğini sorar. Başkan bana ‘Chelsea maçından sonra’ dedi.”

İngilizlerle karşılaşmadan önce Fenerbahçe, Beşiktaş'ın sahasına konuk oldu. Alex idol kimliğini güçlendirdi. 2-1'lik galibiyette takımının iki golünü kaydetti ve dahası beklenmedik bir olaya maruz kaldı. Rakip taraftarlardan birinin attığı bir nesne başına isabet etti. Birkaç dakika yerde kaldıysa da yarası ağır değildi. Kafasındaki şişliği göstererek şaka yollu “Libertadores maçlarına benziyordu.” dedi.

Eurico, Alex iyi bir gol attığında rakip takımın taraftarlarının bile alkışladığını hatırlıyor. Pedro Krieger ise restoranda bir Beşiktaş taraftarının rakip oyuncudan kravatını imzalamasını istediğine şahit olmuştu.

“Bu beni çok etkiledi, çünkü ben Grêmio taraftarıyım, asla bir Interliden imza istemem,” diyor Pedro.

David Madrigal, şahit olduğu bir sahneyi anımsıyor.

“Akşam yemeğine çıktığımızda sürekli bir yerlerden bir şişe şarap ikramı geliyordu. Bir kez, sevimli, kravatlı şık bir beyefendi, o şık restoranın ortasında diz çöktü ve Alex’in ayaklarını öptü. ‘Alex bizim her şeyimiz’ dedi ve teşekkür etti.”

“Fotoğraf çekirtmeyi ya da selamlaşmayı kim isterse istesin Alex’in geri çevirdiğini hiç görmedim. Bazen ayağa kalkıp poz vermek için yemeğine ara veriyordu. İnsanların onu giderek daha fazla sevmesinde sanırım bunun etkisi var.”

FIFA o dönemde Avrupa’da oynayan en iyi Brezilyalı futbolcunun kim olduğunu tespit etmek için araştırma yaptırdı. Açık ara Alex kazandı. Fenerbahçe yönetimi, oyuncuya hemen iyi bir teklifte bulundu. Kariyerinin sonuna kadar sürecek bir kontrat. Alex reddetti, “Futbol yaşamımı Coritiba’da sonlandırmayı düşünüyorum.”

“İstanbul’da Chelsea karşısında, Deivid’in kendi kalesine attığı golle geride başladık. İlk yarıda Şampiyonlar Ligi’ndeki en kötü futbolumuzu oynadık. Sonra beraberliği yakaladık ve yine Deivid’in ceza sahası dışından attığı gerçekten müthiş bir golle maçı çevirdik. Maçtan sonra şampiyon takıma yakışır bir kutlama oldu. Gösterdiğimiz başarı taraftarı büyülemişti.”

Fizyoterapist Orhan Şakir’e göre, Fenerbahçe’nin Avrupa’da gösterdiği başarıyı kimse bekleliyordu:

“100. yıldakinden daha iyi oynayarak Şampiyonlar Ligi’nde büyüdük. Atmosfer büyütücüydü ve takım şimdiye kadar çalıştığım en parlak kadroydu.

Bu kadarını çok az kişi hayal ediyordu. Sadece biz, futbolcular her zaman inandık. Londra’ya beraberlik avantajıyla gittik. Bu avantaj ikinci dakikada ortadan kalktı: Essien’in ortası ve Ballack’ın golü. Chelsea maçın geri kalanında hakim oldu. Biz çabalıyorduk fakat kaliteleri sayesinde kontrolü sağladılar ve galibiyeti korudular. Daha sonra da maçın sonunda skoru 2-0 yaptılar.”

“Ben taraftar olarak ayrı seyahat ediyordum. Fenerbahçe taraftarlarıyla birlikteydim, Alex’le gitmiyordum. En fazla biletleri almak için takımın oteline gidiyordum. Bazen karşılaşmıyorduk bile; ya birine bırakıyordu ya da benim adıma resepsiyona. Ülkeye bağlı olarak elimde biletlerle yola çıkıyordum. Örneğin İngiltere’ye girişte sorun yaşamamak için biletleri götürdüm. Bana orada ne yapacağımı sorduklarında maça gideceğim dedim. Pasaportu

ve bileti gösterdim. Londra'ya girmek çok sıkıntılı. Ama elenerek çıkmak daha da kötü." diye anlatıyor Dia.

"Maçı ve yarı finale çıkma şansını kaybettik.

Yenilgi sonrasının haftasında başkan 1 milyon doları ödemişti, fakat bize soyunma odasında sözünü verdiği 500 bin dolar eksikti. Önemli değil, bu tür şeyler karmaşaya neden oluyor.

Tartışmalar olur. Kulüp 100 verir, takım 120 ister, her şey 110'da çözülür. Bir rakam için tartışmak normal, fakat bir anlaşmaya varıldıktan sonra tartışmamak gerek. Fakat size ödeme yapılmıyorsa hakkınızı talep etmelisiniz.

Örneğin 2003 yılının Cruzeiro'su bize Brezilya şampiyonluğu için 100 bin real prim teklif etti. Başkan Bahia maçı öncesi ödeyeceğini söyledi, fakat maçtan önce parasının olmadığı ve ancak ocak ayında ödeyebileceğini söyledi. Kabul ettik. Ocakta, ancak sekiz taksitte ödeyeceğini söyledi... Bu karışıklığa neden oldu. Birkaç kez tekrarlanınca karışıklık ve itiraz doğuyor. Herkes meseleyi başka biçimde algılıyor, sorunlar çıkıyor.

Futbolcu kontrat imzalar, ekstradan prim gelirse iyidir diye düşünüyorum. Ben kontratlarıma imzamı attım ve yeniden düzenleme talep etmedim. Kontrat üzerine tartışırken titizleniyordum. Paradan sadece bana borçlu olunması durumunda söz ediyordum. Kaptan olarak para miktarını tartışmadığını gibi, posta güvercini rolü oynamak da hoşuma gitmiyordu. Yöneticiler şunu ya da bunu duyurmamı istediğinde kabul etmiyordum. Onların söylemesini doğru buluyordum.

İlerleyen süreçte ligi kaybettik. Detay: Sevilla'yla oynayacağımız ikinci maç öncesinde, bir lig maçında, Şampiyonlar Ligi'nde oynaması düşünülen bazı futbolculara takımda yer verilmedi. Sonuçta Bursa'ya evimizde kaybettik. O puanların yokluğunda ligdeki durumumuz zora girdi.

Chelsea maçı sonrası daha kötü bir şey oldu. Hâlâ şampiyon olma şansımız vardı, benim bir golüm ve pasını verdiğim diğer golle Ankaraspor karşısında 2-1 öndeydik. Penaltıya maruz kaldım ve topu yerleştirdim, penaltı atışlarını ben yapıyordum. Ancak Kezman, 'Penaltı atışını bana bırak' dedi. Zor durumda kaldım, fakat izin verdim. Kalenin üstünden dışarı gönderdi ve sonrasında rakip takım beraberliği yakaladı. Bizim ikinci şampiyonluk, havaya uçtu.

Zico'dan işittiklerimi sadece ben biliyorum. Haklıydı, çünkü penaltıyı ona bırakarak aptallık ettim. Bana ait olan sorumluluğu ona bıraktım. Fenerbahçe'de geçirdiğim yıllar boyunca bu en büyük hatamdı belki de. Bu iki puan daha demekti. Bu puanların kaybı şampiyonluğu bizden çaldı.

Kendi adıma konuşursam 2007-2008, bir kupa kazanamamış olsak da çok iyi bir sezon oldu. Şampiyonlar Ligi'nin en çok asist yapan futbolcusu oldum, önemli goller attım. Belki de bu yüzden başkan bana 'Zico iyi bir teknik direktör mü?' diye sordu. Belki iyi bir teknik adam olmadığını, ama mükemmel bir komutan olduğunu söyledim. İki yılda herkesi memnun etti; bizi, çalışanları, taraftarı. Tekniğe çok dikkat eden, futbolun temel unsurları üzerine çalışan ve yaptırdığı antrenmanlarla takımı iyiye doğru evirebilecek, stratejist ya da taktisyen bir teknik adam istiyorsanız, bu kişi Zico değil. Zico her oyuncuyla tek tek ilgilenirdi. Bu nedenle, biz futbolcular ona büyük bir hayranlık duyuyorduk ve onun için koşuyorduk.

Tatile çıktığımızda Zico'nun sözleşmesini yenilemediğini öğrendik. Chelsea mağlubiyeti, ligin kaybı, Edu Coimbra'nın yaşadığı sorun onu yıpratmıştı. Taraftar da onu çok sevmişti. Hemen hemen hiç pas hatası yapmayan, Brezilya stilinde daha rahat oynayan bir takım yarattığını bilmesine rağmen ayrılmak zorunluluğu hissetti. Bizle büyüleyici iki yıl geçirdi."

BENİMSENME

FENERBAHÇE 2008-2011

“İnsan ilişkilerini idare etme bakımından Zico’dan daha iyisini tanımadım. Büyük bir şirkette yönetici olsaydı çok başarılı olurdu. İnsan yönetiminde onun gibi çok az kişi tanıdım. Özellikle de takımı yıpratın şeyler söz konusu olduğunda. Ben ve Edu Dracena örneğın, biz hiç anlaşıamadık, Cruzeiro’da da. Takımımızın kazanmasını sağlamak dışında ortak noktamız yoktu.

Durumun böyle oluşu havayı sıkıntılı bir hale getirdi. Dai ve ben bir loca kiralamaya karar verdik. Geldiğimizden beri boş olan yere oturuyor, maçları takip ediyordu. Başka futbolcu eşlerinden maça giden yok denecek kadar azdı; Türkler hiç gitmiyordu, yabancılar ise çok az. Dai farklıydı, stadyumun müdavimi bir tek oydu.

Direktörden eşler için bir yer istedi. O da halletmeye koyuldu. Bu arada Aziz Yıldırım futbolcu eşinin gelmesine gerek olmadığını söyledi. Dai öfkeyle şu karşılığı verdi: ‘Tamam öyleyse, eşyalarımı toplayıp Brezilya’ya dönüyorum; eminim, ben ve çocuklarımız olmayınca kocam da burada kalmaz’.

Daiane’in annesi Flávia Mauad, “İstanbul’da bir alışveriş merkezinde ilginç bir olaya şahit oldum,” diye anlatıyor. “Genç bir hanımefendi bizi durdurduğunda Alex ve kızım ile beraberdim. Dai Alex’le fotoğraf çektiirmek istediğini sandı, fakat o Dai’yle çektiirmek istiyordu. Eşinin Dai fanı olduğunu söyledi.”

Güçlü kişiliği nedeniyle çok sayıda hayranı vardı.

“Emre’nin düğününde tören saat sekizde başlıyordu, antrenman yedide bitti ve evimiz uzaktaydı. O trafikte hiç de kolay değildi, üstelik yolu da

şaşırdık. Salona geldiğimizde gelin giriyordu. Saklanır gibi yapıp her şeyi uzaktan seyrederek dikkat çekmemeye çalıştık. Başkan bizi görünce selamladı, biraz öfkeliydi.”

“Alex’e kızgın bir selam verdi, sonra bana döndü ve ‘Bu saatte gelinir mi?’ diye çıkıştı. Bu beni biraz öfkeliendirdi. Hiçbir yakınlığım olmayan biri, bana nasıl kabalık edebilir? Zamanında yetişebilmek için koştura koştura bebeklerimi de kendimi de helak etmişim, bir de azar mı işiteceğim?

Anlaması için Türkçe olarak, ‘Siz, onun başkanısınız! Benim hiçbir şeyim değilsiniz!’ dedikten sonra sırtımı döndüm, onları baş başa bıraktım.

O kulübün başkanı, ne Tanrı ne de başka bir şey. Masaya oturduğumda bir futbolcu bana ‘Sen delirdin mi?’ dedi. ‘Neden?’ ‘Başkanla konuşurken dikkat et!’ Bütün masalarda bu konuşuldu.”

Flávia Mauad’a göre kızı yenilik getirdi, Türkiye’de iz bıraktı.

“O, loca ve arabasını bırakacağı park yeri için çaba gösteriyordu. Hatta kendini birçok erkekten daha fanatik bir taraftar olarak ortaya koyuyordu.”

O dönemde, yılbaşı gecesi tanıştığı bir Türk televizyoncusuyla sağlam bir arkadaşlık kurdu.

Merve Toy, “Yılbaşı gecesi, Márcio, Bobô ve ev sahibi Alex’in organize ettiği müthiş bir parti yapıldı,” diye anlatıyor. “Lig TV adına gittim ve Daiane’yi sevdim. Zaten tanınan biriydi, çünkü eşi bir idoldü. Ona Türkiye’nin “Victoria Beckham’ı” diyerek şakalaşıyorduk. Sık sık evinde nargile içmeye gidiyordum. Restoranlara ve Türkiye’nin en iyi gece kulübü Reina’ya da gidiyorduk. Çok hoştu. Orada kadınlar futbolcuların üzerine atlar, fakat Alex olunca durum değişiyordu, yanına gelen olmuyordu. Onu bir aile babası, sorumlu bir eş olarak görüyorlardı. İmajı, futbolcu düşkününü kadınları uzak tutuyordu.”

David Madrigal, Reina’yı çok iyi hatırlıyor:

“Büyük kulüplerin sahipleri ünlüleri ağırlamaya bayılır. Şehrin berbat trafiği nedeniyle Alex arkadan giriyordu. Daha hızlı ve rahat diye tekneyle geliyor, doğrudan restorana ya da diskoteğe giriyordu. Bir defasında Reina’nın sahibi teknenin arızalı olduğunu söyleyerek özür diledi, taksiyle gitmek zorunda kaldı. Vardığında kapıda otuza yakın fotoğrafçı vardı. Mekâna girerken görüntülenebilmesi için bulunmaz bir fırsattı bu.”

En kötüsü bu değildi.

“Ertesi gün,” diye ekliyor Madrigal, “Hiçbir fotoğraf basında çıkmadı. İki hafta sonra Fenerbahçe’nin aldığı bir mağlubiyet sonrasında basın, çekilen o görüntülerden birini kullanarak bir gece önce orada olduğuna dair haber yaptı. Türk medyası buydu. Sansasyon peşinde ve bazen de vicdansız.”

David, İstanbul gazetelerine tekrar dönerek başka bir anekdot anlatıyor.

“Bir defasında Alex bir kulüpten çıktı. Koridorda, yanlarında sarışın bir kadın da çıkıyordu. Daiane’i çıkarttıkları, Alex’i sarışın kadınla yan yana gösteren fotoğrafı, Alex gecenin tadını Türk kadınlarla çıkartıyor diye yayımladılar. Akıl alır gibi değil.”

Dai’nin stadyumda elde ettiği locaya gelince, köşe gönderine yakın bir yerdeydi.

“Oraya ‘Alex Tribünü’ adını verdiler; gol attığımda ailemle birlikte kutlamak için oraya gittiğim için. Gol eğer o köşede atıldıysa harika, yirmi metre koşmak yetiyordu. Yalnız öbür tarafta attığımda, bütün sahayı geçiyordum ve kutlamayı locanın karşısında bitiriyordum.”

Fenerbahçe’nin fotoğrafçısı Tolga Ovalı bu stratejik yere yerleşmişti:

“Onun hiçbir anını kaçırmıyordum. Çektiklerimin yüzde 70’i Alex’ti. Güzel bir fotoğraf yakalayabilmek için her zaman onu sahanın o köşesinde bekliyordum.”

“İlk üç yılda kulübün bize verdiği locada aileler oturuyordu. Ayrı bir yerdi. Rahat oturulduğunda normalde altı kişi sığıyordu. Dip tarafına da on kişi daha. Elbette derbilerde ya da Avrupalı büyük rakiplere karşı oynanan zorlu maçlarda tıka basa doluyordu, 20 kişi giriyordu. Bilet olmadığından insanlar gelip oturuyordu. Karım haklı olarak rahatsız oldu. Kar altındaki bir maçta bir kişi bile yok, bir tek o. Önemli maçlarda ise dopdolu.

Sözleşmeyi ilk kez yenilediğimizde, sözleşmeye loca tahsis edilmesi maddesini ekletmeyi talep ettim. Önemli olan paranın miktarı değildi, bu maddeydi. Bir sürü pazarlıktan sonra aynı locayı verdiler. Şaka değil, satın alma önceliği kazandık. Yeni belirlenen ilk aylığımdan kesmelerini kabul ettim.”

2007’den itibaren loca aileye tahsis edildi. Sadece Dai’nin istediği kişiler girebiliyordu. Önemli maç günlerinde ise yine bir sürü insan geliyordu.”

“Durum berbat olduğundan bir loca istedik. Maçları artık bazı Brezilyalıların ailesiyle seyretmek istemiyordum. Onların arasında kendimi yalnız hissediyordum. Alex gol atıyordu, ben tek başıma seviniyordum. Bana

baktıklarını hissediyordum. Türkler Alex'in gollerine yanımızdaki Brezilyalılardan daha çok seviniyordu. Bir şeylerin ters gittiğini düşünüyordum, bu terslik arttıkça içimize daha çok kapandık.”

Roberto Carlos, “Alex'in hayatı daima engellerle çevriliydi,” sözleriyle durumu ifade ediyor. “Sanırım önemli bir oyuncunun kariyerinde olağandır bu. Her zaman senin yerini almak isteyen biri vardır. Alex'in iyi tarafı güçlü olmasıydı, baskıyı daima göğüslemeyi bildi. Onu yıkmanın yolu yoktu. Yönetimin ya da basının ona karşı tavrının kıskançlığa yol açtığı birkaç kez kulağıma geldi, ancak kulüpte herkesin ona duyduğu saygıyı gördüm ve yaşadım.”

Daiane aynı fikirde değil:

“Mesele oturup konuşmamızı gerektirecek noktaya geldi. Ne bizim onlarla arkadaş olmamız gerekiyordu ne de onların bizimle, ancak en azından sosyal ilişkilerimizi sürdürmeliydik.”

“Takımın Zico'nun dönemindeki düzeye gelmesi beş yıl aldı. Onun ayrılışı ekibi dağıtmıştı. Onun amacı Türkiye ligini unutmamız, uluslararası maçları düşünmemizdi. Ancak bunu ligi kazanmak zorunda olduğun Türkiye'de yapamazsın. Fenerbahçe ve Galatasaray arasında en çok kupayı kim kazanacak mücadelesi var. Bu rekabet çok yoğun. Zico parasal nedenlerden çok ikinci kez ligi kaybedişinin ardından gelen eleştiriler yüzünden ayrıldı.”

Volkan Ballı'ya göre Aziz Yıldırım Zico'yu disiplinsizlikle suçluyordu:

“Onun bakış açısına göre, Zico sabah saat dokuzda kulübe gelmeli ve altıda çıkmalıydı, Zico ise bunu yapmayı reddediyordu.”

Zico, “Başkan, saat dörtteki antrenmana saat üçte gelmemin yanlış olduğu fikrindeydi,” diye kendini savunuyor. “Benim anlayışıma göre sabah antrenman yoksa erken gelmek gerekmez. O bütün gün kulüpte olduğundan benim de aynı şeyi yapmam gerektiği yargısına varmıştı. Ancak o başkan, futbol dışında yapacağı çok çeşitli işler var. Benim yok. İşte sekiz saati doldurmak zorunda değilim; ben kamuda memur değilim.”

Zico, Aziz Yıldırım'ın antrenman tesisi çalışanlarının futbolcularla top oynamasını yasakladığını da hatırlıyor.

“Çok güzel bir atmosfer yaratmıştık; herkesle aram iyiydi. İkramiyelerden pay alıyorlardı ve maçlardan iki gün önce, görevlilerle, masörlerle ve fizyoterapistlerle bir maç ayarlıyordum. Samet'i de dâhil ediyordum. İnsan-

lar, bu şekilde sahaya çok daha iyi bakıyordu. Bir süre sonra başkan onlara top oynamayı yasakladı. Çok az para kazanıyorlardı; yaşadıkları bu küçük neşeden de yoksun kaldılar. Futbolun başkanı bendim, kulübün başkanı da o; böyle düşünüyordu. Büyük saçmalık. Kıskançlık mahveder insanı, kıskanmak boktan bir şeydir.”

Tatillerde, Alex ve Daiane, David Madrigal ve ailesiyle Londra’yı ziyaret ediyorlardı. Olmadık bir yerde yıldız futbolcuyu tanıyan biri çıktı:

“Madame Tussauds Müzesi’ndeiydik, ondan kırırdamadan durmasını istedim. Ziyaretçiler onun balmumundan bir heykel olduğunu sandılar,” diyerek gülüyor Maria Victoria.

“Alex’in karşısında biri durdu. ‘Sen gerçek misin, yoksa balmumundan mı?’ Brezilyalıydı, onu tanıdı,” diye tamamlıyor David.

Arkadaşlarıyla Avrupa’yı dolaşırken Alex profesyonellik adına bazı zevklerden kendini mahrum ediyordu:

“Bir keresinde kayak yapmaya gittik. Ben kayarken onun bacağını tutuyordum, istemiyordu,” diye anlatıyor Maria Victoria. Olmaz diyordu, sonuçta, bacakları onun iş aletleriydi. Her zaman kendine dikkat ediyordu.”

Yine bir başka sezon öncesi. Arkadaş grubu temmuzda Avusturya’nın Innsbruck şehrine seyahate hazırlanırken, İspanyol Luis Aragonés’in teknik direktör olduğu Fenerbahçe tarafından resmi bir açıklamayla duyuruldu.

“Zico ayrıldığında kulüp Aragonés’in peşine düştü. O katıydı. Örneğin oyuncuların aileleri kulübe giremezdi. Kızım Maria çok üzüldü. Babasıyla Fenerbahçe havuzuna giden dört yaşındaki bir kızın bunu anlaması zordu. Rejeneratif antrenman günleri Zico çocukları götürmemize izin verirdi. Aragonés’le bu düşünülmezdi bile.

Morali yüksek geldi, çünkü kısa süre önce İspanya Milli Takımı’yla Avrupa şampiyonluğu kazanmıştı. Çok iyi bir teknik direktördü, ama yaşlıydı. Yaşlı derken, sıkıcıydı demek istiyorum. Had safhada sıkıcı. Türklerin teknik kalitesinden çok şikâyet ediyordu, üstelik yüzlerine karşı. İspanya’dan getirdiği ve Türklerin anlamadığı bir futbol görüşü vardı. Ya da anlamak istemediği.”

Aragonés ve İspanyol ekibi için özel sözleşme yapılan çevirmen Umut Köse’ye göre, teknik direktör ritmik bir oyun stili kurmaya çalışırken çok zorlandı.

“O sabırla paslaşmaya odaklanıyordu, İspanyol usulü. Türkiye’de böyle oynamak zor. Daha zoru, mantaliteyi değiştirmek. Burada kimseye sabır gösterilmiyor. Oyuncuya bile, teknik direktöre ise daha da az.”

“Aragonés’le en kötü senemi geçirdim. Ancak o da zorluklarla karşılaştı. Oynamak istediği futbolu iyi kavrayabilecek birini, Deivid’i, sakatlanınca kaybetti. Topla çıkan bir hücum oyuncusu düşünüyordu. Çeşitli maçlarda beni ön libero olarak koydu. ‘Kaptan, düşündüğümü anlayan bir tek sensin ve topu bana orta sahadan ileriye getireceksin.’

Aragonés bazı futbolcuları idare etmekte zorlandı. Birçok tartışma çıktı. Latin düşüncesi getiriyordu, Atlético Madrid’de, Valencia’da ya da başka İspanyol takımlarında uygulanabilecek şeyler. Brezilya futbolundan hoşlanıyordu, Fluminense’nin en büyük golcüsü Waldo’nun arkadaşıydı ve minik radyosuyla, Globo Radyosu’ndan Brezilya futboluyla ilgili haberleri dinliyordu. Futbolu onun kadar kafasına takmış birini daha önce hiç tanımadım, kesinlikle. Bütün gün futboldan başka bir şey konuşmazdı.

Ben, özellikle ihtiyara hayrandım, fakat ekibinden nefret ediyordum. Belki de kulüp onunla sözleşme yaptığında, Avrupa şampiyonu ekibini de birlikte getirmesini kabul ederek stratejik bir hata yaptı. Neyse ki bir süre sonra ekibi geri döndü ve Aragonés sadece antrenörle kalakaldı.”

Ekibi dönünce “İhtiyar” çözüm aramak zorunda kaldı. Ona yardım etmesi için Cesar Mendiondo’yla sözleşme yapılmasını istedi.

Mendiondo, “Aragonés’in Alex’i istisnai bir oyuncu ve ciddi bir adam olarak gördüğünü söyleyebilirim,” diye anlatıyor. “Onu tanımak çok hoşumuza gitti. Kişilik sahibi biri.”

“Carlos Cascallana’nın fizik hazırlık yaptığı dönemde, yıl boyu toplamda yaklaşık 17 kas sakatlığı geçirdik. İlk defa baldırımında bir rahatsızlık hissettim. Dört maç sahalardan uzak kaldım.”

Acaba yanlış şeyler mi yapıyordu? Aragonés’le dört aydır çalışan Euri-co, kendisiyle ilgili bir sorun olmadığına yemin ediyordu. Kesinlikle. Aragonés’in bu fizyolojisti iki yıl sonra Beşiktaş’a transfer oldu, aynı sorunları oraya da taşıdı.

“Ondan hoşlanan yoktu. Bursa’da bir maç yaptık, durum lehimize 1-0’dı ve bire karşı dört kişi kontratağa geçtik. Topu Deivid’e verdim, o Colin Kâzım’a geçirdi, geri verebileceği halde şut çekti, dışarı gitti. Maç bitti, yanına

gittim ve ‘Gol atabilecek pozisyonda birine topu atma fırsatın varsa, pas ver’ dedim. Sonraki ilk antrenmanda ısınmaya başladık, Colin’e o vuruşu hatırlatarak konuyu yeniden açtım. Antrenör dikkatimizi ona vermemizi istedi. ‘Maçla ilgili konuşuyoruz’ cevabını verdim. O, ‘Antrenmandan sonra konuşun’ dedi. ‘Olmaz, antrenmandan sonra ben evime gidiyorum, o da kendi evine’ dedim.

Sinirlendi ve bağırarak çenemizi kapatmamızı emretti. ‘Babam bile bana susmamı emretmedi’ dedim sertçe. Aynı şekilde karşılık verdi. Ona emir vermesi, bana da buna uymam için para verildiğini söyledi. ‘Hayır, sana bizi yönlendirmen için para veriyorlar ve sen de bu işi berbat yapıyorsun.’ Üzerime geldi, kavga edeceğimizi düşündüm. Söylediğimi tekrarladım, ‘Şu an yaptığın şey komik. İşte iş hakkında konuşamaz mıyım?’

Yaşlı tilki Aragonés sadece izliyordu. Adamın kulağına eğildi ve ‘Bu Brezilyalılara dikkat et. Onlar favela çocuğu. Biri sana takarsa, beş dakikada seni öldürür.’

Antrenmandan sonra ihtiyar yanıma geldi ve ‘Capi kaptan kendine hâkim ol, senin buna ihtiyacın yok’ dedi. ‘Bu herif kötü niyetli, ne yaptığını bilmiyor’ cevabını verdim. İhtiyar başımı okşadı ve ‘Bizim gibi futbol insanları böyle şeyleri tatlıya bağlar’ dedi. ‘Diğerleri bunu bilmez.’

Onun fantastik biri olduğunu düşünüyordum. Sezon sonunda ülkesine döndüğünde temas kurmaya çabaladım, ama başaramadım. Bir gün, İspanya’da onunla birlikte oynayan, eski Palmeiraslı Leivinho’yla karşılaştım, ihtiyarın nasıl olduğunu sordum. İyi olduğunu söyledi.

Türkler onun istediklerine hiç uyum sağlayamadı. Hemen ilk gün Brezilyalıların yanına geldi, ‘Dünyanın en iyisisiniz, fakat gevşek ve tembelsiniz’ dedi. ‘Siz Brezilyalılar farkınızı bana göstermek zorundasınız.’ İki gün sonra bir Türk’e tembel olduğunu söyledi. Bu ifade bize kullanılabilirdi, dil nede niyle anlayabilirdik. Çevirisi Türklere nasıl geldi bilmiyorum. Sadece kabul görmediğini biliyorum.”

“Aragonés’in beni daha geriye yerleştirme fikri bazı maçlarda sonuç verdi. Diğerlerinde tutmadı. Yönetimde olduğu sürece başkanın soyunma odasına girmeyeceğini kontrata koymakla doğru bir şey yaptı, buna hiç kuşku yok. Kendini korudu. ‘Oyuncularım benimle toplantı yapar, başkanın işi değil bu.’

Başkanımızın futbolcuyu bir köşeye çekip futbol üzerine sohbet etmek, sahada yapması ve yapmaması gereken şeyleri söylemek gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Videolar bile gösteriyordu! 'Ben varken Aziz Yıldırım bunu yapamayacak. Sorun şu ki Türkiye Ligi'nde çok kötü oynadık. Ve Mayıs 2009'da, çok gollü bir maçta Türkiye Kupası'nı Beşiktaş'a 4-2'lik sonuçla kaybettik; iki hatalı gol yiyen yedek kaleciyi takıma aldığı için sert eleştiriler aldı. Şampiyonanın bitiminde, kontratının daha süresi var mıydı bilmiyorum, sadece bildiğim yenilemedi. Sadece bir yıl bizim teknik direktörümüz oldu.

Aragonés kulübe istediğini verememiş olabilir, fakat bana iyi geldi. Brezilya futboluna tutkun, 60'lı ve 70'li yılların yıldızlarına hayran bir teknik direktör vasıtasıyla farklı bir ekolü, İspanyol ekolünü tanıdım. Tanıdığım en iyi hikâye anlatıcılarından biriydi, fantastik bir hafızası vardı. Kahve içerek futboldan konuşuyorduk. Hikâyeler anlatan Zico'ya denk geldim, hemen arkasından da bize Leivinha'dan, Luís Pereira'dan, Marcelinho'dan, Carioça'dan, Romário'dan neşeli pasajlar aktaran Aragonés'e.

Ağustos 2008'de, Şampiyonlar Ligi ön elemeleri nedeniyle Partizan'a karşı oynamak için Sırbistan'a gittik. Fenerbahçe'de oynarken, sokaklarında hiç Türk görmediğim tek yer orasıydı, muhtemelen daha önceki savaş nedeniyle. Hiç Türk'le karşılaşmıyorsunuz, kesinlikle normal değil. Avrupa'da her yerde Türk var, aynı şekilde Galatasaray ve Beşiktaş taraftarı. Bergrad'da bir tane bile yoktu. İhtiyar bana, 'Capi oyuncularımız korkuyor, fakat oynayacağız. Maça gidiyoruz ve oynayacağız,' dedi."

Alex kendini en güvende hissettiği yerlerden birinde, penaltıyla takımının berabere kalmasını sağladı. Sırlar 2-0 öndeydi.

"Sahamızdaki rövanş maçında elemeyi geçtik. Bu arada zor Türkiye Ligi'nden başka, korkunç bir Şampiyonlar Ligi çıkardık.

Rakiplerimiz Ukrayna'dan Dinamo Kiev, Portekiz'den Porto ve İngiliz Arsenal'di. Sahamızda bile tek maç kazanamadık. İstanbul'da Arsenal karşısında 5-2'lik sonuçla ezildik.

O gün -oynamak için harika bir gündü- forvetimizi gol pozisyonuna sokmaktan yorulmuşum. Serbest oynayan bizim takımda bendim, onlarda da Fabregas'tı. O daha şanslıydı, topları değerlendirildi. Bana gelince, forvetimiz Dani Güiza'yı defalarca golle burun buruna getirdim, ama o hepsini harcadı. Bu ve başka sebeplerle ihtiyarın bir sezon daha bizimle kalması mümkün olmadı."

“Şilili Maldonado’yla çözümsüz bir sorunum oldu. Kişisel düzeyde, profesyonellikle hiç alakası yok. Şimdiki karısının yol açtığı bir durumda, onun eski sevgilisi ve Luxemburgo’nun kızı Vanusa’yı savundum. Benim de, Dai’nin de iyi tanıdığı eski sevgilisini savunduğumuz için Maldonado ve yeni karısı bize sırt çevirdi. Onların şanssızlığı.”

“Geldiğimizde, her şey bizim için ilkti. Çok iyi anlaştığımız, Márcio Nobre’nin karısı Priscila ve Fábio Lucio’nun karısı Viviane vardı. Kapımızı açarak çevremizi genişletmiştik. Brezilyalılar grubu geldiğinde herkes için işler kolay oldu, çünkü her şeyi hazırlamıştık. Kulüp zaten yabancıları nasıl karşılayacağını biliyordu; kıyas kabul etmezdi. Buna rağmen şikâyet ediyorlardı. Bu beni rahatsız ediyordu. Her şeyin iyi ve hatta en iyi olduğu koşullara geliyorlar ve hâlâ şikâyet ediyorlardı.

Alex’e hepsinden kopup tek başımıza kalacağımızı bildirdim. Her şeyin yolunda gitmesi için kendini işine daha fazla vermişti. Deivid’le olanı saymazsak, büyük bir sorunumuz olmadı. En azından, ikisi bu sorunu halletti. Brezilyalılar arasında uyum yoktu. Ortam hoş değildi. Sanırım Alex’in başarıları diğerlerini fazla rahatsız ediyordu.” diyor Dai.

Fenerbahçe’dekilere göre, Roberto Carlos’un Alex’in gölgesinde kalmaktan duyduğu rahatsızlık hissediliyordu.

“Deivid’le yaşanan kavgadan sonra durum kötüleşti, herkes Alex’e karşı birleşti. O sırada, Roberto geldiğinde, korkunç bir hal aldı. Onun etrafında bir arkadaş grubu oluştu ve asla başkalarını pohpohlamayan Alex, yalnız kaldı.

Bütün bunları yaşayınca içimize kapandık. 2009’da durum biraz düzeldi. Olimpiyat milli takımından beri arkadaşımız olan Fábio Bilica’nın gelişinin buna katkısı oldu. Onun eşini tanıımıyordum, fakat birbirimize tutunduk. Diğer Brezilyalıların hakkımızda kötü konuştuğunu görünce şaşırdılar. Bizi savunduğundan ona da başka türlü davranılmaya başlandı. Durumunu daha da kötüleştirmemek için bizim kavgamızı üstlenmemesini söyledim.

O gözümüzü açtı. Bizzat Türkler bile hakkımızda söylenenleri bize söylemeye başladılar. Bu insanın canını acıtıyor, çünkü bize bu şekilde davrananlar, bizim gibi Brezilyalıydı.”

“Kasım 2008’de Edu Dracena bana haksızlık etti. Eskişehir’e deplasmana gittik ve iki gol attım. O da kendi kalemize bir gol attı. Üstelik hemen arkasından bir gol daha geldi. Maç 2-2 bitti.

Ertesi gün Brezilyadaki gazeteler şunlara benzer şeyler yayımladı: ‘Edu Dracena kendi kalesine gol attı, fakat Alex kurtardı’ ya da Alex 300. golünü attı, fakat Edu Dracena kutlamayı sabote etti.’ Antrenmandan çıkıyordum Edu’nun kardeşi yanıma geldi, ‘Alex, bu yapılmaz’ dedi. ‘Yapılmayacak olan ne?’ ‘Şu senin basın danışmanın, Acaz Fellegger, kardeşimi batırmaya çalışıyor.’

‘Bir şey mi yaptın?’ diye Acaz’a sordum. O bana internet manşetlerini gönderdi. ‘Eğer benim sayfamda ya da Acaz’ın sitesinde bir şey varsa sorumluluk benim,’ dedim. Kulübün bilgisayar salonunda, bizim sitelerimizde hiçbir şey olmadığını ispatladım. Fakat diğer haber siteleriyle birlikte, globoesporte.com ve Gazeta Esportiva’nın sayfasında vardı. ‘O manşetler hoşunuza gitmemiş olabilir, ama bunu bizim üzerimize yıkmayın’ dedim.”

O gün ilk yarının 14. dakikasında, ceza sahası dışından attığı şutla Alex Fenerbahçe’de oynadığı 212. maçında 100. golünü attı. Maruz kaldığı penaltıyı gole çevirerek sonradan bir gol daha attı. Böylece 782. profesyonel maçında kariyerindeki 300. gole ulaştı.

O dönemden, iyi ayrıldığımız Lugano ve Marco, yani Mehmet Aurélio oldu. Edu Dracena’ya gelince, kulüpten ayrıldıktan sonra bir daha asla konuşmadık. Roberto Carlos hiç benim arkadaşım olmadı, fakat konuşuruz. Wederson’la bugün dahi sohbet ediyoruz.

Oturduğumuz binadan ayrılmak çok faydalı oldu, bize Türkleri ve Türkiye’yi tanıma fırsatı verdi. Fenerbahçe’nin o mini Brezilya’sı bana iyi gelmemiştir.”

“2009-2010 sezonu belirsizlikler içinde geçti. Her şey, 30 Mayıs 2009 günü Trabzonspor’la oynayacağımız maça gidişimizle başladı. Henüz teknik direktör olan Aragonés’le bir pazarlık yaptık; kazanırsak ligde dördüncü sıraya yerleşecektik, bu da bizi UEFA ligine taşırdı. Bunu elde etmemiz durumunda bize ekstra iki hafta izin sözü verdi. Ekstradan iki hafta, ülkesinden uzakta olanlar için harika bir şeydi.

Yendik. 7 Temmuz toplanma günü olarak belirlendi. Ancak tatilin ortasında Aragonés ayrıldı ve bazı değişiklikler oldu. Türkiye Ligi’nde Fenerbahçe’nin en çok gol atan oyuncusu ve kulübün idollerinden olan Aykut Kocaman’ın futbol direktörü olarak atandığı, Christoph Daum’un da teknik direktör olarak döndüğü ilan edildi.

Temmuz başında Türkiye'ye dönecek şekilde bütün programımı yapmış, Brezilya'da tatilin tadını çıkarıyordum. Uçak biletim ayın 5'i içindi. 6'sında İstanbul'a gelecek ve 7 Temmuz'da kulüpte hazır bulunacaktım. Fakat 20 Haziran'da kulüpten arayarak 1 Temmuz'da orada bulunmam gerektiğini bildirdiler. Program değişmişti.

Daha önce dönebileceğimi, ancak belirlenen tarihte dönebileceğimi bildirdim. Ertesi gün cep telefonumu, evi aradılar, e-mail gönderdiler, 1 Temmuz'da dönmeye zorlamak için her türlü yolla beni kuşatmaya aldılar. Samet'in dördüncü ya da beşinci telefonunda ona beni ne zamandır tanıdığını sordum. 'Üç yıldan fazla Alex' dedi. 'Bu zaman zarfında kaç kere fikrimi değiştirdiğimi gördün' diye çıkıştım. 'Hiç' dedi. 'Öyleyse beni arayıp durmanın anlamı yok. Zamanını boşa harcıyorsun. Ondan direktörlere, daha önce anlaştığımız gibi ayın 7'sinde orada olacağımı iletmesini istedim. 'Beni bir daha aramayın'."

Brezilya'da geçirdiği sürede, Libertadores Kupası'nın kazanılmasının onuncu yılı nedeniyle Cruzeiro maçından önce Parmeiras tarafından onurlandırıldı. 10 numaranın dışında, Evair, Galeano, Cléber, Júnior Baiano, Sérgio ve Velloso da Palestra Itália'yı ziyaret etti.

Sekiz gün sonra Alex, Libertadores'in yarı finali Cruzeiro-Grêmio maçından dakikalar önce Mineirão'nun ünlüler yoluna ayak bastı. Yeşil sahaya ayak bastığında koro halinde içten bir geri dönüş isteği onun adıyla haykıran 50 bin ses tarafından alkışlandı.

Eduardo Maluf, "O Türkiye'ye gittiğinde," diye anlatıyor. "Cruzeiro tarihinin en büyük idolünün kim olduğu çok tartışıldı. O maçın devre arasında, stadyum onun adını haykırdığında çocuk gibi ağladı. Ona bu onuru borçluydum, çünkü kulüp tarihinin en büyük oyuncusu bana göre Alex'ti. Sahada görsel bir şenlik sunarak, bize elde edebileceği bütün kupa ve şampiyonlukları verdi. Alex, burada başardıklarını, başka hiçbir yerde başaramadı."

"1 Temmuz günü, projektörler, Fenerbahçe'nin sezon açılışına çevrildi. Orada olmayan bir tek bendim. Gazeteler kulübün yeni futbol direktörünün benden hiç hoşlanmadığından söz ederek benim yokluğuma dikkat çektiler. Bir uçağa atlayıp erken dönmemi istemek için beni tekrar aradılar. Dönmeyeceğimi tekrarladım. 5 Temmuz günü İstanbul'a doğru yola çıktım.

Ertesi akşam vardım ve evde uyumak yerine kulüpte gecelemeğe karar verdim. Takım neredeyse bir haftadır antrenman yaptığından, antrenman beklenenden daha erken olabilirdi, orada kalmak daha iyiydi.

Gecenin 11'i gibi antrenman tesislerine girdim ve arabayı her zamanki yerine bıraktım. Sabah bir çalışan tarafından uyandırıldım, o park yerinin yeni futbol direktörüne ait olduğunu, arabamı oradan çekmemi söyledi. Tamam. Anahtarını aldım ve arabanın yerini değıştirmesi için ona attım, fakat garip karşıladım. 'Direktörün park yeri' diye bir şey Fenerbahçe'deki kariyerim boyunca hiç duymamıştım.

Kalktım, kahve içtim ve teknik direktörle, Daum'la konuşmaya gittim. Bana döndü ve gecikmemin onun için sorun olmadığını söyledi. Beni tanıyordu ve ne kadar sorumluluk sahibi olduğumu biliyordu. Fakat direktör Aykut Kocaman'ın gecikmemi içine sindiremediğini belirtti. Kulübün artık eskisi gibi olmadığı konusunda onu uyardım, ancak ona her türlü yardıma hazırdım. Muhtemel değışiklikler konusunda dikkatli olmasını istiyordum.

Odasından çıktım ve Aykut Kocaman'la tanışmaya gittim. Resmi bir biçimde tanıştık, kısa kesti. Daha yeni tanıştığımızı, ancak hemen konuya gireceğini söyledi. 'Tutumunu onaylamıyorum Alex, takım kaptanı olarak, örnek olmak için ilk gelen sen olmalıydın.'

Aynı fikirdeydim. Açıkça konuşmaya karar verdim. Masada bir bardak su duruyordu. O suyun, kahveye, çaya ya da başka bir şeye dönüşmeyeceğini söyledim. Trabzonspor'un karşısına yenmek ve fazladan izin elde etmek için çıktık, bu Türkler için hiçbir şey ifade etmeyebilir, fakat on bir ayını ülkesinden uzakta geçiren için çok şey ifade eder. Bu yüzden, nasıl gelmemiş olmam onun hoşuna gitmediyse, tatilimin erken kesilmeye çalışılması da benim hoşuma gitmedi. Kafama göre davranmadım: 7 Temmuz günü dönme fırsatını veren kulüptü.

O programın kulübün değıl Aragones'in programı olduğu argümanını öne sürdü. 'Senin kafandaki kaptan olmadığımından yanılmış olabilirim, fakat ayın yedisinde saat bilmem kaçta burada olmam gerektiğı söylendiğı andan itibaren ayın yedisinde saat bilmem kaçta burada olacağım.'

Tutumumu onaylamadığından, artık kaptan olamayacağım fikri üzerinde düşündüğünü belli ediyordu. Belki ikinci ya da üçüncü kaptan olabilirdim. 'Eğer artık birinci kaptan olmayacaksam, ikinci ya da üçüncü kaptan da olmak istemiyorum' cevabını verdim. 'Eğer birinci kaptanlığa uygun

değilsem, ikinciliğe de uygun değilim, üçüncülüğe ise hiç. Geldiğimde kap-
tan değildim. Sadece kendisinin değil, kulübün de isteği olduğunu söyle-
yerek Zico beni kaptanlığa getirdi.’ Aykut Kocaman bana bakıp, ‘Tamam
Alex, kaptanlık mevzusu üzerinde düşüneneğim’ dedi. Sohbet için teşekkür
ettim, döndüm ve antrenmana gittim.

İki üç gün sonra başkan beni çağırdı. Kulübün fikrinin kaptanı değiştir-
mek olduğunu, ancak hiç kimsenin pazıbendi taşıyabilecek durumda olma-
dığı kanaatine vardıklarını açıkladı. Bende kalmaya devam edecekti. Ancak
bazı davranışlarımı değiştirmem gerekiyordu.

Aziz Yıldırım, benim arada sırada kulübün, teknik direktörün ve ken-
disinin kararlarına karşı geldiğimden söz etmeye başladı. ‘Antrenör ya da
direktör olmadığım, futbolcu olduğum’ yanıtını verdim. ‘Gerçekten de aynı
fikirde olmadığım halde sizi onaylamamı mı istiyorsunuz?’ ‘Kulüp her şeyin
üstündedir’ diye cevapladı. Başını olumsuz anlamda salladı. ‘Buna inanıyo-
rum, tamam, her şeyin üstündedir. Size inanmazsam, sizi savunamam. Ben
takımın kaptanıyım, kulübün değil.’

Birtakım mırıltılar, karşılıklı konuşmalar oldu. Sonuç olarak, şimdilik
kaptanlığa devam edeceğimi bildirdiler, istedikleri anda pazıbendini benden
alabileceklerini açıkça belirttim. Kaptan olmadan önce ne zaman pazıbendi
alma fırsatım olduysa pazıbendi taktım. Bu anlamda hiçbir şey değişmez.”

2009’da ayrılan Volkan Ballı, “Son yıllarda Aziz Yıldırım’ın Alex’i artık
kadroda tutmak istemediğine inanıyorduk,” diye açıklıyor. “Danışmanları
aracılığıyla iki Brezilyalıyı serbest bırakmaktan söz etmeye başladı. Alex’i zo-
runlu olarak tuttuğunu düşündüm, Alex o kadar iyiydi ki, onu gönderme-
nin yolu yoktu. Başkana zaman zaman karşı çıkan Alex’in tavırları kulüpte
rahatsızlık yaratıyordu.”

Fenerbahçe’nin, Almanya’da gerçekleştirilen sezon hazırlıkları sırasında
sol kanat André Santos ve orta saha oyuncusu Cristian kadroya dâhil edildi.

Cristian Baroni, “Bütün ailem Belo Horizonteli ve Cruzeiro taraftarıdır,”
diyor. “Türkiye’ye, akrabalarım için Alex’e imzalatmak üzere bir sürü Cru-
zeiro formasıyla geldim.”

André Santos, “Yıldız olmasının dışında, Alex’in Türkler için ne kadar
önemli olduğunu gördüm,” diyor heyecanla. “Galatasaray taraftarının
bile sevgisini kazanmıştı. Stadyumda, köşe vuruşu yapmak ya da kenar-

dan bir serbest vuruş kullanmak için seyirciye yaklaştığında tribünler ayağa kalkıyordu. Selamlamak için ayağa kalkarak alkışlıyorlar ya da adını bağırıyorlardı.”

“Takım ilk maçlarda uyum yakaladı. İstanbul Olimpiyat Stadyumu’nda Süper Kupa’yı kazandık. Gerçekte Süper Kupa’yı neden aldık bilmiyorum. Çünkü son sezonda Beşiktaş hem ligi hem de kupayı kazanmıştı. Bir maç oynanması gerekliliğinden hareketle, ikinci olduğumuz için bizi seçtiler. 2-0 kazandık. İkinci özel şampiyonluğumu kazandım ve iki de gol attım.”

2 Ağustos 2009 günü Alex parladı. İkinci yarının 30. dakikasında penaltıyı gole çevirerek skor tabelasını açtı ve bir kafa vuruşuyla skor tabelasına son şeklini verdi. Fenerbahçe, Süper Kupa’da ikinci zafere ulaşıyordu, üç hafta sonra, futbol tarihinde ilk kez bir taraftar, idolü olan bir futbolcunun ayaklarının birebir kopyasıyla yürümeye başladı. Alex, bir taraftarın sevincine yardımcı oldu.

“2001’de beni askere aldılar,” diye anlatıyor Murat Dural. “Askerde kilo kaybetmeye başladım ve uykusuzluk çekiyordum. Bir defasında uyuyamadığım için kendimi öylesine kötü hissettim ki koğuştan çıkmaya karar verdim. İçime bir nefes çektim, çeker çekmez de bayıldım. Üç gün sonra beni donmuş halde buldular. Dokuz ay hastanede kaldım ve ayaklarımı kesmek zorunda kaldılar, çünkü kangren olmuştu.”

Dural 28 yaşındaydı. Tıpta ‘Karpal Bilateral Ampütasyon’ adı verilen sorunu, onun protezle yürümesini güçleştirdi.

“Her yıl daha iyi bir protez yapılıyordu ve ben değiştiriyordum. Çalışmaya başlayıp para kazandığımda, her yıl değiştirmeye başladım. Doktorum bana, yürüme ve koşma kapasitemi artıracak, silikondan yapılma daha yumuşak yeni bir tip protezin Almanya’da var olduğunu söyleyene kadar.”

Dural o protezleri karşılayabilirdi ancak bir seçim yapmak zorundaydı.

“Birinin ayaklarının tam kopyasıyla yürümek mümkündü. Babaminkini ya da başka herhangi birininkini seçebilirdim, ancak kaptanımızın ayaklarını düşünedim. Hani Liverpool taraftarının bir şarkısı vardır, “You will never walk alone” (asla yalnız yürümeyeceksin), Fenerbahçe’yle birlikte yürümek fikri aklıma geldi.”

Alex’in oynadığı futbol dışında, karakteri ve sahada kulübü temsil etme biçimi de onun bu kararı almasını sağlamıştı.

“Alex eğer sahadaysa, umut da oradaydı. O orada olduğu sürece takıma güveniyorduk. O takımın babası, taraftarın babası, ailenin babasıydı, çünkü biz, Fenerbahçe taraftarları, bir aileyiz. O bizi temsil ediyordu, bizim komutanımızdı. Bize her anlamda örnek oluyordu. Gole ihtiyacımız olduğunda takımı ileri doğru itiyordu. Bazen, başlama düdüğü çalar çalmaz, rakibi hemen baskı altına almak amacıyla topu doğrudan atak yapması için kanat oyuncusuna atıyordu. Savunma yapmak gerektiğinde, takımı geri çağırıyordu.”

Murat Dural'ın baş vurduğu Aziz Yıldırım ve o dönemdeki Aragonés durumu anladı ve taraftarın doğrudan Alex'le görüşmesine izin verdiler. Alex hiç düşünmeden kabul etti.

“Şubat 2009'da, protez ekibiyle birlikte onun ölçülerini almak için antrenman tesislerine gittim. Alex kalıp çıkartılabilmesi için epey bir süre, soğuk bir sıvının içinde kıpırdamadan durdu. Sanırım şans getirdim. İlk maçta Hacettepespor'a üç gol attı.”

Ayakların hazırlanması altı ay sürdü. Beklemeye değdi. 23 Ağustos'tan itibaren Dural, Alex'le yürümeye başladı.

“Ben sağakım, fakat kaptanın ayaklarını aldıktan sonra solak oldum,” diyerek gülüyor. “Arkadaşlarımın evine gittiğimde hepsi ayakkabılarımı çıkar-mamı istiyorlar ve ayağımı okşamaya başlıyorlar. Alex'in ayaklarını elbette!”

“Ayaklarım, marşmelova benzeyen bir malzemenin içinde saatlerce bekledim. ‘Alex, sadece parmak uçlarını hareket ettirmeye çalış’ diyorlardı. ‘Şimdi dur, tekrar yap, şimdi daha çok hareket ettir.’ Fakat kalıp mükemmel çıktı. Bugün o yürüyor ve hatta şut atabiliyor. Çok güzel bir hikâye.”

Böylece, ekimde Galatasaray'a karşı oynanacak maç arifesine geliyoruz.

“Benim için belirleyici bir maç vardı. Trambolinde antrenman yaparken bileğimi çok kötü biçimde sakatladım. Gaziantepspor'a karşı deplasmanda oynayacağımız maça yetişmeye çalıştım, üstelik ertesi hafta sonu Galatasaray'la oynayacağımız bir derbi vardı. Fizyolojistimiz Dolu Arslan umutsuzluğa kapıldı.

Bileğim onun gözleri önünde şişiyordu, kıpkırmızı oldu, ancak ona sakin olmasını söyledim. Derbiye sorunsuz çıkabilmek için Gaziantepspor maçında oynayamazdım. Trambolin nedeniyle kendini suçlu hissetti, daha da kötüsü, Galatasaray-Fenerbahçe maçı, iki hafta öncesinden ülkenin en

önemli konusu haline geliyor, radyolar, televizyonlar, gazeteler, karşılaşmaya dikkat kesilmek için dünyayı unutuyor.

Derbide oynayacağımı bildirdim, ama kafamda toparlanamayacağım düşüncesi vardı. Bileğimle ilgili kaygı duymuyordum, fakat sorun aynı zamanda benim dostum da olan fizyolojisti. Basit bir meseleydi trambolin, ancak istemeden yanlış bastım ve bileğim berbat hale geldi. Eğer oynamazsam, o yanardı. İnsanların kafasında benim hatam değildi, kulübün çalışmasının hatasıydı. Boktan bir antrenman yüzünden ülkedeki en önemli maça çıkmadığımı düşünebiliyor musunuz?

Çabaladım, çabaladım, çabaladım. Kampta, başkanın kardeşi Ali Yıldırım odaya geldiğinde kitap okuyordum. Nasıl olduğumu sordu, ‘Dinlenmem gerek’ dedim. O çıktığında, aynı soruyla bu kez başkan geldi. Bu kez, ‘Berbat durumdayım, bileğim çok kötü ağrıyor’ dedim. Ardından bizim sağ kanat oyuncumuz geldi, bir şekilde o maçı kazanmam gerektiğini söyledi. Ona ciddi biçimde oynayabilecek durumda olmadığımı söyledim. Cevap vermedi. Her halükârda sahaya çıkmam gerektiğinden söz etti.

Maça çıktım, 3-1 yendik ve iki gol attım. Bileğimde hissettiğim acı yüzünden ayağımı yere koyamadığımın görüldüğü bir sevinç fotoğrafımız var. Formayı fizyolojiste verdim, aldı ve çerçeveletti. Durumu sadece o biliyordu. Kendimden çok onun için oynadığımı anladı.”

Dolu Arslan, “Asla unutmayacağım,” diyor heyecanla. “Maç saati yaklaştıkça Alex’in iyi olması için daha fazla dua ediyordum. Harika oynadı, iki gol attı. Bana verdiği formanın maddi bir karşılığı yok. Otobüste, toparlanma süresince ne kadar sıkıntı çektiğimizin altını çizerek benden söz etti. Hatta yaptıklarım için teşekkür etti. İnanılmaz bir adam.”

“Bu maç 25 Ekim 2009 günü oynandı. Dai locadaki sevinç gösterisi nedeniyle ünlü oldu. Benim gollerimin birinden sonra, Galatasaray tribünlerine doğru orta parmağını gösteren bir hareket yaptığında, Fenerbahçe taraftarının bir tür sembolü haline geldi.”

“Oyuncu eşlerinin birçoğu için maç bir tür etkinlik. Benim için öyle değil. Tüm hayatımı orada geçirdim. Takımımı ya da kocamı desteklemek için gidiyordum.

O gün Alex bir gol attı ve deliler gibi sevindim. Beni çektiklerinden habersiz Portekizce küfürler ettim. Benim locam köşe gönderinin tam karşısında, sonuncuydu, konuk takımın taraftarlarına iyice yakın, yani bu durumda Galatasaray taraftarlarına. O anda Türkler onlar kadar ateşli bir taraftar olduğumu gördüler.

Bir süre sonra bir gazeteci bana, ‘Daiane oğlumun odasında üç kişinin fotoğrafı var: Alex’in, dedesinin ve senin’ dedi. ‘Benim mi?’ ‘Evet, Galatasaray’a atılan o golü kutlarken.’

O andan sonra olacakları tahmin bile edemezdim. O maçın ardından Alex’in attığı her golden sonra kameralar bana çeviriyordu! Âdet oldu. Kötü tarafı, ben sigara içiyorum, her ne kadar Türkler bu yasaya uymuyor olsalar da stadyumda sigara içmek yasak. Kötü örnek olmamak için kendimi tutmak, sigara içmemek zorunda kalmıştım.”

Flávia Mauad, “Bir defasında Prag’da alışverişe gittik. Kasiyer kızımı tanıdı ve ‘Alex’in eşi değil misiniz?’ diye sordu. İnternette sürekli o gol sevincini seyrettiğini söyledi,” diye hatırlıyor.

“Annem ve Nobre’nin karısı Priscilla ile Çek Cumhuriyeti’ndeydik. Bazı şeyler aldık, kasada, biri sürekli bana bakıyordu. ‘Siz Alex’in eşi değil misiniz?’ Biraz korktum, sonuçta Prag’daydık. ‘Ta kendisi’ dedim, kendini tanıttı, ‘Merhaba, ben Türk’üm!’

Priscilla’yı görünce, ‘Sizi de tanıyorum, Márcio’yu da beğeniyorum, fakat Beşiktaş’a gittiği için ona kızdım, bu yüzden size daha az indirim yapacağım, fakat ona’ bu arada beni işaret etti. ‘Alex’in karısı olduğundan, büyük bir indirim yapacağım.’ O bildiğimiz neşeli ortam oluştu. Fotoğraflar çektirdik, şakalar yaptık ve gerçekten de cömert bir indirim yaptı.

Bir kez, bir avize annemin çok hoşuna gitti, fiyatını sordu ve satıcı üzülerek, ‘Maalesef satılık değil Hanımefendi’ dedi. Teşekkür ettik ve gezintiye devam ettik. Akşam otele geldiğimizde bize kocaman bir paket getirmişlerdi. Adam avizeyi parçalara ayırmış ve bize hediye olarak göndermişti!”

Bir başka olayda, Samet Güzel bir taraftar tarafından ‘kurtarılmıştı.’

“Alex’in yeni bir Masserati’si vardı. On ay önce almıştı ve bir başka araba almak için onu satmaya karar verdi. İlgilenen birini bulduk. Ertesi gün arabayı teslim edeceğimi Alex’e bildirdim. O benimkini istedi. Benimkini ona

bıraktım ve Masserati'yi eve götürdüm. Fakat önce Playstation oynamak için bir arkadaşın evine gittim.

Sabah evden çıktığımda sıkı bir yağmur vardı.

Bir ara frene bastım ve kontrolü kaybettim. Araba birkaç kez döndü, bir başka arabaya vurdu ve sonunda da bariyere. Boku yedim diye düşündüm. Yağmur, soğuk ve korku nedeniyle berbat bir halde arabadan çıktım. Bir çekici çağırdım ve Alex'e telefon etme cesareti toplamak için eve döndüm.

Gerekmedi. Ertesi sabah bizzat Alex aradı.

Telefonu açtığımda, 'Samet nasılsın?' diye sordu. Sesimden iyi olmadığını fark etti. Ne olduğunu sordu, 'Arabayı çarptım' dedim. Birkaç saniye bekledi, 'Sen iyi misin?' dedi. 'Yanında biri var mıydı?' diye sordu, 'Kardeşim' dedim. Furkan'ın nasıl olduğunu sordu ve ikimizin de iyi olduğunu öğrendikten sonra 'Üzülme' dedi.

İstedığı tek şey, arabadan geriye kalanı satmayı denemektir. Bir an evvel ondan kurtulmayı istiyordu.

Hasarlı olduğu halde bir taraftar 100 bin avroya satın almayı kabul etti. Belki o anda arabanın ederi bu değildi. İlgilenen kişi Alex'i çok sevdiği için kabul etti. Onun arabasını evde saklamak istiyordu, benim için üzüntümü hafifleten bir gelişme oldu."

"UEFA Ligi eleme gruplarında Moldovya'nın Sheriff, Romanya'nın Steaua Bükreş, Hollanda'nın Twente takımlarıyla karşılaştık ve geçtik. Fransa'nın Lille takımıyla eşleştik ve sahamızda berabere kaldıktan sonra elendik.

En azından ligde ilk sıradaydık. Fakat 2-0 öne geçtikten sonra kendi sahamızda Bursaspor'a kaybettik. Toparlanarak arka arkaya yedi maç kazandık. Şampiyon olmak için sahamızda Trabzonspor karşısında alacağımız bir galibiyetin yeteceği son maça geldik.

Trabzonspor'la on bir gün önce kupa finalinde oynamıştık, Türkiye'de yaşadığım en ezici mağlubiyetti. Topun rengini bile göremeden 3-1 kaybettik. Zaten üç kupa finali kaybetmiştim. Kupa finali maçında, hemen ilk topta onların oyuncularından biri bizim kaleciyle karşı karşıya kaldı ve kaçırdı. Bugün bizim günümüz, bu şans demek, kazanacağız diye düşündüm. Bir süre geçtikten sonra şık bir gol attım. Göğsümle kontrol ettim, iki defans oyuncusunun arasına girdim ve kramponun ucuyla dokundum. Her

şey yolunda gidecek gibiydi. Ancak beraberliği yakaladılar; o andan itibaren de oyunumuz bir korku filmine dönüştü.

Ligin son maçında rövanşı alma şansımız vardı. Yendiğimizde şampiyonluk unvanını alacaktık ve bu da sezonu kurtarırdı. Yarış Bursaspor'la aramızdaydı. Türkiye'de Bursaspor gibi takımların şampiyon olması sık rastlanan bir şey değil; normali Fenerbahçe'nin, Galatasaray'ın, Beşiktaş'ın kazanması.

Trabzonspor kupada bizi yendiğinden, gevşer diye düşündük. Öyle de başladı. İlk yarının ortalarında, uzaktan sert bir top gönderdim, kaleci karşıladı ve bizim forvet durumu 1-0 yaptı. Harika, kolay olacak. Dakikalar sonra onların hücum oyuncularına bir top geldi. Oyuncu ortalamayı denedi ve bizim kalenin köşesini buldu, 1-1. Kalan zamanda direği dövdük, bir sürü gol kaçırdık, her şeyi denedik... Ama sonuç alamadık.

Bir ara, diğer maçtan bir haber geldi; Beşiktaş-Bursaspor berabere. Bu sonuçla şampiyon olduk. Bizim maç bitti ve taraftar sahaya doluştu, Wederson ağladı, büyük bir karışıklık oldu. Ne mi yaptık? Soyunma odasına koştum. Üstümü değiştirirken sahasında kutlama yapan Bursaspor taraftarını televizyonda gördüm. Kaç kaç olduğunu sordum, '2-1 Bursa kazandı' dediler. Tarihlerindeki ilk şampiyonluk.

Hemen bizim taraftarın ne durumda olduğunu sordum. 'Sahayı işgal ettiler, her şeyi kırıp döküyorlar' cevabını verdiler. Boktan tarafı, şampiyon olduğumuzu düşünen Wederson orada kalmıştı. Bir süre sonra ağlayarak geldi. Karmaşaya, dört yıl içinde ikinci kez şampiyonluğu son maçta kayırmamız yol açmıştı. Ve aynı teknik direktörle."

16 Mayıs 2009 tarihi ders çıkartılacak bir gündü. Fenerbahçe'nin bir puan gerisinde son maça çıkan Bursaspor, Beşiktaş'ı yendi ve şampiyonluk kupasını aldı. Avantajı elinde bulunduran Sarı Kanaryalar, kendi evinde Trabzonspor'u yenmeyi başaramadı.

"Şampiyona boyu öndeydik," diye hayıflanıyor Wederson. "O son maçta 32 defa gol pozisyonuna girdik. Alex bile kesin bir gol kaçırdı."

Samet Güzel, "Maç bitiminde Alex topu alıp sahadan çıktı," diye anımsıyor. "Bunun üzerine şampiyon olduğumuzu sanan taraftar sahayı işgal etti. Futbolcuları omuzlara almaya başladılar. Ben bu sırada kulübede İpad'den diğer skoruna hakimdim. Şampiyonluğun bizim olmadığını biliyordum."

“Hoparlörlerden Beşiktaş’ın berabere kaldığı anons edildiğinde,” diye anlatıyor Wederson,”pas yapmaya başladık ve 1-1’i garantiye alarak baskıyı bıraktık. Taraftar şampiyonluğu kaybettiğimizi anlayınca, her şeyi ateşe vermeye başladı. Stadyumdan üç saat sonra çıktım. Kutlamaya katılanların aksine utanç hissetmedim. Ne olursa olsun o sezon, benim için de takım kadrosu ve taraftar için de zihinlerden silinmesi, unutulması gereken bir yıldır.”

Alex, ailesinde olup bitenlerden habersiz, Trabzonspor karşısına çıktı. Gaziantepspor’dan Beşiktaş’a transferi gerçekleşmek üzere olan Tabata’nın evinde, kızı Antonia’nın başına dramatik bir olay geldi:

“İstanbul’da Zidane adında bir köpeğim vardı,” diye hatırlıyor Tabata. “Çov-çov cinsiydi; bu köpekler çocuklardan hoşlanmaz. Alex’in ailesini ziyarete gittiğimizde, Maria ve Antonia köpeği okşamak istemişlerdi. Fenerbahçe’nin önemli bir maçından önce, Maria tenis oynamaya gitti, ben de Daiane’den izin alıp Antonia’yı bizim eve götürdüm.

Boş bulundukları bir an, çocuk arkadan köpeği kucaklamak için koştu. Köpek korkuyla, onu kafasından ısıarak kendini savundu.

Hemen Zidane’ı tutum, karım Antonia’yı kucakladı ve kanadığını gördü.” Hamile olan karım bayılmak üzereydi. Antonia’nın başına bir havlu koydum, sakinleşti, ağlamayı kesti, fakat dehşet vericiydi. Alex’i aradım, kamptaydı, cevap vermedi, yedi aylık hamile olan Daiane’i aradım. Ağlayarak onların evine gittim.”

“Tabata geldiğinde, yardımcımız Zidane’ın Antonia’yı ısırıldığını söyledi. Hiç önemsemedim, basit bir şey olduğunu sandım. Daha sonra o, ‘Dai, hemen aşağı insan iyi olur, ciddi bir şey’ dedi. Koştum ve gözyaşları içinde, mahvolmuş Tabata’yla karşılaştım. Antonia, başı kanlar içinde salona girdi. Yanıma hiçbir şey almadım. Sadece bir emzik, artık kullanmıyordu, ama onu sakinleştirebilirdi. Ayakkabılarını bile almadım, ayakları çıplaktı.”

Olay anlatıldığında doktor dikiş atma yetkisinin olmadığını söyledi. Yasa gereği Antonia, köpeğin aşılarının zamanında yapılmış olduğunu teyit edecek bir devlet hastanesine götürülmeliydi. Dikemese de öncesinde yapılabilecekleri yapabiliirdi.

“Tomografiden sonra, yaranın yüzeysel olduğu, Allah’tan kafatasını delmediği ortaya çıktı,” diyor biraz daha sakinleşen Tabata. “Bize yardım eden

Şule Natour’la birlikte bir başka hastaneye gittik, fakat benim canımı sıkan Alex’le konuşamamış olmaktı.”

“Şansına ev telefonumuz sürekli arızalanıyordu. Alex, hiç ev telefonunu aramaz, sürekli cep telefonundan arardı. Önce bir hastaneye, sonra başka bir hastaneye gitme süresi boyunca beni arıyor, nerede olduğumu soruyordu. Ben yalan söylüyordum. Evdeyiz aşkım her şey yolunda diyordum. Bu arada üzüntüden harap olan Tabata, ona anlatmak istiyordu, fakat ben telefonu vermiyordum.

Acıbadem’den, en yakın devlet hastanesinin acil servisine doğru yola çıktık. Hafta sonuydu, salon doluydu, bir sürü insan acı içindeydi, herkes bekliyordu, sıramız bir türlü gelmiyordu. Antonia’yı saatlerce kucağımda tuttum, çünkü ne Şule’ye ne de Tabata’ya gidiyordu. Hamile halimle, bir oraya gidiyordum bir buraya. Belki de bu yüzden bir ara bana baktılar. Rodrigo’nun eşi Renata’nın faksla gönderdiği, köpeğin belgelerini aldık ve boğucu bir bürokrasiyle karşılaştık.”

“Bir doktor Antonia’nın özel bir hastanede tedavi edilmesine izin verdi. Bu arada bir sürü zaman kaybettik, işkence gibiydi, diye mırıldanıyor,” Tabata.

Acıbadem’e dönüşte, doktor yarayı temizledi, dikti ve çocuğun başını bandajladı.

“O an ölmek istedim,” diyor Tabata. “Antonia, kafasında o şeyle babasının maçını seyredeceğini söyleyip güldüğünde daha da kötü oluyordum. Dai bana, ‘Alex’e bir şey söyleme, yoksa kampı bırakır’ dedi. Trabzonspor karşısındaki kritik maç öncesi konsantrasyonunu bozmak istemiyordu. ‘Olur mu, aldatmak olur’ dedim. O, ‘Sakin ol, bana bırak’ dedi.”

Tabata eve döndü, içinden köpeği boğmak geliyordu.

“Henüz çocuğumuz yoktu, o çocuğumuz gibiydi. O akşam bir türlü gevşeyemedim, yemekte aklıma geliyordu. Zidane’ı ceza olarak bahçeye çıkarmaya karar verdim. Ertesi gün, Dai, Antonia’yla beraber her şeyin yolunda olduğunu haber vermek için uğradı. Çocuk yine de, bana köpek nerede, nasıl diye sordu.”

Dai, bir gece önce hastane dönüşü, kızıyla ilgili bir şeylerin ters gittiğini hissetti. Başını saran bandajın yan tarafında kan lekesi vardı. Doktor dokunmamasını söylediği halde, nedenini anlamaya karar verdi. Antonia’yı küvete

koyup bandı açtı. Başını yıkadığında saçlarına kan bulaşmış olduğunu fark etti. Alkolle yıkadı ve uyuttu. Ertesi saban başında bir başka yara gördü. Sitenin eczanesinden serum aldı ve başını onunla yıkadı. Şule Natour'u aramaya karar verdi. "Hastaneye dönmemiz lazım, Antonia'nın kafasında hâlâ açık bir yara var."

Antonia, Acıbadem'e döndü, kafasına iki dikiş daha atıldı; toplam 18 dikiş oldu. Şişmiş ve yeniden sarılmış kafayla hastaneden ayrıldı. Hemen maça gittiler. Dai, kızıyla ilgili bir anormallik olduğunu Alex sahadan görmesin diye bütün bandajı dikkatle çıkartarak tedbir almıştı.

"O andan itibaren durum korkunçtu. Polis göz yaşartıcı bomba attı, hava gergindi ve ben Antonia'yı çıkarmaya çalışıyordum. Arabaya dönmek zorunda kaldık. Diğer takımın golünden sonra kaybetmeye başladılar, hatta Alex önemli bir fırsat kaçırdı. O sırada kendimi çok kötü hissediyordum, televizyon beni çekti. Birçok insan stattaki birilerini arayarak iyi olmadığını söylemiş. Sekiz aya yaklaşan hamileliğime Antonia'nın başına gelenlerin stresi ve maçın gerginliği de eklenmişti."

Alex, şampiyonluğu kaybetmesinden hemen sonra olanları öğrendi. Tabata, arkadaşından şahsen özür dilemek için bütün gücünü topladı.

"İçim içimi yiyordu. Özür dileyerek çocuk gibi ağladım. Fakat Alex, 'N'oldu, Japon, deli misin sen? Olur böyle şeyler. Rahat ol' dedi."

Bu hikâyeyi her anlatışında Rodrigo Tabata'nın tüyleri diken diken oluyordu.

"Düşmanımın başına gelmesini istemem. Bu olaydan sonra, inanmak güç ama Alex'le arkadaşlığım daha da sağlamlaştı."

Alex, Mayıs 2009'da sözleşmesini iki sezon daha yenilediğinde kişisel hedeflerinden birinin, 25 yıldır kulübün kazanamadığı Türkiye Kupası'nı kazanmak olduğunu altını çizdi. Hayal kırıklığı, bu ölçüde büyük oldu. Altı yılda dört kupa, dört yılda iki lig şampiyonluğu kaybedildi.

"En azından gol attığımı ve onun kulüpte attığı gol sayısına ulaşmak üzere olduğumu söyleyerek özellikle de Aykut Kocaman'a şaka yapıyordum. O, Fenerbahçe'nin ligde en çok gol atan futbolcusuydu; iyi karşılıyormuş gibi görünüyordu. Ancak aramızda dostluk ilişkisi yoktu.

Tam tersi. Onun yaptığı bazı şeyler hoşuma gitmiyordu. Örneğin, Deivid takıma giremiyordu ve o Deivid'e teknik direktör olsaydım seni oynatırdım diyordu Bu tür konuşmaları tasvip etmem. Kısa süre sonra, teknik yönetimin başına geçmek istediğini hissetmeye başladım, bunu etik bulmuyordum.”

André Santos, “Dışarıdan, Kocaman'ın Alex'le ilişkisinde büyük bir kıskançlık olduğunu görüyordum,” diyor. “Kişisel bir meseleye dönüşmek üzereydi. Belki de gol krallığında onu geçmek üzere olması yüzünden ya da Alex'in yabancı olduğu halde ondan daha büyük bir idole dönüşmesi yüzünden, bilmiyorum.”

“Aykut Kocaman'ın, Alex'in onu geçmesini istemediği açıktı,” diye belirtiyor Fábio Bilica. “Alex konuşmaya çabalıyordu, oyun şemasını değiştirmeyi öneriyordu, fakat Kocaman kimseyi dinlemiyordu. Teknik açıdan, bize yararlı hiçbir şey aktarmıyordu. Taktik anlamda ve saha içinde takımı kurtaran Alex'ti.”

18 Nisan'da Beşiktaş maçında olduğu gibi. Orta saha oyuncusu Selçuk Şahin, Fener'in ne olursa olsun kazanması gereken derbiyi unutmuyor.

“Alex soyunma odasında beni çağırdı ve Selçuk, sadece bir topa ihtiyacım var. Topu bana ver, aldığımda bu maçı kopartacağım.”

O gün ilk yarının ikinci dakikasında Selçuk, Alex'e pas verdi. Alex, solu-na aldı ve bomba gibi bir şut attı.

Son düdüğün çaldığında hikâyenin sonu; Fenerbahçe 1-0 galip.

Alex, 32 yaşında, Juan Figer'le bağını kopardı.

“Yaptığımız son kontrat 2007'den 2009'a yenilemeydi. O andan itibaren tek başıma imzalamaya başladım. Dürüst oldum ve ‘Bak Juan, birlikte çalışmaya devam etmemize gerek yok. Avrupa'nın büyük takımlarından birine gitmek için artık Fenerbahçe'den ayrılıp, Brezilya'ya dönersem de sadece bir avukata ihtiyacım olacak.’ Anlayış gösterdi. Tıpkı başladığımız gibi bitirdik. Bugüne kadar süren harika bir ilişkimiz var.”

“O sadece Fenerbahçe'ye değil, bütün Türk futboluna olumlu, büyük bir kazanç oldu,” diyerek övüyor menajeri. “Onun gelişiyse ülke futbolu kalite kazandı. Ünlü biri olarak gitti, bir karaktere dönüştü.”

Olaya tanıklık edenlerden biri de Yunanistan'da parlayıp Gaziantep'de oynayan, hücum oyuncusu Brezilyalı Julio Cesar da Silva e Souza'ydı.

“Yunanistan’da beş yıl kaldım ve yakın olduğumdan, Türkler için Alex’in anlamını kavradım. Türkiye’ye geldiğimde, bir idolden daha öte olduğunu fark ettim. Hatta, futbol tarihinde, onunla orada yaşanan şeyin, başka biriyle tekrarlanamayacağı fikrindeyim. Her şey onun etrafında dönüyor gibiydi. Yanılıyor olabilirim, Pele bile, Alex’in Türkiye’de sevildiği kadar sevilmemiştir.”

Alex gibi dazlak olan Julio Cesar, alışılmadık durumlara şahit oldu.

“İnsanlar beni onunla karıştırıyordu. Brezilya’ya dönerken bir host bana ‘Sen Alex misin?’ diye sordu. ‘Hayır’ dedim, fakat o anlamadı ve yalan söylediğini sandı, çünkü bana süper bir servis yapmaya başladı. İkramdan uyuyamadım bile. İçecek, yemek her şey geliyordu. Altı saatlik bir uçuştan sonra o olmadığımı açıkladım. Ondan sonra hiçbir şey getirmedi.”

“Daum zamanında yalnızca Almanca, İngilizce ya da çevirmenimizi dinliyordum. Zico’lu yıllarda Portekizce konuştuk, oyuncular ve aileleriyle otuz kişiye ulaşıyorduk. Aragonés’le İspanyolca anlaşıyorduk. Daum gidince, onun yerine Aykut Kocaman geldiğinden, sonuç olarak Türkçe duymaya başladım.

Hatta meraktan dili öğrenmeye karar verdim. Uzun zamandır aynı yerde yaşıyorum, dilini neden öğrenmeyeyim diye düşündüm. Samet’in kardeşi Furkan Güzel’den ders aldım. Bugün akıcı olmasa da iletişim kurabiliyorum. Şunu bunu okuyorum.

Twitter’da çevirmen kullandığımı düşünenler var. Her zaman değil. Anlamaya gayret ediyorum ve cevaplıyorum, sadece 140 karakter yetiyor.”

Kulübün 100. yılında Coxa’nın asıl gücü olarak onu sahada görmek isteyen, Coritiba yönetimi tarafından aranan Alex, sadece taraftar olarak yardımcı olabileceği cevabını verdi. Bir süre daha Avrupa’da devam edecekti.

“Parasal yan, Brezilya ve Avrupa futbolu arasındaki farklardan biri, ancak tek fark değil” demişti bir zamanlar. “Maç takvimi ve antrenman ritmi de epey farklı. Artık ailemi ilk plana koydum, çünkü aileme yakın olmanın iyi bir seviye tutturmamı sağladığını fark ettim. Brezilya’da futbolcu ailesiyle birlikte yaşayamıyor. Bir gün Porto Alegre’desiniz, ertesi gün Recife’de. Türkiye’de, tıpkı seyahatler gibi antrenman da farklı. Küçük bir ülke; eşim ve çocuklarımla daha fazla birlikte olabiliyorum. Parasal durum elbette etkili, fakat temel değil. Son profesyonel maçlarımı Coritiba formasıyla oynayacağım, bundan eminim. Sadece ne zaman olduğunu bilmiyorum.”

Fakat çocuklarını Brezilya usulü yetiştiriyorlardı.

“Çocuklarını video oyunları olmadan yetiştiriyorlardı,” diye anlatıyor, çocukların bakıcısı Georgina Martins, yani Gina. “Alex eski usul büyümele-rini istiyordu. Çocuklara solucan toplamayı öğreten bir babaydı.”

“Şampiyona bittiğinde tatili Brezilya’ya dönmek için kullandım. Dai’nin üçüncü çocuğumuzu ülkemizde dünyaya getirmesini istiyordum.

Karar verici konumdaki -bir süre sonra teknik direktörlüğe de getiri-lecek olan- futbol direktörü Aykut Kocaman’la bir kez daha sorun yaşa-dım. ‘Karım hamileliğinin son evresinde, Brezilya’ya gideceğiz, o benim-le dönmeyecek; çocuğu Curitiba’da dünyaya getirecek’ diye açıkladım. ‘İlk erkek çocuğumu görmeye Brezilya’ya gidebilir miyim?’ diye sordum. Doktor kontrolleri öncesi İstanbul’a dönmem koşuluyla izin verdi. Aynı tekrarlar; kaptan olarak başı sen çekmeli, ilk gün burada olmalısın. Buna rağmen, tatil sırasında onun teknik direktörlüğe getirildiği haberiyle mutlu olduk.”

“Tartıştılar, fakat futbol direktörü olduğu sürece iyi bir insan gibi gö-rünüyordu. Gollerde yerinden fırlıyor ve hatta bana yaklaşıyorsun diyerek şaka yapıyordu. Arkadaş görünüyordu.

Arada sırada, ben teknik direktör olsam şunu yaparım, bunu yaparım di-yordu. Daum’un gönderilip onun geçtiğini öğrendiğimizde sevindik. Her-kesi tanıyor, harika olacak. Alex’te iyi bir intiba bırakmıştı.”

Bu arada, çok geçmeden ilişki yıpranacaktı.

“Brezilya’ya Felipe’nin belirlenen doğum tarihini, 10 Temmuz 2010’u dikkate alarak gittik. Bununla beraber, 30 Haziran’da Fenerbahçe’ye dön-müş olmam gerekiyordu. Türkiye’ye geldim, bir günde kontrolleri yaptır-dım, sonra Aykut Kocaman’ın yanına koştum, ‘Her şeyi yaptım, şimdi Bre-zilya’ya dönebilir miyim?’ dedim. ‘Hayır’ dedi. ‘Yarına kadar bekle. Yarın öğleden sonra dönersin.’

İstanbul’dan São Paulo’ya direkt uçuşun ertesi sabah olması gibi bir problem vardı. O uçağa binersem erkenden Curitiba’ya varırdım. Benden şehirde kalmamı ve öğleden sonra gitmemi istedi, yani Brezilya’daki tatilden bir gün kaybettim. Hiçbir şey yapmadan boş yere İstanbul’da kaldım. O antrenman hiçbir işime yaramadı.

Brezilya'ya vardığımda Dai'nin artık daha fazla dayanamadığını söylediğini duydum. Doğumun bir an önce olmasını istediği paranoyasına girmişti, ayın 10'una daha çok vardı. İstanbul'dan ayrıldığımda Aykut Kocaman benden, tam ayın 10'unda dönmemi istedi. 'Yapamam' dedim, 'oğlum o gün doğacak.' Ayrıcalık yapmak gibi görüneceğini savundu; diğerleriyle karşılaştırılırsa, benim tatilim daha uzun olacaktı. O tarihte, gerekçem ne olursa olsun, bana ihtiyacı olduğunu bildirdi. Durumu Dai'ye açıkladım, 'Bu adam ilginç ama en azından sana iyiliği dokunmuş çünkü artık Felipe'yi karnımda taşıyamıyorum.'

Felipe'nin vaftiz babası Lauro, çocuk doktoru. Doğumu erkene çekmek mümkün mü diye ona sorduk. Mümkün olduğunu söyledi. Tıka basa yemesi yeterliydi, çünkü karnında erken doğumu tetikleyebilecek bir rahatsızlık yaratırdı. Diğer yolu ise yürümekti. Ancak Felipe fazla iriydi, yürümek sorun doğurabilirdi. Dik kafalı Dai. Ertesi gün yürüyeceğine yemin etti.

Bir alışveriş merkezine yürümeye gittik. Park yerini geçtik ancak on metre yürümüştük ki Dai 'Yapamıyorum, karnımı taşıyamıyorum, dizim ve sırtım ağrıyor, gidelim' dedi. Döndük ve doktoru aradık. Bizle yemeğe çıkmayı kabul etti. 'Ama doktor, ben özel bir şey yemek istemiyorum, erken doğurmak istiyorum!'

Bizi bir Arap restoranına götürdü, bol baharatlı ne kadar yemek varsa hepsinden istedik. İki kişinin yiyeceğine kimse inanmazdı. Ertesi gün onun evinde barbekü. Yedikleri Dai'nin karnında kendini hissettirmeye başladı. Bir an geldi, 'Doktor artık hastaneye gidebilir miyiz?' diye yalvardı.

Jinekoloğu aradık, kabul etmedi. Kendinden emin, 'Bir hafta daha var; oğlun ancak ayın 10'unda doğacak.' Ayın 3'ü sabaha karşı bu konuşmayı yaptık. Eve döndük, Dai internete girdi, Google'dan doğumu öne çeken faktörleri aradı. Şunları buldu; yürümek, çok yemek, güç harcamak ve... seks yapmak. Bana döndü ve 'Hadi yatalım' dedi. 'İmkânsız, sen bu haldeyken' diyerek karşı çıktım. 'Bir yolunu buluruz' dedi.

Yattık. Bittiğinde kendini kötü hissetmeye başladı. Hayli kötü. Ancak üzölmek yerine gülücükler saçıyordu. 'Bu şey sonuç getirecek!' diyerek yerinde sıçrayıp duruyordu.

Ertesi sabah uyandığımda hissettiği rahatsızlık yüzünden hiç uyumadığını öğrendim. Yemeğe oturduk, bir tabak lazanya yedi ve daha öncekilerden

kat kat fazla acı çekmeye başladı. ‘Şimdiki geçmiyor.’ Telefona uzanıp doktoru aradım. ‘Artık dayanamıyor, kendini çok çok kötü hissediyor.’

Bir sokak ötedeki hastaneye gittik. Dai yürüyerek gitmemizi istedi. ‘Belki işe yarar...’ Kabul etmedim. Arabayla götürdüm.”

“Hastaneye acı içinde ulaştım. Doktor, ‘Sen delisin, doğum başlamış’ dedi. Demek ki amacıma ulaşmıştım! Dün gecedен beri çektiğim o ağrılar doğum sancılarıymış, ama normal doğum yapabilecek durumda olmadığımдан, doğuma başlayamazdım.”

“Doktor onu yatırdı. Anesteziden önce Dai doktordan kanallarını bağlamasını istedi. Bir başka hamilelik istemiyordu. Doktor bunu yapamayacağını, daha 27 yaşında olduğunu söyledi. Sadece uterusu, bir başka hamileliği riskli hale getirecek, elle hissedilebilir bir şey bulgulası durumunda yapacağını söyledi. Fakat bunu ancak sezaryen sırasında teşhis edebileceği konusunda uyardı.

Her şey otomatik bağlandı. Anesteziden sonra Felipe geldi, bir ‘plok’ sesi duyduk. Velet boğa gibiydi. Dai rahat bir nefes aldı. Bebek, kaburgalarını ve sidik kesesini baskılıyordu, rahim duvarının ince olduğu da görülünce, kanalları bağlamaya karar verildi. Hiç de kolay değildi. On yıl içinde beş kez hamilelik geçirmişti.”

Curitibalı Felipe 4 Temmuz 2010 günü doğdu. Altı gün sonra Alex İstanbul’a döndü.

“Bütün bu hikâyelerin sonunda, ayın 10’unda döndüm. Aykut Kocaman’ın memnun olmak yerine, daha önce, oğlumun doğduğu gün dönmüş olmam gerektiğini söylemesi beni şaşırttı. ‘Yapamazdım, belgelerini kayda geçirmem gerekiyordu,’ diyerek kendimi savundum. Türkiye’ye dönüp, antrenman yapmanın ve bir ay sonra da sadece bürokratik meseleleri halletmek için Brezilya’ya dönmenin bir mantığı yoktu.”

“Benim ufaklık Güney Afrika’daki Dünya Kupası sırasında doğdu. Katılmadığım bir başka Dünya Kupası. 2008’in başında bir parça umudum vardı, çünkü Dunga Türkiye’de bir haftadan fazla kalmış ve Fenerbahçe’nin iki ilginç maçını seyretmişti. Chelsea galibiyetinde ve Beşiktaş’ı benim iki golümle yendiğimiz, iyi oynadığım bir derbide tribünlerdeydi.

Bir sonraki kadroya Beşiktaş'tan Bobô'yu çağırırdı. Olimpiyat takımına girebilecek yaşta olmasını gerekçe gösterdiler ve Dunga, Pekin Olimpiyat Oyunları takımını hazırlıyordu. Fenerbahçe'nin koridorlarında, bu kadar iyi oynadığım halde milli takıma artık çağırılmıyor oluşumun nedenini kimse anlayamıyordu. Zico'ya göre federasyonda benim artık çağırılmayı istemediğim söylentileri dolaşıyordu. Bu doğru değil, böyle bir şeyi hiç söylemedim. Çağırılmış olsaydım büyük bir zevkle katılırdım. Milli takımdan asla vazgeçmedim. Beni kullanmaktan vazgeçenler teknik direktörlerdi.

Dunga'nın kurduğu takımdan ve Zico'nun sözünü ettiği o söylentiden sonra, artık kesinlikle hiçbir beklentim kalmadı. Ancak üst düzeyde bir futbol sürdürmeme rağmen, Güney Afrika Kupası'na gitmemiş olmanın hayal kırıklığını da yaşamadım.”

Vanderlei Luxemburgo'ya göre, Dirceu Lopes, Djalminha ve Alex gibi yıldızların Dünya Kupası'nda oynamamış olması savurganlığın kanıtıdır. Aynı fikirdeki bir başkası, 2006 Dünya Kupası'na katılan orta saha oyuncusu Juninho Pernambucano'dur:

“Alex, 2002, 2004 ve 2010 kupalarına katılmalıydı. 2002'de onunla birlikte birçok şampiyonluk kazanan Felipão'nun önemli bir oyuncusuydu. Dışarda kalmasının bir açıklaması yoktu. 2006'da orta sahanın solu için çağrılan Ricardinho, orada olmayı hak etmiyordu. Kadroda Alex'in yeri olduğunu biliyorum. Fakat başıma gelenin onun da başına geldiğini düşünüyorum. Parreira bazılarını yaslanıyordu, temel olarak başka isimlere, Kaká, Ronaldinho, Ronaldo ve Adriano gibi. Baş ağrısı istemiyordu, isimlere göre seçim yapıyordu. Belki Alex çok hızlı değildi, ama oyunu orada bulunanların büyük çoğunluğundan daha hızlı okuyor ve topa hepsi kadar ya da daha iyi vuruyordu. Ancak onun gibi birini yedek kulübesinde oturtmak, baş ağrısı demekti, özellikle de takım kazanmıyorken. 2010'da Türkiye'de harikalar yaratıyordu. Dunga'nın kadrosunda çok kolay yer alabilirdi.”

Lyon'un idolü için kupalarda Alex'in yokluğu, top tanrıalarının adaletsizliğidir:

“Dünya şampiyonası kazanan birçok futbolcunun onunki gibi bir hilkâye yazamamış olması bir teselli. Bir maça bile çıkmadan dünya şampiyonu olmak ya da yedi kez Fransa şampiyonu olup Lyon tarihinin en önemli futbolcusuna dönüşmek arasında seçim yapmam gerekse, olduğum şeyi, yedi kez şampiyonluk yaşamış bir futbolcu ve bir idol olmayı tercih ederdim.

Grup ruhuna sahip olmak gerektiği açık, ancak hepsinden öte, Alex adını Coritiba'nın, Palmeiras'ın, Cruzeiro'nun ve Fenerbahçe'nin tarihine kazıdı. İsimleri hiçbir kulübe damga vurmamış dünya şampiyonları varken, Alex geride, Türkiye'de güzel bir hikâye bıraktı.”

“Aykut Kocaman'ın yönetiminde sezon hazırlıklarını Belçika'da yaptık. Şampiyonlar Ligi'ne katılabilmek için bir eleme maçımız vardı. İsviçre şampiyonu Young Boys karşısında Bern'deki ilk maç berabere bitti. Sonuç sahamızdaki maça kaldı. Orada yenildik ve elendik.

Çılgına dönen başkan, birçok futbolcuyu azarladı. Bana da şöyle dedi: ‘Alex, Young Boys karşısında maç kaybetmek için senin olman şart değil. Türklerle kaybederim. Sen dâhil isteyen herkes şu saatten itibaren gitmekte serbest.’

Hiç sözleşme feshi cezası almadım. Biri benimle kontrat yapmak istese, Fenerbahçe'yle konuşması yeterdi, çünkü artık Juan Figer'le çalışmıyordum. Başkan bu şekilde konuşunca canım sıkıldı ve teknik direktörle konuşmaya gittim. ‘Aykut, hiçbir şey anlamadım. Başkan elenmenin faturasını bana çıkardı ve buraya sanki beni kovmaya geldi.’

Çalışmaların başında, Aykut Kocaman bana fiziksel açıdan kötü durumda döndüğümü söylemişti. Diğerlerinin seviyesinde olmadığımı bana göstermeye çalışmıştı. Fakat o sıkıntılı anda, onunla son derece içten konuşmaya karar verdiğimde, tüm ilişkimiz boyunca, belki de ilk kez ondan benimle ilgili olumlu bir şey duydum: ‘Alex, 1996'da ben de garip bir biçimde gönderildim. Her şeyin daha farklı cereyan etmesini çok istedim. Ne yazık ki benimkinde değiştiremedim. Senin durumunda yapılabilir. Burada senin bir adın var.’

‘Ben gitmedim, âdeta gönderildim’ dedim. O anda bir kriz geldi, gözyaşlarıma hâkim olamadım. Eşyalarımı topladım ve çıktım. O sırada Cristian ve André Santos'la karşılaştım. Ne olduğunu sordular, hıçkırıklar içinde açıkladım. Evde karım, ‘blöf’ dedi. ‘Başka bir şey olamaz.’ Günün sonunda Samet aradı. Kulübe gelmemi, başkanın benimle konuşmak istediğini söyledi.

Başkanın karşısındaydım, ‘Nasılsın Alex?’ dedi. ‘Ne demek nasılsın başkan?’ diye sordum. ‘Personel dolabını boşalttığını, eşyalarını aldığını söyledi...’

‘Evet, bu sabah beni kovdunuz.’ Yanlış anladığımı belirtti, kovmakla uzaktan yakından alakasının olmadığına dair yemin etti ve o anda çok

sinirli olduğunu belirtti.’ ‘Hayır, hayır, hayır! Gitmiyorsun, unut bunu. Seni serbest bırakmam, her şeyi yanlış anladın.’

Odadan çıktım ve Samet’e ne olup bittiğini sordum. ‘Alex, sinirle o sözleri söylediği açık.’ Anladım. Eve döndüm ve ertesi gün normal biçimde antrenmanımı yaptım.”

“İsviçreliler karşısında elendiğimizden UEFA Ligi’ne girebilmek için bir başka elemeye katılmak zorundaydık. Yunanistan’ın Paok takımıyla eşleştik. Türkler ve Yunanlar arasında büyük bir rekabet var. Tarihi bir olay. Adı ‘Mezar’ olan stadyumlarına maça gittik. Oraya girersem nasıl olduğunu öğrenebilir miyim diye kendime sormuştum. Pratikte öğrendim, kaybettik. Ve İstanbul’da yeniden elendik. Avrupa turnuvalarına veda etmiştik.

Sonuçlardan görüleceği gibi Aykut Kocaman beklenen kadar iyi bir teknik direktör değildi. Bir aydan kısa bir sürede Fener iki turnuvadan da elendi. Buna rağmen yeri sağlam görünüyordu. Fakat başkan bir gün üç kaptanı, beni, Emre’yi ve Volkan’ı çağırdı; elendiğimiz için âdeta ağzımıza sıçtı. ‘Artık dayanamıyorum, çekip gideceğim, çünkü sabrım kalmadı’ dedi. Ailesine bile zaman ayıramadığını, mutsuz olduğunu belirtti.

İki Türk başkanın gönlünü alıyordu, ‘Kalın başkan, siz kulübün amiral gemisisiniz.’ Kahvemi içerek sustum. Başkan beni dürttü. ‘Ya sen Alex, sen hiçbir şey söylemeyecek misin?’ ‘Evine git, ailenle ilgilen başkan’ cevabını verdim. Fenerbahçe o kadar büyük ki, tek bir kişiye bağlı kalmaz. Siz bu kulüp için önemlisiniz fakat siz giderseniz yerinize gelecek kişi de önemli olur. Aynı durum benim için de geçerli, bir başkası için de. Bir süre sonra ben de gideceğim ve yerime başka biri gelecek ve o da önemli olacak.

Yöneticilerimizden Ali Koç, daha sonra bir konuşmamızda bana Fenerbahçe’de hiç kimsenin, üstelik de Aziz Yıldırım’ın yüzüne karşı söylediklerimi söyleyebilecek cesarete olmadığını söyledi. Söylediklerimin herhangi bir kulüp için de geçerli olduğu yorumunu yaptım. ‘Kimse Flamengo’dan, Barcelona’dan, Bayern’den önemli değildir, bu Fenerbahçe için neden geçerli olmasın? Hiçbir oyuncu, teknik direktör, hele hele de başkan. Bu büyüklükteki bir kulübü bir kişi yönetmez. Kulüp kendi kendini taşır’.”

“Bizim için geriye sadece Türkiye Süper Ligi kalmıştı. İlk maçlarda istikrarsızdık, işler iyi gitmiyordu. Herkes teknik direktörden şikâyet ediyordu,

ama gizli gizli. ‘Teknik direktör kötü, antrenman yaptırmıyor, sadece motive etmekle yetiniyor.’

Ligin başında beni takımdan kesmeyi denedi. İlk maçlarda beni yedek kulübesinde oturttu. Beni tekrar takıma alır almaz iki gol attım.

Bir maçta beni kadro dışı bırakıyor, diğerinde yedek kulübesinde oturtuyordu. Bir başkasında devre arasında çıkartıyordu. İlk maçları böyle geçirdik. Beni neden çıkardığını anlamıyordum. Kaptanlık neden hâlâ bendeydi bilmiyordum. Baştan oyuna girersem, kaptanlık işlevini yerine getiriyordum.

Eylül sonunda Kasımpaşaspor’a iki gol attım. O maçta, bu maçta goller atarak ligin yarısına geldiğimizde liderin 9 puan gerisindeydik. Fenerbahçe, lig tarihinin 2.997. golünü kaydeder kaydetmez 2.998. ve 2.999. golleri de attım. Bucaspor karşısında sahamızda yapacağımız maçta, mutlaka 3.000. gole de ulaşacaktık. Hafta boyu Aykut Kocaman bizden tarihi rakamlara kafayı takmamamızı istedi. Golü kim atarsa atsın, önemli olan yenmekti.

Maça çıktık, biz başladık, oyunu ileriye doğru açtık, bir oyuncu ortaladı, Cristian düzeltti ve ben olanca gücümle vurdum. 34. saniye ve 1-0, benim golüm. Stadyum yıkıldı. Beklenen 3.000. gol.”

22 Kasım 2010 günü oynanan maçta Alex iki gol daha attı ve toplam üç gole ulaştı. Kariyerindeki 12. hat-trick oldu. Altısı Fenerbahçe, üçü Cruzeiro, ikisi Palmeiras ve biri Coritiba formasıyla.

“Tarihi golü attığımda stadyum çılgına döndü. Aykut Kocaman bile sevindi. Ama memnuniyetsizliği bir şekilde hissediliyordu.

Antalya’da sahaya çıkıyoruz. Antalyaspor’u yenersek ve lider Trabzonspor maçı kaybederse aradaki fark 6 puana inecek. 15 maçta 6 puan, olmayacak şey değil. Kazandık, onlar berabere kaldı; fark 7 puana düştü. Sahamızda Trabzonspor’u yenersek 4’e düşer. Başardık! 2-0 yendik.”

“Fenerbahçe’de yaklaşık 30 gol attım ve büyük bir kısmı, Alex’in asistlerinden geldi,” diye hesaplıyor Uruguaylı Diego Lugano. “Trabzonspor maçında farkı kapatmamız gerekiyordu. Onun ortasıyla ilk golü kaydettim. O noktadan sonra şampiyonluğa yürümeye başladık.”

Şubat 2011’de Alex kulüple olan sözleşmesini uzattı. “Fenerbahçe’yle kısa bir süre önce sözleşmemi yeniledim. Haziran 2013’e kadar devam ediyorum,” sözleriyle duyurdu Twitter hesabından.

“Rakiplerimizi tek tek yenmeye başladık. Beşiktaş’ın sahasında bir derbi gelip çattı, zor maç. Orta sahada bir top kaybı yaptığımda durum bizim aleyhimize 2-1’di; rakip futbolculardan biri, sanırım Portekizli Hugo Almeida, Lugano’yu geçti, bizim kaleciyle karşı karşıya kaldı, ancak kaçırdı. Rahatladım. 68. dakika civarında, İtalyan Ferrari, Lugano’nun yüzüne bir dirsek attı, hakem penaltı verip onu oyundan attı. Kullandım ve durumu 2-2’ye getirdim. Bir dakika sonra 3-2 yaptım. On dakika sonra bir tane daha. Sonuçta, on dakikada üç gol attım. Beni maçı veren adam haline getirebilecek topu telafi etmekle kalmadım, maçın kahramanı haline geldim. 4-2 kazandık.

Samet’in arkadaşı taraftar Murat Kapkı, maçtan dakikalar önce Samet’ten özel bir mesaj aldı.

“Bana şöyle yazdı, takımla stadyum yolunda, Alex’in yanındayım ve gözlerinden kaptanın patlamaya hazır olduğunu hissediyorum.”

Patlamakla kalmadı. Rakip sahada, İnönü Stadyumu’nda, hem ligin golcüsü Semih Şentürk’ün golünün asistini yaptı, hem de kariyerinde 350 sınırını aşarak üç gol attı.

“Liderle aradaki fark daha da azaldı. Hemen ardından deplasmanda Galatasaray derbisi geldi. Kaybedemezdik. Maç haftası, onları çalıştıran Gheorghe Hagi beni tanımadığını söyledi. Her zaman nasıl karşılıyorsam, yine öyle karşıladım. Herkes kendisi gibi konuşur ve davranır.

Türkler bazen beni Hagi’yle karşılaştırır. Fenerbahçe tarihinin en önemli transferi miyim, bilmiyorum, fakat kulübün benden çok şey beklediğini biliyorum. Hagi uzun süre Galatasaray’da oynadı, ben onun ezeli rakibinde. Hagi, Galatasaray’la UEFA Kupası kazandı; Alex Fener’le hiçbir Avrupa zaferi elde edemedi diyorlar. Hagi, Barcelona’da oynadı, Alex, Avrupa’da başka bir kulüpte oynamadı. Her zaman bu tür karşılaştırmalar oldu.

Fenerbahçe taraftarları bana hep Hagi’ye denk bir idollerinin olmasını istediklerini söylediler. Benim o kişi olduğumu söylüyorlardı. Bana kalırsa, Hagi’nin oynadığı futbol absürttü; bir dönem benzer bir şekilde oynama çabası gösterdim. Ergenliğimde o benim referans aldığım bir futbolcuya dönüşmüştü. Onun Galatasaray döneminden söz etmiyorum, 1994 Dünya Kupası’nda Romanya adına oynadığı dönemi kastediyorum. Barcelona’da oynadığı için benden iyi olduğunun söylenmesini kabul etmiyorum. Bu kıstastan yola çıkarsak, o Zico’dan bile iyi olur.

Bu tür karşılaştırmalar taraftar için geçerli olsa da bundan gururum hiç okşanmadı, kendime dert de edinmedim. Birkaç kez Galatasaray'ın kaldığı otele Taffarel'i ziyarete gittim, Hagi geldi, üçümüz oturduk ve bana çok iyi davrandı, söyleyebileceğim bu. Onunla hiçbir sorunum olmadı.

O derbi, Galatasaray'ın yeni stadyumu Türk Telekom Arena'nın açılışına denk geldi, 1-0 öne geçtiler. Bitime 20 dakikadan az bir süre kala, bir faul kullandım; takımda en iyi anlaştığım Türk olan Semih öne fırladı ve beraberliği sağladı. Tam ışıklar kapanacakken, doğrudan gelen bir ortaya, iki defansın arasında kafa vurdum: 2-1. Onların yeni stadyumunda, çılgın taraftarı susturdum. Üstelik Hagi'nin istifasına neden oldum.”

18 Mart 2011'deki maç tarihi bir karşılaşmaya dönüştü.

“Tam da Galatasaray'ın yeni stadyumunun açılışında, Alex bize galibiyeti getiren o kafa golünü attı. Sadece bunu görmüş olmak bile onu getirmek için yaptığım her şeye değdi,” diyor yerinden fırlayarak Hakan Bilal.

2009'dan beri Alex'in takım arkadaşı olan defans oyuncusu Bekir İrteğin bir noktanın altını çiziyor:

“Galatasaray'da oynayan ya da çocukluklarından beri Galatasaray'ı tutan arkadaşlarım var. Bana hep Alex'i sevdiklerini söylediler. Bu herif farklı diyorlardı. Ne giydiği formaya, ne de rakibine saygısızlık etti. Türkiye'de rakibe saygısızlık ederek taraftarın gözüne girmeye çalışan futbolcular var. Alex bir yıldız olduğu halde kulübüne de rakibine de hep saygı gösterdi. Bu Türkleri etkiliyor.”

Bu gibi nedenlerle, eski kulüp çalışanı Mahmut Sökün, Alex-Hagi karşılaştırmalarını gereksiz görüyor:

“Hagi Galatasaray'ın tartışmasız idolüydü, fakat sahada agresifti. Fenerbahçe taraftarı ondan hiç hoşlanmadı. Alex farklıydı. Sessiz, sakin ve özel yaşamında dikkatli. Halk ona iyi gözle bakıyordu, bu onu iyice idolleştirdi. Akşam yemeğine çıkıyorduk, bazen Galatasaray formalı taraftarlar birlikte fotoğraf çektiirmek istiyorlardı.”

Çevirmen Umut Köse, Alex'in bir başka yönüne dikkat çekiyor:

“Galatasaray taraftarları Alex'le karşılaştıklarında soruyorlardı; ‘Sana göre kim daha iyi, sen mi Hagi mi?’ O hep aynı cevabı verirdi, ‘Hagi.’ Başkası olsa kendini söylerdi. Böyle davranmakla rakiplerinde bile fazlasıyla

saygı uyandırdı. Stadyumlarda ne onu aşağılayan, ne de ona küfreden vardı. En fazla, konsantrasyonunu bozmak amacıyla yuhalıyorlardı.”

Alex’in alçakgönüllülüğü insanları etkiliyordu. Yıldızın yolculuklarını ayarlayan turizm acentesinin koordinatörü, Galatasaray taraftarı İlkay Selek, Alex’ten tuttuğu takımda oynayan Brezilyalı Lincoln’ün formasını istedi.

“Alex formayı almakla kalmadı, onu evine götürdü, yıkadı ve ütiledi. Bana tertemiz teslim etti! Bu insanlara verdiği önemi gösteriyor.”

Mart 2011’de FIFA’nın sitesi onu öne çıkardı. 33 yaşında, Alex’i, ‘sondan bir önceki Brezilyalı oyun kurucu orta saha’ olarak tescil etti. Futbolun en büyük kurumu onu, ‘ender bulunan bir oyuncu’, ‘koleksiyonluk bir parça’ ve ‘soyu tükenmekte olan, eski tür bir orta saha’ olarak nitelendirdi. Sayfaya göre Alex’in stilinin izlerini, sadece o dönemde Santos’ta parlamaya başlayan Paulo Henrique Ganso taşıyordu. Gelecek vaat eden Brezilyalı, Fenerbahçeli yıldızın fanı olduğunu ifade etmişti.

“Oyun kurucuların ortaya çıkması zor. Teknik direktörlerin onları takıma almaları zor. Çocuk ve genç takımlarındayken, daha fazla markaj yapma kapasitesine sahip ve daha güçlü oyuncuları tercih eden teknik adamlar tarafından gözden çıkarılırlar. Genel olarak, oyunu organize etme özelliğine sahip olanlar, defansta zorlanırlar, daha az dinamikler,” diye açıklıyor, ‘son romantiklerden’ Alex.

“Sahamızda Bursaspor karşısında alınan beklenmedik beraberlik moralimizi bozdu. Çünkü aynı gün Trabzonspor kazanmıştı. Fakat vazgeçmedik. Nisan ayının ortalarında Gaziantepspor’u 1-0 yendik, maçın sonuna doğru André Santos’un attığı golle. O maç savaş gibiydi. Kafamda sekiz dikişle eve döndüm.”

“Peşindeydiler,” diyor Selçuk Şahin. “İlk yıllarda onu tanımadıklarından, adam adama markaj yapmıyorlardı. Sonraları, ikinci üçüncü sezondan itibaren, bütün takımlar maç boyunca onun peşine bir adam taktı. Çoğu zaman markaj nizami değildi. Doğrudan ona giren bir orta saha oyuncusu da oluyordu. O herif Alex’in vücudunda bir sürü iz bıraktı.”

Sözü edilen kişi kimdi? Hürriyet Gücer.

“Elimin parmaklarından birini kırdı, kafama sekiz dikiş atılmasına yol açtı ve iki bacağım da birer yara izi bıraktı. Onunla her karşılaşmam, kav-

ga gibi bir adam adama markajdı. Onun yarılmış kafasını ve attığı kafadan sonra bandajlanmış benim kafamı gösteren bir fotoğraf bile var.”

Wederson destekliyor:

“Fenerbahçe dışındaki oynadığım takımların teknik direktörleri Alex’in bizzat markaja alınmasını istiyordu. Onu markajda tutmak zordu, çünkü kurtuluyordu, çok zekiydi.”

Ve bir anlamda da acımasız.

“Antrenmanlarda arkadaşlar Alex’e sert girmeye ve sakatlanmasına yol açmaya korkardı,” diyor Selçuk. “Ben korkmazdım, çünkü o da bana sert girerdi.”

Lugano, “Onu markaja alan vurduğundan daha fazla darbe alırdı.” diye rek takılıyor.

“Sert girerdi. Birçok kişi bu nedenle sakatlanmıştır. Kendini çok iyi korurdu, ona vurmanın zor olduğunu söylemeye bile gerek yok. Onu sakatlamayı başaran pek olmadı, fakat o birçoğunu sakatladı.”

Nisan ortalarında, o dönemde Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı olan Recep Tayyip Erdoğan, Başbakanlık’ta onu kabul etti ve o görüşmede futbolcunun Türk vatandaşlığına geçme ihtimali konuşuldu.

“Alex Türkiye’yi sadece saha içindeki yaptıklarıyla fethetmedi,” diye altını çiziyor Şule Natour. “Onun örnek tutumu, halk tarafından daha fazla sevilmesini sağladı. Ona duyulan sevgi gün geçtikçe artıyordu. Ben, daha önce bir Başbakanın bir futbolcuyu kabul ettiğini hiç görmemiştim.”

Fenerbahçe 24 Nisan günü düşme potasındaki Bucaspor’la karşılaştı.

“Maç süresince korkunç bir sıcak vardı, maçın daha iyi oynanması için sahayı sulamalarını istedik. Onlar bu durumu kesin olarak ve sert bir dille istemediler. Harika, mesaj alındı.

1-0 öne geçtiler, Emre’yle beraberliği yakaladık, Bucaspor tekrar üstümüze geldi. İkinci yarının başında durumu 3-1 yaptılar. Trabzonspor tarafı kutlamak için sokağa çıktı. Ligin sona ermesine üç hafta vardı. Yapacağımız herhangi bir hatanın artık telafisi yoktu.

Sahada hiçbir şey olmuyordu. Son derece kötü bir maçtı, tam o sırada bir penaltı verildi. Umutsuzluğa batmış takım üstüme geldi, ‘Allah aşkına

Alex, bunu kaçırmalı!’ Psikolojik baskı yüzünden zor bir penaltıydı. Fakat gole çevirdim. Üç dakika sonra defans oyuncularının arasına bir orta ve kafa golüyle beraberliği sağladım. Sonra Guiza durumu lehimize çevirdi ve André Santos sonucu belirledi. Fenerbahçe 5-3 kazandı.”

Lugano, “O gün Alex’in yaptığı şaka gibiydi,” diye içini çekiyor. “Bizi büyük bir dertten kurtardı.”

“Trabzonspor maçı kaybetmedi. Ancak aldıkları beraberlikle puanlarımız eşitlendi. Trabzonspor’la yaptığımız maçlarda avantaj bizdeydi.

Yolumuza devam ederek, bir kez daha deplasman maçına çıktık. Dehşetli zor bir maç. Karabükspor karşısında yine hiçbir şey olmuyordu sahada. Bir noktada, sol kanatta bir çalım attım ve rakip sahada santrfor gibi oynayan Lugano’ya ortaladım, maçın golünü attı. Rakibimiz de kazanmıştı, yani de-ğişen bir şey olmadı.

Sondan bir önceki maçı sahamızda Ankaragücü’yle oynadık. 6-0 kazandık. Kariyerimde ikinci kez bir maçta beş gol attım. İlkinden farkı, Salvador’da dördünü penaltıdan kaydetmiştim. Bu kez ‘sadece’ üçü. Biri de faul atışından.

O andan itibaren, herkes şampiyonluğu garantilediğimizi düşünüyordu. Biz hariç. Son maçta iki şampiyonluk kaçırmamanın baskısını hissediyorduk. Ve final maçımız 22 Mayıs’ta rakip sahadaydı.

Sivas’taki maçın başlarında, solda bir paslaşma yaptık, André Santos bana verdi ve topukla geri gönderdim, güzel bir gol attı. Rakip durumu eşitledi ve biz ardı ardına goller kaçırmaya başladık. Aklıma önceki yıllar tekrarlanan türden o boktan şeyler geldi. Gol kaçırmaktan yorulmuş. Orta sahamız, hemen hemen sahanın ortasından bir şut çekti ve kaleci sektirerek içeri aldı. Soyunma odasına önde gittik.

Soyunma odasında, Trabzonspor’un Karabükspor’u gol yağmuruna tuttuğunu öğrendik. Onların maçının sonucu belliydi, bizimki henüz değil. İkinci yarıya çıktık ve 50. dakikada bir faul atışında topu doksana gönderdim, 3-1. Ceza sahamız içinde bir karambol ve onların golü, 3-2. İşte aynı şey, diye düşündüm. Maç devam etti ve lehimize bir köşe vuruşu verildi. Kısa kullandım ve savunma oyuncumuz Yobo farkı artırdı, 4-2.

Bittiğini mi düşünüyorsunuz? 4-3 yaptılar. Yine o umutsuzluk çöktü. Topu bizim sahamıza şutladılar, tam bir panik, defans çıkardı. Hakem düdüğü çaldı ve dramın sonu, şampiyonuz. Sivas'ta tam bir şenlik havası. Hatta yöneticimiz Ali Koç yanaklarımdan öptü. Son maçta sürekli kaybetmenin kara lekesi siliniyordu.

Benim için heyecan vericiydi. Tekrar gol kralı olarak bitirdim. Teknik direktörümüzün bir lig sezonunda atılan en fazla gol rekorunu kırmama sadece bir gol kaldı. Bunun için çaba harcadığımı itiraf ediyorum, ancak öncelik şampiyon olmaktı.”

Uluslararası Futbol İstatistikleri ve Tarihi Federasyonu'na göre, sezonun en etkili dördüncü golcüsü Alex'ti. İlk sıralarda Portekizli Cristiano Ronaldo, Arjantinli Lionel Messi ve Alman Mario Gomez vardı. Real Madrid'in yıldızının 32 maçta 40 golle ortalaması 1,25'ti. Barcelona'nın hücum oyuncusunun 31 maçta 31 golle ortalaması, her maçta bir goldü. Kulübünün 18. kez lig şampiyonluğunu kazanmasına liderlik eden Alex ise 33 maçta fileleri 28 kez havalandırdı.

Fenerbahçe taraftarı pediatr Murat Kandemir, o lig performansından sonra Alex'in kalite standardına dönüşmesini şöyle ifade ediyor:

“Burada herkes, falanca şey çok iyi, ama bir Alex değil demeye başladı.”

Dolu Arslan tamamlıyor:

“Alex referansa dönüştü. İnsanlar kahve içiyor ve güzel ama bir Alex değil, diyordu.”

Lugano, çok az kişinin Alex gibi olduğunu ekliyor:

“O, Ronaldinho Gaúcho dışında, tanıdığım en iyi 10 numara. Kaká, İbrahimoviç, Rogério Ceni, Suárez, Forlán, Roberto Carlos gibi çok iyi futbolcularla oynama zevkini tattım, ancak en zekisi Alex'ti. Hızlı düşünüyordu, bu bazen fizik gücünden daha önemlidir. Messi'nin hızına sahip olsaydı, zekâsıyla, onun gibi ya da ondan daha iyi olabilirdi. Belki de içe dönük biri olması, kişisel marketing zayıflığı, onun dünya çapında en üst seviyedeki bir futbolcuya dönüşmesini engelledi.”

“Çok iyi bir sezon çıkardığım görüşündeyim. Fakat hâlâ en iyi oynadığım kulübün Cruzeiro olduğu fikrindeyim. Eğer bir yıl seçmem gerekirse,

hiç kuşkusuz 2003 olurdu. Türkiye’de çok top oynadım. Onlar için. Bana göre, maalesef sadece görevimi yerine getirdim.”

Dört kez Türkiye’nin en iyi futbolcusu seçilmiş olan Alex, artık İstanbul sokaklarında rahat dolaşamıyordu.

“Saha içinde Fenerbahçe’nin başkanı oydu,” diyerek abartıyor Hakan Bilal.

Abartıyor mu? Pek değil.

“2010’da voleybol teknik direktörü José Roberto Guimarães’in Fenerbahçe’ye gelmesine vesile oldum. O ertesı yıl Türkiye Şampiyonası’nı kazandı ve 2012’de de kadın voleybol takımına, tarihinde ilk kez Avrupa Şampiyonlar Ligi ve Kulüpler Arası Dünya Şampiyonası şampiyonluklarını getirdi.”

Alex yurttaşlarının huzur içinde çalışması için işbirliği de yapıyordu:

“Benim gelişim salonda yığılmaya yol açınca José Roberto, takımına son talimatları verdiği ısınma sırasında salona girmememi istedi. Maçın başlamasını beklerken, tanıdıklarla salonun çevresinde bir yerlerde zaman geçiriyordum. Salona ancak iki üç sayı alındıktan sonra giriyordum.”

Ali Koç, “Alex, bütün direktörlerin çalışmaktan hoşlanacağı türden bir futbolcu,” diye övüyor. “Lider, profesyonel, örnek ve oyuncu olarak usta bir golcü. İki kez gol kralı, birçok defa asist kralı oldu, Şampiyonlar Ligi’nde bile. Yani, Türklerin neden onu bu kadar sevdiklerini açıklayan, bir sürü rekor kırdı.”

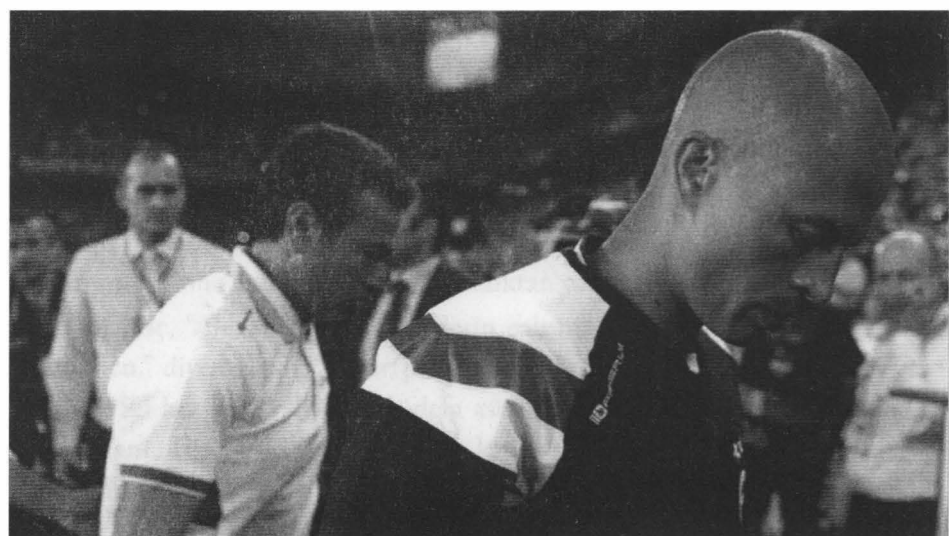
“Yanımızdan geçerken Alex’i tanıyınca, arabasını çarpmasına ramak kalan birini gördüm,” diye gülümsüyor Edison Mauad. “Onunla fotoğraf çektiler istegiyle arabanın arkasından koşan insanlar vardı. Brezilya’nın bir futbol ülkesi olduğu söylenir, fakat Türklerin idollerine duyduğu sevginin bir benzeri yok. Yaşamının bütün alanları bir bütünlük oluşturan Alex için konuşuyorum. Dünyanın başka herhangi bir yerinde olsaydı, başarı kazansa bile, aldığı tepki Türkiye’deki gibi olmazdı.”

“Bir şey ülkeyi şaşkına çevirdi. Maria Eduarda sürekli babasıyla beraber sahaya giriyor ve bazen Türk Milli Marşı’nı söylüyordu. Televizyon kamerası ona odaklandı. Ertesi gün ortalık yıkıldı. İnsanlar, yabancı birinin kızı nasıl oluyor da bir başka ülkenin milli marşını söylüyor ve saygı duyuyor diye soruyorlardı. Dışarı çıktığımızda, sokakta yürüyemeyen sadece Alex değildi. Hepimiz öyleydik.”

“Aileye hayranlardı,” diye açıklıyor, kayınpederi. “Televizyonda o görün-tünün yayınlanmasından sonra, Maria imza dağıtmaya başladı. Bazen Alex önemli bir maçın kaderini değiştirdiğinde, okul, çocuğu korumak zorunda kalıyordu, aksi halde, bütün çocuklar onu kucaklamaya koşuyordu.”

İkinci kez ligin gol kralı, kritik bir sürü golün sahibi olarak Alex gönöl rahatlığıyla tatile çıktı. Döndüğünde kulüp bir cehennemin içine düşmüştü.

Yönetimin sonuçları manipüle ettiği dedikodusu dolaşıyordu.

HÜZÜNLÜ VEDA

FENERBAHÇE 2011-2012

“Şampiyonlar Ligi'ne doğrudan katılacaktık, ancak UEFA bizi şampiyonadan ihraç etti. Sonuçlara müdahale edildiğine dair güçlü belirtiler olduğu şüphesiyle Fenerbahçe'yi şampiyonadan çıkarmayı tercih etti. Kulüp Avrupa kupalarına üç yıl katılmama cezası aldı.

Bununla ilgili tersi düşüncelerim var. Bakalım. Bucaspor maçındaki 5-3'lük sonucu, maçı destansı bir şekilde çevirerek aldık. Karabükspor'a karşı sahalarda oynadığımız çok zor bir maçta kıl payı galip geldik. Sivasspor karşısındaki son maçta, son düdüğe kadar gergin oynadık ve 4-3 kazandık. Görece rahat bir şekilde kazabileceğimiz takımlar karşısında zorlandığımız bu üç maç, manipülasyon iddialarının gerçekliğini gönülden reddetmeme sebep oluyor.

Gaziantespor'a karşı oynadığımız, André Santos'un maçın tek golünü son saniyede attığı bir başka karşılaşma daha var. Şampiyonluğu Trabzonspor'la yaptığımız maçlardaki avantaj sayesinde kazandık. Onların sahasında 3-2 kaybettik, sahamızda 2-0 kazandık. Mağlup olduğumuz maçta, Volkan Demirel'in yedeği, kalecimiz Mert Günok bir penaltı kurtarmayı başardı. Eğer o golü yemiş olsaydık, şampiyonluk ikinci hafta belirlenmiş olacaktı; ikili averajda eşitlenecektik ve eşitlik durumunda işleyen bir kurala göre Trabzonspor önümüze geçecekti. Futbol çılgın bir oyun.

O şampiyona hayli zor geçti. 6-0 kazandığımızda bile işimiz kolay değildi. 30. dakikada ilk golümüz gelinceye kadar sıkıntılıydı. Hâlâ kendime soruyorum, buna rağmen, sonuçların manipüle edilmiş olabilir mi? Bizim

için hiç de kolay olmadı. İçtenlikle söylüyorum, bu spekülasyon, başarımızı hiç ama hiç lekeleyemez.

Ne isterlerse söylesinler, biz sahada kazandık; şu ana kadar kanıtlanmış bir şey de yok. Ben futbolcuyum, kupayı sportif alanda kazanırız. Öyleyse şampiyonluk bizim. Son 17 maçta 16 galibiyet ve 1 beraberlik aldık.”

3 Temmuz 2011 günü spekülasyon tüm ülkeye bir bomba gibi düştü. Adalet Bakanlığı’nın gerçekleştirdiği soruşturmalar, bahis mafyasının varlığını ve Türk futbolunda sonuçların manipüle edildiğini iddia ediyordu.

Her şey bitime yedi maç kala, Eskişehirspor’la karşılaştığımız maçta iyi bir oyun çıkarmayan, en iyi oyuncuları Sezer Öztürk’ü aldığımızda başladı. Maçı 3-1 kazanmıştık. Bu futbolcu sezon bitiminde Fenerbahçe’ye transfer oldu. Reddetmesine rağmen şike yaptığı söylendi.

Bir başka söylenti de yine sözleşme imzaladığımız Nijeryalı forvet Emenike’nin takımı Karabükspor’la yaptığımız maçla ilgiliydi. O maçta sahaya çıkmamıştı bile. Gerçekten de maça çıkabilecek durumda olmadığını göstermek için bütün tetkikleri ve raporları bir araya getirmek zorunda kaldılar. Toplanma tarihimiz olan 2 Temmuz gecesi Sezer ve Emenike’yle akşam yemeği yedik, bir gün sonra doktor kontrolünden geçerken ikisinin de gözaltına alınması beklenmedik bir şeydi.

Brüksel’deki sezon hazırlıkları boyunca serbest bırakıldıklarında ikisi gece yarısı odamızın kapısını çaldılar. Toplamda 96 kişi yargılandı. Trabzonspor başkanının yanı sıra, Aziz Yıldırım ve başkan yardımcısı Şekip Mosturoğlu da. Hatta Sivas’ın kalecisi bile son maçta hatalı gol yediği için hapse girdi.”

“Bu Türk futbol tarihinin, 1923’te kurulduğundan beri yaşadığı en kötü krizdir,” açıklaması yaptı Federasyon Başkanı Mehmet Ali Aydınlar. Aziz Yıldırım, yüklü bir para cezası dışında, örgütlü suçtan ve maçlara şike karıştırmaktan yargılandı ve bu süreçte 1 yıl boyunca hapiste tutuldu.

“Doğal olarak yeni sezon hareketli başladı. Belli başlı oyuncularımız Avrupa kupalarından ihraç ediliğimiz için kulüpten ayrıldı. Lugano, Fransa’nın PSG kulübüne; André Santos İngiltere’nin Arsenal kulübüne ve Niang Katar’a. Hepsi memnundu, ama ayrılmayı tercih ettiler. Hafifsenecek bir durum değildi. Fenerbahçe kaosa sürüklendi, dağıldı.”

Kulübün fizyoterapisti Orhan Şakir, “Başkanımızın hapse girdiği ve kulübün zor bir sınavdan geçtiği dönemde, bizi bırakmayan ve hatta birlik duygusu yaratmaya gayret eden tek yabancı yıldız Alex’ti,” diyerek memnuniyetini dile getiriyor.

“Ocak ayında, sözleşmenin yenilenmesi sürecini konuşmak üzere oturduk. Başkan benimle görüşmek üzere iki yönetici görevlendirdi, ancak bir anlaşmaya varamadık. Güzel bir gününde olan Aziz Yıldırım, bana ‘Ne oluyor, sözleşmeyi yenilemiyor musun?’ diye sordu. Açıkladım, yöneticileri aradan çekti ve anlaşmaya vardık.

Kontratımı, görüşmelerden altı ay sonra, 2013’e kadar uzattım. Kulüple görüşmeye liderin altı puan gerisinde başladık. Birbiri ardına goller atarken görüşmeler devam etti. Sonunda koşullarda anlaştık. Yeniledik.

Bu arada cezalar nedeniyle yıpranmaya başlayan kulübün durumunu Dai’yle konuştum ve İstanbul’da devam etme kararı aldık. Kardeşi hapse girdikten sonra futbolun başına geçen Ali Yıldırım’a, Fenerbahçe hangi ligde oynarsa oynasın kalacağımı bildirdim. Sadece bir düzen oturtabilmek için ödeme planını ne zaman vereceklerini öğrenmem gerekiyordu. Aksatmadan gününde ödeme yaptıklarından bu şimdiki kadar hiç vaki olmamıştı.

‘Bu parayla geçinen bir ailem ve yatırımlarım var, ödemenin nasıl yapılacağını bilmem gerekiyor, bir plana ihtiyacım var, her ay mı, üç ayda bir mi yılda bir mi?’ ‘Hallederiz’ diyerek bana güvence verdi. Benden sadece birkaç gün istedi. Net olabilmek için muhasebeyle görüşecekti.

Başkan hapisteyken bir toplantı yaptığımı, kalmak için daha fazla para istediğimin kamuoyuna açıklanması bana garip geldi. Aziz Yıldırım’ın kardeşine bu nedenle isyan ettim. O toplantıda paradan söz etmedik, sadece plan yapabilme isteğimden, parayı ne zaman ve nasıl alacağımı bilmek isteğimden söz ettik. Hikâye yalan yanlış ortaya saçıldı.

Aykut Kocaman’ın, önümüzdeki yıl belirsizliklerle dolu olacağı için sezon başında, kalanlardan sabırlı olmalarını istediği doğru. Belirsizliği boş ver, başkanı hapisnede ziyaret ettim. Hayatımda kendimi en kötü hissettiğim anlardan biriydi. Brezilya’daki gibi, Türk hapishaneleri de iyi durumda değil. Güneş ışığının zerresi girmiyor.”

Federasyon ligi erteledi. Belirli bir tarih koymadan maç sistemini değiştirdi. Puan sisteminin geçerli olduğu aşamadan sonra, ilk dörde girenler,

dörtlü bir turnuvada mücadele edecekti; eleme dönemi boyunca alınan puanların yarısı da hesaplama dahil edilecekti.

“İlk dörde biz, Galatasaray, Trabzonspor ve Beşiktaş kaldı. Puanlama sistemindeki farklılık nedeniyle Galatasaray bizim iki puan önümüzdeydi.”

Son şampiyon Fenerbahçe, turnuvada iyi bir başlangıç yaptı. 12 Eylül 2011’de Orduspor’u 1-0 yendi. Alex’in kariyerindeki 900. maçına çıktığı gün, takım federasyonun verdiği ceza yüzünden seyircisiz oynadı. Binlerce taraftar stadın çevresindeki ekranlardan izleyince kaotik trafik felç oldu.

Üç gün sonra yıldız, hiç beklemediği bir kutlamayla 34 yaşına bastı. Bir grup taraftar kutlamak için doğum günü pastasıyla antrenman sahasına girmeye kalkıştı. Bir süre yaşanan şaşkınlığın ardından, yaklaşık elli taraftar idolün doğum gününü kutlayabildi.

20 Eylül’de 41 binden fazla seyirci, Fenerbahçe ve Manisaspor’un bera bere kaldığı maçı izledi. Ukrayna’nın Shakhtar Donetsk takımıyla yapılan dostluk maçında taraftarın sahaya girmesi ve gazetecilere saldırılması yüzünden kulüp iki maçını daha seyircisiz oynamak zorunda kaldı.

Karşılaşmalar tribünlerde seyirci olmadan gerçekleştirilecekti, ancak federasyon, kuralları sadece çocukların ve kadınların ücretsiz girebilecekleri şekilde değiştirdi. Bu ilginç topluluğun güvenliğini de kadın polisler sağladı.

“O günü hiç unutmayacağım. Sıra dışıydı. Futbol tarihinde böyle bir şey hiç oldu mu bilmiyorum. Seyircinin, taraftarın geleneksel savaş naralarını atma çabası, büyük bir gürültüden ibaret kalıyor, ortaya okul maçlarına benzer manzaralar çıkıyordu,” açıklamasını yapmıştı Alex haber ajanslarına.

“Türkiye’de seyircisiz oynama cezası çok uygulanıyor. O yıl Fenerbahçe on maçını seyircisiz oynadı. İlk maçta, elbette karanlık bir atmosfer oluştuğunun farkına vardılar. Başbakan, 12 yaşın altındaki çocukların ve kadınların girmesine izin verilmesi fikrini ortaya attı. Çok sayıda insan katıldı bu fikre ve bir bayram oldu.”

“Bence korkunç. Maça 20 dakikada ancak girebildim, çünkü eşlerini ve çocuklarını getiren babalar stadyumun çevresinde bekliyorlardı. Stada yaklaşmak mümkün değildi. İçerideki kadar insan dışarıdaydı. Barlarda, çevrede.

İçerideki atmosfer futbol maçı dışında her şeye benziyordu. Okulu çağırıyorlardı. Kadınların futboldan hiç anlamadığını görüyorsun; bir bağırma-

dan ibaretti. Hiç hoşlanmadım. Bir an geldi daha fazla katlanamadım, locanın kapısını kapattım, kapalı camların arkasından seyretmeye başladım. Şurası kesin, stadyumda erkekler yoksa takıma destek olmak mümkün değil.”

27 Ekim’de deplasmanda oynanan Beşiktaş derbisinde Alex iki önemli sayıya ulaştı. 337 maçta 169 gole ulaşarak Fenerbahçe tarihinin en çok gol atan sekizinci futbolcusu oldu. Ligde 215 maçta 126 golle Ertuğrul Sağlam’ın sayısına ulaştı ve şampiyonanın en çok gol atanlar galerisinde yerini aldı. Liglerde kulübün en çok gol atan futbolcusu, tekrarlamakta fayda var, toplamda 140 golün sahibi, takımın teknik direktörü Aykut Kocaman’dı.

Brezilyalının farkı sadece gol atmakla yetinmemesiydi. 3 Mart 2012’de Fenerbahçe, Gençlerbirliği’ni sahasında 6-1’le gol yağmuruna tuttu. İlk dakikada Alex bir köşe vuruşu kullandı ve Miroslav Stoch, on yıl önce Şampiyonlar Ligi finalinde Zidane’in Real Madrid formasıyla attığı golü hatırlatan bir vuruşla, ceza sahası dışından gelişine vurdu ve doksana taktı. FIFA tarafından yılın en güzel golü seçilebilecek, Slovak futbolcuya ‘Pukaş Ödülü’ kazandırabilecek bir goldü.

“Alex orta yapmadı, pas verdi,” yorumunu yapıyor Önder Özgen. “Stoch, hareket etme gereği duymadan golü attı. Alex, topu onun ayağına teslim etmek için bütün mesafeyi ölçmüş ve hesaplamış gibiydi.”

“Nisanda sahamızda Trabzonspor’a karşı oynadığımız maçla ligin son etabına başladık. 2-0 kazandık. İkinci maçta Türk Telekom Arena’ya çıktık ve Reto Ziegler’le skor tabelasında ilk değişikliği yaptık. Bir sonraki topta, gole yaklaştığım sırada Galatasaray’ın bir savunma oyuncusu önümü kesti. Bileğim burkuldu ve kaygı verici bir şekilde şişti. Buna rağmen maçta devam ettim. Bir şey olmamış gibi davranmak daha iyi.”

Rakibin orta sahası Felipe Melo, “Teknik direktör derbilerde hepimizden Alex’e iki kat fazla dikkat etmemizi isterdi,” diye itiraf ediyor. “Kulübünde ulaştığı statüyle Fenerbahçe tarihinin en büyük oyuncularından biri olmuştu. Bu yüzden derbilerde, gözümü bir an bile ondan ayırdığımı hatırlamıyorum.”

Felipe, 22 Nisan 2012 tarihinde oynanan o maçta, Fener’in idolünün galip olduğunu da hatırlamıyor. 2-1’lik galibiyette, Ziegler’e ortalayarak ilk gole katkı yaptı. Galatasaray’ın yeni stadyumunda oynanan üç maçta bu

Alex'in ikinci galibiyetiydi. Eğer bu yeterli değilse, bir başka önemli veri, Fenerbahçe'nin 10 numarası, Şükrü Saraçoğlu Stadyumu'nda ezeli rakibine karşı hiç kaybetmedi.

“Ertesi hafta, takım benim oynamadığım maçta, kendi sahamızda Beşiktaş'ı alt etti. Play-off maçlarında üç maçta üç galibiyet kazanmıştık. Bu pratikte Beşiktaş ve Trabzonspor'u şampiyonluk yarışının dışında bırakmıştı.

Ayağımın tedavisi sürdüğünden Beşiktaş'a karşı oynayamamıştım. Sahaya dönebilmem için çok sayıda iğne yapıldı. Hazır olmadığım halde 3 Mayıs'ta İnönü'ye çıktım. Sırf inatçılığımдан maça çıktım, ama hiç faydam olmadı. Hata yaptığımı kabul ediyorum.

Üç gün sonra Trabzonspor'a karşı oynamadım. Tedavi devam etti. Fenerbahçe 3-1 kazandı. 12 Mayıs'ta, tüm ülkeyi felce uğratacak büyük final vardı.

Galatasaray bizden bir puan öndeydi. İkinci kez şampiyonluk kazanaçağımız sahamızdaki maçta basit bir galibiyet için oynayacaktık. Şartların elverdiği en iyi duruma gelmek için on gün boyunca çalıştım, amacım oynamaktı.

Trabzonspor'u yendikten sonra Aykut Kocaman'ın yanına gittim ve oynayamayacağımı söyledim. Ayağım iyileşmiyordu, şişlik devam ediyordu. 'Alex son ana kadar çaba sarf et' dedi. 'Son ana kadar seni bekleyeceğiz.' Harika, teşekkür ettim. Çünkü bunun bir rica olduğunu hissetmiştim. 'Sana ihtiyacım var' dedi, 'Sana güveniyorum.' Artık Tanrı'nın yardımını istemek dışında yapılabilecek bir şey yoktu.”

“Alex kendini helak etti, günde üç kez tedavi oluyordu. Sabah, öğleden sonra ve akşam. Tesislere taşındı, eve sadece uyumaya geliyordu. Sürekli oynamam lazım deyip duruyordu, 'Durumum iyi değil, fakat oynayacağım, şansım çok az olsa bile.’”

“İnfiltrasyonla antrenmana çıktım. Doktor, bileğimde ağrı kesici ilaçlar deniyordu. Salon futbolu oynarken, Coritiba'daki ilk zamanlarımda, Arapiracá'da Asa karşısındaki maçta sakatlanan, Brezilya-Katalunya maçında Capdevila tarafından sakatlanan, 2004'te Mineirão'da Ronaldo'nun Arjantin'e üç gol attığı maçtan hemen önce sakatlanan, hep aynı bilekti. Ama bileğime yapılan son giriş o kadar garip bir şeye yol açtı ki, bileğimin durumunu gösteren görüntüler fizyoterapist çevrede tartışma konusu oldu.

İki gol attığım ve 3-1 kazandığımız Galatasaray maçında burkulan bileğimden söz ediyorum. Aynı şeylerle yeniden karşılaştım. Doktor infiltasyon verdi, şişlik azaldı, perşembe günü ağrı kesici almadan hareketler yaptım ve rahatsızlık hissetmedim. Cumartesi günü, en ufak bir şey hissetmeden takımla antrenman yaptım. Hazırdım.

Şaşırtıcıydı. İki gün önce ağrı kesiciler yüzünden ayağım uyuşmuştu, topu kontrol edemiyordum. Bu yüzden Trabzonspor maçında dışarıda kalmıştım. Teknik direktör, son ana kadar beni bekleyeceğini söyleyerek iyileşmeye çalışmamı istemişti.

Maçtan bir gün evvel antrenmanımı tamamladım, Aykut Kocaman'ın odasına girip ona hazır olduğumun mesajını verdim. O da tamam dedi. Fakat ertesi günkü kadroda ilk 11'de beni düşünmedi ve Dia ile maça başladı. Benden tedavime var gücümle yüklenmemi istemişken, ona hazır olduğumu söyledikten sonra daha önceki sekiz yılıma, yaptıklarına bakıp, Dia ile değil benimle maça başlamasını beklerdim. Fakat hocanın kafasındaki stratejide, son dakikalarda yıpranmış bir rakibe karşı beni oyuna alıp şampiyonluğa ulaşmak vardı. Benim kafamda ise maçta sonuca biran önce benimle gitmeye çalışıp, sonra yerime alacağı diri bir oyuncuyla skoru ve şampiyonluğu almak daha mantıklıydı. İstemedi. Fikrini değiştirmesini istediysem de, şampiyon olmak için stratejisinin tutmasını diledim.

Maç başladı, kötü bir ilk yarı, ne Fenerbahçe atak yaratabiliyordu, ne de karşı takım. Soyunma odasına gittik, Cristian, Aykut Kocaman'dan beni oyuna almasını istedi, Dia'nın orta sahada oynadığını, bizim ise galibiyete ihtiyacımızın olduğunu söyledi. Beraberlik rakibe kazandırıyor. Bizim takımın kazanması lazımdı, orta sahada boşluklar vardı; Cristian yardımım gerektiğini düşünüyordu.

İkinci yarıya döndük. On on beş dakika geçtiğinde maç kilitlendi, hiç final maçına benzemiyordu. Dia kötü oynuyordu. 70. dakikada birden beni çağırdı, Cristian'ın yerine gireceğimi söyledi; benden beklenenleri yapayım diye.

Tam bu sırada Dia oyundan atıldı; teknik direktör beklememi istedi. Banka yaslandım. Maçta duraklama olmasını bekledik. Maçın sonlarında beni tekrar çağırdı. Topa çok az dokunabildim. Golsüz beraberlik, Galatasaray şampiyonluğu kutladı.”

“Teknik direktör onu çağırmadan önce, öfkeli taraftar Alex'in adını bağırma başladı. Durum 0-0'dı; o, yedek kulübesindeydi! Taraftar o kadar

çok bağırdı ki, onu ısınmaya gönderdi. Fakat onu oyuna almadı. Fazlasıyla gecikmişti ve Dia atıldı. Herkes isyan etti. Maç bittiğinde tepkiler büyüktü.”

“Şampiyonluğun kaybı beni çok öfkelenirse de kendimi tuttum. Sakin görünmeye çalıştım, teknik direktör beni yedek kulübesinde tuttu diye kavgaya edilmezdi; önümüzde üç gün sonra oynayacağımız Türkiye Kupası finali vardı. Durum böyleyken, eve geldiğimde Aykut Kocaman basın toplantısı yapıyordu; ağrım olduğu için oynamadığımı söylerken izledim onu. Çok sinirlendim. Acı falan hissetmiyordum ki. O istemediği için beni oyuna almadı. Sessiz kalamazdım.

İçimden her şeyi bitirmek geldi. Dia’nın twitter hesabı olsaydı rahatsızlığımı dile getirirdim. Neyse ki yoktu. Fakat Merve Toy’a doğru bilgiyi verdim. İşin gerçeği bu, yayınlayabilirsin dedim. Yayınladı.

Gerçeği konuşma isteğiyle, boğazımda düğümlene düğümlene sonraki antrenmana çıktım. Bursaspor’a karşı kupa finalini oynayacağımız Ankara’ya doğru yola çıktık. Bu turnuva benim için ağır bir sorumluluğa dönüşmüştü, dört kupa final maçını kaybetmiştim; Fenerbahçe 30 yıla yakın bir süredir bu kupayı kazanamamıştı.

Detay: Aykut Kocaman, Galatasaray maçından beri benimle tek kelime konuşmamıştı. Gergin bir haftaydı. Kupa finalinin basın toplantısına gittik, teknik direktörlerin gazetecilerle konuşmadan önce, kapitanların çıktığı, maça ilgiyi artırma amacı güden bir gelenek. Bir gazeteci benim sakatlığımı sordu. ‘Pazar gününden beri çok iyiyim.’ ‘Fakat teknik direktör ağrınız olduğunu söyledi...’ ‘Bir sakatlık geçirdim, siz buna şahit oldunuz, antrenman yaptım ve maça hazırlandım. O istemediği için oynamadım.’

Basın toplantısından sakin ayrıldım. Başkanın kardeşi otelde beni durdurdu, ‘Sen teknik direktörü rezil etmek mi istiyorsun’ diye sordu. ‘Ben sakat değildim’ diyerek kendimi savundum. ‘Beni sahaya çıkarmadıysa seçimi bu olduğu için çıkarmadı.’ ‘Fakat onu savunman gerekirdi Alex.’ ‘Onu savunmak yalan söylememi gerektiriyordu. Ben bunu yapmam. Çünkü beni seçseydi oynayabilecek durumdaydım, tıpkı bu sabah gibi. Kamuoyuna durumun yanlış aktarılmasını kabul edemem. Oynamaya hazırdım. Yüzde yüz mü bilmiyorum, ama hazırdım.

Ertesi gün 16 Mayıs 2012’de Aykut Kocaman beni maçın başından itibaren oynattı. Her şey yolunda gitti. Aldığım ilk topta Caner Erkin’i gördüm ve gol, 1-0. Bana bir top geldi, ters durumdaydım, kontrol etmek yerine rakip

savunmayı açarak topuk pası attım. Cristian birden ortaya çıktı ve arayı açtı. Başka yolu yok dedim, bu kupayı tekrar kaybetmeyeceğiz. İkinci yarıda sola bir top açıldı, ceza sahasındaki Semih'i düşündüm ve 3-0. Üç asist yaptım, Cruzeiro'yla kazandığım Brezilya Kupası'nda bile bu kadarını yapamamıştım.

Mümkün olduğunca iyi bir oyun çıkarmaya çalışıyordum. Ve Cristian, kulağıma, 'Sıra sende' dedi. 'Sonra, sonra atarım' cevabını verdim. Beklenen oldu. Bir kontratakta soldan bir topu Semih kaldırdı ve gelişine vurdum. 4-0.

Dokuz dakika kalmıştı, saha kenarından benim forma numaramı kaldırdılar. Güzel, sahadan şampiyon ayrıldım. Kutlamak için yedek kulübesine gittim, bütün stadyum alkışlıyordu, daha önce kazanmadığım Türkiye Kupası'nı kazanarak şeytanın bacasını kırmıştım.

Kulübede bitiş düdüğünü bekledim. Diğer oyuncuların fazla sevinmediğini fark ettim. Nedenini sordum. Şampiyonuz, kutlamamız lazım, diye teşvik ettim. Kutlamanın Bursa'ya saygısızlık olacağını düşünenler vardı.

'Hayda! Galatasaray pazar günü bizim sahamızda kutlama yaptı, saygısızlık mıydı? Hayır! Hiç de saygısızlık değildi. Kutladılar, çünkü şampiyon oldular' dedim. 'Felipe, pitbull taklidi yapınca bazıları öfkeleni, biliyorum. Galatasaray'ın yaptığı onu bağlar, biz kutlamalıyız' diye ısrar ettim. Çoğu kutlamamakta direndi.

Sonuçta kutlama yapmadık. Soyunma odasına girdim ve teknik direktörümüzün eşyalarını topladığını, gitmek üzere olduğunu gördüm. Normal bir teknik adam, kutlarım çocuklar, çok güzel derdi. Ama o eşyalarını alıp çıktı.

Basın toplantısına gittim. Bir gazeteci, 'Eğer pazar günü oynasaydın sonuç farklı olur muydu?' diye sordu. 'Bilmiyorum' cevabını verdim. 'Kazanırdık diyemem, fakat farklı olurdu. Çünkü ister daha iyi olsun isterse daha kötü, futbolcu farklıysa, sonuç da farklı olur.' 'Fakat teknik direktör senin sakat olduğunu söyledi' dedi. 'Hayır, sakat değildim. Oynatmamayı tercih etti. Kendimi iyi hissediyordum.'

Ali Yıldırım 'Pazar günü bu futbolu niye oynamadın?' diyerek beni eleştirdi. 'Ne? Beni sadece son sekiz dakikada maça soktular. Bugün 80 dakika oynadım.' 'Fakat pazar günü sana top geldi' dedi. Gülerek, 'Şaka yapıyorsun galiba' dedim. 'Zico ile Pele'nin karışımı olsaydım bile o golü atamazdım. Pazar günü kazanmadık, çünkü hak etmedik. Bugün ettik.' Uzun süre sonra almış olduğumuz kupayı takım olarak yeterince kutlamayısımızın öfkesiyle

çıktım. Türkiye’de Türkiye Kupası’na çok önem verilmediğini biliyorum. Umurumda değil. Bundan yirmi yıl sonra bile, herkese bir Türkiye Kupası kazandığımı anlatacağım.

Tatile girdik. Kontratımın son yılında Dai’ye artık teknik direktöre katlanamadığımı söylüyordum. Düzgün antrenman yaptırmıyordu, kimi zaman sadece ortada sıçan oynatıyordu. Futbolcuyken en çok hoşlandığı antrenman tipi olduğunu söylüyordu. André Santos’un dediği gibi, sadece çocuk oyunları oynamak beni strese sokuyordu.

Çokça antrenmanını yaptığım tek şey duran toptu. Asıl olarak da köşe vuruşları. Kanat oyuncularının son çizgiye iyice yanaşıp ortalamaları gerektiğini söylüyordum; Fenerbahçe gibi bir takımda antrenman bittikten beş dakika sonra futbolcuların çekip gitmesi kabul edilebilir bir şey değildi. Bu herkesin kendi bileceği bir şey, fakat sen insanları burada tutabilirsin. ‘Olmaz Alex, burası Türkiye.’ Elinde iyi bir jenerasyon varsa, Dünya Kupası’nı üçüncü olarak bitirirsin. Fakat bu jenerasyon sahalardan ayrıldığında diğerleri yetişsin diye beklersin.

Yok, bu işte bir yanlışlık var diyordum. Daha iyi olmak için çalışmak gerek. Sizde de tutku, para ve futbol çılgınlığı var. ‘Brezilya’da bu olur, fakat burada olmaz Alex, yürümez.’

Bu yaklaşım beni yıpratıyordu. Ben ısrar ediyor, daha fazla taktik çalıştırmasını istiyordum. Oyunculardan birinin pozisyon alışından sürekli şikâyet ediyorduk. Teknik direktöre ‘Onu düzeltmek sana düşer’ diyordum. ‘İşe yaramaz Alex,’ ‘Fakat senin ona yardım etmen lazım, bundan daha farklı olabilir.’ ‘Mümkün değil, burası Türkiye.’ Bunu duymak beni öfkeliyordu.

Kariyerimin sonuna mutlu gelmeye çaba gösteriyordum. Saha dışındaki bayram havasına rağmen, bu şekilde oynamak artık bana zevk vermiyordu. İnsanlarda gelişme isteğinin zerresi bile yoktu.

Teknik direktör bir gün, en yaşlı olduğumdan, yönlendirmeye yardımcı olabileceğimi söyledi. Hiç sorun değil, dedim. Bir gün bir kanat oyuncusuna gittim ‘Topu aldığı anda doğrudan ortalara’ dedim. Delikanlı topu durdurduktan sonra ceza sahasına havalandırıyor. ‘Duran top benim’ dedim, ‘Sen top hareket halindeyken ortalamalısın.’ Şikâyet etti. Homurdanarak, ‘Öyle yapmak mümkün değil’ dedi, antrenmana devam etmek istemedi ve hepsi bu kadarla kaldı.

Bir defasında rahatsızlığım had safhaya vardı. Fenerbahçe'nin bir top atma makinesi var, kaleci çalıştırmak için mükemmel bir alet. Bir ara, ceza sahasında bekleyen kanat oyuncularını ve onlara top atan makineyi gördüm. Cristian'la faul atışları yapıyorduk. Yüzümdeki gözlerine inanamama ifadesini gördü, kendini boş yere strese sokuyorsun diyerek beni sakinleştirmeye çalıştı.”

“Alex bize çok şey öğretiyordu,” diyor defanstan Bekir. “Serbest vuruş çalışırken ben seyrediyordum. Bir maçta faul oldu ve o topu yerleştirirken Mehmet Topuz atmak istedi. Alex izin vermedi. ‘Antrenmanlarda vurmaya hiç gelmiyordun, bu yüzden, maçta da atamazsın’ dedi. Topa vurdu, doksana taktı. Büyük bir ders oldu.

Teoride ve pratikte.”

“Dai'yle tatilde durumumu çok konuştuk. Sadece bir yıl oynayıp sonra da ayrılmaya karar vermiştim. Arap dünyasından bazı teklifler vardı, fakat onlara hiç itibar etmedim. Şampiyonlar Ligi'nde oynadığımız Türkiye'dekiler daha iyi olmaya çalışmıyorsa, Katar'ı bir düşünün! Arap liglerinde oynayan konuştuğum insanlar, orada bir halt edilmeyeceğine dair garanti veriyordu. Bu şekilde oynamaya sabrım yoktu. Sadece para kazanmaya gitmek olacak iş değildi.

Bir yıl önce Alto da Glória'da, Coritiba-Vasco arasındaki Brezilya Kupası finalini seyrettim. Çok heyecanlandım. Coxa'nın maçlarını her defasında oturduğum yerden seyrettim, gol atsin ya da gol yesin, eve sakin dönüyordum. O final maçında Couto Pereira'dan bunalmış halde çıktım. Karım, ‘Ya Alex sen tam bir Coxa-branca'sın’(Coritibalılara verilen ad) dedi.

Tatilde Coritiba yetkilileriyle oturup konuştum. ‘Kulübün ne durumda olduğunu bana anlatın, düşündüklerinizi söyleyin.’ Tam da Palmeiras'a karşı oynayacakları ikinci Brezilya Kupası finalinden hemen önceydi. ‘Liberadores'te oynamak üzere gelme şartın nedir?’ ‘Hiçbir şartım yok. Birincisi, siz henüz Libertadores'te değilsiniz. İkincisi, henüz kontratım var. Şimdi olabilecek bir şey olarak görmüyorum. Kontratım Mayıs 2013'te bitiyor. Ondan sonra, kim bilir, dönebilirim.”

Alex o dönemde daha önce yaşamadığı bir duygu içindeydi. Sanki çocukluğuna ve gençliğine dönmüştü. Curitiba'da futbol üzerine bir tartışma

forumu olan Footecon'a katılmaya davet edildiğinde, yanlış bir adres bırakmıştı. Hatasını fark ettiğinde bir otobüse atladı.

"Dai beni Shopping Batel'e arabayla götürdü, geldiğimde toplantının orada olmadığını öğrendim. Doğru yere çok uzak olmadığımdan, Batel Bulvarı'na çıktım ve Vila Sandra'ya saptım, çocukken çok kullandığım bir hat. İnsanlar bana bakıyordu, fakat rahattım. Bunu Türkiye'de yapmak mümkün değildi."

"Brezilya'dayken, Aykut Kocaman'ın İstanbul'da şöyle bir açıklama yaptığını öğrendim. 'Alex yaşlı, 35 yaşında ve bu sezon onu daha az oynatacağım. Niyetim ondan en iyi şekilde yararlanmak. Sezon hazırlıkları için geldiğinde ona bunu söyleyeceğim.'

Böyle bir açıklama benim için anormal değildi. Tam o yaşta, kariyerinin sonunda bir futbolcuydum. Eğer teknik direktör gerçekten de benden daha fazla yararlanmak amacıyla, belli bir mantık içinde beni daha az maçta oynatmak istiyorsa bu mükemmel olurdu.

Türkiye'ye döndüğümde Samet'i sıkıntılı gördüm. 'Alex kulübe gitmeden önce konuşmamız lazım.' Bir restorana oturduk ve bana şunları söyledi: 'Kaptan biliyorsun, Aziz Yıldırım hapiste olduğu sürece kulübü kardeşi Ali Yıldırım yönetiyor, öyle değil mi?' 'Evet biliyorum.' 'Sen gelmeden yaptığımız konuşmada; seni ilk hatanda göndereceğini söyledi bana, çünkü kupa ve lig finallerinden sonra yaptığın açıklamalardan büyük öfke duydun. Taraftarın seni sevdiğini biliyor; bu elini kolunu bağlıyor olsa da sen eylemlerinde bunu göz önüne al ve dikkatli davran'."

Samet Güzel, "Ali Yıldırım, ilk hatasında Alex'in gönderileceğini söyledi," diyor. "Hatta, bu konuda onu uyarmamı istedi."

Volkan Ballı, "Alex'in gidişini planlamışlardı," diyor sinirlenerek. "Sezon başlamadan önce tatilde Alex, Daiane, Samet ve Fenerbahçe'yle bağlantılı birkaç kişiyle Bodrum'daydım. Alex, bana o yılın zor geçeceğini, çünkü onu kulüpten uzaklaştırmaya çalışan üç kişinin olduğunu söyledi. Aykut Kocaman, Ali Yıldırım ve idari menajer Hasan Çetinkaya."

"Bildirdiği için Samet'e teşekkür ettim ve antrenmana çıktım. Aykut Kocaman'ın benimle konuşmasını beklemiştim, ancak o sadece selam verdi, hiçbir şey söylemedi.

İstanbul'a 200 km mesafede, dağlık bir bölgede gerçekleşecek sezon hazırlıkları için yola çıktık. Herkesin çenesini kapatmasını sağladım, bundan eminim. 35 yaşına rağmen her şeyi eksiksiz yaptım. Bir çocuk gibi antrenman yaptım. Kendini yorgun hisseden, doktorun yolunu tutan futbolcu da oldu, artık antrenmanı bırakmak isteyen de. Ben tek antrenmanı bile kaçırmadım.”

“Sezon hazırlıklarından önce futbolculara yağ oranlarını ölçme testleri yapılır,” diye açıklıyor masör Yılmaz Mete. “Profesyonel örnek, Alex, tatilden her zaman tam kilosunda dönüyordu.”

“Bir gün teknik direktör bizimle bir toplantı yaptı, ‘Arkadaşlar bugün grafikler üzerine çalışacağız’ dedi. ‘Benim oyuncum, bir maçta en az 12 km koşmalı. Bunu yapamayan, oynamaz, anlaşıldı mı?’

Anladım, bu bana söyleniyordu. Sekiz yıl boyunca hep aynı şeyi duydum: Alex iyi oyuncu, ama koşmuyor. Ancak bana bakarak konuşmuyordu. Herkese söylüyormuş gibi yapıyordu. Yardımcıya döndüm; ‘Biri 12 km koşup, 40 yanlış pas atsa takıma girebilir mi?’ ‘Evet, öncelikle önemli olan 12 km koşmak.’

Her gün bir futbolcunun basına demec vermesi zorunluydu. Bana konuşmak ister misin diye soruyorlardı, reddediyordum. Konuşamazdım, çünkü bana teknik direktörle yaptığım konuşmayı soracaklardı; bu konuşma hâlâ gerçekleşmemişti, bekliyordum.

Kampın son günü basın danışmanı beni bir köşeye çekti ve şöyle mırıldandı. ‘Alex, sezon hazırlıkları biterken takım kaptanının gazetecilerle bir kere olsun konuşmamış olmasının mantığı yok. Bugün son basın toplantısını seninle yapacağız.’ Sorun yok, kabul ettim.

Basın toplantısına giderken teknik direktör yanıma geldi, ‘Alex seninle konuşmam gerek. Seninle konuşmak istiyordum, fakat vaktim yok, İstanbul’da konuşuruz. Ancak basın mensuplarının sorularına dikkat et.’

Dayanamadım. ‘Zamanın mı yok? İki haftadır buradayız. Seni rahatsız etmek istemem, sonra konuşuruz, İstanbul’da. Beni dert etme, her şey yolunda. Normal bir söyleşi yapacağım.’

Bunu söyledim ve çıktım. Basın odasında, teknik direktörün yaşımdan söz ettiği ve beni takımda nasıl kullanacağını açıkladığı söyleşiyi gündeme getirmek istediler. ‘Bakın’ dedim, ‘benim için sorun yok. Dışarıda kalmak,

kulübede oturmak ya da sahaya çıkmak benim için hiç sorun olmadı. Bu konuda benimle konuşacak olan siz değilsiniz, teknik direktör. Onun benimle konuşması gerekir.’ Söylemek istediğimi söyledikten sonra yüzeysel konularla devam ettim, sezondan beklentilerimiz gibi anlamsız şeyler.

İstanbul’a döndük. Ben gittikçe öfkeyle doluyordum, çünkü teknik direktör hâlâ benimle konuşmamıştı. Avrupa Ligi için Vaslui’ye karşı maça gittik. Sahamızda 1-1. Romen takım çok kötüydü, ben hiç iyi oynamadım, fakat ikinci yarının 45. dakikasında beraberliği sağlayan Bekir’e pas verdim. Sonuç onların sahasındaki maça kaldı, ciddi ciddi elenme tehlikesi vardı.

Bir haftadan fazla antrenmana çıktık, ne benimle konuşmaya geldi ne de adımları zikretti. Maç arifesinde beni çağırıldı. ‘Senin bir sorunun mu var?’ ‘Var’ cevabını verdim. ‘Öyleyse oturup bunu çözmeliyiz!’ ‘Mükemmel’ dedim. ‘Bir sorun olduğunda oturup o sorunu çözmeye ihtiyaç duyarız, değil mi?’ ‘Senin sorunun ne Alex?’ ‘Benim sorunum, geldiğin ilk günden beni saf dışı etmek istediğini hissetmem.’ Hemen, ‘Hissettiğin doğru’ dedi.

‘Sorun şu Alex; birçok konuda beni eleştiriyorsun, düşünce yapımız farklı.’ ‘Aykut, birçok insan, söylediğim bir sürü şeyi eleştirir. Sırf bu nedenle artık hoşlanmadığım biri olmadı. Beni eleştiren olduğunda benim de ona söyleyeceğim, ekleyeceğim bir şeyler olur; ben hep ortak bir noktada buluşmanın mümkün olduğunu düşünürüm.’

‘Gerçeği bilmek ister misin?’ dedi. ‘Davranış biçiminden hoşlanmıyorum, soru sorarken takındığın tutumdan hoşlanmıyorum.’ İronik bir soru sordum. ‘Sorular mı? 12 km koşup, 40 yanlış pas atmanın takıma girmek için yeterli olması gibi mi?’ Onayladı, ‘Evet bu tip. Burası Türkiye Alex. Bizim kendi kültürümüz var. Bizim futbol anlayışımız farklı.’

‘Elbette öyle’ dedim. ‘Ben bunu biliyorum. Anlamak istediğim, bunca zaman sonra, bu konuşmayı neden şimdi yapıyoruz.’ ‘Çünkü son maçta hiç katılım göstermedin, koşmadın, kafanın dağınık olduğunu hissettim.’ Söylediklerine katıldım. ‘Gerçekten de öyle, çünkü sabrım kalmadı. Sen benimle konuşacağına dair basına açıklama yapıyorsun, fakat sezon hazırlıkları boyunca benimle konuşmuyorsun. Sonra, herkesin kötü oynadığı boktan bir maç çıkarıyoruz, bütün takımla konuşmak yerine bana geliyorsun. Daha çok antrenman yaparak durumu düzeltmeye neden çalışmıyorsun?’

Konuşmayı kesti. ‘Mümkün değil Alex, bu şekilde birbirimizi anlayıp uzlaşmamız mümkün değil.’ ‘Doğru, gerçekten de mümkün değil. Bu şe-

kilde olursa, ben de istemiyorum' dedim. 'Sorun eğer bensem, yarın çekip giderim, beni oynatmana hiç gerek yok. İstanbul'a döndüğümüzde başkanla otururum, sözleşmenin feshini görüşürüm ve kulübü bırakırım. Ve siz de çalışmanıza devam edersiniz.'

Yaklaşık on dakika benden neden hoşlanmadığını anlamaya çalıştım fakat farklı düşünmemizin bunun sebebi olabileceğine inanmak istemedim.

Bunu yumuşak bir biçimde dile getirdim, konuşma içinden çıkılmaz bir hal aldı. Futbol direktörüken, Deivid'e, ben olsam seni oynattırdım dediğini, fakat teknik direktör olunca onu gönderdiğini hatırlattım. Yüzüne karşı bir sürü şey söyledim. O da söyledi. Önce futbol direktörü, ardından da teknik direktör olmayı etik bulmadığımı, bunu Daum'u devirmek olarak gördüğümü... O da buna karşın koşmadığımı, hep eleştirdiğimi söyledi. Bunların bir dayanağı yoktu, çünkü kendi açımdan daima kulübün iyiliğini gözetmiştim. Hiyerarşiye hep saygı göstermekle, aynı şekilde yaptıklarına hiç katılmamakla...

Ertesi gün, Romanya'da Vaslui'yi 4-1 yendik. Kısa süre önce hapisten çıkıp başkanlığa dönen Aziz Yıldırım yanıma geldi, teknik direktörle küçük bir sorun yaşadığımı bildiğini söyledi. 'Küçük bir sorun denemez, büyük bir sorun' cevabını verdim. Ve ekledim: 'Kulüp bana verebileceğini verdi, ben de bunun karşılığını verebileceğim kadar verdim. Burası olmazsa, hayatıma başka bir yerde de devam ederim. Sorun çıkaran bensem, başka bir yerde çalışabilirim. Serbest kalmam yeterli.'

'Hayır' dedi, 'böyle olmaz. Oturup konuşabiliriz.' 'Başkan, anlamıyorsunuz, sorun o kadar basit değil. Bunu çözmeye çalışmazsanız işin tadı kaçacak.'

Üç gün sonra, antrenman tesislerinde başkanın kardeşine kendisiyle konuşmam gerektiğini söyledim. 'Benimle mi? Olmaz' cevabını verdi. 'Benimle konuşmana gerek yok. Konuşmak istediğin bir şey varsa başkanla konuş.' Akıl alır gibi değil! Basitçe, Ali Yıldırım beni dinlemek istemedi!

12 Ağustos'ta Türkiye Süper Kupa finali vardı. Kupa şampiyonu biz ve lig şampiyonu Galatasaray. Birkaç gün önce Aykut Kocaman nihayet bana şunu bildirmişti. 'Alex, bazı maçlarda seni dışarıda bırakmam gerek. Sana karşı kişisel bir şey değil, strateji gereği.' 'Benim açımdan hiç sorun yok. Talep ettiğim tek şey saygı. Beni kadro dışı bırakırsan, beni oynatmazsan, bunu tartışmam. Bir teknik direktörle ilk on bire girme tartışması hiç

yapmadım, seninle de yapmam.’ ‘Yok bir şey Alex, anla. Şöyle düşünüyorum, Süper Kupa finalinde oynatacağım takımı, Spartak Moskova karşısında da oynatmayı düşünüyorum.’ ‘Anladım.’

Süper Kupa finali başladı, ben sahadayım. Eee, bu ne, diye düşünüyorum. Bu durumda Spartak Moskova’ya karşı da oynayacağım, bir süre önce bana söylediği gibi. Yazık ki derbiyi kaybettik. Galatasaray 3-2 kazandı.

O maçta, faul atışından bir gol kaydettim, Aykut Kocaman sevinmedi bile. Galatasaray karşısında bir final, sezon başı ve adam sevinmiyor. Garip değil mi?

Bir ara Cristian’a üç dört metre kadar ileri çıkmasını söyledim bağırarak, yoksa gol yiyeceğiz. İlk yarı bitti, teknik direktör bana ondan ileriye gitmesini istemememi, çünkü onun geride kalmasını istediğini söyledi. Cristian’ın kimseyi marke etmeden tek başına kaldığını, Galatasaray’ın orta sahası boştayken gelecek ilk topun gol olabileceğini söyledim. Kaçınılmaz. İkinci yarının başında Kuyt onların bekiyle ikili mücadeleye girişti; top benim ve Cristian’ın arasından onların orta sahasının önüne düştü. Oyuncu kontrol etti ve uzun bir top attı. Gol yedik, öngördüğüm gibi.

Çok önce Carpegiani’den öğrendiğim, Luxemburgo’yla pekiştirdiğim şey, oynadığım takımlara aktif olarak katılımcı olmam gerektiği. Her zaman konuşmaya, arkadaşlarımla ve teknik direktörle fikir alışverişinde bulunmaya çalışıyordum. Fakat Aykut yanlışını kabul etmiyordu, tartışmalardan kaçıyordu.

Sonraki maç, ligdeki ilk maçımızdı. 18 Ağustos Cumartesi günü oynayacaktık, salı günü de Moskova’da Spartak’a karşı. Elazığspor’la berabere kaldık ve Rusya’ya doğru yola çıktık.”

Galatasaray ve Spartak maçları arasında, Aykut Kocaman’ın Alex’in ona ait olan rekoru kırarak kulübün liglerde en çok gol atan futbolcusu olmasını istemediği söylentisi dolaştı. Basın sıradan bir söylentiye büyük bir mesele haline getirerek verdi. Teknik direktörü savunanlar da vardı, Alex’in haklı olduğunu düşünenler de.

“Aykut cumadan salı gününe kadar yüzüme bile bakmadı. Maç günü, yemek saatinde, ön bilgi verdi: ‘Bakın arkadaşlar, köşe vuruşlarımızı atacak kişi Cristian’dır. Alex bugün oynamıyor.’

Bu ne şimdi böyle? Patladım. Oyuncular korkuyla birbirlerine bakıyorlar-

dı. Öfkelendim, öfkelendim, öfkelendim. Be adam, dört gündür beraberiz, bir lig maçı ve üç antrenman. Bana buna dair tek kelime etmedi. Salı günü gelse, dese ki bak, yapmak istediğim şu şu, hiç sorun yok. Fakat o ne yaptı, köşe vuruşlarını Cristian kullanacak, çünkü ben dışardayım. Dayanamadım.

Aykut Kocaman soyunma odasında maça başlayacak takımın dizilişini çizdi. Cep telefonunu çıkardım, tablonun yakınına kadar geldim ve fotoğrafını çektim. O sırada orada olan başkanın kardeşi fotoğrafını neden çektiğimi sordu. 'Bu saygısızlık' dedi. 'Saygısızlık değil. Çektim çünkü anılarımı yazdığımda, buradaki saha dizilişinin fotoğrafını kullanmayı düşünüyorum. Yaptığı şeye bak. Tam anlamıyla komik! Bütün takımı bozarak herkesin yerini değiştiriyor. Her şey yanlış!'

Aykut Kocaman artık benden iyice sıkılmıştı, ben de ondan. Maça çıktık -yani, ben çıkmadım- maç boyu defansta oynayarak 2-1 kaybettik. Soyunma odasına dönüşte memnun görünüyordu. 'İyi oynadık, İstanbul'da çevirmek mümkün.'

Birkaç dakika sonra Twitter'a girdim, bir sürü Brezilyalı arkadaş benimle dalga geçiyordu: 'Alex çok kötü durumdasın galiba! Orta sahada oynayan Cristian'ın yedeği oldun. O arkalarda markaj yaparak oynuyordu, bugün 10 numarayı giyiyor. Çok kötüsün galiba, ne dersin?'

Teknolojiye yatkın olan Alex, sosyal medyada çok takip ediliyordu. Bütün takımların taraftarlarıyla ilişkideydi. Sadece twitter'da 2 milyon takipçisi vardı.

"Benimle dalga geçilirken, Brezilya'da 'Pagoda Prensi' olarak bilinen sambacı arkadaşım Reinaldo Zacarias Twitter'la bana şöyle bir mesaj gönderdi: 'Alex, adamım, bırak o antrenörü. Boş ver, Brezilya'ya dön! Arkadaşlarının yanına gel!'

Reinaldo öfkeli olduğumu biliyordu ve sıkıntımı paylaşıyordu. Bilmediği tek şey vardı, onu da sormaya karar verdi. 'Seni neden takımdan çıkardı?' 'Gerçekten anlamıyorum. Ne yaptığını bilmiyorum. Şundan olabilir; adam kıskanç!'

Bunu Twitter'a koydum, Türk basını ne yaptı? 'Kıskanç'ı aldı ve manşetlere taşıdı. Gazeteciler cümlemin tamamını koyma zahmetine katlanmadı, o sözcükle yetindi. Twitter'a teknik direktörün beni kıskandığını yazdığımı duyurdular. Yazdığım bu olmasa da söylemek istediğim buydu.

Alex delirdin mi, kafayı mı yedin sen, dedi herkes. ‘Yazdım ve ‘çıkarmayacağım! Arkadaşım Reinaldo’yla yaptığım bir sohbetti. Sorun benim sorunun, başkalarının sorunu değil. Öğrenmek isterseniz, düşündüğüm de tamı tamına bu.’ O sırada ne oldu? Türk medyası Reinaldo’nun peşine düştü, hatta onunla temasa geçmeyi denedi.

Reinaldo beni aradı: ‘Kardeşim, Tanrı aşkına, bu ne biçim bir bela. Mahvoldun!’ ‘Sakin ol’ dedim. ‘Yazan benim, sen değilsin. Adamlar bir sözcüğü aldı ve büyük bir gürültü kopardı. İnan bana.’”

İstanbul’a dönüşte antrenman yapıyorum, Gaziantep karşısında oynayacağımız hafta sonu maçına hazırlanıyorum. Antrenman bitti, topları aldım, Cristian’la serbest vuruş antrenmanına başladım. Birden Samet bize doğru koştu. Cristian’a döndüm, ‘Boku yedim ortak’ dedim. ‘Samet genelde buraya gelmez, geliyor, bu bir şey olduğunun işareti.’

Böyle dedim çünkü gelmeden önce onu bir kenarda Aykut Kocaman’la konuşurken gördüm. Geldiğinde şöyle dedi: ‘İki haberim var. Biri şöyle böyle, diğeri kötü.’ ‘Şöyle yap, eğer yarınki maçta yoksam hemen söyle, söyle ki faul antrenmanı yapmadan, eşyalarımı toplayıp çocuklarımla oynamaya eve gideyim.’ ‘Evet Alex, en kötüsü bu. Gerçekten de, kampa girecek 18’in dışındasın.’”

Türkiye liginde Fenerbahçe tarihinin en çok gol atan oyuncusu olmasına dört gol kala -Aykut Kocaman’ın 140 golüne karşılık 136 golü vardı- Alex kadro dışı bırakıldı.

“Sekiz buçuk yılda, fiziken iyi olduğum halde ilk kez bir maçtan uzak kaldım. Güzel, diyerek hayıflandım. Samet’in getirdiği diğer haber göre Cristian da kadro dışı kalmıştı. ‘Artık antrenman yapmayacağım!’ diye haykırdı. ‘Bu antrenör hasta, ne yapmaya çalışıyor?’ dedi ve antrenmanı bıraktı. Cristian’ın yanına gittim. ‘Cristian, benim durumuma düşmek istemiyorsan git konuş, fakat beni karıştıрма. Benim kadro dışı kalmam, bizim kendi aramızdaki bir mesele.’

Samet’e ‘Aykut Kocaman beni atmaktan söz etti mi?’ diye sordum. ‘Senin kafanın yerinde olmadığını ve bu yüzden seni götürmeyeceğini söyledi.’ ‘Madem kafanın yerinde olmadığını biliyor, benimle niye konuşmuyor?’ ‘Onun bana söylediği bu.’ ‘Güzel, bunun seninle ilgisi yok Samet.’

Faul atışlarını bitirdim, duş aldım, eşyalarımı toplayıp eve döndüm. Ertesi gün maça gitsem mi gitmesem mi diye çok düşündüm.”

“Düşüncemi söyledim. Gitmelisin! Sen takımın kaptanısın! Gitmemek doğru olmaz. Maç senin stadyumunda, orada olmalısın. Git, hatta memnuniyetsizliğini de göster, ama takımın yanında ol. Kadroda olman da, olmanın da teknik direktörün seçimi.”

“Dai haklıydı. Çocuklarımı çağırdım. Kızlar gitmek istemedi, fakat çalım ustası Felipe hazırlandı. Yürümeye başladığından beri onu sahaya götürüyordum. Başkanın hapiste olduğu yıl, birkaç kez sahaya çıktı ve benimle beraber topa vurdu. O gün onu soyunma odasına götürdüm. Arkadaşlar giyinmeye başladığında çıktık.

Sahaya çıkmadığım için bana ve Dai’ye yönetimin seyrettiği bölüme yakın bir yer buldular. Fenerbahçe iyi oynamıyordu, rakip birkaç fırsat yakaladı, fakat skor tabelasını açan bizim takım oldu. İkinci yarının ortalarında taraftar teknik direktöre bağırmağa başladı; ‘Alex nerede? Alex nerede?’ O sırada başkan kendisine en büyük kötülüğü yaptı. Stadyum mikrofonunu aldı ve kitleden susmasını istedi. İnsanlardan, sahada kim varsa onu desteklemelerini, beni unutmalarını istedi.”

“Başkan sahaya kadar indi ve Alex diye bağırılmalarını, sahadakilere destek vermelerini söyledi. Anlamak için çevirmene ihtiyacım yoktu, Türkçem yetiyordu. Ben de oradan ayrılmak için Alex’i çağırdım. Böyle bir sahne hiç görmemiştim.”

“Bu olay büyük tepki doğurdu. Başkan bir yıl hapiste kaldı, bu sürede insanlar suçsuz olduğu düşüncesiyle onu savundu. Kurumu, kulübü, başkanın imajını savundular. Buna rağmen, insanlardan sessiz olmalarını istediğinde, ölçülü bir tepki aldı.

Aziz Yıldırım ertesi gün beni çağırdı. ‘Alex, oturup bu meseleyi çözmemiz lazım.’ ‘Başkan, bizim çözeceğimiz bir şey yok. Uzun süredir bu meseleyi teknik direktörle çözmenizi istiyorum sizden.’

Yakınlarda benimle bir söyleşi yapılmıştı, kızdığını biliyordum. Zico’nun gidişinden sonra Fenerbahçe’nin hiç Avrupa düzeyinde düşünmediğini söylemiştim. Beni sıkıştırmaya çalıştı, ‘Alex, Zico’nun iyi bir teknik direktör olmadığını sen söyledin, şimdi de, kıta seviyesinde düşünmediğimizi söylüyorsun.’ ‘Gerçekten de Başkan, Zico iyi bir teknik direktör olmayabilir,

ama insanları yönetmede çok iyiydi. Karizması ve dürüstlüğüyle, herhangi bir takımı en yukarıya çıkartabilirdi. Fenerbahçe'nin büyük düşünmediğini söylediğimde samimiydim. Böyle düşünüyorum. Zico gittiğinden beri Avrupa'da başarı kazanmak için hazırlanmıyoruz.'

'Fakat futbolcu alıyorum, bir sürü para harcıyorum, bak ne kadar çok futbolcu getirdim.' Masasının üzerindeki dergi yığınına işaret ettim, 'Burada mı görüyorsun? Bu senin paran. Her yıl alıyor, paranızı havaya savuruyorsunuz. Ondan bir şey istenmiyorsa iyi futbolcu almanın bir yararı yok. Fenerbahçe'de oynamak kolay, kimse sizden bir şey istemiyor. Teknik direktörümüzden bir yıldır takımı iyileştirme yönünde gayret göstermesini istiyorum, o, burası Türkiye diyor.'

'Böyle düşünsen de, konuşamazsın, kulübü korumak lazım Alex.' Tekrar başkanın lafını kestim. 'Sekiz yıl önce şöyle dedim: Bir fikrim varsa onu dile getiririm. Beni susturacak kişi babamdı, fakat o da 17 yaşında, artık sorunlarımı tek başıma çözebileceğimi söyledi. Düşündüğümü söylemenin saygısızlık olduğunu hiç sanmıyorum. Hep Fenerbahçe'nin parayı boşa harcadığını düşündüm, hâlâ da böyle düşünüyorum. Eğer büyük bir oyuncuyla sözleşme imzalıyorsan, ondan işe yaramasını talep edersin. Bugün biriyle sözleşme imzalıyorsan, üç yıl sonra onun veriminin bugünkünden iyi olması lazım. Bu yatırımdır, geleceği düşündürmektir. Bugün kontrat imzaladığın birinin üç yıl sonra verimi aynı kalmış ya da azalmışsa, paranı çöpe attın demektir. Ama para benim değil, sizin.'

Bitirdiğimde beni en fazla yaralayan, beni patlama noktasına getiren, hatırlamak bile istemediğim bir şey söyledi. 'Bir başka şey Alex, sen halkın ilgisini çekmek için üç yaşındaki çocuğu kullanıyorsun.' 'Oğlumdan bahsediyorsunuz herhalde? İyi dinleyin. Siz hapishanede kaldığınız bir yıl boyunca da oğlum stadyuma geliyordu. Halkın ilgisini çeken o değildi, bu kulüpte attığım yüz seksen bilmem kaç goldü. Felipe, futbolu seven biri, bir çocuk.'

Konuşma bitince kalktım ve odadan çıktım. Eve geldim ve meselelerin geldiği hale bakarak Dai'ye gitme günlerinin artık sayılı olduğunu bildirdim.

"Spartak'a karşı oynanan rövanş maçına, Avrupa turnuvalarında kulüp tarihinin en çok golünü atan oyuncu, yani ben, kendimi iyi hissettiğim halde yedek kulübesinde başladım. Isınmadan sonra soyunma odasına yö-

neldiğimde Samet beni dürttü, 'Senin ve teknik direktörün el ele tutuşup seyirciyi selamlamanız lazım' dedi. 'Şakası bile hoş değil' dedim. 'İkiyüzlü davranmam.' 'Yok, Alex, bence hepimiz için çok iyi olur.' 'Olmaz ihtiyar! Birbirimizden hoşlanmadığımızı bilmeyen yok, neden yapayım bunu?'

Kulübeye oturdum ve bütün basın, kamera ordusu üzerime geldi. Teknik direktör kalktı, seyirciyi selamlarken elimi havaya kaldırdı. Sıkıntı olmasın diye izin verdim. Asık bir suratla selamlarken çekilmiş fotoğraflar bile var. Geri döndüm, kulübeye oturdum, maç başladı ve iyi gitmedi. Aykut Kocaman, ikinci yarının ortalarında beni oyuna aldı, manzarayı az da olsa değiştirebildim. Bir gol attık, fakat Spartak beraberliği yakaladı. Ne yazık ki stadyumdan elenmiş olarak ayrıldık.

Hemen akabinde Sivas maçına gittik. İlk on birde başladım, fakat 20 dakika kala beni çıkardı. Sahadan kimseye selam vermeden çıktım. Tanrı ve dünyadan azar işittim. Karım ve arkadaşlarım yanlış davrandığımı söylediler. Alex kaba biri, teknik direktörünü selamlamıyor türünden dedikodular dolaştı. Artık iyice dolmuştum, boş verdim ve yürüdüm.

İki hafta sonra 20 Eylül'de İstanbul'da Olympique Marsilya'yla karşılaştık. Avrupa Ligi'nin ilk maçı. İyi oynadım, bir kafa golü attım, fakat teknik direktör 2-0'ken beni çıkardı. Nedenini anlamadım; belki de sonucu korumak istediğinden. Fakat plan yapanı vurdu: Fransızlar ileri çıktı ve beraberliği sağladı. Kadıköy'deki son maçım olduğunu söyleyebilirim.

Kasımpaşa'yla onların sahasında oynadık. Kendimi ortaya koyduğum bir futbol oynamadım. Top geliyor ve ben iyi kullanmaya gayret ediyordum. Takımın en iyi fırsatları benim kullandığım toplardan doğdu. Bence iyi bir ilk yarı çıkardım. Devre arasında herkese bağırarak soyunma odasına geldi. 'Kazanmamız için koşmamız, mücadele etmemiz gerek, sadece teknik olarak oynamak yetmez... Değişiklik yapacağız!'

Beni ve Stoch'u oyundan aldı, yerimize çok iyi koşan iki markajcayı aldı. Duş aldım ve maçın kalanını seyretmek için tribüne çıktım. Bizim takımın 2-0 kaybettiğini gördüm.

Tribünlere çıkmamın disiplinsizlik olduğunu söylediler. Şöyle oldu, güvenliğe bizimkilerin nerede olduğunu sorduktan sonra çıktım. Kaleci Demirel'in arkasını işaret etti. Baktım Stoch, üçüncü kaleci, masör ve fizyoterapist Ali oturuyorlardı. Yanlarına gittim.

Öfkem mantığımı gölgeliyordu. Maç sırasında oyundan alınışıma isyan ediyordum. Soyunma odasına döndüm, Aykut Kocaman'ın istifa ettiğini öğrendim. Dikkate almadım. Üçüncü defadır istiyordu. Bir anda, bağıra çağıra başkanın kardeşi girdi. Profesyonel olmadığımızı, böyle bir maçı kaybetmenin kabul edilmez olduğunu söylüyordu bağırarak.

Kapıyı kapattılar; sadece biz, futbolcular kaldık. 'Arkadaşlar' dedim, 'durumumu açıklayacağım. Böyle devam ederse kalmam mümkün değil.'

Otobüse bindik ve antrenman tesislerine gittik. Oraya vardığımda, futbol direktörü Ali Yıldırım'la konuşmak istedim. 'Şu anda konuşmayalım' dedi. Tamam. Kısa bir süre içinde ikinci kez konuşma isteğimi reddetmesini susarak kabullendim.

Pazar günü her zamanki gibi antrenman yaptım. Sabah ikinci antrenmanda, soyunma odasına giderken, 'Alex teknik direktör seninle konuşmak istiyor' diye uyaran idari menajerle karşılaştım. 'Şimdi mi?' 'Şimdi.'

Salona girdim ve bekledim, 'Bak Alex seni artık takımda istemiyorum. Bugünden itibaren ayrı saatlerde antrenman yapacaksın.' 'Ayrı saatlerde ne demek?' 'Basit. Takım öğleden sonra antrenman yaparsa, sen sabah yapacaksın. Sabah yaparsa, öğleden sonra.' 'Tamam, benim için sorun değil, ancak benim bildiğim bir futbolcu disiplinsiz tavırlarından dolayı uzaklaştırılır. Benim disiplinsizliğim ne?'

Twitter olayı dışında, arkadaşlarımla antrenman yapmamın yasaklanmasına yol açacak bir şey yapmadım. 'Senin geçmişine saygı duyuyorum Alex, fakat artık seninle çalışmam mümkün değil. Sürekli beni eleştiriyorsun ve soyunma odasındaki bu eleştirilerin işimi zorlaştırıyor.'

'Gerçekten de Aykut, teknik direktörüm olmadın. Üç yıl boyunca sürekli bir teknik direktör aradım, sürekli bir antrenörün desteğini istedim, ama hiç alamadım, hiç bulamadım. Sadece bugün, gerçekten bir teknik direktör gibi davrandın. Bana gelecek olursak, hiçbir sorunla karşılaşmayacaksın. Gidiyorum, sana engel olmayacağım, her ne kadar elde edeceğine inanmasam da, sana başarı diliyorum. Bir tek sorunum var' dedim. 'Sözleşmem var ve antrenman yapmak için her gün burada olacağım.'

'Olmaz, takımın olduğu zamanlarda değil. Gençlerle antrenman yapacaksın!'

Gülümsedim. ‘Bunca yıllık geçmişten sonra bu kulüp adına utanç verici olur. Kısa bir sessizlikten sonra, ‘Bu benim sorunum değil’ dedi. ‘Yönetimsel karar.’

Kalktım, teşekkür ettim, bol şans diledim ve dolabımı toplamaya gittim. Cristian bana ‘Ne oldu?’ diye sordu. ‘Teknik direktör beni istemiyor, bir daha buraya gelmeyeceğim’ dedim.

Başkanı aradım, bulamadım. Birkaç saat geçtikten sonra, öğleye doğru, öğleden sonra saat dört için bir randevu aldım. Durumu açıklamak için Dai’yi aradım. Zaten biliyordu. Spor salonunda jimnastik yaparken, televizyonun son dakika haberlerinde görmüştü. Anlaşılmaz bir hızla, bütün ülke artık Fenerbahçe A takımının bir parçası olmadığımdan haberdar olmuştu.

Dörtteki toplantıya giderken trafiğe yakalandım ve 15 dakika geç kaldım. Başkanın gözünden düşmüştüm, geç kaldığım için beni uyaran sekreterinin karşısına oturdum, Dai’yi arayarak odaya girmek üzere olduğumu bildirdim. Her zaman yaptığım gibi bacak bacak üstüne atarak bekledim, başkan yanında avukatla geçip de girelim diye beni çağırınca kadar.

Dai’ye son mesajı göndererek odaya girdim. Yine bacak bacak üstüne atarak oturdum, başkan ‘Ne oldu Alex?’ diye sordu. ‘Benim sorduğum da bu! Teknik direktör bu sabah beni kovdu, bu durumda ne yapacağımı öğrenmem gerek.’ ‘Tek yolunu teknik direktör sana söyledi’ cevabını verdi. ‘Kalmak istersen gençlerle antrenman yapacaksın. Sözleşmeyi iptal etmeyi tercih edersen, biz de ederiz.’ ‘Öyleyse ayrılıyorum.’ ‘Tamam.’ Elini uzattı, elini sıktım ve terbiyeli bir biçimde teşekkürle karşılık verdim. ‘Avukatla oturup durumu sonuca bağlayın’ dedi.

‘Avukat orada, odaya kadar gidelim ve hemen imzalayalım.’

Öyle de oldu. Her şey yaklaşık üç dakika sürdü. Diğer odadan çıktığımda, Dai’yi aradım, ‘Bitti Dai. Sözleşmeyi bitirdim.’”

“Fenerbahçe dönemimi, 1 Ekim 2012 tarihinde, o pazartesi günü kapadım. Salona dördü çeyrek geçe girdim ve üç dakikada karara vardık. Avukatla iptali imzalamam için kulüpte biraz daha kaldım, fakat saat altıda artık takımın futbolcusu değildim.”

“Alex elinde telefonla tweet atarak salona girdi. Yüzüme bakmıyordu, bunun üzerine çevirmene sıkıntısının ne olduğunu sordum. Alex, ‘Teknik

direktörün kendisinden hoşlanmadığını' söyledi ve benim fikrimi sordu. En iyisinin ne olduğunu düşünüyorsa onu yapmasını söyledim. Gitmek istediğini söyledi ve sözleşmeyi sonlandıralım dedi." Basına göre Başkan Aziz Yıldırım'ın anlatımı böyle, çünkü bu biyografinin hazırlıkları boyunca İstanbul'a yaptığım üç seyahatte, onu aradığım halde görüşmeye hiç yanaşmadı.

"Üç dakikada karar verdiğimi söylüyorlar. Fenerbahçe'nin çıkarları söz konusuysa, bir saniyede karar vermem gerekiyorsa bir saniyede karar veririm. Hiçbir şey Fenerbahçe'den üstün değildir. Ne ben ne Aykut ne Alex." Basına açıklamayı böyle bitirdi.

Fenerbahçe taraftarı Erdal Aldırılmaz, "Aziz Yıldırım kendi ayağına kurşun sıktı," biçiminde yorumluyor. "Alex'i aldığı için kahraman olabilirdi ama onu gönderince kötü adam olup çıktı."

Ali Tunçsoy, "Kulüp için yaptığı onca şeyden sonra, birkaç dakikada sözleşmenin feshedilmiş olması kabul edilemez bir durum," diye hayıflanıyor. "Alex ve ailesinin Türkiye'ye duyduğu sevgiyi biliyorum. Daha iyi teklifler aldı, fakat ülkeye duydukları hayranlık nedeniyle ayrılmak istemedi. Kariyerini bitirdiğinde, Fenerbahçe için bir şeyler yapmak istediğini biliyorum."

"Süreç boyunca Ali Yıldırım ve Aykut Kocaman tarafını anlayamadım," diye itiraf ediyor Samet. "Eğer oyuncuyu istemiyorlarsa, oturup anlaşmaları daha iyiydi. Suçun bir parçası da Aziz Yıldırım'ın, hapisten çıktıktan sonra olayı bütünüyle ele almak yerine sadece ona bilgi aktaran çevresindeki birkaç kişiyi dikkate aldı ve Alex'in bırakılmasına aniden karar verdi."

İşadamı Mahmut Sokün'e göre, başlıca suçlu teknik direktördü:

"Alex'le ilişkisini götürmeyi başaramadı, bu arada, başka şeylerle meşgul olduğundan başkanın durumu anlamaya yetecek zamanı olmadı. Aziz Yıldırım karışmak istemedi ve baskı altında karar verdi."

Her şeyi uzaktan takip eden Roberto Carlos, "Bu futbol dünyası..." diyerek olaya felsefi yaklaşıyor. "Her gün bir sürprizle karşılaşıyorsun. Bir imparatorluk kurman işe yaramıyor, çünkü biri gelip onu yıkıyor. Düşman topraklarındayız, eğer deneyim, zorunluluk ve sorumluluk getirmek istersen, rahatsız etmeye başlıyorsun. Özel olarak bu durumda, kulüpte tarihi başarılarla imza atmış biri geldi, buna paralel olarak Alex, kendi tarihini

oluşturuyordu, ancak onunkinden daha büyük ve önemliydi, bu onu rahatsız etti. Oyuncuyu uzaklaştırdı, bombayı başkanın kucağına bıraktı ve sonuçta Alex'i bertaraf etti.”

“Sözleşmenin feshiyle ilgili bir tartışma olmadı. Basit bir durumdu. O ana kadarki borçlarını ödemeleri durumunda, sözleşmenin geri kalanındaki haklarımdan vazgeçtim. Bana bir çek verdiler ve belgeleri imzaladım. Her şeyin basit olmasına çalıştım. Daha fazlasına hakkım vardı, fakat kavgaya etmek, tartışmak gerekirdi. Değmezdi.

Avukatın odasına gittim, oturdum ve şöyle dedim; ‘Bana yalnızca aylıklı ödeyin ki dün sona erdi, başka bir şey ödemenize gerek yok, şu andan itibaren çalışmayacağım, bu nedenle, alacağım kalmayacak.’ ‘Alex böyle olmaması gerekirdi’ dedi. ‘Sen buradan geçen en büyük oyunculardan birisin...’ ‘Bana bir iyilik yap, bu tekrarları bir kenara bırak, siz aynı kavağın kaşığısınız. Evime gidip ailemle birlikte bundan sonra ne yapacağıma karar verebilmem için hemen şunu imzalayalım.’

İmzaladık. On beş gün önce, stadyum yakınlarındaki bir parkta heykelimin açılışı yapılmıştı. O gün tören bittikten sonra kampa girdim. Antrenman tesislerine geldiğimde ağır bir hava hissettim. Ben artık, Alex, takım kaptanı, golcü, yüz bilmem kaç gol atmış adam değildim. O andan itibaren büyük bir değişiklik olmuştu, öte bir şeydim. Bir heykelim.

Heykelin hikâyesi yaklaşık iki yıl önce başladı. Fenerbahçe tarihinin en iyi futbolcusu kabul edilen Lefter’in heykeli zaten dikilmişti. O 1940-1960 yıllarında kulübün renkleri için mücadele etmiş. Bir keresinde, biz ısınırken, başkanla birlikte girdiğinde bizim stadyum yıkıldı. Onu ilk kez duydum, ama taraftar için ne anlama geldiğini anladım. Onun heykeli stadyumun arka tarafında.

2009-2010 sezonu sırasında kulübün televizyonu Lefter’le buluşmamı organize etti. Bir adada yaşıyordu, vapurla gittik ve fikir alışverişinde bulunduk. Heykelini de sordum, onurlandırma hakkındaki düşüncelerini de.

Bu olduktan bir süre sonra bir grup taraftar benim heykelimin dikilmesinden söz etmeye başladı. Açılış gününe kadar ciddiye almadım. Brezilya’da nasıl olduğunu bilirsiniz, sadece öldükten sonra onurlandırılır. Böyle düşünüyordum. Bu hikâyenin süreceğinden şüpheliydim.

Bir sonraki sezon başında, birbiri ardına kritik goller attığımda, antrenman sonrası yedi sekiz kişilik bir taraftar grubu karşıma geçti. 'Alex ölçülerini almaya geldik.' 'Terzi misiniz' diyerek şaka yaptım. 'Hayır, biz senin heykelini yapacak olan grubuz. Heykelin yapımı ileri bir aşamaya geldi; biraz daha para toplayacağız, bir yer arıyoruz ve belediyenin izni bekliyoruz. Bütün bürokratik işlemler yürüyor, son aşamaya geliyoruz. Amacımız, gerçek boyutlarda bir heykel yapmak. Senin ölçülerini almak için buradayız.'

Ne gerektiğini sordum. Yumruk, ön kol, uyluk ve baldır. Kelimenin tam anlamıyla ölçümü aldılar. Genç bir kız ölçü alıyor, delikanlı not ediyordu. Her şey bitti, heykel için bir poza ihtiyaçları olduğunu söylediler. 'Ben buna karışmam' dedim. 'Beni onurlandıran sizsiniz, siz seçin.' Gerçekten, olabileceğine inanmıyordum.

Sonunda benden maç kıyafetimi istediler; forma, çorap, krampon, dizlik ve şort. Soyunma odasına gidip bütün malzemeyi aldım ve yanlarına döndüm. Birkaç gün geçtikten sonra hepsini geri verdiler ve açılışın, doğum günüm olan 14 Eylül ya da istersem ertesi gün olacağını söylediler. Cumartesi'nin daha iyi olduğunu belirttim, çünkü cuma iş günüydü ve seçilen sokağın trafiği yoğundu, sokağı kapatmış olurduk.

Bu çarşamba günü oldu. Cumartesi, öğlenden sonra saat üçte orada olacağımı teyit ettim. Konuştuğumuz gün ve saatde beni stadyumdan aldılar. Sokağa yürüyerek gittim. Benim yürüdüğümü görünce gelip geçenler de bana katıldı, polis güvenliği artırdı. Meydanda görüldüğümde büyük bir heyecan dalgası yükseldi. Beş bin kişinin önünde, o anda aklıma gelenleri söylediğim bir konuşma yaptım ve çok duygulandım.

O sırada, kulüple ilişkim çok iyi değildi. Bir televizyon programında, başkanımıza 'Heykelin açılışına katılacak mısınız?' diye sorulunca, 'Hayır' cevabını verdi. Gerçek şu ki, Fenerbahçe yönetiminden kimse katılmadı. Sadece kulüp divan kurulundan bir beyefendi ve iki yardımcısıyla oturan Aykut Kocaman törende bulundu.

Konuşmada, beni buna layık görenlere teşekkür ettim. Bana kulüpte oynama fırsatı veren başkana, birlikte çalıştığım teknik direktörler Daum, Zico, Aragonés ve Kocaman'a, beni getirmek için büyük çaba harcayan direktör Hakan Bilal'e. Başkanın düşmanı gibi gördüğünü biliyordum, fakat beni ne ilgilendirir?

Tüm bu süre boyunca gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Perdeyi indirdiklerinde, heykeli görünce gözyaşlarım sel oldu. Kocaman beni kucakladı. Sonunda derin bir nefes aldım ve işe doğru yola çıktım. Karım, 'Dön, stadyuma uğramamız lazım' dedi. Ben, Dai ve çocuklar halkın arasındaydık. İnsanlardan bana dokunmamalarını istiyordum, çünkü kucağımdaki Antonia korkuyordu. Korkunç bir sıcaklığın altında beş yüz metre kadar yürüdüm. Zavallı Dai, ter içinde Felipe ve Maria'yla kalabalığın ortasındaydı."

"Ona, sen insanların sana duydukları tutkuyu biliyorsun diyordum."

"Tutku, futbolcuya ve taraftara ait bir şey. Ben gittiğim anda diğeri gelir ve bu boşluğu doldurur. İnsanlar yaptığım işler için bana müteşekkir olacaklar ki devam etsin, herhangi bir yerde olduğu gibi."

"Hayır, sen anlamıyorsun. Senin ilişkin farklı. Biz de farklı biçimde bakmalıyız."

"Arabayı aldım, eve gittim, duş aldım ve kulübe döndüm. Bir çalışan beni kutladı, fakat bazı futbolcular konuşmadan yanımdan geçip gitti. Statümün yükseldiğini hissettim. Kaptanlıktan, golcülükten, artık bilmiyorum başka ne idiysem."

"Teknik direktör, yaşlandığımı ve benimle konuşacağını belirttiği o söyleşiden sonra, Dai bana şöyle demişti: 'Alex senin imajını koruyacağız. Taraftar nezdinde yarattığını yıkmamak için yanlış yapmayacaksın.' O benim sınıra geldiğimi, olur olmaz bir anda patlayabileceğimi sezmişti."

İmajımız, gerçekten iyiydi. Ben comandante, golcüydim ve örnek oluyordum. Dai, 'kadın taraftarların kaptanı' olarak görülüyordu. Felipe bütün maçlarda sahaya gelen bir hoşluktu. Sıraya geçen takımla beraber Türk Milli Marşı'nı stadyumda söyleyen Maria Eduarda gibi, Antonia da tatlı bir çocuktu."

Maria'nın milli marşı söylemesine gelince, bunu ondan biz istemedik. O, okulda öğrendi. Söylemeye kendi karar verdi, Türklerin de çok hoşuna gitti."

"Türkiye'de yabancılara karşı her zaman bir güvensizlik vardı, ancak Alex bunu yıktı. Yıktık diyelim. Bizi artık yabancı bir aile değil, Türk ailesi olarak görüyorlardı. Buna rağmen Alex ülkede kalmayı hiç düşünmedi. Ben düşündüm. Bunu hep tartışmıştık. Düşüncemiz, futbol hayatın Türkiye'de

veda etmesi için sözleşmenin bitmesini beklemek, konuşup bir süre daha uzatmaktı. Buna karar vermiştik.”

Şule Natour, “Daiane, Türkiye’yi kalbinde taşıyor. Aynı zamanda da te-
ninde, bu yüzden Türk bayrağı dövmesi yaptırdı,” bilgisini aktarıyor.

“Güvenlikle ilgili çok sohbet ediyorduk, çocukları düşünüyorduk. Hikâ-
yenin en deli tarafı şuydu. Teknik direktör ve kulüp açısından sahadaki en
kötü zamanımdı; başkan, hapiste olduğundan konudan uzaktı. Buna karşın
saha dışındaki en iyi zamanımızdı. Oldukça iyi yaşıyorduk, çocuklar okula
çok iyi uyum sağlamıştı, hayatımız rayına oturmuştu. Türk kültürünü yaşa-
maya başlamıştık. Ancak öyle bir an geldi ki katlanmak mümkün olmadı.
Teknik direktör sadece olacakları öne çekti.”

“Her şey onun için yok yere kötüleşmeye başladığında, satın almak üzere
ev aramayı düşünüyordum. Biraz beklemeye ve sezon sonunda nasıl bir şekil
alacağını görmeye karar verdik.

Çok sohbet ediyorduk, asıl olarak da teknik direktörün ona karşı tav-
rı üzerine. İlişkileri gitgide kötüleşiyordu. Aykut Kocaman’ı sevmiyordum,
ama Alex’ten ona hakaret etmemesini istiyordum. Heykel hikâyesi dolaşma-
ya başladı ve iki hafta sonra açılışı yapıldı.

Ondan Twitter’da sakın olmasını istedim. Onun gerekçelerini anlıyor-
dum, ama sabırlı olmalıydı, her tepkinin bir karşı tepki doğurduğunu gör-
müştük. Brezilya’ya dönmekten söz etmeye başladı. Kendi zevkimize uygun
olarak Curitiba’da yaptırdığımız ev bitmek üzereydi.

Onu dizginliyordum, dayanmasını istiyordum, fakat mesele öyle bir hal
aldı ki, artık onu desteklemeye başladım. Sabırlı davranmayı sürdürmek
mümkün değildi. Ben sakın olmasını istedikçe, gerçek şuydu ki, ona saygı-
sızlık yapıyorlardı.

Alex, sekiz yıldır orada oynuyordu ve bırakır bırakmaz, onunla ilgilene-
cek kulüpler olacağını biliyorduk. Daha iyi koşullarda ayrılması yönünde
bir beklentim vardı ancak bence heykel meselesi Aykut Kocaman ve başkan
için bardağı taşıran son damla oldu.

“Basın, dedikoduya bire bin katarak dâhil oluyordu. Benim Aykut
Kocaman’ın gol sayısına ulaşmama bilmem kaç gol kaldı türünden şeyler
söylüyorlardı. O Fener’in liglerdeki en çok gol atan oyuncusuydu, kulüp

tarihinin ise sekizincisi ve sonra az bir farkla ben geliyordum. Kalırsam onu geçecektim. Hem ligde hem de genel olarak.”

“Brezilya’ya dönmek istemesem de bir an geldi Alex’e hak vermeye başladım. Maksimum fedakârlık gösterdiğini, haddinden fazla katlandığını düşünüyordum. Misyonunu yerine getirmişti. Para biriktirmişti, ailesi için yapabileceklerini yapmıştı ve kariyerinin son yıllarında tekrar zevk için, eğlenmek için futbol oynamaya ihtiyacı vardı.”

“Teknik direktör beni gönderdiğinde, Samet unutamadığım bir cümle söyledi. ‘Alex, bütün bunların sebebinin ne olduğunu henüz kavrayamasam da, şayet birileri gerçekten senin bu kadar yükselmeni istemediyse, asıl o kişiler seni elleriyle efsane yaptılar. Bence şimdi efsane oldun’ O anda abartı olduğunu düşünmüştüm. Bugün anlıyorum.

Samet’in benim ayrılma hikâyemde önemli bir ağırlığı vardı. Başkanla ve teknik direktörle konuşmalarımı çeviren oydu. Sonuçta başkan, onunla konuşmaya gittiğimde bacak bacak üstüne attığımı basına söyleyerek onu zor durumda bıraktı. Ülkede sekiz yıl kaldıktan sonra bacak bacak üstüne atmanın kabalık olduğunu o vesileyle öğrendim.

Baskı altındaydı, bir söyleşide, başkan, sinirli sinirli Samet’e sordu; ‘Alex’in bacak bacak üstüne attığı doğru değil mi?’ O anda onaylamak zorundaydı. ‘Alex benim odaya tweet atarak girmed mi?’ ‘Evet.’ Aziz Yıldırım delikanlıyı çok zor durumda bıraktı. Üstelik ben tweet atmıyordum, sadece Dai’ye mesaj gönderiyordum.

Şehir ne yorumu yaptı? Samet’in beni sattığı, yanlış çevirdiği, beni zor durumda bıraktığı. Ülkeden ayrılmadan önce bütün gerçekleri açıklamak için Asya yakasındaki Marriott Hotel’de düzenlenecek bir tür basın toplantısı yapmaya karar verdim. Bir saat önce, bana olan bağlılığını ve karakterini göstererek istifa etti. Bunu yaparak, basın toplantısında söylediklerimin gerçekten yaşanmış olduğunu gösterdi.

Aziz Yıldırım zor durumda kaldı. Bütün söylediklerim -hiçbir şey uydurmuyordum, sadece olanları aktarıyordum- başkanın anlattıklarıyla uyuşmuyordu.”

“Sözleşmesinin iptalinden iki gün sonra, takımla Almanya’ya gittim,” diyerek hatırlıyor Samet. “Havaalanında, başkan basın toplantısında yanında olmamı istedi. Neyin söz konusu olduğunu bilmiyordum. Kameraları çalış-

tırdıklarında Alex hakkında sert ifadeler kullanmaya başladı. Toplantıya on beş dakika geç geldiğini, karşısında bacak bacak üstüne attığını söyledi. Gerçekten de 15 dakika geç geldi ve bence bu basın önünde bir insanı şikâyet etmek için gerekli bir done değil. Alex sekiz yıldır bacak bacak üstüne atıyor! Benim görüşüme göre başkan, Alex kendisinin karşısında ilk kez bacak bacak üstüne attığında tepki gösterseydi haklıydı. Sonuncusunda değil. Kaldı ki bunların hiçbiri Alex'i göndermek için sebep değil. Başkan kendi düşüncelerini açıkladı. Kendimi kötü hissettim. Alex benim arkadaşım, Zico ayrıldığında takım içinde bana sahip çıktı, ona karşı şahitlik ediyormuşum gibi oldu. Bu fazlasıyla canımı yaktı. Yola çıktım, ama uçakta, döndüğümüzde, takımı yalnız bırakmamak için, Beşiktaş'a karşı oynayacağımız sıradaki maçtan sonra istifa etmeye karar verdim.

Derbiden önce Cristian Alex'in 'tahtını' devralmayı reddetti:

"Alex sekiz buçuk yıl boyunca soyunma odasında aynı dolabı kullandı. Onun olmadığı sahamızdaki ilk maçta, görevliler benim formamı oraya koymuşlardı. Çıkarmalarını istedim. Parmağımla gösterdim, 'Benim yerim orası, burası kaptanın. İcat çıkarma!'"

Uzun süre o dolap boş kaldı. Ve 10 numaralı forma ağır bir sorumluluğa dönüştüğünden, takımdan onu giymek isteyen çıkmadı. 10 numaralı formayı ilk giyen Santos, Werder Bremen ve Atlético Madrid takımlarının eski oyuncusu Diego oldu. 2004 Amerika Kupası'nda Alex'in yedeği Brezilyalı orta sahayla, efsanevi vatandaşının ayrılmasından yaklaşık iki yıl sonra sözleşme imzalandı.

İdolün hayaleti Şükrü Saraçoğlu'nun üzerine çökmüştü sanki. Takımın yanı sıra, stadyumda da aynı hava, birbiri ardına oynanan maçlarda Alex'in adı sürekli haykırılarak devam ediyordu.

"Ayrıldığımda insanlar evime koşmuştu. Sadece o gece olmasını arzu ederdim. Gençler otantik bir fiesta yaptı, on bir gün, on bir gece süren bir nöbet. Gerçekten de Türk taraftarın fanatizmi ciddi bir şey.

Kulüpten çıkarken, Twitter'dan artık Fenerbahçe futbol takımının bir parçası olmadığımı bildirdim. Ortalık hemen hareketlendi."

"Bana kopuşu bildirince, yeni evlenmiş ve balayına çıkmış olan, çocukların bakıcısı Gina'ya telefon ettim ve kısa bir süre içinde Brezilya'ya döne-

ceğimizi haber verdim. Hazırlanmasını istedim. Ben Ali Tunçsoy'la sohbet ediyordum. Hem sohbet ediyor hem ağlıyordum. O da benimle birlikte. Meselenin nasıl bu hale geldiğini anlamaya çalışıyorduk. Alex geldiğinde tek kelime bile etmedik. Sadece birbirimize sarıldık.”

“Henüz okulda olan Maria ve Antonia'nın haberi hazırlıksız öğrenmeleri Dai'yi kaygılandırıyordu. Onlar birinden öğrenmeden önce, beraberce durumu açıklamamız en doğrusuydu.

Sitenin restoranında akşam yemeği yemeye karar verdik. Oraya vardığımızda, televizyon aracılığıyla zaten bütün ülke haberdar olmuştu. Garson bizi uyardı, ‘Sanırım eve dönseniz daha iyi olur, çünkü sosyal medyada evin önünde nöbet tutulacağına dair bir hareketlilik vardı.’ ‘Böyle bir şeye hiç ihtimal vermiyorum’ dedim, ‘Önce akşam yemeği yiyelim.’

Sipariş verdik. Birkaç saniye sonra garson geri döndü. ‘Alex, isterseniz paket yapıp eve göndereyim. Bence eve dönseniz iyi olur.’ Ben, Dai, çocuklar, Ali Tunçsoy'la beraberdik. Evi aradım ve evimizde çalışan kızdan, çok az kişinin geçtiği sakin bir sokağa açılan yan kapıyı, ne olur ne olmaz diye açık bırakmasını istedim.

Yemeği bekledik. Yemek, yirmi kadar Fenerbahçe taraftarının eşliğinde geldi. Yarısı ağlıyor, yarısı da başkana verip veriyordu. ‘Hayır, bu şekilde gidemezsiniz.’ Hepsiyle ilgilendim, onlarla sohbet ettim, gözyaşları içinde ayrıldılar. Biraz sonra içlerinden biri geri döndü, ‘Alex, akşam yemeğinizi bölmek istemem ama eve dönseniz iyi olur. Sitenin kapısında büyük bir kalabalık var, evinizin karşısında toplanmak üzere pek çok insan içeri girmek istiyor. Kızı tekrar aradım, hiç kullanmadığımız yan kapının anahtarını hâlâ bulamadığını söyledi.

Birden restoranın sahibi görüldü. ‘Alex siteye biraz önce girdim, giriş kapısı mahşer yeri gibi. Seni göndermiş olmak istemem, ama yerinde olsam giderdim.’

Yemeğin yarısındaaydık. Meseleyi kavrayan Dai, ‘Gitsek iyi olacak, herkes aynı şeyi söylüyor’ dedi.

Yemeği yarıda bıraktık, masadan kalktık ve hep birlikte arabaya yürüdük. Kız anahtarı bulamadığından, ana kapıdan girmeye karar verdik. Sokağa döner dönmez, uzaktan bir taraftar kalabalığının indiğini gördüm. Şaka

gibiymi. Hızlandım. Yavaş açıldığından bize hep sıkıntı veren kapının anah-tarına bastım, arabayı garaja soktum ve birlikte eve girdik.

Dışarı göz attığımda evin karşısı çoktan dolmuştu. Buna karşın, herkes bize saygı gösteriyordu, örneğin bahçeye girmeye yeltenen yoktu. Duvar sınırdı, saygı hakimdi. İstense atlanabilirdi. Alçaktı.

Birkaç dakikada o alan stadyuma dönüştü. Taraftar duvara çıkıp şarkı söylemeye, meşale yakmaya başladı. Kimi başkana veritiriyor, kimi de başkanın fotoğrafını yakıyordu, hepsi kalmamı istiyordu. Taraftarın ve televizyoncuların yanına gittim, bir sürü fotoğraf çektim. Pazartesi akşamı birçok tartışma programı evden canlı yayın bağlantısı yaptı.

Birkaç ay önce kulübe gelmiş olan Hollandalı hücum oyuncusu Kuyt beni aradı: 'Alex, korkunç bir kalabalık var, siteye giremiyorum.' Ona otelde uyumasını söyledim. Ne yaptı bilmiyorum, fakat daha sonra eve girmeyi başaramadığını öğrendim. Yol kapanmıştı.

Evin kapısında ve heykelin bulunduğu yerde insanlar toplanmıştı. Bütün bunlar olurken Antonia korkmuştu, dehşet içinde ağlıyordu. Maria Eduarda, bir şey olmayacağını, oradaki herkesin babayı sevdiğini ve şenlik yapmaya geldiğini anlatmaya çalışıyordu. Sadece Felipe stadyumda olduğunu sanmıştı, birlikte şarkı söyleyip pencereden selamlamak istiyordu.

Bu hengâme akşam dokuzda başladı. Sonu gelmez bir insan kalabalığı gelip gidiyordu. Ne evde ne de dışarıda uyuyabilen oldu. Yanımızdaki arkadaşlar, insanlardan artık dağılmalarını istemeye gidiyor. Döndüklerinde 'Alex, oraya, karşıya gitmezsen, ne olursa olsun gitmeyecekler' diyorlardı. Ben gidip konuşuyordum, 'Arkadaşlar lütfen, uyuması gereken üç küçük çocuğum var.' Yarım düzine insan gidiyor, yarım düzine geliyordu. Binlerce kişiydi. Kalabalık, nöbetleşerek sabah beşe kadar dağılmadı.

Çocuklar odalarında yatamadı. Cehennemi bir gürültü vardı. Salona bir halı serdik, üçünü onun üzerine yatırdık. Saat altı buçukta, evde bizimle birlikte olanlar ayrıldı. Geçirmek için kapıya gittim ve orada hâlâ elli kişinin olduğunu gördüm. Hepsile fotoğraf çektim ve 'Arkadaşlar, artık gidin lütfen' dedim. 'Biraz uyumaya ihtiyacım var.'

Kapıyı kapattım, çocukları odaya götürdüm; hepimiz aynı yatakta uyuduk. Saat dokuz buçukta Maria beni uyandırdı, 'Gel, sana bir şey göstermek istiyorum.' İnip kapıyı açtığımda bahçede uyuyan iki kişi gördüm.

İş kötüye gidiyor, diye düşündüm. Onlarla konuştum, ‘Teşekkür ederim, beni sevdiğinizi biliyorum, fakat evin içine girmeniz doğru değil. Lütfen gidin.’”

“Bizim yaşadığımız şoku halk da yaşadı. Alex’in ayrılması beklenmiyordu. Bir toplantı yapılır, her şey hemen normale döner diye düşünüyorlardı.”

“Ziyaretlerin devam edeceğini hissettim. Ev turistik bir yere dönüşmüştü. Günün her saati bir minibüs yanaşıyor, içinden 15 kişi çıkıyordu. Alex sana bir hediye vermeye geldim. Alex Antonia’ya ya da Maria’ya bir hediye getirdim. Bir araba korna çalmaya başlayınca dikkatimi çekti, indim, Galatasaray montlu biri, sırtında adım yazan 10 numaralı otuz tane Galatasaray forması verdi bana ve benimle fotoğraf çektirmek istedi. Rakip takımı desteklediği halde, bana büyük bir saygı duyduğunu söyledi. İnanılmaz bir şey bu!

Bir gün otoyolda yanlış yola saptım, maç oynanan bir günde Galatasaray stadyumunun yanında buldum kendimi. Brezilya’da olsa ne düşünürsün? Beni öldürecekler. Rakip taraftarlar beni gördüklerinde sadece camı açmamı istediler ve ‘N’aber Alex, sence bugün kaç kaç olur?’ diye sordular. Onlar için önemli bir maç olduğunu hatırlıyorum, ‘Dert etmeyin, dört beş tane atarsınız’ dedim.

Galatasaray taraftarının jestini anladım ve formlarını imzaladım. Rakibe saygı konusunda Türkiye’de iz bıraktım sanırım. Kaybettiğimiz bir derbi vardı, maçtan sonra ilk yaptığım şey onları kutlamak, takımlarını selamlamak oldu. Büyük dedikoduya yol açtı, Türkler böyle davranmıyorlardı. Başkan uyardı, ‘Bir takım, beni geçip şampiyon oluyorsa, çok koşan, benden daha iyi bir takım olması lazım.’ ‘Bugün olan tam da bu, bizi hakıyla yendiler’ dedim. Bunu basına da tekrar ettim. Sanırım birçok insanı sporun ne olduğunu tekrar düşünmeye teşvik ettim. Maç biter, biri kazanır, diğeri kaybeder, fakat saygıyı muhafaza etmek gerekir.

Benim oynamadığım, Almanya’daki Borussia Monchengladbach maçında, sonuçtan hoşnutsuz Fenerbahçe taraftarları kulüp ürünlerini satan bir kamyonu tahrip etti. Bu olurken, evim hâlâ bir ziyaretgâhtı. Bir gün bir gazeteci geldi. Sorumsuz biri olduğunu söylemek doğru olur. Adamın televizyonda bir tartışma programı vardı. Aynı sitede oturduğumuzdan sürekli karşılaşıyorduk. Onu görüyordum, merhaba, nasılsınız, hepsi bundan ibaret.

Çat kapı evime geldi. Girer girmez fotoğraf çektirmek istedi. Reddetmedim, sonuçta bir sürü insanla çektirmiştım. Ben, karım, o ve onun karısı. Dai'ye bir hediye verdiler ve ayrıldılar.

Fotoğrafla ne yapsa beğenirsiniz? Malzemeye dönüştürdü. Ona verdiğim 'röportajı' bir gazetede yayınladı. O röportaj gerçekte şundan ibaretti: 'Bir fotoğraf çektirebilir miyiz?' 'Tabii.'"

Türkiye'nin belli başlı gazetelerinde, ünlü bir fotoğraf yayınlandı. Alex'in evinin karşısında, bir Fenerbahçe, bir Galatasaray ve bir Beşiktaş taraftarının duygu yüklü kucaklaşması.

"Dünyanın başka bir yerinde, rakip taraftarlar, bir futbolcu için kucaklaşmaz," diyor Gina.

Bu arada, çocukların bakıcısı, delirmek üzereydi:

"Dai, altüst olmuş bir halde beni aradığında benim de dünyam başıma yıkıldı. Altı aylık hamileydim ve çok endişelendim."

Gina, kısa bir süre önce bir Türk'le evlenmişti. Evlenme töreni Alex ve Fenerbahçe arasındaki krizin ayyuka çıktığı sırada gerçekleşmişti. Bir televizyon kanalı, polemik yaratmak amacıyla yıldızın düğünde dans ederken çekilen videosunu yayımladı. Fenerbahçe kötü durumdayken takım kaptanı eğleniyordu; vermek istediği mesaj buydu.

"Komikti," sözüyle hatırlıyor Şule Natour. "Alex dans etmiyordu, çünkü dans etmeyi bilmez. Uzun süre oturdu; ancak birkaç dakikalığına kalktı, hepsi bu. Çekimini yaptıkları buydu."

Taraftar oyuna gelmedi. Ama bir yere geliyordu, gitgide artarak Alex'in evinin çevresine.

"Her gün yeni yeni ziyaretçiler ağırlıyorduk. İnsanlar komşuların teraslarında toplanıyordu. Pencereden Brezilya bayrakları da görüyorduk. Bu beni bir hayli heyecanlandırıyordu."

"Alex'in kulübüne ve Türk futboluna yaptığı onca şeyden sonra, bu şekilde ayrılması, saygısızlıktı bence," diyor, o sırada Galatasaray'a transfer olan eski Cruzeiro'lu Cris. "Fenerbahçe'nin idolü olmakla kalmamış, ulusun idolü de olmuştu. Galatasaray'a geldiğimde, faul atışı antrenmanı yaparken, gol olduğunda, 'Alex! Alex! Alex!' diye bağırarak zıplayan oyuncu gördüm. Gazete ve televizyonlar sadece ondan söz ediyordu. Herhangi biri için hey-

kel dikilmeyeceğini söylemeye gerek yok. Juninho Pernambucano, Lyon'un büyük idolü, veda ettiğinde böyle onurlandırılmadı.”

“Bazı yakın arkadaşlarımızı görmek istemiyorduk artık. İstemeden bizi üzüyorlardı. Onlar bizi teselli edeceğine, ağlamasınlar diye biz onları teselli ediyorduk.

Veda etmeye o kadar çok insan geliyordu ki, bir gün evde oturacak sandalye kalmadı. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şeye hiç sahip olmamıştık. Düğünümüzde aldığımızdan daha fazla hediye aldık.”

“Garip, çılgın bir durumdu. Sabahın beşinde zili çalıyorlar. Beni görebilecekleri son fırsatları olduğunu söyleyerek otomobille, motorla, hatta otobüsle başka şehirlerden geliyorlardı.”

Okyanusun diğer tarafında, Alex Fenerbahçe'den ayrıldıktan saatler sonra, Cruzeiro taraftarları, #AlexCruzeiroyaDön# hashtag'i açtı ve 1 Ekim 2012'de, en çok yorum alan etiketlerden biri oldu. Yedi akşam sonra, üç bin kadar gök mavili taraftar, idolün dönmesi talebiyle Belo Horizonte'nin merkezinden Raposa'ya kadar yürüyüş düzenledi.

“Binlerce Cruzeiro'lu, dönmemi isteyerek sokağa çıktı. Palmeiralılar, bundan geri kalmadı, benim dönmem için internette bir kampanya başlattılar.”

Yıldızın Palestra Itália'ya dönmesini hayal eden taraftarlarca kurulmuş alexnopalmeiras.com.br sitesine bir günden kısa bir sürede 13 binden fazla yeşil beyazlı onay verdi.

“Bazı Brezilya kulüplerinin başkanları beni aramaya başladı. ‘Merhaba Alex, nasılsın?’ Cruzeiro'nun Başkanı Gilvan de Pinho Tavares'ti. ‘Şimdi konuşabiliriz...’ ‘Hayır henüz değil’ dedim. ‘Taşınmaya yardım ediyorum, bir sürü kutunun üstünde oturuyorum şu an. Mümkün olduğunca çabuk buradan ayrılmayı düşünüyorum, çünkü İstanbul'da kalmam imkânsız hale geldi. Brezilya'ya geldiğimde seni ararım konuşuruz.’ Durumu anladı. Sadece benden Cruzeiro'ya öncelik vermemi istedi.

Beni arayanlardan biri de Palmeiras'ın direktörü César Sampaio'ydu. Aynı şey. Tekrar açıkladım. Hatta ona tarih verdim: ‘20 Ekim'de gelirim’ dedim. Sanırım uygun bir zaman.

Coritiba taraftarları Coxas da, kendi kampanyasını başlattı: 'Alex Brezilya'ya mı dönüyor, eve mi dönüyor?' Başka kulüplerin başkanları da aradı, bazılarıyla daha önce en küçük bir ilişkim bile olmamıştı.

Örneğin, Flamengo'nun yönetimine gelecek olan başkanla yaptığım sohbet, en iyi sohbetlerden biriydi. Uygulamaya girdiği düşüncelerini bana aktardı, kulübe ilk gelişim iyi sonuçlanmamış olsa da dedi. Araya girdim. Flamengo'nun bunu hak ettiğini, düşündüklerinde başarılı olması için yanında olduğumu, fakat onun ihtiyaç duyduğu oyuncu olmadığımı söyledim. 35 yaşındaydım. Flamengo tekrar yapılanmayı başardığında, ben zaten futbolu bırakmış olacaktım.

Benimle sözleşme yapmak isteyen diğer kişi Atlético Mineiro'nun Başkanı Alexandre Kalil'di. Cruzeiro'yla olan hikâyem nedeniyle gelemeyeceğimi açıkladım. Bunun önemsiz olduğunu, bir sürü insanın her iki kulüpte de oynadığını söyledi. Atlético'nun Libertadores'i kazanabilecek kapasitede güçlü bir takım kurduğunu, beni düşündüğünü, beni Ronaldinho Gaúcho'yla tekrar bir ikili oluşturmamız için istediğini söyledi. Beni ikna etmek için bir Atlético dersi verdi, daveti kabul etmeyerek konuşmayı bitirdim. Bir süre sonra haklı çıktığını gördüm. Bana söylediği her şey gerçekleşti. Atlético tekrar kazanan bir kulüp haline geldi.

Bu hareketlilik ve evdeki eşyaların hacmine bakınca, Dai'ye normal bir uçuşla dönmemizin mümkün olmadığını söyledim. En iyisi bir uçak kiralamaya çalışmak. 'Deli misin sen' dedi, 'Brezilya'ya kiralık uçuş yok! Denemeye değmez.'

Sitenin turizm acentesinin sahibi İlkay Selek'i aradım, 'Yedi kişiyi -ben, karım, Dai'nin bir arkadaşı Lúcia, üç çocuk ve aşçı- İstanbul'dan Curitiba'ya götürecek bir uçuş biliyor musun?' diye sordum. Bulmak için zaman istedi.

Hareketlilik devam ediyordu. Günlük alışveriş için pazara gidecektik, evden çıktım, sokakta kimse yoktu; birden ağaçtan iki tip atladı. Ben ve Dai dönme vaktinin geldiğine o an karar verdik. İkisi de karşımızda diz çöktü. Biri Dai'nin bacağına sarılınca hava gerildi, çünkü Dai'nin dizi kötü durumdaydı. Diğeri de bir sürü şeyler söyleyerek ayağımı -tokyo giymiştim-okşamaya başladı. Operanın özeti; basit bir pazar alışverişi, yaklaşık bir saat sürdü.

Sokağa her çıktığımda bu yaşanırsa boku yedim. Çabuklaştırma fikrine Dai de katıldı. O sırada arkadaşımız aradı; 14 kişi kapasiteli, 500 kg taşı-

yabilecek bir uçak olduğunu, fakat 600 bin avroya mal olacağını söyledi. ‘Hayatta olmaz’ diyerek itiraz ettim. ‘Sen 600 bin avroyla Brezilya’da neler yapabileceğimi biliyor musun?’

İlkay’ın aradığı pek çok kişiden telefon ve mail yoluyla uçak teklifleri yağmaya başladı. Fenerbahçe için yaptıklarımın dolayısı, maliyetine bana uçak teklif eden bir işadamı vardı; sadece yolculuğu ödeyecektim. İlkay bilgisi doğruladı; her şeyin bana yaklaşık 100 bin avroya mal olacağını ilettiler, ancak uçağın bakıma girmesi için gün sonuna kadar karar vermeliydim.

Dai parayı savurduğumu söyledi. Tarifeli uçakta gidersek havaalanına giderken de çıkarken de büyük bir kargaşa çıkacağını açıkladım. Curitiba bağlantısı yapmak için, bu kadar bagajla São Paulo’da inmek gerekecekti. Bagajın hacmi nedeniyle Federal Polis her şeyi kontrol etmek isteyecekti. Üstelik Brezilya’ya dönen bir futbolcu olduğumu öğrenenler anlamsız bir kalabalık oluşturunca. Doğrudan Curitiba’ya inerek çocukları alır, her şeyi arabaya koyar ve eve giderdim. Bagaj meselesini de gümrükçülerle çözebilirdim. İçtenlikle en iyi çözümün bu olduğunu düşünüyordum. Pahalı olsa bile.

Hayran olduğu bir yerden sökülüp atılmış gibi hissettiğinden Dai’nin sinirleri iyice yıpranmıştı, ağlayarak, nasıl istiyorsam öyle halletmemi söyledi. Sular durulduğunda ne zaman dönebileceğimizi sordum. Sonra arkadaşımı aradım, uçağın bakımdan geçeceğini, yola çıkmak için en iyi tarihin ayın 12’si olduğu cevabını verdi.

Dai’ye aktardığımda, ‘Manyak mısın sen’ dedi. ‘Sekiz yıl sekiz günde nasıl toparlanırsın?’ Konuyu değiştirdim. ‘Aziz Yıldırım sekiz yılı üç dakikada çözdü’ dedim. ‘Sen Fenerbahçe başkanından daha iyi olduğuna göre sekiz gün içinde her şeyi kolayca hallederiz’ diyerek onu cesaretlendirmeye çalıştım. ‘Her şey akıl dışı, ama yine de gitmek zorundayız’ dedi.”

Evin dışındaki hareketliliğe alışmıştım. ‘Maria’yı görmek istiyoruz!’ diye bağırıyorlardı. Maria’yı alıp kapıya çıkartıyordum, Maria’yı öptükten sonra ağlayarak oradan ayrılıyorlardı.

Konteynırlarla yapılacak taşıma işini halletmesi için bir şirketle anlaştık. 48 saat içinde her şeyi ambalajladılar. Sadece küçük şeyleri, elbiseleri ve ayakkabıları toplamamız gerekti. Yükselen kutu yığınları ortasında ne yatacak yerimiz, ne de giyecek elbisemiz kalmamışken, evin karşısındaki hareketliliğin ateşi sönmemişti henüz. Sabah dört civarı uyuyor, saat sekizde kalkıyorduk.

Gün boyunca halk bize gidemezsiniz diyordu. Dışarı çıkıyorduk, taraftar bize hediyeler veriyordu, ağlıyorduk. Hatta bir işadama gazetede şöyle bir ilan yayınladı, 'Evet Alex, gerçekten gitmelisin. Gitmek senin hakkın, çünkü tam bir profesyonel gibi davrandın, farklı bir aile kavramı getirdin, ciddi çalıştın, beklentimizin üstünde futbol oynadın ve uzun bir süre bu takımı sırtladın. Gitmelisin. Türk halkı bu kadar başarı kazanan birini hak etmiyor.'

Volkan Ballı, "Fenerbahçe tarihinde ondan daha çok sevilen, onun gibi idolleştirilen bir yabancı futbolcunun daha olduğunu sanmıyorum," diyor. "Yönetimin en büyük hatalarından biri onu bırakmak oldu. Bunun yapılış biçimi ise kulüp tarihinde bir leke."

Furkan Güzel, "Hayatımın üçte birini stadyumda Alex'i seyrederek geçirdim, onun bizim için yarattığı atmosferi başka bir futbolcunun yaratabileceğine inanmıyorum," öngörüsünde bulunuyor. "O, neden heykelinin yapıldığını soruyor, biz de neden burada oynamayı kabul ettiğini soruyoruz. Alex Fenerbahçe'de oynayan en iyi yabancı futbolcu olmakla kalmadı, kulüp tarihindeki en iyi futbolcu oldu."

Hakan, daha ileri gidiyor:

"Alex eğer Türkiye'nin başbakanlığına aday olsaydı, kazanırdı."

Ve gözyaşlarını tuttu.

"Evin kapısı açıktı. Brezilya'da olsaydı soyarlardı. Komşunun köpeği bile giriyordu. Takımdan bazı arkadaşlar geliyor ve yumuşatmaya çalışıyorlardı. Öfkeyle karar verdiğimi söylüyorlardı. Ben de beni gönderenin kulüp olduğunu söylüyordum."

Selçuk Şahin, "Kaptanımızı ve referansımızı kaybettik," diyor. "Galatasaray taraftarı arkadaşlarım bile ağladılar. Bir ülkeyi fethetti, ünlü oldu ve bütün bunları hak ediyordu."

"Bir gün, aniden, bizim futbolculardan birinin, komşumuz Gökhan'ın eşi üzüntüden bitmiş bir biçimde eve girdi. Maçlara giden çok az sayıdaki kadından biriydi, deplasmanlara bile gidiyordu. Dai'yle özel olarak konuşmak istiyordu."

"Ondan çok Gökhan'dan görmeyi beklediğimiz duygularını dışa vurarak hıçkırarak ağlamaya başladı... Gizlice çıktığını, kocasının gelmesini isteme-

diğini aktardıktan sonra her şeyi evden izlediğini ve dayanamadığını, beni kucaklamaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Bendeki kuvvetin yüzde onuna sahip olmak istediğini ve beni çok özleyeceğini belirtti.”

“Brezilya kulüpleri beni aramaya devam ediyordu, ben de ertelemeye. Beni bir tek Coritiba başkanı aramadı. Gerçekte çok mutlu olmuştur emim. İki yıl önce konuştuğumuzu, uzun zamandır beni tanıdığını daha önce söylemiştim. Benim Curitiba’da onunla konuşacağımdan kuşkusu yoktu.

Gerçekten de Coxa’dan bir yıl önce bir teklif yapılmıştı. Orada başkan, ne kadar ve hangi koşullarda ödeyebileceğini söylemişti. Sözleşmeyi tartışmadım bile. Sadece okudum ve kulübün süpervizörü Felipe Ximenes’e zamanı geldiğinde konuşacağımızı söyledim.”

“Ayrılmadan iki gün önce Şükrü Saraçoğlu’na veda ettim. Dai, bizim locada bir şeyler bırakmıştı; duygusal olarak oraya dönmeyi kaldıramayacağından almaya ben gittim. Her şeyi aldım, arabaya koydum ve yeşil sahaya doğru son adımlarımı attım. Girmek istedim, fakat görevli engel oldu. Reklam panosuna oturdum, sahaya bakarak öne doğru hafifçe eğildim. Fenerbahçe televizyonundan bir genç geldi, kolunu omzuma attı; ikimiz de gözyaşlarına boğulmadan önce anlamadığım bir şey söyledi.

Her şey kutulanmıştı, yola çıkmadan bir gün önce kendini Başbakanın sekreteri olarak tanıtan siyah arabalı biri geldi. Ülkenin en büyük siyasi otoritesi Recep Tayyip Erdoğan, o gün saat dörtte beni görmek istiyordu. ‘Mümkün değil’ dedim. Sekreter ‘Sen deli misin’ diye sordu, ‘Başbakan istiyor.’ ‘Bir başbakanın karşısına çıkabilecek kıyafetim yoktu, halimize bak arkadaşım.’ Üzerimde bermuda şort vardı ve bütün giysiler kutulanmıştı. Ortalıkta takım elbisem kalmamıştı.

Bu ögle civarı oldu. Sekreter kısa kesti: ‘Sizi almak üzere saat üçte bir araba gönderirim.’ Dai’ye baktım, ‘Eee.. Ne yapacağız şimdi?’ ‘Alex, adam Başbakan. Burada yaptıkların için Türk halkı adına sana teşekkür etmek istiyordur belki.’ ‘Tamam, ama ya elbise, elbiseyi ne yapacağız?’ Dai kutuların henüz kapatılmadığını hatırladı. Takım elbiseler askıda olduğundan onları bulmak yeterdi.

Takım elbiseyi, ayakkabıları buldum, Dai de elbiselerinden birini aldı, giyindik ve Başbakanla görüşmeye gittik. Vardığımızda bütün basın oraday-

dı, pek çok insan. Sayın Erdoğan'la oturduk, ayrılmamın nedenini sordu. Başbakanı ikinci defa görüyordum. İki yıl önce, ilk görüşmemizde bana ve bütün aileme Türk vatandaşlığı için yeşil ışık yakmıştı. Hatta o dönem Türk vatandaşlığına geçmem için doldurmam gereken bir belge verdiler. Olay ülkede habere dönüştü. Hatta isimle ilgili şakalar yapılmaya bile başlandı, çünkü Türk vatandaşlığına geçer geçmez bir Türk ismi alman gerekiyor. Seçeceğim ismi tahmin etmeye çalıştılar. Kızım Maria'yla görüşme yaptılar ve hangi ismi almak istediğini sordular; o, 'Merve, çünkü bazı okul arkadaşlarımdan ismi bu' dedi.

İstanbul'daki Brezilya Konsolosluğu, Türk vatandaşlığına geçemeyeceğimi bildirmek için beni aradı. Aralarında Brezilya vatandaşlığını kaybetmek gibi ciddi bir riskin de bulunduğu binlerce neden gösterdiler. Ne yaptım? Türk Hükümet yetkilileriyle temasa geçtim, teşekkür ettim, ülkeye hayran olduğumu, kendimi yarı Türk hissettiğimi, ama Brezilya vatandaşlığından çıkma durumunu kabul edemeyeceğimi bildirdim. Dünyanın herhangi bir yerinde de olsa uyulması gereken -konsolos hepsini bana gösterdi- Brezilya yasaları var, bir Türk vatandaşıyla evlenme ya da hükümet zorunlulukları türünden istisnai durumlarda vatandaşlığın kaybedilmeyeceği gibi. Ben iki duruma da girmiyordum, bana gelecekte sorun yaratabilirdi.

Başbakan, Brezilya'ya yapacağı ziyarette, Başkan Dilma Roussef'in yetkililerine sorunu götürebileceğine dair görüşlerini ilettiler, çünkü Türk vatandaşlığına geçmemi Türk halkı çok istiyordu, elbette Brezilya hükümetiyle bir sorun yaşamadan. 'Ortalıktan kaybolmanı istemiyorum Alex, seni uzaktan izlemek istiyorum. Türk hükümetinin geleceğe yönelik birçok sportif projesi var, ileride Olimpiyat Oyunları düzenlemeye niyetimiz var. Seni buraya, halkımız adına, senin ve ailenin bizim için yaptığınız her şeye teşekkür etmek amacıyla çağırdım.'"

"Taraftar, yönetime en iyi cevabı verdi," diyor Volkan Ballı. "Alex şahsen vedalaşmaya gittiğinde Başbakan bile hüznünlendi. Fenerbahçe taraftarı olarak Aziz Yıldırım'ın kararını onaylamadı. Ben, özel olarak sorumluları affetmiyorum ve hiç affetmeyeceğim."

Eski yöneticiye göre en büyük yanlışı Aykut Kocaman yaptı:

"Bizim oyuncumuzken aynı şeyi ona yaptık. Bunu yaşamış biri olarak, meselenin bu hale gelmesini engelleyebilirdi."

1996'da, lig şampiyonluğu kazanıldıktan sonra Aykut -şampiyonluk golü onundu- taraftarın kutlamalar yaptığı gece gönderildi. Maçtan önce bazı futbolcularla birlikte primin yükseltilmesini istemişti. Bu durum dönemin Fenerbahçe başkanının hoşuna gitmemiştir.

Aykut Kocaman, kulüpte son maçı olduğunu bilerek final maçına çıktı. Rakip sahada, kupa mücadelesi de yaptıkları belli başlı rakipleri Trabzonspor'a karşı mutlak galibiyet gerekiyordu. Fenerbahçe'ye kupayı getiren iki golü de 'kafalarının koparıldığını' bilenler attı. Kutlamalara bile katılmadılar; final düdüğüyle birlikte soyunma odasına koştular. Teknik direktör Carlos Alberto Pereira onları kutlamak için peşlerinden koşmak zorunda kaldı.

"Kulüpteki sorunu Alex'e fatura ettiler," diyor Hakan Bilal. "Onun gidişini açıklayamadıklarından haset olduğuna inanıyorum. O idoldü, heykeli dikilmişti, herkes onu seviyordu, haset, yönetimi ve Aykut'u eline geçirdi. Birçok insan böyle düşünüyor, çünkü yönetim, gönderilmesini açıklayacak mantıklı tek bir neden bile ortaya koyamadı."

Bilal'e göre Alex, Aykut Kocaman'la anlaşıyor, yani teknik direktör en önemli yıldızıyla anlaşıyor, şu ikisinden biri yapılır; ya başkan ikisiyle bir araya gelir ve sorunları çözer ya da ikisinden birini seçer.

"Sorun şu ki, oyuncu asla tercih edilmez. Eğer edilirse futbolcunun, iyiliğin ve kötülüğün ötesinde olduğu izlenimi yaratılmış olur. Aziz Yıldırım sistemin çökmemesi için teknik direktörden yana oldu. Böyle yapmakla yanlış davrandı, Alex'in haklı olduğu ortaya çıktı."

Ali Koç, "Kulüpten ayrılma biçimin hepimizi üzdü," diyerek düşüncesini belirtti. "Beni rahatsız etti. Neden yönetmeyi beceremedik? Alex herhangi bir oyuncu değildi. Heykeli orada, bunun kanıtı. Birçok çocuk onun sayesinde Fenerbahçe taraftarı oldu. Bu yüzden ona veda etmek için evine gittim. Ağlayan bir Daiane, çok üzüntülü bir Alex ve boş bir evle karşılaştım. Şükranımın sembolü olarak onlara bir hediye vermek istedim ve ailemin yaptırdığı, Atatürk resimli bir saat takdim ettim."

Bu arada, Alex de kendini müteşekkirdi. Gerçek arkadaşlarına.

"O dönemde, üzgün olmasına rağmen Alex bana kendisi ve çocuklar tarafından imzalanmış bir kartla birlikte, bir orkide gönderdi," diyor heyecanla Murat Kandemir. "Gurur duydum. Zorluklar yaşarken bile beni hatırladı."

“İstanbul’daki son günümde, banka hesaplarımı kapatacak, son valizleri hazırlayacak ve akşam Brezilya’ya uçacaktım. Konteynırları göndermiştik. Sadece uçağa alacağımız küçük şeyler, el bagajları vardı.

Sabah evden çıktığımda kapının karşısındaki hareketlilik maç gününü andırıyordu. Çok sayıda insan, basın, bir şeyler söylemem için mikrofon uzatan televizyoncular. Oyalanmadan herkesi ve her şeyi arkamda bırakıp işlerimi halletmeye bankaya gittim. Döndüğümde bir şeyler atıştırdık, kapıyı kapattık ve minibüse bindik.”

“Ayrılma anı çok zor oldu. Eve, iki köpeğe, iki kuşa veda ettik. Onlarca kameramanın, ağlayan yüzlerce insanın arasından minibüse ulaşabilmemiz için polisler bir insan koridoru açtı.”

“Kızlarım ağlıyordu çünkü bakıcıları kalacaktı. Gina, bir Türk’le evlendiği ve hamile olduğu için dönmüyordu. Dai’nin ağlama nedeni başkaydı; bu kadar erken dönmeyi planlamamıştı. Ve evimin karşısındaki bütün o hareketliliği yaşadığım için ben de. Arkadaşlarımız, biz gidiyoruz diye gözyaşları içindeydi. Sonuçta, gözyaşları içinde bir veda oldu.”

Havaalanına vardığımızda da bir insan denizi. Yine maç atmosferi. O gün maç da vardı. Türk Milli takımının. Fenerbahçe’nin stadyumunda.

“Uçağımız saat onda kalkacaktı. Özel uçak olduğundan sokağa bakan bir yere yaslanmış bekliyordum. Böylece, taraftarlar bizi görebiliyordu. Çok kalabalıktı. Fenerbahçe adına, bir teşekkür plaketi vermek üzere Divan Kurulu Başkanı geldi. Aldım, teşekkür ettim, basına veda ettim.

O sırada, havaalanının güvenlik şefi, taraftarla vedalaşmamın sağlanacağı bir düzenleme yapılmasını istedi. Aslında ayrılımlarını sağlamaya çalışıyordu. Yakılan meşaleler yüzünden havaalanı bir süreliğine kapanmıştı.”

“Ayrılırken havaalanına bu kadar insanın geldiği başka bir oyuncu tanımıyorum,” diyerek şaşkınlığını ifade ediyor, her şeyi Londra’dan izleyen André Santos.

“Merdiven yanaştı, her şeyi ayarladılar ve çıktım. Maria yürüyordu, Felipe benim omuzlarımdaydı, Antonia da Dai’nin kucağında. Selamlamaya başladım, oğlum yine stadyumda olduğumuzu sandı. Bazı taraftarlar, Felipe’nin beze basılmış büyük bir posterini açtı. Kişisel arşivimden yeni bir fotoğrafı, nasıl aldıklarını anlamadım. Gözyaşları yeniden dökülmeye başladı.

Güvenlik şefi, 'Alex, bu meşaleler devam ederse ciddi sorun çıkacak' diyerek bizi uzaklaştırdı. 'Aşağıdan bir tanker geçecek, hemen binsen iyi olur!' Henüz saat 19.40'tı. Bunu duyunca, Türkçe anlayan Maria deli gibi ağlamaya başladı. Başka kimseyle vedalaşamadan gidiyorduk. Bana veda eden son kişi, Semih oldu."

"Alex benim kardeşimdi, Daiane de aynı şekilde," diye anlatıyor Samet Güzel. "Havaalanında donup kaldım. Neler hissettiğimin doğru dürüst farkında değildim, konuşa konuşa, son ana kadar onlarla birlikteydim. Uçağa girdim, ikisini son kez kucakladım, ağlayamadım bile. Ancak eve geldiğimde o ana kadar içimde tuttuğum her şey döküldü."

"Uçakta, herkes bir köşede ağlıyordu. Pilot mikrofondan, uçuş planında bir sürpriz hazırladığını söyledi. Kısacası, Fenerbahçe stadyumunun üstünden geçti."

"Türk Milli takımı oynuyordu, Felipe 'Bakın bakın babanın maçı, babanın maçı' dedi. Ondan sonra iki saat boyunca ağladık."

"Çok duygusaldı," diye hatırlıyor, ailenin arkadaşı Lúcia Sequinel. "Koşan futbolcular ve saha küçük görünüyordu. Herkes, eli yüreğinde, pence-relerin birinden aşağıya bakıyordu. Şahit olduğum en duygusal sahneydi."

"Yola devam etmeden önce pilot Boğaziçi'nin üzerinde uçtu, oturduğumuz siteden geçti. Amacı bu olmasa da, bunu yapmakla bizi mahvetti. Ömrümüzde bu kadar gözyaşı dökmemiştik."

Senegal'in Dakar şehrinde yakıt ikmali yapıldı, diğerleri uyuduğundan, benden ve Lúcia'dan başkası göremedi. Cumartesi sabahı saat 07.30'da Afonso Pena'ya vardık, tam da düşündüğüm gibi Federal Polis'ten geçtik.

Kapıdan çıktığımda, yaklaşık 200 Coritiba taraftarı beni bekliyordu. Basın çevremi aldı, 'Alex, ya şimdi?' On gün istedim, karar vermek için henüz erkendi. Valizleri arabaya koydum ve eve doğru yola çıktım."

Brezilya'ya ayak basarken, Alex dünyanın öbür ucunda öksüz kaldığını hisseden çok sayıda insan bırakmıştı:

"Yirmi yıldır futbolun içindeyim, onun gibi birini görmedim," diyor Fenerbahçe'nin masörü Kamuran Bozan. "Bunu, kişiliği, alçakgönüllülüğü, mizacı açısından söylüyorum. Birçok insan Alex'in sadece üç lig şampi-

yonluğu kazandığını söylüyor. Ancak, son dakikalarda kaybettiğimiz diğer üçünü unutuyor.”

Türk kulübüyle oynadığı 378 maça, 228 maç kazandı, 77’inde berabere kaldı ve 73’ünden mağlup ayrıldı. 185 gol attı ve 162 asist yaptı. Lehine görünen bu tabloya rağmen, Ali Tunçsoy’a göre halkın hissettiği acıda en önemli faktör, saha içinde olanlar değildi.

“Alex kötü oynadı, son maça şampiyonluklar kaybetti, goller kaçırdı, bazı kupa finallerinde iyi değildi, fakat sadece para kazanmak için gelen çok sayıdaki futbolcunun aksine, onun formaya duyduğu aşkın, kulübün değerlerine gösterdiği saygının halk farkındaydı. Fenerbahçe, onun hayatının bir parçasıydı. İlk günden itibaren, Kadıköy’ü kucakladığı görülüyordu.”

“Heykel her şeyi açıklıyor,” diye sürdürüyor Kamuran Bozan. “İnsanlar, ne kadar unutulmaz olduğunu ifade etmek için onu heykelle ölümsüzleştirdi. Sonsuza kadar kaptan kalacak; kalplerimizde hiç ölmeyecek. Takımımız ona benzer başka bir oyuncu aramaya devam etse de Alex tek. Hatta Galatasaray stadyumunda, alkışlanan Fenerbahçe tarihinin tek kaptanı.”

Ona göre, kulübün altyapısındaki birçok çocuk hâlâ Brezilyalıyı örnek alıyor.

“Sürekli bize soruyorlar, nasıl antrenman yapıyordu, ne diyordu, ne yapıyordu. Hemen hepsi Alex’i örnek alıyor. En büyük arzumuz bir gün ansızın teknik direktör olarak dönmesi. Onunla tekrar çalıştıktan sonra emekliye ayrılırım ancak.”

Murat Dural’a göre, 10 numaranın gidişinden sonra takım yeni bir kimlik edinmekte zorlandı.

“Alex’e göre oynayan bir Fenerbahçe seyrediyorduk. Onun gidişi, birinin vücudundan bir parça koparıp almak gibiydi,” diyor konuya hakim biri olarak. “Kulüp, olaydan sonra hangi yöne gideceğini bilemedi. Bugün bile, yeniden şampiyon olursa da, eksikliğini hissediyoruz. Alex bizim için bir rüyaydı, belki de hayatta gördüğümüz en büyük rüya, fakat uyanmak gerek. Rüya bitti.”

“İstanbul’un duvarlarında pek grafiti yoktur,” diye anlatıyor Şule Natour. “Evimin çok yakınında bir tane gördüm, Alex’in yüzü.”

“Alex’in muhtemel dönüşü, sadece Fenerbahçe taraftarını sevindirmez, çünkü o ayrılırken bütün ülkeyi gözyaşlarına boğdu,” diye düşünüyor Bekir.

“Kulübü çalıştıracak mı bilmiyoruz, onun imajı bunun da üstünde, fakat bütün Türkiye dönüşünü bekliyor.”

“Alex, geldiği günden gittiği güne kadar, büyük bir gelişme gösterdi,” yorumunu yapıyor Önder Özen. “İyi bir oyuncu olarak geldi, daha iyi bir oyuncu olarak ayrıldı. Pas vermeyi biliyordu; golcüyü dönüştü. Soğuk bir Brezilyalı olarak geldi, fakat veda ederken herkesin yüreğini yaktı. Ülkemizde heykelinin olabilmesi için komutan olman ve savaş kazanman gerekir. Atatürk heykellerimiz var. Alex’inki taraftar tarafından dikildi, bu büyük bir olay. Futboldaki nefrete bulaşmayan bir oyuncu oldu. Rakip taraftarlar da Alex’e hayranlık duyuyor. Kirli bir öfkenin içinde temiz kaldı.”

“Sırtladığım duygusal yük, anlamsızdı. On bir gün boyunca kabir azabı yaşamış olmama şimdi gülüyorum, kaybetme duygusu devasaydı. Bence, bütün bu hikâyedeki tek yanılsım, Reinaldo’ya teknik direktörün kıskanç olduğunu yazmaktı ki gönderilme nedenim kesinlikle bu olay değildi. Her ne kadar onu Twitter’a koyduğumda milyonlarca takipçim yüzünden o patlamanın hemen yayılacağına farkında olsam bile.

Sahadan çıkmak ve antrenörü selamlamamak da yanlış, ama bu da birini atma nedeni olamaz. Adama telefon edip hiyerarşiye saygı istemek, işlerin bu şekilde yürümediğini ya da buna benzer bir şeyi bildirmek yeterli.

Teknik direktörü eleştirmek yanlış mı? İnanmıyorum, çünkü benim eleştirilerim bir şeyler katmayı hedefliyordu. Futbolcularla, teknik direktöre çelme takmak olarak nitelendirilebilecek şekilde bir kumpas asla kurmadım, kaldı ki bu yanlış olurdu. Böyle bir şey asla olmadı.

Sanırım Aykut Kocaman kıskanıyordu, ancak gollerimden ya da onu geçme ihtimalimden çok, elde ettiğim statüyü. Yalnızca o değil, aynı şekilde bizzat başkan da. İnsanoğlunun bir zaafı.

Kulüp başkanının, idolleştirilmesi gereken, ister yıldız, ister idol golcü olsun bunu para uğruna yapan futbolcudan çok aşk uğruna yapan yöneticidir dediğini daha önce duymuştum. Taraftarca idolleştirilmeyi hak eden yöneticilerin olduğu fikrindeyim. Ancak golcünden daha önemli olduğunun söylenmesini anlamıyorum. Çünkü siz o oyuncuya, bitiriciye, yıldıza, golcüyü, kaptana, lidere sahip değilseniz, hiçbir şey olmaz. Dünyanın en iyi başkanı olsa bile.

Dünya futbol tarihinde, kulübünde sorun kaynağı olmadığı halde gönderilen tek idol olduğumu düşünüyorum. Geldiği günden ayrıldığı güne kadar başarılı olmasına rağmen sözleşmesi feshedilmiş belki de tek futbolcuydum. Takımda zor zamanlar da geçirdim, ancak kişisel olarak, o sekiz buçuk yılda çok iyiydim.

Beni artık istemiyorlarsa, gönderme fırsatını da, görüşme fırsatını da defalarca verdim onlara. İki ya da üç kez buna hazır olduğumu ifade ettim. Her şey arkadaşça, sevgiyle, terbiye dâhilinde cereyan edebilirdi. Fakat hayır Alex, sen büyüksün, sen kulüp ve taraftar için bir referanssın, bu şekilde asla gidemezsin diyorlardı.

Bunları duymuş olmayı hazmedemiyorum...”

DÜŞTEN GERÇEĞE

CORITIBA 2012-2013

“Bugün oturduğum evi 2006 yılında yaptırmaya başladım. Kafamda 2011’de Coritiba’ya dönmek vardı, ancak Fenerbahçe’yle sözleşmeyi yeniledim. Döndüğümde bu evde oturacağım kesindi.

Dönüşüm kesin değildi. Her ihtimali göz önüne aldım. Minas’a dönersem, sonucu ne olur? Cruzeiro Başkanı Dr. Gilvan’la telefonla yaptığım bir görüşmede, kararımı kolaylaştıracak bilgiler istedim. Teknik direktör kim olacak, takımla ilgili neler düşünüyor, ne tür takviyeler peşinde. ‘Takımı düşünmek için önce seninle sözleşme yapmam gerek Alex, o sonraki iş. Taraftarı memnun etmeliyim, kulüp iyi bir dönemde değil.’

Teklifi geri çevirdim. Durumun karışık olduğunu gördüm. Üzerimde büyük bir baskı olursa oluşturduğum imajı lekeleyebilirdim.”

Ya Palmeiras? Alex’in bir Libertadores Kupası kazandırdığı takıma geri dönmesi mümkün müydü?

“1994’ün ‘Hayvan’ lakaplı Edmundo’suna şahit olanlar, futbolcunun kariyerinin sonu olan 2007’ye de şahit oldular ve iki dönemi karşılaştırdılar. İmajını koruyamadı. Ayrıca, yeşil beyazlıların teknik direktörü olan Felipão’yu ve Murtosa’yı her gün görmeyi midem kaldırmazdı. Coritiba’ya gelince, kulüp henüz hiçbir şampiyonluk kazanamamıştı. Takımına en azından bir Paraná şampiyonluğu kazandırmadan futbol hayatımı bitiremem, diye düşünüyordum. Taraftar, beni idol olarak görüyordu, bunu hak edecek bir şey yapmamış olsam da.

Süpervizör Felipe Ximenes beni aradı, yönetim açısından Coritiba'nın birçok Brezilya kulübünden daha iyi olduğunu bildirdi. Başka bir yerde alabileceğimden daha azını ödeyecek olsalar da ben para değil, yaşam projesi peşindeydim. Örneğin, çocuklar için daha iyi bir çözümdü, zaten hazır bir ev vardı, daire aramak zorunda değildik.

Curitiba'daydık, yapılacak tek şey valizleri açmak ve evi yerleştirmekti. Bir defasında, çocuklarla beraber alışveriş merkezine gittik ve tanıdık bir yüzle karşılaştım. İstanbul'dan bir gazeteci. Süleyman Arat.

Müslümanların namaz kılarken yaptığı gibi önümde diz çöktü. Alışveriş merkezindekiler, diz çökmüş, alını yerdeki adama bakmaya başladılar. Çılgın bir durum.

Burada ne aradığını sorduğumda ancak durumu kavrayabildim. Ardından bana, o ana kadar çektiği çileyi anlattı.”

Süleyman günlerdir Alex'i arıyordu. Fakat tam o anda, karşılaşmayı kaydedebilmesi için hayati önemdeki fotoğraf makinesi çantasının yanında olmadığı nadir anlardan birine denk geldiklerini fark etti.

“Uzun süre burada mısın? Birkaç fotoğraf çekmem lazım...”

“Kızlar bir sandviç yiyecek. Sonra eve gidiyorum.”

“Beni beklemen mümkün mü?”

“Olmaz. Yapacak bir sürü işim var. Kızlar bir sandviç yiyecek, biter bitmez gideriz.”

“Ne yapacağım ben şimdi?”

“Şöyle yapalım. Makineyi getir. Biz buradayken dönersen, ne istersen yaparız. Fakat seni bekleyemem.”

Zaman yetti. Süleyman, Alex'i bıraktığı yerde buldu.

Gazeteci neşeyle otele döndü. Whatsapp'dan *Hürriyet*'in editörünü uyardı. “Haklıymışsın, biraz önce Alex'le konuştum.” Gazetenin iki sayfasını dolduracak malzeme elde etmişlerdi. O sıralarda, ona imkânsız gibi görünen karşılaşmanın kanıtı fotoğrafı da öne çıkarak.

Hafta sonu dinlendikten sonra, Brezilya'ya dönüşünden sonraki ilk salı, Alex, Coritiba'yı aradı.

“Kulübün amblemi bulunan bir zarfın içinde sözleşmeyi aldım ve okumadan imzaladım. Karım çileden çıktı, ‘Sen delirdin mi? Ne yazdığını bile bilmiyorsun!’

Artık yeniden Coritiba'nın oyuncusuydum. Çarşamba akşamı takımın Náutica'ya karşı maçı vardı, benimle çektikleri bir videoyu stadyumun ekranında göstererek taraftara ilan ettiler. Kayıta görünüyorum ve şöyle diyordum: 'Ben Alex, eve dönüyorum, beni karşılamak isteyen, yarın öğleden sonra dörtte Couto Pereira'ya gelsin.'

"Buradan büyük yetenekler geçti, diye anlatıyor," dönemin Coritiba başkanı. "Fakat Alex farklı bir idol kavramını temsil ediyor. Coxa taraftarı, onun ulaştığı noktaya şahit olmaktan gurur duyuyor. Onu her zaman tarihin en büyük idolü olarak görüyoruz. Burada büyük oyuncular izledim, ama Alex bundan daha fazlasını temsil ediyor. Dünyayı fethetmek üzere Coritiba'dan doğan bir yeteneği."

"Coritiba bana tanıtımda ne istediğimi sordu. 'Hiçbir şey' dedim, 'sadece antrenmana başlamak.' O şekilde olamayacağını, taraftara kapıları açacaklarını, sıradan bir tanıtım olmayacağını söylediler. Sahaya helikopterle inmeme karar verdiler. Boş yere para harcayacaklarını söyledim, 'Çünkü tribünlerde benim için gelen kimse olmayacak. Beş yüz kişi gelirse, büyük başarı olur.'"

"Couto Pereira'ya onu karşılamaya çok az kişinin geleceği endişesiyle, çarşambayı perşembeye bağlayan gece saat ikiye kadar bana mesaj atıp durdu," diyor Ximenes. "Ona 'Alex, Coritiba büyüdü ve sen bu taraftar için ne anlama geldiğini bilmiyorsun' dedim."

"İstediklerini yapmalarına izin verdim. Sadece formayı bana çocukluk idolüm Tostão'nun vermesini istedim. Bir de yönetimin iki kişiyi daha çağırmasını; uzunca bir süre ismini taşıdığım Pacheco'yu ve futbolu nasıl oynanacağım, nasıl davranacağım konusunda ilk dersleri aldığım, çok yardımını gördüğüm, ilk oda arkadaşım Ademir Alcântara'yı. Coxa'da bir efsane olan Dirceu Krüger'i bile davet ettiler.

Tanıtım günü, erken saatte beni stadyumdan aradılar ve yaklaşık 5 bin kişinin olduğunu söylediler. Helikoptere gerek olmadığını yönetime bildirmesi için altyapı süpervizörü Mazzuco'yu istedim. Boşuna. Ona verdikleri emir beni helikoptere götürmektir.

Sahanın ortasına indik, stadyum kalabalıktı. İndim, başkan selamladım, Dai'yi öptüm, seyirciye teşekkür ettim ve Tostão'nun elinden formayı aldım."

On beş yıl sonra ‘Altın Çocuk’, Alto da Glória’ya dönüyordu. Couto Pereira’nın turnikeleri, kutlama mesai saatinde gerçekleştiği halde 10 bin taraftarı gösteriyordu.

“Yedi, sekiz, dokuz yaşında gördüğüm, Tostão, Ademir ve Krüger’i uzaktan görüp tanıyınca kendimi evimde hissettim. Çocuk takımında masörüm olan João’yu, kahve dağıtan teyzeyi, yirmi yıldır kulüpte olan herkesi gördüm.

Coritiba, yılsonuna kadar antrenman yapma ya da oynama konusunda beni serbest bıraktı. Antrenman yapmaya karar verdim. Kafamda şöyle bir şey kurdum: Ekimden kasıma kadar olan bu dönemi, çevreyi, sahanın kes-tirme yollarını öğrenmek, antrenmanların nasıl yapıldığını, Avrupa’ya göre farklılıklarını anlamak için kullanırım. Hatta Coritiba’nın neden düşmeme mücadelesi verdiğini de.

Bu arada bir kriz yaşandı. Daha önce hiç böyle davranmadığım halde aileyi bir kenara itmiştim. Karım Curitiba’da değil İstanbul’da olmak istiyordu. Kızlarım Brezilya’da kendilerini rahat hissetmiyorlardı, çünkü öğretim yılı bitmek üzere olduğundan okula gitmiyorlardı, birlikte oynayabilecekleri arkadaşları ise okuldaydı. Ben halimden memnundum, ancak ailemin Curitiba’da İstanbul’daki kadar iyi yaşamadığının farkında değildim.

Antrenmana gittiğimden yeniden uyum sağlamam daha kolaydı. Bir süre sonra Dai’nin üzgün olduğu konusunda beni uyarılar oldu. İstanbul özleminden olduğunu düşündüm, öyleydi de, ancak daha çok takındığım tutum yüzündendi. Kısa bir süre evliliğimizin tehlikede olduğu yanılgısına bile kapıldım. Çok fazla konuşmuyorduk. Birbirimize içimizi açmıyorduk. Dai Curitiba’da neler olup bittiğinden habersizdi, ben de ailemin nasıl olduğunun farkında değildim. Aynı evde arkadaş gibi yaşıyorduk. Bu, hayalini kurduğum çok az şeyden biri gerçekleşinceye, yani çocuklar okula başlayıp da kendilerini daha iyi hissedinceye kadar aşağı yukarı marta kadar sürdü.

Bu arada Dai’yle bir başka sorun daha yaşadık. Şubat 2012’de dizinden ameliyat olmuştu, rahat değildi. Brezilya’ya döndüğümüzde fizyoterapiye başladı ve doktor durumunun kötüleştiğini söyledi. Artroskopi yeterli olurdu, yirmi günde iyileşirdi. Onunla birlikte hastaneye gittim, ama hâlâ, ‘Coritiba’ya dönüşümün küçük dünyasındaydım. Doktor dizi açtığında çapraz bağa müdahale edilmesi gerektiği ortaya çıktı. Çok üzüldüm. Onun şehirde ne kadar mutsuz olduğunun farkına vardım, evliliğimizin çıkmaza girdiğini

hissettim; dokuz ay boyunca fizyoterapistte gitmesini gerektirecek bir ameliyat olmak zorunda kalmasına hayıflandım.”

“Küçük bir kriz değildi. Tam anlamıyla bir krizdi. Brezilya’ya döndüğümde evime döndüğüm duygusuna kapılmadım. Günler geçiyordu, Alex benimle konuşmadan Coritiba’yla sözleşme imzaladı. Hayal kırıklığı oldu benim için. Bütün bu yıllar boyunca, benimle konuşmadan hiçbir şey yapmamıştı. Çocuklar ondaki değişimi hissetti, tavırları artık eskisi gibi değildi. Şikâyet etmeye ve Türkiye’ye dönmek istediklerini söyleyerek ağlamaya başladılar. Felipe bile memnun değildi. Beşiğini, odasını istiyordu. Ona göre burası onun evi değildi.

Sezon hazırlıkları dönemi geldi, durum kötüleşti. İletişimimiz kötüydü. Whatsapp yüzünden daha da kötü; iletişimimiz mesajlarla sınırlıydı, telefonla bile konuşmuyorduk. Çekip gideceğimi, daha fazla dayanamayacağımı söyledim. Ayrılık söz konusu olunca korkuya kapıldı. Ancak bir değişiklik olmadı. Şampiyona başladı, biz hâlâ birbirimize uzaktık.

Onu, on beş on altı yıllık birlikteliğimiz boyunca, hiç şahit olmadığım tavırlar içinde görmek çok ağrıma gitti. Başka birine dönüşmüştü. Arkadaşlarının tanıdıklarını çağırıyor, bizim çevremizden olmayan insanlarla birlikte oluyordu. Oraya döndüğümüzde bizim yaşam biçimimizle hiç alakası olmayan insanları aradı. Üstelik bir de artroskopi yaptırdım. Nekahet döneminde koltuk değnekleri kullandım, çocukların bakıcısı ayrılmak istedi... Her gün daha da yalnızlaşıyordum. Dizim beter durumda, bakıcısız ve kocasız; Alex artık yok gibiydi.”

“Beni o kadar zorladı ki, bir an geldi ve başardı. Nasıl? ‘Ya oturur, konuşur ve iki ay önce nasılsak tekrar öyle oluruz ya da evliliğimiz buhar olur gider.’ Oturduk ve konuştuk. Kısa sürede eski halimize döndük. Döndüğümünden beri yapmadığım şeyleri tekrar yapmaya, çocuklarımla oynamaya, sinemaya gitmeye, sohbet etmeye başladım.”

“Paraná Şampiyonası 20 Ocak 2013’te başladı, fakat o tarihlerde henüz oynamıyordum. Ayın 26’sında Arjantin’in Colón takımıyla yapacağımız uluslararası bir dostluk maçında ilk kez sahaya çıkmamı istediler. Gerçek bir şenlik oldu; hatta muhteşem bir gol attım, ancak iptal edildi, topun dışarıdan falso alıp geldiğini söylediler. Teknik direktörümüz Marquinhos Santos’la, sadece Couto Pereira’daki maçlarda oynamam konusunda anlaştık.

İlk maçlarda iyiydik. Kritik maç, Estádio Café'de Londrina'ya karşıydı. 3 Mart'tı, Zico'yu aradım, doğum günüydü ve beni yüreklendirdi. 'Madem hediye göndermedin, o unvanı benim için kazan.' Benim golümle 1-0 yendik. Bir ay önce Arapongas'a kafayla attığım gol o ana kadarki tek golümdü. Fakat kendimi iyi hissetmediğimi söyleyebilirim. Hâlâ kendimi bulmaya çalışıyordum.

İlk turu kazanmamızı sağlayan gol bizi erkenden finale taşıdı. Finali, ikinci turun galibi Atlético'ya karşı oynadık. Arena Baixada Stadyumu Dünya Kupası'na hazırlandığından, finalin ilk karşılaşması Vila Olímpico'da oynandı: 2-2 berabere sonuçlandı. Düğümün çözülmesi Couto Pereira'ya kaldı.

İlk maç ile ikincisi arasındaki haftada, 90'lı yıllarda Coritiba'da iki final oynadığımı, ikisini de kaybettiğimi hatırladım. Ancak 2013'te üç Atlético-Coritiba maçına çıktım; kaybettiğimiz maçta faulden sadece bir gol attım. Maria Eduarda durduk yerde, 'Baba, okulda iddiaya girdim, eğer Coxa kaybederse, Atlético'nun bayrağını öpmem gerekecek' dedi. Dai de şaka yapıyordu, 'Bayağı ağır bir sorumluluk, ha Alex? Sen kaybettiğin için kızın Atlético'nun bayrağını öpecek.' Bütün bunlar şaka yollu söylenmişti, fakat onlar farkında olmasalar da sırtlanmam gereken bir sorumluluğa dönüştü.

Maç arifesinde, kampta olduğumuz sırada telefonla konuştuk. Dai şöyle dedi: 'Alex bu maç görülmedik bir önem kazandı' dedi. 'Ne demek görülmedik?' 'Görülmedik. Kızlarımız okulda iddiaya girdi, Felipe, Coritiba dördüncü kez şampiyon demeye başladı. Yenildiğinizi bir düşün. Kısa süre önce yaşadıklarımızın, senin kapıldığın coşkunun, birbirimizden uzaklaşmamızın üstüne, bu maç farklı bir ağırlık kazandı, sana bunu hissettirmek istememiş olsak da. Bu ne Libertadores, ne Brezilya Şampiyonası, ne de Türkiye Ligi Şampiyonluğu, fakat duygusal olarak bize büyük bir sorumluluk yükleyen bir maç. Öyleyse, Tanrı yardımcın olsun, çünkü bu, herhangi bir maç değil. Öpüyorum.'"

"12 Mayıs'ta, önemli bir karara varmış biri gibi uyandım. Yemek yedik, teknik direktör açıklamalarını yaptı ve stadyuma gittik. Fizyolojistimiz bana sordu, 'Ee ne yapıyoruz, burada mı ısınıyoruz, sahada mı?' 'Final oynayacağız, eğer dışarıda iyi bir atmosfer varsa, sahadaki atmosferi hissetmemiz daha iyi' dedim.

Atmosfer iyiydi. Brezilya'ya döndüğümde beri böyle bir atmosferi ilk kez gördüm. Seyirci şarkı söylüyordu, Atlético taraftarının Coxa'ya bağırması, Coxa'nın Atlético taraftarıyla dalga geçtiği o klasik final havası.

Soyunma odasına dönüşte gergindik. Bunun gibi bir maç öncesinde doğaldı. Kendimi kötü hissediyordum, kusacak gibiydim, tuvalette ishal olduğumu gördüm. Orta saha oyuncumuz Robinho da aynı durumdaydı. Kaptan olduğum için, 'Robinho bu normal, maç başladığında biter' dedim. Her yarım dakikada bir tuvalete taşınıyordum, bunca suyun nereden geldiğini anlamıyordum. Ve kafamı sadece oğluma futbolda yenmek gibi, yenilmenin de olduğunu nasıl açıklayacağım meşgul ediyordu. Galibiyeti kutlamak, daha iyi ve daha kolay.

Sahaya çıkmadan dakikalar önce soyunma odasında bir konuşma yaptım. Toplandık, daire olduk; 'Arkadaşlar, dördüncü kez şampiyon olmamız için kapımıza kadar gelen tek şans bu. Benim başka şansım olmayacak. Bu, emeği geçen herkes için bir ödül -önceki üç şampiyonlukta yer alan beş oyuncumuzu göstererek- dördüncü kez şampiyon olacaklar için daha da büyük bir ödül. Coritiba bunu ilk kez 70'li yıllarda gerçekleştirdi. Bizim için tarihe geçme fırsatı!'

Çocukların eşliğinde sahaya girdik. O yol boyunca, bütün hayatım bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Seçmeler için otobüse binişim, Couto'daki maç arasında sahaya ilk çıkışım, Maracanã'da makasla attığım gol, İstanbul'da ilk kez Zico'yu yakından görüşüm, Türkiye'de taraftarın kutlamaları. Hepsi ışık hızıyla geçiyordu.

Atlético'nun kaptanıyla para atışından sonra son kez toplanmak için döndüm, şu konuşmayı yaptım: 'Arkadaşlar, Coritiba'yla şampiyon olmak için başka şansım olacak mı bilmiyorum. Bugünkü maç, kulübümle şampiyon olmak için tek gerçek şansım.' Bütün bunları öylesine güçlü duygularla söyledim ki neredeyse ağlayacaktım.

Maç başlamadan önce daima son bir dua ederim. Oyuncuların oluşturduğu çemberde eğilir ve dua ederim. O duada, sadece sakatlık geçirmemeyi, işimi yapmayı, oynamayı bildiğim futbolu ortaya koyabilmeyi istedim. Doğrulduğumda gücbele ayakta durabildim. Her iki bacağım da birer ton ağırlığındaydı, kafam patlamak üzereydi. Libertadores finalinden daha gergindim. Arjantin'e karşı oynadığımız Amerika Kupası finalinden de.

İlk top geldi, kolay bir top, kontrol edemedim. Kahretsin, böyle bir topu kontrol edememek olacak şey değil. Benden daha yaşlıların söyledikleri aklıma geldi, maç başladığında midende bir soğukluk hissi. Elim ayağım tutmuyordu. Atlético'nun ilk iyi atağında kötü bir şut attılar ve bizim kaleci topu elinden sektirerek bir gol yedi. O anda, Zico'nun bir öğüdü geldi aklıma: Eğer maç çok yavaşsa, sakın ol, sahadaki biri mutlaka ortalığı karıştırır. Tamam Galo! Atletibas maçlarında Atlético'nun 10 numarası Zezinho, oynamayı bilmesinden çok attığı tekmelerle, bize söylediği boktan şeylerle herkesi sinirlendirirdi. Bir ara o kargaşayı yaratmak için kusursuz bir top geldi. Bu herifi galeyalayacağım ve maçı hareketlendireceğim. Bu maçta bir şey olmalı, bakalım ne olacak.

Delikanlıya bir tekme attım, hakem yanıma koştu, faul çaldı ve bir daha olmasın dedi. Onunla ağız dalaşına girdim, hiçbir şey yoktu diye bağırdım. Hakem bana bağırmaya başladı, ben de ona, hissettiğim bütün gerginlik o anda uçup gitti. Hepsini hakeme boşalttım.

Bir sonraki pozisyonda Deivid biraz ilerledi, rakip önünü kapattı. Top benim önüme düştü, bana sadece vurmak kaldı. Keserek sol vurmak için biraz açıldım ve vurdum. Tam istediğim gibi iyi bir vuruş oldu. Top hafif kavis aldı, kaleci kıpırdıyamadı bile, 1-1. Sevindik, deli gibi kutlarken Deivid uyardı, 'Bakın hepsinin suratları düştü, hadi daha fazla baskı yapalım!'

Geri çekildiler, biz bastırdık, adamlar bir şut attı, top bize döndü, bir süre sonra bir orta yaptım, defans oyuncusunun gerisine koştum ve dokundum. Kaleci sektirdi ve tamamladım. Coritiba 2-1.

İki gol atınca heyecanım iyice yatıştı. Oyunu yönlendirmeyi düşünüyordum, Atlético oyundan düşmüştü, hatta direktten dönen bir şut attım. O anda, kahretsin diye düşündüm, bugün 400. golümü atabilirdim! Kariyerimde 399. goldeydim.

Sonunda top geldi. Sol tarafa vermem daha iyi bir seçim olurdu, ancak şut atmayı tercih ettim. Ne yazık ki 400. gol gelmedi. Fakat onların ceza sahası içine gitmeye devam ettik. Maç bitmeden üçüncü şampiyonluğu kazanmıştık. Farkı artırdık, Geraldo 3-1'lik zaferin son golünü attı. Kutlama zamanı.

Tribündeki ailemin yanına gitmeyi başardım. Türkiye'de büyük finallerin kutlamasında Dai her zaman sahaya inerdi. Maria yanıma gelinceye kadar kutlamaları kabul ederek taraftarların yanından geçtim. Sonra bir arkadaşım Felipe'yi bana uzattı. Onu omzuma oturttum, Antonia belime sarıldı,

Dai beni kucakladı, ‘Haydi hepimiz güvenlik eşliğinde aşağı inelim’ dedim. Çimlerin üzerinde ayaküstü bir röportaj verdim; kupanın verileceği podyuma çıktık. Turnuvanın golcüsü kramponunu kazandım ve onu kucağımdaki Felipe’ye verdim, federasyon başkanından madalyamı Felipe’ye takmasını istedim, sonuçta Felipe’nin maçla ilgili beklentisi benimkinden fazlaydı.

Kupayı kaldırdım, takımla beraber tur attık ve çıktım. Dai ve çocuklarla buluştum, stattan ayrıldık. Gülüşmeler ve mozarellalar arasında günü bir pizzacıda bitirdik.”

Ne yazık ki, kariyerindeki doyasıya gülmelerin sonuncusuydu bu.

Fenerbahçe’nin aksine Coritiba’da antrenmanlarım, özelliklerime ve yaşma uygun olarak bana özel ayarlandı. Fizyolojist bütün testleri yaptı ve kariyerimi biraz daha uzatabilmem için ne kadar zayıflamam gerektiğini bildirdi.

Sahada daha fazla zevk almaya başladım. Türkiye’de futbol yok: Sivasspor’a karşı maç küçük bir savaş. Beşiktaş’a karşı çarpışma daha büyük. Galatasaray’a denk gelirsen üçüncü dünya savaşı. Brezilya’da sahaya sadece bunun bir maç olduğu duygusuyla çıkıyorsun.

Paraná Şampiyonası’nda tribünlerdeki atmosfer korkunçtu, sahada iç karartıcı maçlar olsa da Türkiye’dekinden farklı olarak seyretmesi keyif veren maçlar da oluyordu. Buna karşın, 70 yaşına da gelsem Türklerin dışarıda yaptıkları kutlamaları özleyeceğim.

Orada çok farklı şeyler gördüm. Spor sayfası okuyan 80 yaşında hanımefendiler; taraftarın arasında ya da sokakta kutlama yaparken gelinlik ve damatlıklarıyla yeni evli çiftler. Türkler bizden ılık yılı önde. Daha tutkulular. Kuşkusuz Avrupa ile Brezilya arasındaki fark şu ki, Avrupa’da yaşıyorsun. Brezilya’da top oynanıyor. Orada daha az antrenman yapılıyor. Burada, teknik direktöre bağlı olarak, maçtan iki gün önce kampa giriyorsun. Bu yoruyor.

Bir başka konu, idol olmanın zorlukları. Hiç hoşlanmadım. Gerekeni yapıyorum, fotoğraf çektiyorum, imza atıyorum. Futbolda zor olduğunu bilsem de tanınmamayı tercih ederim. Ara sıra fotoğraf çektiğim de, rahatça hareket edebildiğim, sinemaya gidebildiğim Curitiba’daki yaşamımı tercih ederim. İstanbul’da serbest olduğum zamanlarda dışarı çıkıyorduk, Maria gününü babasıyla beraber geçirebilmek için içeceğini garsondan Türkçe istiyordu. Ama sonuçta sabrı tükeniyordu.”

“Bazı maçlarda sahaya çıkmamış olmak, bir felaket yaşandığında soruna dönüşür. Paraná Şampiyonası’nın hemen ardından, çarşamba günü, Brezilya Kupası’nda Nacional maçında olduğu gibi. Gitmedim ve 3-0 kaybettik. Couto Pereira’da sadece 1-0 yapabildik; hatta bir penaltı kaçırdım. Son maça çıkmadan önce art arda gelen iki kayıptan sonra, Coritiba Brezilya Kupası’ndan erken elendi.

Brezilya Şampiyonası başladı ve takım kendini buldu. İlk maçları lider bitirdik. 6 Haziran’da, son şampiyon Fluminense’yi Couto’da 2-1 yendik. Güzel bir sayıya ulaştığım maç. Atletiba maçında 400. gole ulaşma fırsatını yakaladım, ama top direktte patladı. Penaltıyı attığım anda kaymasaydım Nacional karşısında da atmış olabilirdim. Brezilya Şampiyonası’nda, sahamızda Atlético Mineiro’yu yendikten sonra, deplasmanda Bahia ve Goiás’la berabere kaldık. Fluminense’ye karşı, ceza sahası dışından sert bir şut attım ve maçta bize galibiyet getiren 400. golümü attım.

Fizyolojist Raul, maç sonunda uzaktan beni çağırdı ve şöyle dedi: ‘Atletiba’da son golü Geraldo attığı için sen 400. golü atmış olsaydın bile söz eden olmayacaktı. Nacional’e karşı o penaltıyı kaçırmamış olsaydın, elendiğimiz için sıradan bir gol olacaktı. Brezilya Şampiyonası’ndaki ilk üç maçta pas geçtin Alex, ne kadar şanslı olduğuna bir bak; dördüncü maçların tümü çarşamba oynanıyor ve perşembe günkü tek maç Coritiba-Fluminense. Bu şu demektir, futboldan hoşlanan ve şampiyonayı takip eden herkesin seyredebileceği tek maç buydu. Ve sen, bütün Brezilya seyrederken, son dakikada öyle bir şut attın...’

Konfederasyon Kupası nedeniyle ara verildiğinde şampiyonada lider durumdaydık. Haftada iki maç tekrar başladığında, takım bu türden bir maratona götürebilecek kadroya sahip olmadığını fark etti.

Daha da kötüsü kulüp aylıkları geciktirmeye başladı. Sadece benim gibi iş güvencesi yasasına tabi olanlar ücret alabiliyordu.”

Ximenes, “Alex, kulübün ödeme planlarını sarsan çok iyi bir aylıkla geldi,” diyor. “Bununla da kalmadı, onu dâhil edebileceğimiz bir takım oluşturmamız da gerekti. Alex, iki kat ücret alıyordu, kulüp aylıklar dışında vergileri de ödüyordu. Fikir vermesi için söylüyorum, Coritiba’nın ödediği toplam aylıkların yüzde 58’ini bu beş futbolcu alıyordu.”

“O gerçekten bizim bütçemizi sarstı,” diyerek fikrini ifade ediyor Vilson Ribeiro de Andrade. “Onun için hazırladığımız proje imaj haklarından söz

ediyordu, fakat o ancak böyle olursa kabul ederim deyince, ne yapabilirdik? Takımda olmasının her şeye değeceğini düşündük.”

“Ağustos ve eylül arasında, Deivid aylığı geciktiğinden ayrıldı. Ximenes, antrenman tesislerinde takımı topladı ve kendini suçlu hissettiğinden istifa edeceğini bildirdi. Belli başlı liderler toplantıdaydı. Elimde bir kahve fincanıyla konuşmaları dinliyordum. Bazıları söz aldı, kalmasının önemli olduğunu, tekrar düşünmesini söyledi.

O ana kadar hiç söze karışmadım. Ximenes bana döndü, ‘Alex kaptan olarak senin söyleyeceğin bir şey yok mu?’ dedi. ‘Bir sorum var’ dedim. ‘Cevaba göre konuşacağım. Kararın kesin mi?’ diye sordum. ‘Evet’ dedi. Yaptığı hizmetlerden dolayı teşekkür ettim, ‘Arkadaşlar, bu durumda, işleri yürütmesi gereken bizleriz’ dedim, ‘Çünkü Ximenes artık devre dışı.’ Ximenes sözümü kesti. Benim onu bir kenara attığımı söyledi. Hayır anlamında başımı salladım. ‘Ayrıldığını, artık sürdürmek istemediğini söyleyen sensin.’ Marquinhos Santos ortamdaki gerginliği hissetti, yatıştırmaya çalıştı. Ximenes’ten Rio de Janeiro’da birkaç gün dinlenmesini ve ondan sonra ne yapacağına karar vermesini istedi.

Grup, bundan sonra, Ximenes gibi araçlarla görüşmek yerine, aylıklar meselesini doğrudan başkanla konuşmaya karar verdi. Bir hafta sonra Vilson beni aradı, benimle bir toplantı yapmak istedi. Mesaj getirip götürün bir çocuk olmadığımı, önce bütün takımla görüşmesi koşuluyla toplantı yapabileceğimizi söyledim. Futbolcular, konuşma kararlılığıyla toplantıya gitti. Fakat Vilson kansere yakalandığını, bundan sonra hiçbir gecikme olmayacağını söylemeye başlayınca hepimizin eli kolu bağlandı. Duymak istediğimiz buydu. Sonuçta ödemeler gecikmeye devam etti.”

“Eylülde Maracanã’da Botafogo’ya karşı oynadığımız maçtan sonra futbolu bırakmayı düşündüm. Maçtan önce mental kapasitemizi geliştirmemiz, kendimize daha fazla güvenmemiz gerektiğini söyledim. Çoğunluğu yoksul sınıflardan gelen, eğitim alma koşullarından yoksun oyuncular, ancak sürekli daha iyi olmaya çabalarsa adını duyurabileceğinin farkında olmalı. Öncelikle de şampiyonluklar kazanarak. Ben, Lincoln ve Deivid takıma bu mesajı verdik. Maç oldu ve doğru dürüst oynamadık; 3-1 Botafogo kazandı.

Benimle sözleşme yaptığında Ximenes, paradigmaları değiştirmekten hoşlandığını söylemişti. Genç teknik direktör Marquinhos’un getirilmesi de

böyle bir şeydi. Kamp düzenini kaldıracağını, bir işe yaramadığını düşündüğünü söyledi. Örneğin, Paraná Şampiyonası'ndaki maçlarda, Paranaíba maçında kampa girmenin mantığını tartışırım, ancak maç Atlético'ya karşıysa, evet kamp olmalı.

Botafoogo karşısındaki maçta, Barra'daki otele gitmek üzere Maracanã'dan ayrıldık. Çevre yoluna çıktık, otobüste ışıklar kapalı, ben kendi halimde müzik dinliyorum, birden ışıklar yandı. Perşembe gecesi, cumartesi São Paulo'ya dönecektik. Ximenes takıma döndü ve şöyle dedi; 'Curitiba'ya vardığımızda doğrudan kampa gireceğiz. Hayır, bu bir ceza değil.'

Bu kafamı allak bullak etti. Perşembe ve pazar günü maç yapıyoruz, deli gibi yolculuk ediyoruz ve paradigmaları değiştirmekten söz eden adam, şimdi bunu söylüyor. Futboldan uzaklaşmayı düşündüm.

Fakat kaldım. 2-0'lık maçta São Paulo'ya iki gol attım, ancak takım yeniden kaybetmeye başladı. Ekim sonunda Güney Amerika Kupası maçında Kolombiya'nın mütevazı takımı Itgui'ye sahamızda kaybettiğimizde, Marquinhos Santos gönderildi. O ve Ximenes.

Marquinhos olmadan, Péricles Chamusca'nın teknik direktörlüğünde en kötü dönemimizi yaşadık. On maçtan yedisini kaybettik. Deplasmanda tökezliyor, sahamızda kaybediyorduk. Couto'da 12 puan için çıktığımız maçlardan sadece birini kazandık.

Oyundan alındığım bir maç oldu, kulübe yolunda Chamusca'yı selamladım ve tünele indim. Tribünleri ayıran hendekte bir taraftar bana küftetti. Ben de karşılık verdim. Kötü yanı televizyonun mikrofonu kayıttaydı. Facebook ve Twitter'da bundan dolayı özür diledim. Bunu yaptığım için kendime kızdım. Öncelikle benim tarzım değildi. Sonra da, bu adamın hakkıydı.

O anda patlamıştım, fakat itiraf ediyorum, bazı eleştirilere çok üzüldüm. Sonuç olarak fedakârlık yapıyordum. Sakat ayakla ve kırık küçük parmakla birçok maçta çıktım, o kadar çok ağrımdı ki, köşe vuruşu ya da faul atmak bir işkenceydi. Çok acı çekiyordum.

Geçmişteki Alexotan hikâyesi başlayınca dert etmedim. Sürekli özeleştiriyor, bir kanaate varıyordum; iyi mi oynadım, kötü mü oynadım, yoksa sadece gol mü attım? Her maçtan, ne yaptığımın bilincinde olarak çıktım.

Kendime şunu soruyordum: Hiç oynamıyorsam, neden yanımda sürekli beni marke eden biri var? Kariyerim boyunca, peşime birinin takılmadığı

tek maç bile olmadı. Neredeyse dokuz yıl Türkiye’de böyle oynadım. 2003’te Cruzeiro’da da aynı şekilde. 1999’da Palmeiras’ta, çoğu zaman adam adama markajdaydım. Kendimi sorguluyordum, dedikleri gibi oyundan kopuksam Libertadores’ta nasıl Palmeiras tarihinin en çok gol atan futbolcusu olmayı başardım? Fenerbahçe’de 185 gol attım. Bir lig sezonunda Cruzeiro’nun en çok gol atan futbolcusu nasıl oldum? Nasıl 400’den fazla gol atabildim?

Zico ve Luxemburgo’dan öğrendiğim şu: Teknik olarak kötü oynadığın karşılaşmalar da, rakibin seni etkisizleştirdiği maçlar da, kendi takımının seni marke ettiği, yani orta sahanın top kaybettiği ya da forvetin senin oyun mantığını izlemediği maçlar da olur. İlk yıllarımda, 1995’ten 1998’e istikrarsız olduğumu kabul ediyorum. Seyri keyif veren maçlardan sonra, komik maçlar çıkarıyordum. Aksayarak oynuyordum.

Chamusca sonunda gönderildi ve takımı düzeltme kararıyla Tcheco teknik direktörlüğe geldi. Tcheco gerçekten de bunu başardı ve kenetlendik. Çünkü Criciúma maçında başkan bize ‘serseri topluluğu’ dedi. Bu soyunma odasında bomba etkisi yaptı. Deivid topallıyordu, Julio Cesar kasığından sakattı, William zorla yürüyordu, Junior Urso ağırlar içindeydi, benim parmağım kırıldı ve oynuyorduk. O sırada Vandarlei’nin annesi ve Leandro Almeda’nın babası öldü. O dönemdeki tek iyi haber, eklemimde bir sakatlık olduğu halde oynayan Keirrison’un oğlunun doğumu oldu.

Yani, başkanın kötüleştirdiği ortama rağmen, utanma duygusu olanlar ve kulübü savunanlar, söylediği lafları ona yutturmak için daha bir kenetlendik.

Küme düşmediysek bunu yalnızca takımda kalanların iyi olmasına borçluyuz. Seri A’da kalmamızı sağlayan sonuçla, São Paulo karşısında aldığımız galibiyetten sonra Julio Cesar’ın gözlerinden yaşlar yalnızca ligde kaldığımız için süzülmedi. Her şeyin bir özetiydi bu. Köpekler gibi çalıştıkları halde babalarının, eşlerinin ya da sevgililerinin ligden düşme tehdidi altında olduklarını gören çocuklarımızın ve eşlerimizin çektiği sıkıntıların da. Hakem 1-0 kazandığımız maçın son düdüğünü çaldığında, duyguyla dopdolu taraftarı selamladık. Herkes hem rahatlatanın hem de başkana duyduğu öfkenin etkisiyle ağlarken, basın beni aradı; ben de içimde ne varsa söyledim. Gerçekte olan bitenleri, yıl boyu perde arkasında başımıza gelenleri ortaya döktüm.”

BOM SENSO FC

2013

“Ağustos 2013’te yaptığım bir açıklama bir hayli yankı uyandırdı. Brezilya Futbol Konfederasyonu’nun Globo yayın grubunun, toplantı salonundan başka bir şey olmadığını söylemiştim. Hakemler yoluyla bize misilleme yapılabileceğini düşündüler. Muhtemelen yönetimin hoşuna da gitmedi ancak bana bir şey söylenmedi.

Sadece Ximenes, telefonda şuna benzer bir şey söyledi, ‘Alex, hayatta öyle gerçekler vardır ki dile getirmeyiz.’ ‘Kuyruğu kaptıran söylemez’ cevabını verdim. Bence Brezilya futbolunu bizzat yöneten Globo’dur. Federasyonun tek derdi milli takım bu yüzden organizasyonla yetiniyor. Bom Senso Futbol Kulübü toplantılarında, boş yere konuşmadığımı, söylediklerimin arkasında olduğumu ifade ettim.”

Vilson Ribeiro de Andrade, “O açıklama çok sertti,” diye hayıflanıyor. “Coritiba zarar görmesin diye, kulislerde büyük çaba harcamam gerekti. Alex’e yaptığının gereksiz olduğunu söyledim. Globo en büyük futbol yatırımcısıydı ve federasyon sözlerini geri almasını istiyordu. Söylediklerinin etkisi çok kötü oldu.”

“Coritiba’da gizliden gizliye birçok kişinin beni eleştirdiğini biliyorum. Doğru dürüst oynamayan ama çok konuşan biri olarak ünlendim. Herkese parmağımı uzatıp sallamak yerine topumu oynamakla meşgul olsam daha iyi yapacağımı söylüyorlardı. Aslında tam tersiydi. Blog yazarı değilim ve internette yazmıyorum, sadece soruları cevaplıyorum. Bana soru sorduklarında düşündüğümü söylüyorum; bundan rahatsız olunması da, olunmaması da başka bir hikâye.

Globo'ya ya da federasyona saldırmadım, düşündüğümü söyledim. Hafta içi saat onda maç olmasını saçma buluyorum. Biz futbolcular için sorun yok, çünkü beş yıldızlı otelde kalıyoruz, maça çıkıyoruz, ertesi gün genellikle dinleniyoruz. Ancak erkenden kalkan, o saatte takımının maçını seyreden ve ardından bir otobüse ya da trene binip gece yarısından sonra uyumak için evine giden, ertesi gün de erkenden kalkması gereken taraftar için tam bir cehennem azabı.”

“O dönemde Bom Senso Futbol Kulübü ortaya çıktı. Hareket şöyle başladı. Internacional'in defans oyuncusu Juan forma değiştirmeye geldi ve art arda maça çıkmanın acımasız koşullarına artık dayanamadığını söyledi. Birleşmemiz gerektiğini söyledim. O sırada D'Alessandro ve Lincoln de yanımıza geldi. Ertesi gün, Corinthians'tan Paulo André, mesaj göndererek telefon numaramı istedi. Telefonda o da aynı şeyi söyledi.

Sahamızda São Paulo'yu yendikten sonra yapılan söyleşide, ‘Çarşamba günü maç olduğundan kutlamayı gerektirecek ne bir zafer ne de bir yenilgi var’ dedim. Botafogo'dan Seedorf da, tıpkı Vasco'dan Juninho Pernambuco gibi aynı şeyi söyledi. Mesele yavaş yavaş varlık kazandı. Paulo André, Brezilya Şampiyonası'nın fıkstürünü inceledi ve eylülde São Paulo'da bir araya geleceğimiz bir tarih saptadı. Bir Whatsapp grubu oluşturduk, diğer takımlarda oynayan önemli isimleri de aramıza kattık.

Teknik direktörümüze, Deivid ve Lincoln'le toplantıya gitmek istediğimizi anlattım. Marquinhos bize izin verdi. Inter'in teknik direktörü D'Alessandro, Juan'a, Rafael Moura'ya ve Alex'e, Grêmio'nunki Dida'ya, Barcos'a ve Kléber'e izin verdi. Rogério Ceni ve Gilberto Silva da toplantıya katıldı. Toplam yirmi kişi bir araya geldik.

Bize yer temin eden ve Bom Senso adını öneren Washington Olivetti'nin bürosunda toplandık. Milyonlarca konuyu tartıştık; sezon hazırlığı, tatiller, maç takvimi. En çok tartıştığımız konular; finansal fairplay, yani finansal saydamlık ve eyalet şampiyonalarının sona erdirilmesi için mücadele etmek gerekir mi gerekmez mi?

Konuları tasnif ettik ve beş ana başlık çıkardık. Bu sırada, sendikayla da sıkı bir tartışmaya girdik. Bom Senso ortaya çıkmadan bir hafta önce, sendika başkanı Alfredo Sampaio bize telefon etmiş, Brezilya Futbol Konfederasyonu'nun fıkstürü hazırladığını, aralık ayında kaç gün tatil almaya

çalışacağını kararlaştırmak için kaptanlarla bir araya gelmesi gerektiğini söylemişti. Hepimiz bir ay istedik. O da aynı fikirdeydi, ancak federasyon, yeni maç takvimini açıkladığında, şaşırtıcı bir biçimde bu süre kısalmıştı.

Anlaşılmaz bir biçimde Sampao, federasyonla görüşmelerin sona erdiğini bildiren bir bildiri yayınladı. Görüşmelerin tekrar başlatılmasına çabaladık. Curitiba’da, Alex’in Bom Senso’yla çok vakit kaybettiği ve takımı unuttuğu söyleniyordu. O dönemde takımımızın kaybetme periyoduna girmesi büyük şanssızlıktı.

Yeni fikirlerle dikkatleri üzerimize çekmemiz gerektiği sonucuna vardık. İlk eylem, bütün maçlarda başlama düdüğünden önce futbolcuları sahanın ortasında kucaklaşmaya davet etmek oldu. Bunu yaptığımızda televizyon bunu saygı duruşu olarak gördü. Hatta Inter’li Alex, ‘Sanki Brezilya tarihini en büyük katliamı olmuş gibi’ diyerek şaka yaptı.

Bütün futbolcuların birlikte oluşunu vurgulama amacını taşıdığımızdan strateji değiştirdik. Televizyoncuların olayı perdelememesi için maç başladıktan sonra tavır koymak gerekiyordu. Maça başlamak, topu rakibe vermek ve durmak fikri ortaya çıktı. Bir maçta bu yapıldı da. Brezilya Futbol Konfederasyonu müdahale etti; böyle davrananların sarı kartla cezalandırılacağını açıkladı. Botafogo kadrosu kaygılandı çünkü kart sınırında oyuncuları vardı.

São Paulo-Flamengo maçından önce hakem, herkese sarı kart gösterme tehdidinde bulundu. Rogério Ceni bütün oyuncuları topladı, hızlı bir tartışmanın ardından başlama düdüğünden sonra bir dakika boyunca gerçek bir mücadele ortaya konulmamasını organize etti. Topa sadece birbirlerine aktarmak için dokunuyorlardı. Hakemin kart göstermek için bir gerekçesi olamazdı, çünkü sportmenlik dışı bir tavır olduğunu ispatlayamazdı.

Maç başladığında top gidip geldi, Rogério açık açık Flamengo’nun kalecisine şut attı, o da topu São Paulo’nun sahasına geri gönderen defans oyuncusuna aktardı. Etkileyiciydi. Gerçek maç ancak bir süre sonra başladı. Corinthians karşısında Coritiba yönetiminin talebini dikkate almadık ve Sağduyu pankartıyla sahaya çıktık. Bir ara Danilo, topu bana geçiren Emerson Sheik’e verdi. Topu kontrol eder etmez hepimiz sahadaki 22 futbolcu kollarını kavuşturdu. Bazıları anladı, bazıları anlamadı. Biraz sonra topu Alessandro’ya geri verdim ve maç başladı.

Bir hafta önce BFK’de bir toplantıya katılmıştık. Başkan José Maria Marín, bazı kulüp başkanları, hakemler sendikası başkanı ve Alfredo Sam-

paio katılmıştı. Marín, onların işlerine çomak sokan, futbol hayatının sonuna gelmiş bir grup olduğumuz kanısındaydı. Sağduyu'nun ciddi bir şey olmadığını düşünüyordu; bu hareketin kalıcı olmayacağına emindi. Doğal olarak hiçbir sonuca varamadık.

Düşüncelerimizi vakit geçirmeden ifade etmek ve kamuoyunun dikkatini çekmek istedik. Sonuçlarını göze alarak bir girişimde bulunduk. 70'li yıllarda Afonsinho'nun serbest geçiş, yani istediği yerde oynama hakkı mücadelesindeki gibi. 80'li yıllarda da Corinthians'ın kendi 'demokrasisini' başlattığında yaptığı gibi."

Eski hakem Carlos Eugênio Simon, "Sağduyu meselesi etki uyandırdı," diye altını çiziyor. "Alex, güçlü kişilerin karşısına çıkıp mücadele etme yürekliliğini gösterdi. Kararlılık ortaya koyarak, veremeyeceği bir hesabı olmadığını göstererek öncülük etti. Sağduyu'yla futbola yaptığı iyilik ölçülemez."

"Birlikte çalıştığım futbolcular arasında," diyor Dimara Olivera, "kulüp- le, insanlarla, şehirde olup bitenlerle en fazla ilgilenen Alex'ti. Bugün ortaya çıkan Sağduyu'dan daha 2002'de söz ediyordu. Avukatlarla ve işadamlarıyla olan deneyimi, asıl olarak da Parma'yla yaşadığı deneyim, onu bir hayli olgunlaştırdı ve futbolla ilgili, yeşil saha dışındaki konulara da hakim olmaya başladı. Tanıdığım futbolcular arasında en zekisi oydu."

"Alex, futbolcular arasında bir referanstır," diye bitiriyor Zinho. "Bom Senso'nun kaptanı kendini çok iyi ifade ediyor. Durup dinlediğim çok az söyleşiden biridir onunkisi, çünkü oradan iyi bir şey çıkacağını biliyorum. Ondan sürekli öğreniyorum."

"Bom Senso'nun iyi yolda olduğu inancındaydım. Çok kısa bir sürede önemli kazanımlar elde ettik, örneğin Başkan Dilma Rousseff'le bir araya geldik. Fakat kat edilecek çok yol var. Oğlum büyüdüğünde bu çabalar sonuç vermiş olursa, uğrunda göze alınan bütün bu zahmetlere değeceğine inanıyorum. Bugün ektiğimiz tohumlardan, yararlananlar olmalı."

ELVEDA

CORITIBA 2014

“Benim için 2014, Luccas Claro, Coritiba’nın birinci ligde kalmasını sağlayan golü attığında, Itu’da başladı. O günkü açıklamamda kobra yılanlarından ve kertenkelelerden söz ettim, çünkü Vilson’un tatil boyunca beni kabul etmesinin başka yolu yoktu. İçimi döktüğüm o açıklama, benimle görüşme yapmasını sağladı. Futbolcular olarak hepimiz, başkandan bir hayli uzaklaşmıştık.

Maçtan sonra söylediklerimiz yüzünden gergin, ancak elde ettiğimiz sonuçla rahat ve memnun döndük Itu’dan. Bir hafta sonra Vilson beni tek başıma Couto’da kabul etti. O görüşme, Dado Cacalcanti’nin takımın teknik direktörlüğüne getirildiğinin açıklandığı gün oldu.

Ona şöyle dedim, ‘Ben varoшта doğdum, ama bugün Curitiba’da, bu toplumda yaşıyorum. Sizin gittiğiniz ya da arkadaşların gittiği yerlere gidiyorum. Bunu şunun için söylüyorum; gerek saha içinde, gerekse saha dışındaki tavırlarımla ilgili kötü sözler sarf ettiğinize dair bir sürü dedikodu geldi kulağıma. Beni saf dışı etmek niyetinde olduğunuz iletildi.’ Vilson bunu reddetti, ben de kabul ettim; 2014’e Dado’nun teknik direktörlüğünde başladık.”

“Teknik direktörümüz 2013’teki takımla başladı, ancak hemen futbolcu kaybetmeye başladık. İlk ayrılan Junior Urso oldu. Daha sonra, görüntü hakları ve maaşların gecikmesiyle ilgili bir sorun yaşandı. Paraná Şampiyonası boyunca, Prudentópolis karşısındaki bir maçtan önce, görüntü hakları

ödenmeyenler grev yapmak istedi. Lincoln bana, 'Alex eğer bizimle birlikte olursan gücümüz başka türlü olur, birlikte olmazsan başka' dedi.

İş güvencesi yasasına göre sözleşme yapan Robinho ve Julio Cesar, benim gibi konuyla ilgileri olmamasına rağmen diğerleriyle güç birliği yaptı. Onlara katıldım ve başkanla konuşmaya karar verdik. Ben, Lincoln, Keirrisson, Robinho, William Ferias ve Julio Cesar.

Başkan Vilson bizi kabul etmek istemedi. Beni tek başıma kabul etmeyi tercih ediyordu. Doğrudan beni ilgilendirmediğinden, sadece dayanışma adına ve takım kaptanı olduğum için orada bulunduğumdan kabul etmedim. Birkaç gün geçtikten sonra bizi evinde kabul etmeye karar verdi. Grup sert çıktı: 'Ya herkese ödersiniz ya da hiç kimseye.' Ona on günlük bir süre verildi, bu süre Prudentópolis'le maç günü oldu. Öncesinde, Bom Senso'nun avukatı João Chiminazzo'nun yardımıyla yasaların nasıl işlediğini gösteren bir mektup kaleme aldık ve kimin dayanışma göstereceğini görmek için takımın geri kalanına götürdük. Herkes imzaladı.

Bu mektubu Vilson'a ilettik, çok sinirlendi. Bu hikâyenin devam etmesi durumunda müdahale edileceği bilgisi bize geldi. Grubu topladık ve ne yapacağımıza karar verdik. Başkana biraz daha süre verme kararı çıktı. Bu arada, maçtan önce paranın ödeneceği sözü yerine getirilmezse, basına yeni bir mektup iletilecekti. 35 kopya çıkardım, çünkü 35 futbolcuyduk. Maçtan sonra yapacağım basın toplantısında bulunan bütün gazetecilere verecektim. Ancak iş sapa sardı.

Tcheco, birinci ve ikinci mektup arasında telaş içinde beni buldu ve takımın başkanla yaptığı toplantıdan sonra Deivid'in kendi adına anlaşma yapmak için başkanı aradığını söyledi. Ayrıca Coxa'da, kulüpte politik ağırlık kazanmak için takımı kullandığım yolunda dedikodu çıkmıştı. Tcheco'ya bunu oyunculara anlatacağımı; artık hiçbir şeye karışmayacağımı bildirdim.

Bir kargaşa doğdu. Herkes benim ani kararımı merak ediyordu. Ertesi gün antrenmandan önce açıklamak için takımı topladım, daha önce, özel olarak Deivid'le konuşmuştum. 'Deivid, Türkiye'de bir sorun yaşadık ve halledebildik. Şimdi, bu gruptan senin yüzünden ayrılıyorum.' Nedenini sorarcasına gözlerini açtı. Bir de yaptığı anlaşmayı söyledim. 'Eğer bunu yaptıysan hergelenin tekisin.' Korktu, yapmadığına yemin etti, kanıtlayabilirdi. Bu sırada William Farias, Cruzeiro'ya satıldı. Kısa süre sonrada Deivid mahkemeye başvurdu, kulüpten koptu ve kramponlarını astı.

Prudentópolis maçından saatler önce, kampta, Keirrison bana mektupları sordu ve dağıtmaya karar verdik. Dakikalar sonra Facebook'u açtım; menajerini Vilson'la beraber sözleşmesini yenilerken gösteren fotoğrafla karşılaştım. Keirrison'un odasına gittim, 'Biliyor muydun?' diye sordum. 'Hayır' dedi. Menajerini aradım, mektup girişimini açıkladım ve girişimin boşa gideceğini söyledim. Keirrison'un adını oradan çıkarmamı istedi. Keirrison'a döndüm ve sordum, 'Ee şimdi?' Halletme sözü verdi.

Çok geçmeden Lincoln kamptan ayrıldı. Telefonda bana durumunu görüşmek üzere kulübe gittiğini, çünkü Bahia'yla anlaşacağını söyledi. 'Ya mektup?' diye sordum. 'Ayrılıyorum, bu meseleyle ilgim kalmadı' yanıtını verdi. Odaya döndüm ve Julio Cesar'la konuştum, 'Adamlar büyük bir karışıklık çıkardı ve dördü çoktan ayrıldı, ben bu mektuplarla ne yapacağım şimdi?' Bana, 'Maç bitti, unut bu boku' dedi. O sırada Chico, alacaklarının Türkiye'ye gerçekleştirilecek transferinin payına dahil edilmesini kulüple görüştüğünü söyledi. Daha fazla beklemedim. Mektupları yırtıp attım.

Bu arada mektupların içeriği uçup gitti. Coritiba'da beni hüzünlendiren bir şey varsa o da bu hikâyledir. Mektupta, oyuncular bir sorunlarını ortaya koyuyorlardı. Basından, mektupta ne olduğunu bize soran olmadı; futbolcular arasında memnuniyetsizlik var mıydı, kulüp gerçekten bize borçlu muydu?

Bir süre sonra, ödemelerin gecikmesi gerekçe gösterilerek artık kampa girilmeyeceğinin konuşulduğu bir başka hareketlilik oldu. Ben yokum dedim. Kendimi tutmaya karar verdim, çünkü mektubu tam dağıtacakken herkes geri adım atmıştı. Ben, Julio Cesar ve Robinho o dönemde meseleyle hiç ilgimiz olmamasına rağmen, arkadaşlık adına yeniden kavgaya girdik. Adamlar bir kez daha geri adım attı."

"Yeşil sahada işler iyi gitmiyordu. Takım iyi oynamıyordu. Dado'nun düşünceleri güzeldi, ama planladığını gerçekleştirecek oyuncular yoktu. Ben saha içinde, en azından hayatım boyu unutmayacağım güzel anlar yaşadım. Örneğin, 1.000. maçım gibi.

Herhangi bir rakam değildi. O gece, J. Malucelli'yi 1-0 yendiğimiz maçta galibiyet golünü atma mutluluğunu da yaşadım. Sahaya çocuklarımla çıktım, kulüp düzenlediği bir seremoniyle beni onurlandırdı. Couto'da çok az seyirci vardı. Örneğin, 1.000. maçıma İstanbul'da çıksaydım durum tam tersi olurdu."

“Paraná Şampiyonası’nın eleme maçlarına geldik ve yarı finalde Maringá’ya elendik. Erken elenerek beşinci şampiyonluğa veda ettik. Bu mağlubiyeti hazmetmek zor oldu. O kadar canımı acıttı ki, ertesi gün futbolu bıraktım. Oynama arzusunu kaybetmiştim. Verimli olamadığımı ve verecek bir şeyimin kalmadığını hissediyordum.

Coritiba’ya geldiğimde takım güçlüydü. Libertadores Kupası’na katılmayı hedefliyordu. Zamanla takım zayıfladı; bir ara takımı uzun yolculukların tasalandırıldığını fark ettim. Kupa yılı gibiydi, takvim daha da sıkışık olacaktı. Takıma istediğim gibi yardım edemeyecektim, bırakmanın daha iyi olduğunu düşündüm. Bileklerim çok ağrıyor ve oynamak için olağanüstü güç harcamam gerekiyordu. Bir süredir bana zor gelen şey, o gün kafamda daha bir berraklaştı, bu Couto Pereira’nın atmosferiydi. Orada maç atmosferi görmüyordum.

İstanbul’da her zaman dolu stadyumda, eğer gerekirse sahada düşüp ölürüm düşüncesiyle oynadım. Couto’ya girdiğimde, boş tribünleri, soğuk atmosferi, taraftar ve takım arasındaki sinerji yokluğunu görüyordum ve konsantrasyon için insanüstü bir çaba harcıyordum. Maringá maçında sınırı dayandım.”

Coritiba taraftarları onun kramponları duvara asma niyetinden haberdar olunca Alex’in tekrar düşünmesini isteyerek sokağa çıktı. Fakat onun yeşil sahalara, aynı şekilde beklenmedik olan dönüşünün nedenleri farklıydı:

“Dönme kararı vermemi sağlayan iki özel şey oldu: Tcheco, çocukluğumuzu hatırlatarak, futbol kariyerinin sonunu anlatarak, kulüp için önemimden söz ederek başımın etini yedi; oğlum Felipe, pazar gününden çarşambaya kadar benimle konuşmadı.

Pazar günü maç dönüşü Dai’yi ve çocukları mutfakta topladım ve bıraktığımı açıkladım. Maria, şaşırtıcı bir serinkanlılıkla, ‘Zaten çok uzun süre oynadın baba, eğer istiyorsan dinlen’ dedi. Antonia, ‘Ayağın ağrıyor, en iyisi bırakmak’ dedi. Dai’nin akli karıştı, ‘İstedigin bu mu?’ diye sordu, fakat bir biçimde bırakma zamanının yakınlığını biliyordu. Felipe bana sırtını döndü; sonraki günlerde de beni her gördüğünde yüksek sesle bağırdı, ‘Baba, oynamalısın!’

Tcheco’yla konuştuğundan sonra bir süre daha kalmaya karar verdim. Antrenman tesislerine gitmek için evden çıkarken bir öpücük vermesi için Felipe’yi çağırdım, gelmedi. ‘Antrenmana gidiyorum’ dedim. Bunu duyunca geldi ve

beni öptü. İnanılmaz, üç yaşındaki velet bana duygusal şantaj yaptı! Kuşkusuz ona ve diğer herkese, emekliliğimin aralık ayında olacağını açıkça ifade ettim.”

“Paraná Şampiyonası’ndan elendikten sonra Dado istifa etti. Elendiğimiz maç ile Brezilya Kupası için Cene’yle yaptığımız maç arasında baldırımından sakatlandım. O sırada takımın başına Celso Roth geldi. Takımdan uzak kaldım. Sport’a karşı oynadığımız Brezilya Şampiyonası’nın dördüncü maçında döndüm.

Sakatlanan farklı saatlerde antrenmana çıkar. Takım yerine daha çok fizyoterapiyle vakit geçirir. Bu yüzden, diğer futbolculardan biraz uzaklaştım. Döndüğümde takımın farklılaşmış olduğunu hissettim. Paraná Şampiyonası’na katıldığımız takım değildi sanki. Futboldan çok atmosfer açısından. Tekrar uyum sağlamam gerekti, çünkü bazı oyuncular benden uzak duruyordu. Bazıları selam bile vermiyordu.

Bir sonraki maç, Minas Gerais’ten Cruzeiro’ya karşıydı. Yeni Mineirão Stadyumu, benim alıştığım Mineirão değildi. Çok mutlu anlar yaşadığım stadyuma hiç benzemiyordu. Dışardan bile. Kötü şans. Stadyumun dolu olacağını düşünüyordum, değildi, çünkü birkaç gün önce Cruzeiro, Libertadores’ten elenmişti. Duygularım yüzünden çok güzel bir maç olacağını hayal etmiştim, olmadı. Bir gol attım, arkadaşlarımla kutladım, fakat belediğim kadar heyecanlanmadım. Ardından Internacional maçında penaltıdan bir gol attım ve Atlético Paranaense’ye karşı derbi maçına çıktım. İşler acısı bir maç.

Maringá maçından sonra futboldan öylesine soğumuştum ki kupa arasında çok antrenman olması ihtimali beni ürküttü. O ritme dayanabileceğimden şüpheliydim. Ders çıkarılacak bir derbi oldu. Ağır maçlarla geçen acımasız bir haftadan sonra, Athletiba’ya çıktığımızda yorgunluktan ölmek üzereydik. Onların ekibi güç olarak bizden iyiydi. O öğleden sonra, takımın açıkca görünen gevşekliği, fiziki tükenmişliği dönüşmüştü.

Paraná’nın en büyük derbisinin bin seyircinin geldiği bir stadyumda oynanabileceğini hiç aklıma gelmezdi. Aptalca ve anlamsız gelebilir, ancak Fenerbahçe’de, sezon hazırlıkları boyunca 10 bin kişinin önünde antrenman yapıyordum. Bin seyircinin önünde oynamak zorunda kalmanın dışında, saha da korkunçtu. Celso beni ikinci yarıda çıkardığında çok mutlu oldum. Sahada kalmayı istemiyordum.

Zorlu maçlarda ve iyi bir atmosferde daha verimliydım. Örneğin Grêmio maçına çıktığımda Dai'nin ameliyatı yüzünden kaygılıydım; takıma, 'Arkadaşlar, hayat düşündüğümüzden çok daha hızlı geçiyor. Ben bugün dul kalmış olabilirdim' dedim.

Açıklayayım. Dünya Kupası'nda Almanya'nın Brezilya'yı 7-1 yendiği maç günü Dai liposuction yaptırmaya karar verdi. Maçı beraberce o ameliyat olurken izledik. Anestezi almıştı ve hiçbir şey anlamıyordu. Zaten kim anladı ki?

O pazar günü kupanın finalini izledim; çarşamba günü, bizim Figueirense'ye karşı maçımız vardı. Olan bitenden kimseyi haberdar etmeden, normal bir şekilde antrenman yaptım. Pazartesi, Dai'nin hastaneden çıkacağı gün de antrenman yaptım. Hatta salı antrenmana gittim ve acilen hastaneye dönmek zorunda kaldım.

Bağırsağı delinmiş, enfeksiyon oluşturabilecek bir sızıntıya yol açmıştı. Tümüyle dezenfekte etmek zorunda kaldılar. Şaka değil, ölüm tehlikesi atlatıldı. Figueirense maçına o hastanede yatarken çıktım, Botafogo'ya karşı da aynı koşullarda oynadım. Cumayı cumartesiye bağlayan gece evde uyudum. Cumartesi sabah antrenmana giderken arkadaşım Paola aradı ve Dai'nin tomografi çektiğinden gerektiğini söyledi. Konuşurken arkadan Dai'nin çığlıklarını ve inlemelerini duyuyordum. Tam antrenmana varmışım ki geri döndüm ve hastaneye gittim. Süpervizöre telefon edip antrenmana gele-meyeceğimi, karımın yoğun bakımda olduğunu söyledim, olayı anlattım ve böylece kulüptekilerin haberi oldu. Herkes öğrendi.

Çarşamba ve cumartesi günü onunla birlikte hastanede kaldım. Grêmio maçının oynanacağı Arena'da, dua çemberinde maçtan önce şöyle dedim: 'Başımda bir sürü sıkıntı var, ama biz tadını çıkarmalıyız, çünkü stadyum güzel ve tribünler dolu.' Karımın hayatı tehlikesi nedeniyle aklımın sahada olamayabileceğini hatırlatmayı da unutmadım. Nemli gözlerle, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak konuştum, çünkü son iki haftam tam bir karabasan-ı. En kötü ihtimal aklıma geliyordu: Üç çocuğa annelerinin öldüğü nasıl açıklanır?"

"Dai hastanede kaldığı süre boyunca çocuklara açık davrandım. Annelerinin liposuction yaptırdığını ve ne yazık ki bir sorun çıktığını söyledim. Tesadüfen, Maria okulda sindirim sistemini öğreniyordu. Diğer ikisine ba-

ğirsaklar konusunu açıkladı, her şeyi anladılar. Bu sırada Dai ve çocuklar benden evde ya da hastanede kalmamı isterlerken, antrenman yapmak, dahası maça çıkmak zorundaydım.

Konu basına sızdı. Bazı gazetecilerle konuştum; beni kahraman yerine koymaz, beni gereğinden fazla değerli göstermezlerse yayınlayabileceklerini söyledim. Sonuçta benim kahramanlıkla hiç alakam yoktu. Sevdiği karısını kaybetmenin eşiğine gelmiş, buna rağmen top oynayabilmek için kendinde güç bulmak zorunda kalan zavallı bir talihsizdim. Hiçbir şey yayınlamamayı seçtiler. Harika! Grêmio karşısında gol attım ve iyi bir sonuç aldık. Sonra Dai eve döndü ve her şey tekrar yoluna girmeye başladı.

Gerçek şu ki, Atlético derbisinden sonra, ikinci kez içimden futbolu bırakmak geldi. Goiás maçı son maçım olacaktı. Ekip habersizdi; maçın hemen öncesinde taraftar Zé Love ve Jajá'dan hesap sormaya başladı. Ortam çok kötüydü. Fakat Vila Capanema'da kazandık, takım iyiydi ve fikrimi değiştirdim. Aralık ayına kadar uzatmaya karar verdim.”

“Dünya Kupası nedeniyle maçlara ara verildiğinde, kısa tatili Türkiye’de değerlendirdim. Bir reklam filmi çekmek ve Kadıköy’de bir jübile olasılığını Aziz Yıldırım’la görüşmek amacıyla yola çıktım.

Seyahatin hemen ikinci gününde, Fenerbahçe ve Galatasaray basketbol maçına gitmek üzereyken gerginlik oldu. Fenerbahçe başkanı salonda beni istemediğini bildirmiş olmalı ki zorluk çıkarttılar. Buna rağmen gittim. Böylece benimle görüşmeyeceğini hissettim, çünkü adımı bile duymak istemiyordu. O başkan olduğu sürece, ne yazık ki bir jübile maçı yapma şansım yoktu. Ona hiçbir şey yapmadım ve açık yüreklilikle söylüyorum, benimle konuşmak bile istememesinin nedenini anlıyorum.”

Fenerbahçe’den ayrıldıktan sonra, Alex’in Türkiye’ye ilk gelişi, gürültü patırtıya neden oldu. Guarilhos Havaalanı’ndan itibaren.

“Biri kendi fotoğrafını çekip de internete koyar koymaz her şey başlıyor. Biri Twitter’a koydu ve mesele yayıldı, Atatürk Havaalanı’na geldiğimde beni bekleyen bir sürü insan vardı. Bu karşılamayı beklemiyordum, fakat iyi olduğunu düşünüyorum.”

Alex’in Atatürk Havaalanı’na gelişi bana Beatles’ın eski videolarını hatırlattı. Polis bir güvenlik koridoru oluşturdu, gümrük görevlileri onu fazla

bekletmemek için acele etti, bagajlarımız alındı ve doğrudan otele götürüldü. Bütün bunlara yıldızın çıkabileceği bir yan kapının olmayışı yol açtı. Hasretle onu bekleyen kalabalıkla karşılaşmak zorunda kaldı.

En az 300 kişi onu yakından görmek ya da kim bilir, kahramanına dokunmak için işinden fedakârlık yaptı, okulu astı ya da günlük rutinini bozdu. İdolü öven şarkılarıyla erkekler, gözleri parlayan çocuklar ve sanki İsa'nın dirilişini görmüş gibi, efsanesinin önünde ağlamaya başlayan duygulu bir kız.

Ayrıca, yolculuk boyunca Alex'in hemen hemen hiçbir şey ödemediğini gördüm. Onun yerine ödemekten zevk alıyorlardı. Helikopterle uçtu, jet-skiye bindi, Bodrum'un harika bir otelinde kaldı, cennet gibi yerleri ziyaret etti.

Fenerbahçe ve Galatasaray arasındaki o basketbol maçına gelince, Ülkerspor Arena'ya Alex adımını atar atmaz maç durdu. Salonun ekranında onun locada olduğu görülünce, taraftarlar maça sırtını döndü ve yıldıza tezahürat yapmaya başladı. O anda, Alex'in doğduğu ülkede erişmediği saygınlığa Türkiye'de eriştiğini anladım.

7 Mayıs 2014'te Brezilya'da ikinci kez düzenlenen Dünya Kupası'nın finali yapıldı. Brezilya Milli Takımı'nın teknik direktörü yine Felipão'ydu. Ülkeyi temsil edeceklerin ismini duyduğunda Alex bana Whatsapp yoluyla bir mesaj gönderdi: "Futbolda oyun kurucuların sonunun ilanı."

"Kupada gördüğüm tek oyun kurucu Kolombiyalı James Rodríguez'di. Orta saha oyuncusu olan Pirlo, İtalyan takımında oyun kurucu olarak yer aldı, fakat soruyorum, Brezilyalı olsaydı milli takımda oynayabilir miydi? James Brezilyalı olsaydı, oynayabilir miydi? Sanırım ikisi için de hayır. Açıkça söylüyorum, Oscar için üzüldüm. Serbest değildi, öncelikli görevi markajdı.

Beni rahatsız eden şey, milli takımın jestleriydi. Milli marşta ağlama meselesinden çok David Luiz'in topa vurma, mümkün olduğunca çabuk toptan kurtulma isteği. Luiz Gustavo, Paulinho, Oscar ve Hulk gibi futbolculara sahip bir takım için şut çekmek çok da gerekli değildi. Brezilya topla oynamalıydı, bunu yapmadı.

Milli takım Hırvatistan karşısında bir penaltı kazanmasaydı grup elemelerini geçmekte zorlanırdı. Gerçeği söylemek gerekirse, Brezilya Dünya Ku-

pası oynamadı. Neymar'ı saymazsak, Brezilya futbolunun özüne dair hiçbir şey ortaya konmadı.

Felipão'nun tutumu beni şaşırttı. Sorun yaşıyageldiği gazetecileri uzaklaştırmasını garip karşıladım. Teknik direktörün en elverişli yolu göstermesi, koşullara göre tavır alması gerekirken Felipão bunu yapamıyordu. Milli takım, Almanya'nın daha güçlü olduğunu kabul etme alçakgönüllülüğünü bile gösteremedi. Daha fazla küçük düşebilirdi. 7-1'lik sonuç kolay silinmez. Brezilya Almanya'yı bir başka finalde yenebilir; futbol ekolumuz buna elverse de o yenilgi hiç unutulmayacak.

Brezilya Futbol Konfederasyonu'nu özel bir şirket olarak görüyorum. Böyle olmasından memnunar. Federal hükümetin müdahalesi olsaydı, FIFA federasyona ceza verebilirdi. Bu yüzden, 7-1 federasyon dışındaki birçok yerde tartışma yarattı. Brezilya futbolu kırılmanın eşiğinde, fakat adamlar hiç orali değil. Brezilya Futbol Konfederasyonu iyi, futbolumuz iyi değil.

Federasyon Londra ve İstanbul'da dostluk maçı düzenleyerek çok para kazanıyor, ben de bin seyircinin önünde Atletiba oynuyorum. Brezilya futbolunun kötü durumda olduğunu söyleyenler futbolcuya nasıl muamele ediliyor bir baksın. Yakın zamanda, Guarani ve Ponte Preta gibi küçük kulüplerden, örneğin, kuzeydoğudan kaç futbolcu öne çıktı? Verimliliğimiz azalıyor. Bu bölgelerin kulüpleri ve federasyonları zor ayakta duruyor. Vergiden muafiyet yasasının onaylanması, bence kulüplerin borçlarının yeniden yapılandırılmasını sağlayacak, bu da yöneticilerin bugün yaptıkları boktan işlere devam edebilmeleri için can simidi olacak. Pele Yasası da artık mevcut değil. 16 yaşındaki bir çocukla beş sezonluk sözleşme yapıyorsun, 2 bin real maaş veriyor ve sözleşmenin ihlali durumunda 1,5 milyon real ceza koyuyorsun. Corinthians gibi bir kulüp bu miktarı kolayca ödeyebilir ve genç futbolcuyu götürebilir. Öyleyse, ceza miktarını artırmayı düşün, fakat bunu artırdığında, 2 bin real aylık ödeyemezsin, maaşı da artırman lazım. Üstelik genç futbolcu parlayacak mı, parlamayacak mı bilmiyorsun. Altyapı oyuncusu ile profesyonel oyuncu birbirinden farklı şeyler.”

“Başıma bir iş kazası geldi. Ağustos ayında Maracanã'da köşe vuruşu yaparken sakatlandım. Köşe vuruşunda bir çim parçası söküldü, bütün ağırlığımı verdiğim dizimi korumak için bacağımı ileri savurunca baldır bağım koptu. Kendimi toparlamam on gün sürdü. Atlético Mineiro maçında geri

döndüm ve sonra Brezilya Kupası için yeniden Maracanã'da Flamengo'nun karşısına çıktım.

İlk maçı Couto'da seyrettim. Marquinhos Santos döndükten sonraki ilk maçı. 3-0 galip gelmemize karşın turu geçtiğimiz hissine kapılmadım. Rio'da, rövanş maçı öncesinde maça yedek kulübesinde başlayacağımı öğrendim. Marquinhos, beni yedekte tutacağını bildirdi, beni ve Robinho'yu, çünkü ilk maçın sonucuyla avantaj elde etmiştik. Ancak her şey ters gitti ve sonuçta bize ihtiyaç duydu. Maça girdik, ancak Flamengo hakem hatalarından faydalandı ve bizi penaltılarla yendi.

Bu maça, elenme acısı yetmezmiş gibi, defans oyuncusu Chicão'nun beni hastanelik eden girişine maruz kaldım. İstemedim, tam da bacağımın hareketini sağlayan sinire vurdu. Ayakta duramayacak haldeydim, acı her dakika artıyordu. Sol bacağımı zorladım, sağ zaten kötü durumdaydı; sakatlığı iyice ağırlaştırdım. Oyundan çıkamadım da, üç oyuncu değişikliği yapılmıştı. Penaltılarda acıya artık katlanamıyordum. Arkadaşlarıma yaslanarak penaltıları seyrettim, benim topa vuracak halim yoktu. Belki penaltı vuruşların sonuncusunu yapabilirdim. Topa vurabileceğimi bile sanmıyordum.

Soyunma odasında doktorun yaptığı bir ağrı kesici beni biraz rahatlatmıştı. Bu arada sağ bacağında hissizlik olduğunu fark ettim. Flamengo görevlileri bana bir tekerlekli sandalye ayarladı, otobüse tekerlekli sandalyeyle bindiğim halde acı çektim. Üstüne bir de Maracanã'dan otele çok uzun bir mesafeyi rahatsız otobüsle giderken çok canım yandı. Belin üst bölgesinde devasa bir ağrı vardı. Otele geldim, Dai ve Maria'yla karşılaştım. İkisi kısa bir süreliğine Rio'daydı, ertesi gün New York'taki Amerikan Açık Tenis Turnuvası'nı seyretmek üzere yola çıkacaklardı. Beni görünce Maria korktu. Belki de hayatında hiç öyle sarılmamıştı bana, üçümüz ağlayarak birbirimize sarıldık.

Zaman kaybetmeden beni Barra bölgesinin iyi hastanelerinden birine götürdüler, ancak oradaki karşılama biraz garipti. Sabah saat bir civarı girdim, ancak saat dört ya da beş olduğunda, tomografi çekecekleri sırada bakmaya geldiler. Bana Tramal verdikleri için uyuşmuş durumdaydım, yaklaşık iki saat hastanenin ortasında uyumuşum. Bacağımı oynatamıyordum, ancak ağrı kesici vurduklarından herhangi bir acı da hissetmiyordum. Çektirdiğim MR'da vahim bir durum olmadığı anlaşıldı. Sadece sinirle ilgili bir sorundu, normale döneceğimi söylediler. Ertesi gün, tekerlekli sandalye ve koltuk

değnekleriyle, en azından Dai ve Maria yanımda Curitiba'ya döndüm. Bana yardım etmek için yola çıkmaktan vazgeçmişlerdi.

Sonra ağrılar tekrar başladı. Otururken ve uzanırken zorluk çekiyordum. Kulübün fizyoterapisti eve geldi, sol ayağımın başparmağını hareket ettirmemi istedi, gayet iyi hareket ettiriyordum, fakat aynı şeyi sağ ayakla yapmamı istediğinde hiç hareket ettiremiyordum. Lomber ve kalça bölgesini tedaviye başladı; cuma bütün gün durumum değişmedi. Akupunktur ve esneme de sonuç vermedi. Azalmış, kontrol altında bir acı, ama hareket sıfır. Cumartesi günü fizyoterapist bacağıma bazı hareketler yaptırdı, sonunda, parmak uçlarımda hafif bir duyarlılık hissettim.

En azından tekrar tek başıma ihtiyaçlarımı giderebileceğim diye düşündüm. Bir ara tualete gitmek istedim, koltuk değneğini almak için uzandığımda dengemi kaybettim ve kafamı yere çarptım. Ancak pazar günü hareket kabiliyetimi tekrar kazandım. O andan itibaren futbolu unutup fizyoterapiye odaklandım. İyi yaşamak için toparlanmaya çalışıyordum. Kısa sürede iyileşmiştim, fakat etkileri kaldı. Bugün bile kalçamda şiddetli bir ağrı hissediyorum.

Artık ayağımı hissetmezken futbol kariyerimin bittiğini düşündüm. Fakat beklenenden önce iyileştim ve Couto Pereira'daki São Paulo maçına yetiştim. İyi ki o sırada sakatlandım, çünkü sakatlanmamış olsaydım, bençe kariyerim hemen orada, Maracanã'da biterdi. Hakeme çok kötü şeyler söyleyebilir, bir daha sahaya çıkamayacak kadar büyük bir ceza alabilirdim. Maçı çok kötü yönettiği halde mutlu bir gece geçirdi. Bu hem benim hem de onun şansı; sakatlanınca o kadar çok canım yandı ki hiçbir şey söyleyemedim.”

“São Paulo'ya karşı iyi oynadım. 3-1 yendik, asist yaptım. Sarı kart gördüğümde bir sonraki maçı kaçırısam da Fluminense'yle girdiğimiz düello hariç, şampiyonanın sonuna kadar takımın bütün maçlarına katılabildim.

Gerçek şu ki, São Paulo maçına kadar verimli değildim. Düşecek miyiz, küme düşersek kariyerim lekelenir mi kaygısıyla kapana kısılmıştım. Chicão'nun gelişile, düşünce odağımyı değıştirdim. Her şeyin futbolun etrafında dönmediğinin farkına vardım. Sahaya giderken, ne güzel, burada olmak zorunda olmadığım halde hâlâ futbol oynuyorum diye düşünmeye başladım.

Beni hırpalayan şeylerden kopmaya başladım. Bazı insanları dinlemeyi bıraktım. Beni rahat bırakmalarını, sadece top oynamak istediğimi söyledim. Her zaman kulübün taraftarı olacağımı biliyordum, fakat artık ne bir şey, ne de biri için kendimi yıpratmak istiyordum; kalan maçların her birinden zevk almak dışında hiçbir şey istemiyordum.

İnsanlar bana bir sorumluluk, sahip olmadığım bir misyon yüklediler; başlangıçta üstlendim de. Benimle paylaşanlar olduğu için üstlendim. Fakat bu kişiler, Lincoln, Deivid, Junior Urso, William Farias ayrıldı. Daha da kötüsü, kalanlar arasında Julio Cesar ve Keirrison gibi liderlik vasfına sahip olanları, teknik direktör oynatmamayı tercih ediyordu. Ne düşündüm? Top oynayacağım, eğleneceğim. Aralık ayında bırakırım ve ne yapacağıma karar veririm.

37 yaşında maçı kurtaran kişi olmam gerektiğini düşünmekten vazgeçtim. Öyle bir yaşa gelmişim ki maçı kurtaran oyuncu olma dönemim geride kalmıştı. Buna rağmen, Grêmio, Goiás, São Paulo karşısında bu rolü üstlendim. Ve başka maçlarda da.”

“Atlético karşısındaki son derbim ayrı bir başlığı hak ediyor. Üç aydır maaşları geç ödenince takım sahaya pankartla çıkmaya karar verdi. ‘On gün süresince aynı şeyi yapar mısınız?’ diye sordum. ‘Evet’ dediler. Fikir veremeyeceğimi, tartışmaya da katılmayacağımı, fakat neye karar verirlerse versinler onların yanında olacağımı bildirdim.

Herkes bir şekilde birbirine yardımcı oluyordu. Julio Cesar, arabasına benzin alacak parası olmayanları arabasıyla taşıyordu. Pankartların parasını kimin ödeyeceğini sordular. Cümleye karar verirlerse ödeyeceğimi söyledim. Karar verdiler, çalışanı Luizinho’yu aradım, mümkün olduğunca büyük boyutta olmasını istedim.

Takım dışında bilen yoktu. Teknik ekipten bile. Bütün tribünlere göstererek pankartla sahaya çıktık ve Atlético taraftarı hemen ‘Züğürt takım’, ‘Züğürt takım’ diye bağırды. ‘Arkadaşlar sıkı bir kavgaya giriyoruz, çünkü bu bir derbi’ dedim. ‘Kazanamazsak yandık.’ Ne olursa olsun kazanmak amacıyla sahaya çıktık.

Dengeli bir maçtı, özel hiçbir şey yoktu. Orta saha oyuncumuz Hélder’in güzel bir golüyle kazandık, fakat benim kişisel performansım iyi

değildi. Son derbim olduğunu biliyordum ve pankartın bize yüklediği sorumluluğun da farkındaydım. Gerçek şu ki, Marquinhos Santos döndüğünde, takım empati kurmaya başlamıştı. Roth'la atmosfer ağırdı. Onun yüzünden değildi belki, ama talepkârlığı ve sertliği bir biçimde işleri zorlaştırıyordu. Bir an geliyor, oyuncu patlıyordu. Cemso ayrıldığında, bu ağırlığı da beraberinde götürdü. Marquinhos'un futbolculara tavrı farklıydı. Onun yönetimi ortamı rahatlatmış, güzel maçlar çıkartmış ve takım iyileştirmişti."

Gilson Kleina, "Alex sahip olduğu bütün bu statüyü Daiane adlı bir kıza borçlu," diyor. "Bütün kariyeri boyunca onun kalesi oldu."

Elbette ki Daiane, yıldızın hayatında güvenli bir limanı temsil etti. Alex'in su alan tekneye binmesine izin vermedi.

"Futbolu bıraktıktan sonra sorunlar yaşayan çok sayıda eski futbolcu tanıyorum. Adam kimliğini kaybediyor. Hazırlanmazsa, çöküyor. Ben de alkole teslim olmaktan hep deli gibi korktum. Yıllar önce bu korkuya kapıldığımda bir terapist aradım. Bugün bile onunla oturup konuşuyorum. Memnun ve hafiflemiş olarak ayrılıyorum. Terapi yapmak iyi olmamı sağladı.

Bir kez eski Flamengo'lu ve Real Madrid'li Sávio'yla plajda karşılaştım. Sohbet ediyorduk, onun tarafına bir top gelince çocuğa topu eliyle vurarak geri verdi. 'Neden şut atmadın?' diye sordum. 'Emekli olduğumdan beri top oynamıyorum' cevabını verdi. 'Bıraktım.'

Bana doğru bir top geldiğini görsem, doğal olarak ayakla geri gönderiyordum, fakat Sávio'nun tavrı dikkatimi çekti. Belki de, topa vurmaya başlayan Felipe'yle daha çok zaman geçirdiğim için. Tenis oynayan Dai ve Maria'ya katılıp tenise başlarım sanıyorum, Felipe'yle de futbol oynarım. Ancak bileğim dayanır mı bilmiyorum.

Türkiye'den döndükten sonra, kalpte bir sorun var mı yok mu ortaya çıkaran bazı tıbbi testleri tekrar yaptırdım. Koroner damarın durumu yüzünden antrenmanı yasaklamak istediler. Doktora gittim; gayet iyi oynayabileceğimi, fakat futbolu bırakır bırakmaz frene basmam gerektiğini bildirdi. Kalbim büyüyor, sağlığıma çok dikkat etmeliyim. Bu nedenle çocuklara ve Dai'ye eşlik etmeyi ve sıradan bir yurttaşın hayatını sürdürmeyi planlıyorum."

Coritiba'ya oynama zevki için döndüm, o da 2013'te Konfederasyon Kupası nedeniyle verilen arada sona erdi. Deivid, Rafinha ve Robinho'yla keyifle dolu zaman geçiriyordum. Sadece o kadar. Takım teknik olarak kötüydü. Futbolcular son derece iyi, dürüst ve hırslı insanlardı, fakat futbol hayatım boyunca oynadığım takımlardaki oyuncular seviyesinde değillerdi.

Bunun dışında sorun mentalitedeydi. Mentalite maç kazanır. Michael Jordan'ın bir kitabını okumuştum ve bir cümle gördüm: 'Oyuncu maç kazanır; şampiyonluğu kazanan takımdır.' Bazı maçları kazandığımı biliyorum, fakat Brezilya Şampiyonası'nı ya da Brezilya Kupası'nı tek başına kazanmak akla hayale getirilebilecek bir şey değil.

İnsanlar saçma sapan bir biçimde doğrudan bana saldırıyordu. Fazla konuşuyor, çok politika yapıyor, az oynuyor, diyorlardı. Eleştirilerin çoğuna kulak asmasam da, az oynadığının söylenmesi beni düşündürdü. Takım ortalamasının üstünde oynuyordum. Örneğin, geldiğimden beri takımın golcüsüydim. Ben kötüsem, ya diğerleri...

Daha önceki halimle karşılaştırılmak beni rahatsız ediyordu. Coritiba 2013'te bir şeyler yapabilecek bir takıma sahipti. 2014'te değildi. Futbolcular çok çalışıyordu, fakat teknik zorluklar vardı. Zevk almayacağımı bilerek sahaya çıkıyordum. Itaquera'da Corinthians'a karşı oynadığımız maçta, atmosferden çok zevk aldım. Taraftarın stadyuma geldiğini görmek, güzel bir stadyum, maçtan sonra beni alkışlayan insanlar..."

Bu arada o maçta Alex, Corinthians'a 12. golünü attı. Profesyonel hayatının son golüydü. Kariyerinde 422 golün sahibi, Brezilya futbol tarihinin en çok gol atan 22. futbolcusuydu. 10 numaralı formayı giyenler arasında sadece Pele ve Zico onun önündeydi.

"Futbol atmosferdir. Zamanından önce futbolu bırakmamın nedeni futboldan çok atmosferdi. Boş stadyumlarda oynamak için, yeni bir Paraná Şampiyonası'yla kariyerimi uzatmamakta haklıydım. Maç yokmuş gibiydi; derbiler en fazla 5 bin kişi çekiyordu. Duran bir topla, bir şutla ya da kişisel bir çabayla bazı maçları hâlâ kazanacak kapasitem olduğu halde bıraktım, böyle sürdürmeyi düşünmek bile istemiyordum.

Fenerbahçe'de oynamak çok kolaydı. Kariyerimin son iki yılında ise taraftarla aramızda sinerji yoktu. Coritiba'da üç takım var; soyunma odası takımı, yönetimin takımı ve taraftarın takımı. Her biri başka türlü düşünüyor. Taraftar kimseden hoşlanmıyor, onlara göre takımda bir tane bile iyi

futbolcu yok. Couto'da destek almadan oynuyorduk, bu da maçı sıkıcı bir hale getiriyordu. Buna bir de yönetimin yaşattığı şoklar eklendi. Açıkçası, kulüpte kafa kafaya verip düşünen yoktu. 2003-2012 arasında 30 bin kişiden az seyircinin olduğu çok az maça çıktım. Coritiba'da güzel bir atmosferde oynanan dört maç bile çok sayılır.”

“Brezilya Şampiyonası'nın son aşamasında Flamengo ve Vitória'yla deplasmanda karşılaştık. Hesaplarımıza göre, bu iki maçtan bir puan çıkarmamız gerekiyordu. Maracanã'da kaybettik, fakat Salvador'da berabere kaldık. Güzel, çünkü Vitória düşme potasında rakibimizdi.

Sonuç düşme potasını altüst etti. Coritiba, Chapecoense, Palmeiras, Botafogo, Bahia ve Vitória düşmemek için mücadele ediyordu. Criciúma o gün düştü ve Bahia'dan döndüğümüzde, Maracanã'da Chapecoense'yi yenmesi için Fluminense'yi destekledik. Ancak Santa Catarina takımı, Rioluları gol yağmuruna tuttu ve bizi tekrar düşme hattına itti. Palmeiras karşısındaki bir sonraki mücadele daha kritik bir önem kazandı.

O günkü duygularım çok karışıktı. Maç üç puandan daha fazla şey ifade ediyordu, zaten benim Palmeiras'la bir geçmişim de vardı. Kim kaybederse sonrasında sorun yaşayacağını biliyordum. Maçta Coritiba daha iyiydi ve kazandı. Bence bu, São Paulo takımıyla olan ilişkimi zedeledi. Neredeyse yeşil beyazların küme düşmesine yol açan kişi olacaktım. İkinci golün atıldığı, gol atabilirdim, fakat topu Joel'e aktarmaya karar verdim. O sorumluluğu üstlenmek istemediğim hipotezini dillendirdiler, fakat hiç ilgisi yok. Sadece Joel daha iyi pozisyondaydı. Ona doğru dokundum.

Sondan bir önceki hafta akıl almaz bir durum ortaya çıktı. Bahia, Vitória ve Coritiba gibi düşmemek için mücadele eden üç takımdan ikisinin maçı cumartesiye konmuşken, üçüncünün maçı -bu biz oluyoruz- pazar akşamına konulamaz.

Minas'ta bir beraberlik birinci ligde kalmamızı sağlıyordu. Atlético'nun nasıl bir takımla geleceği konusunda kafalar karışıktı, çünkü geçtiğimiz çarşamba Brezilya Kupası'nı kazanmışlardı. Asıl takımla mı, yoksa yedeklerle mi geleceklerdi bilmiyorduk. En iyi kadrolarıyla ortaya çıktılar. Sonrasında taraftarla birlikte kutlama yapmak için maçı kazanmak istiyorlardı.

Cumartesi oynanan maçların sonuçlarını bilerek, Atlético'yla yapacağımız maç benim için gerçek bir veda olabilirdi. Bir de ihtiyacımız olan puanı alırsak, gerçek bir son maç olurdu. Maç başladı, Atlético baskı yaptı, üç kez tehlikeli geldi, fakat Carlinhos'la bir gol attık. O anda, kafamdan binlerce şey geçmeye başladı. Evde, divanda, Canal 100 tipi bir film seyrederek gibiydim. Türkiye'de pas verdiğim, gol attığım anlar, sonra Evair'le sohbet edişim, Zinho'yla tartışmalarımız ya da Coritiba, Cruzeiro, milli takım günleri yeniden gözümün önüne geliyordu. Maç da bir yandan devam ediyordu.

Marquinhos, Independência'da takımı geriye çekti. İleride sadece ben vardım. Top geliyordu ve ben keyfine oynuyordum; alıyor ve ayağımdan çıkartıyordum. Olup bitenler de, maruz kaldığımız baskı da algım dışındaydı. Öylesine ki, benim başlattığım Leandro Almeida'nın gol pozisyonundan sonra, sevinmek yerine, bitti, diye düşündüm. Kariyerim bitti ve iyi bir şekilde bitti. Joel'le verkaça girdim ve hücum, bizi giyotinden kurtaran golle sonuçlandı.

Diego Tardelli'yle forma değiştirmeyi düşünmüştüm, mümkün olmadı, çünkü o ve kaleci Victor, Brezilya Kupası'nı alıp taraftarla birlikte kutlamaya gitti. Az önce gözümün önüne gelen görüntüler; futbol hayatımda yaşadıklarım, birlikte oynadığım kişiler, bende iz bırakanlar, önemli goller, Zico'nun ilk sezonunda Trabzonspor karşısında kaçırdığım şampiyonluk golü olabilecek penaltı kafamda patlarken sorulara ayaküstü yanıt verdim. Soyunma odasında jeton düştü ve ağlamaya başladım.

Otele gittik ve birer bira söyledik. Biri geldi, 'Ne zor bir maç oldu' dedi. 'Zor muydu?' diye sordum. 'Benim için o kadar güzel, o kadar sakindi ki...' Vandarlei sözümü kesti, 'Dalga geçme Alex.' O böyle söyleyince telefonda maçın en iyi anlarını seyreteceğine karar verdim. Gerçekten de biz sadece gol atmışız. Korkunç bir baskı vardı. Yine de benim için o 90 dakika, geçen yirmi yılımdı. Duygularım diğerlerinden farklıydı. Sadece otelde sıkıntı duydum, çünkü maçta, telepatiyi Mineirão'ya, Morumbi'ye, Palestra'ya, Türkiye'ye, milli takıma, 18 yaşında olduğum dönemdeki Couto'ya gitmiştim. Çılgın bir şeydi, çok çok farklı."

"Bahia'ya karşı oynadığımız son maç şenliğe dönüştü. Marquinhos bize çarşambaya kadar izin verdi. Salı günü tanıtım ve pazarlama bölümleri beni

aradı; sık bir etkinlik düzenleyeceklerini söylediler ve isteklerimi sordular. Yüz bilet istediğimi, bunun dışında istediklerini yapabileceklerini söyledim. Bilet verebileceklerimi seçtim, Coritiba'yı yalnız bırakmayanları ödüllendirerek bileti alanların kendilerini ayrıcalıklı hissetmelerini istedim.

Formaların sırtına adımlı yazacaklarını söylediler, sorun olmadığını, bundan en küçük bir rahatsızlık duymayacağımı bildirdim. Ertesi gün pazarlama bölümü beni yeniden aradığında uyum içinde çalışmadıklarını fark ettim. Maçın Bahia için hâlâ önemli olduğunu; formaya isim koymanın zarif bir davranış olmayacağını söylediler. Hemen ardından da tanıtım bölümü bana bir tür 'Alex Güne' düzenlemeyi önerdi; beni çocukları okula götürürken, bu türden şeyler yaparken çekeceklerdi. Kabul etmedim. 'Evim ve ailem dâhil edilmediği sürece elimden gelen her yardımı yaparım.' Antrenmana gidip gelirken benimle kısa sohbetler yapma fikrini ortaya attılar. Mükemmel.

Orada bulunması gereken Coritiba'nın eski futbolcularının listesini istedikler benden. Ben birkaç isim verdim, onlar diğerlerini söyledi, yönetim bazı isimler ekledi ve listeyi hazırladık. İstediklerimden ikisi, Oswaldo ve Hindistan'da olan Zico gelemedi. Böyle olunca Zico'nun kardeşi Edu Coimbra'yı davet ettik; geleceğini bildirdi.

Marquinhos, Atlético maçını kazanırsak son haftanın zevkini çıkacağımız bir maç olacağı sözünü vermişti bize. Barbekü de dâhil olmak üzere her şeyi yapacaktı. Yanlış bilgi. Çarşamba günü, hâlâ düşmeme şansı olduğu için Bahia'ya saygılı olmamız gerektiğini söyledi. Eğlence yoktu. Ben maçla çok ilgili değildim, fakat arkadaşlarım kaybetmek istemiyordu, benim için oynayacaklardı. Bütün hafta ciddi antrenman yapıldı.

Cumartesi sabahı alışılmışın dışında geçti. Marquinhos, gelen çok sayıdaki taraftara kapıları açmaya karar verdi. 40 dakikalık antrenman maçı yaptık. Yardımcısı Goiano, antrenman sırasında benim atmam için bir penaltı vereceğini söyledi. 'Atmam' dedim. 'Yaşlı olduğumu biliyorum, ama hâlâ gol atabilecek durumdayım.' Çok geçmeden bir top geldi ve golü attım. Röveşatayla!

Antrenman sabah onda başladı. Kapılar yarım saat önceden taraftara açıldı. Antonia'nın okulda bir işi vardı, ben de geç çıkacaktım, Couto'ya erken gitmemelerini söyledim. Taraftarı sükûnet içinde karşılamayı düşünmüştüm.

Kariyerimin bir dönemini paylaştığım ya da yardımını gördüğüm kişilerden, şu saatte falanca kapıda olmalarını istedim, kapıyı açacaktım. Saat dokuzda, 25 kişi civarındaki bu insanları stadyuma aldım. Üstümü değiştirdim, geri döndüm ve onlara stadyumda rehberlik ettim.

Antrenmanın başlamasına yirmi dakika kala tribünlere çıkmalarını söyledim. Maç bitince yüzlerce taraftarın yanına gittim. Diğer oyuncular da bana katıldı. Dai ve çocuklar o sırada geldi.

İmza vererek bitirdim ve pazarlama bölümünün çekilişini yaptığı üyelerle görüştüm. Bu kırk dakikadan fazla sürdü. ESPN Brasil'in muhabiri André Plihal, o gün bana eşlik etmek niyetindeydi. Söyleşi yapmak istiyorsa, âlâ, fakat geri kalan zamanda özel bir şey olmayacağını söyledim. André kulübe gitti. Herkesi karşıladım, hemen üyelerle görüşürüm, duş alırım, André'yle sohbet ederim ve eve giderim diye düşündüm. Zaten saat yarımdaydı.

Soyunma odasından çıktım, Plihal'la sohbet ettim ve eşyalarımı almak için geri döndüm. Onlarca kulüp çalışanını mükemmel formalar, çok güzel resimlerle beklerken görünce şaşırdım, elbette hepsiyle tek tek ilgilendim. Bir baktım saat iki buçuk olmuş.

Günü evde geçirdim ve yarını düşünmeye başladım. Yapılan bu organizasyondan memnundum, Dai ise, kariyerimin bitişi yüzünden sıkıntılıydı. 'Biraz dolaşmak ve yemek yemek için alışveriş merkezine gitsek sorun olur mu?' diye sordu. Türkiye'den gelmiş olan Samet Güzel'le buluşma fırsatı bulduk. Şarap bile içtim, ertesi gün benim için maç yoktu. Sadece şenlikti.

Rahat uyudum. Pazar günü erken kalktım; Felipe'yi gözeterek günü iyi organize etmek dışında bir kaygım yoktu. Benimle kampa gireceğine söz vermiştim, ancak kamp iptal edildi. Felipe'yi sabah saat on birde toplandığımızda mı götürsem, yoksa stadyuma doğru yola çıkacağımız öğleden sonra saat üçte mi götürsem bilemedim. Ufaklığı tanıdığımdan, öğleden sonra götürmeye karar verdim. Saat on birde gidersek sıkılırdı.

Çıkarken Dai bana sarıldı ve 'Bitti, gerçekten bitti' dedi. Çok duygusal bir andı. Üzerimde kulüp elbisesi, son kez bir otele kampa gidiyordum. 'Bitti, ama değdi' dedim. Her zaman yanımda olduğu için teşekkür ettim. 'Sona ulaşmak üzereyim ve sen bu yolculuğun her anında vardın, teşekkür ederim aşkım.'

Otelde, Desimpedidos'tan birileriyle görüştüm, öğlen yemeği yedim ve odaya gittim. O sırada, hayatım boyunca yaşadığım en akıl almaz şeylerden biri oldu. Brezilya Futbol Konfederasyonu Başkanı José Maria Marin aradı. Bağlantı kötüydü; benimle konuşmayı başarana kadar beş kez aradı. Futbol yaşamım nedeniyle bana teşekkür etti, 'İstanbul'daydım, orada bıraktığın etkiyi gördüm' dedi. Gelecekte yapmayı arzu ettiğim şeylerle ilgili olarak konfederasyonun kapısının her zaman açık olduğunu ilettili. Sürpriz. Teşekkür ettim ve telefonu kapattım.

Odada rutinim müzik dinlemek ve maçı hayal etmekte, o telefonu düşünüyordum. Benim teknik direktörlüğe ya da yöneticiliğe hazırlandığımı duymuş olmalı ki konfederasyonun ihtiyaç duyduğum her konuda yardımcı olacağını söylemişti. O gün, jübilenin nasıl geçeceğinden ve o telefonda başka bir şey düşünemedim.”

“Dai otele geldi, onları zaten bekliyordum. Dai'ye veda ettik; Julio Cesar'ın oğulları ve Felipe'yle oynadım. Couto yolculuğu, bir tür Big Brother'a dönüştü. Çekim yapan oyuncular, fotoğraf çekirmek isteyenler vardı; orada burada her yerde kamera, hatta suratımda bile. Tüm bunları Felipe'nin nasıl karşılayacağından kaygılandıysam da, tarihi bir andı. Nihayetinde, aylar önce futbolu bırakmaya karar verdiğimde benimle konuşmamıştı.

Stadyumun ana caddesi Mauá'ya girdiğimizde kalabalık bir grup insan önümüzü kesti. 'Gökyüzü Baba' cömertti. Sahamızda yaptığımız maçların yüzde 80'inde yağmur yağardı, fakat o gün güneşli, güzel bir gündü.”

Coxa'nın otobüsü, caddede bir hayli oyalandı. Benzetmeyi hoş görün, fakat o yeşil beyaza boyanmış devasa Kızıldeniz'i, sadece 'Musa' Alex'in varlığı 'İsrailoğullarının' geçmesi için açabilirdi. Futbolcular alkışlar arasında otobüsten indi. Alex, bu kez 'Mesih' tezahüratları arasında.

Stadyum içinde, neşe ve hüzün bir aradaydı. Jübile, yıldızla atıfta bulunan dövizler ve bayraklarla güzel bir şenliğe dönüşmüştü. Onlarca taraftarla ve bir fanın İstanbul'dan gönderdiği devasa bir pankartla Türkiye bile oradaydı. Top tanrısının inananlara ve günahkârlara, kutsallığının aurasını son kez sunacak olması duyulan acıyı hafifletiyordu.

“Soyunma odası bir duygu türbülansına girmişti. Herkes fotoğraf çekmek, imza almak istiyordu, yüreklendirici sözler söyleyenler de vardı. Kötü durumdaydım. Isınabilecek durumda olmadığımdan masörden yalnızca bileğimi korumasını istedim; konsantre olamıyordum. Soyunma odası genelev gibiydi; sesi sonuna kadar açılmış müzik, maçtan önce tuvalete giden futbolcular.

Başlama düdüğünden 40 dakika önce takım, kardeşim, Dai ve çocuklar, bazı arkadaşlar ve 1.200’den fazla çocuk, benim girişim için bir koridor oluşturdu. Felipe çok şey anlamıyordu, ama Maria ve Antonia beni onurlandırmaya gelen o kadar insanı, özellikle de çocukları görünce çok duygulandı. Edu, Tostão, Ademir Alcântara, Sisico ve hayatımda kalıcı izler bırakan diğerleri beni kutlayabilsinler diye aralarından geçtim. Zihnimden yeni bir film geçti.

Artık sadece 90 dakika kalmıştı ve bitiyordu. O an zor oldu. Marquinhos, takıma gösterdikleri fedakârlık için teşekkür etti ve kazanmanın öneminden söz etti. Arkadaşlarıma, maç sonunda eve gidip bira içeceğimi ve samba dinleyeceğimi, onların ise kariyerlerine devam edeceklerini, topun kıymetini bilmeleri gerektiğini söyledim. ‘Futbolcuların büyük çoğunluğu okumadığından, top asıl hedef olmalıdır. Onun kıymetini bilin’ diyerek yüreklendirdim. ‘Top, buradaki herkesin hayatını değiştirebilir. Benimkini değiştirdi.’

Hırsla maça çıktık. Bahia’nın durumu bizi hiç ilgilendirmiyordu; kazanmak için çıktık. Yazık ki, her şey yanlış gitti. İlk yarıda bir tek pozisyon bile olmadı; üstelik, ilk faul atışında sakatlandım.

Bana veda etmek için faul vuruşundan bir gol atmak isteyen, yedek sağ kanat oyuncumuz Ivan’la hafta boyu şakalaşmıştım. Pele’nin bininci golünü penaltıdandı, Romário’nunki de, herkesin durup baktığı an duran toptur, diye şaka yaptım. Buna rağmen, iyi bir faul atışı fırsatı yakalayınca çok kötü vurdum ve kasiğimde acı hissettim. Robinho bana döndü ve ne yapacağımı sordu. Ağrımın sürdüğünü ama çıkmayacağımı söyledim. Sonra sağ tarafta bir top aldım, önüme düşürdüm ve kavisli vurdum. Marcelo Lomba, parmaklarının ucuyla köşeye çıkardı. Sınıra gelmiştim. O vuruştan sonra yürümek bile imkânsızdı.

Sahada her şey normal seyrindeydi. Bana özel bir şey söyleyen tek kişi, eski Flamengo’lu Galhardo oldu. Kutlamak için yanıma geldi, çok iyi oyna-

dığımı söyledi. Bahia 2-0 yaptı, sona doğru farkı azalttık ve sonuçtan kaygı duyarak devre arasında soyunma odasına gittik. Soyunma odasından daha iyi konsantre olmuş döndük ve maçı çevirmeyi başardık. Maç 2-2'ken sahadan çıktım.

Marquinhos bana ne yapacağımızı sormuştu, 43. ya da 44. dakikada beni çıkarabileceğini söylemiştim. Yerime Keirrison'u alınca artık ben, bir oyuncu olmaktan çıktım, taraftara dönüştüm. Sahanın kenarında kucaklamak için beni bekleyen Dai ve çocuklar bana sürpriz yaptı, ne olup bittiğinin farkında bile değildim. Felipe için her şey şenlikti, sahada mutluydu, yaşanan her şeyin bir parçası olan Daiane'i görebildim; gözleri yaşlı Antonia'yı da gördüm, şaşırtıcı olan, her zaman kendini tutan bizim Maria, o da ağlıyordu. Sarsıcıydı. Hiç kuşkusuz, o anın önemini kavradığından bu denli duygulanmıştı.

Hakem Marcelo de Lima Henrique'nin jestini de belirtmek gerek, sahadan ayrılmam için gerekli zamanı verdi. Uzatmalara ekleyeceğini söyledi. Çok güzel bir jest olduğunu düşünüyorum.

Keirrison'un golü geldiğinde, ben, Dai ve çocuklar, hepimiz saha kenarına koştuk. Tipik taraftar davranışı. Keirrison beni işaret etti, kucaklaştık, yere düştük ve herkes benim üzerime atladı. Maç da, şenlik de ve diğer her şey de orada bitti.

Hayatımda ilk kez yeşil sahada bir golü Felipe'yle kutladım, çok güzeldi. Fenerbahçe - Beşiktaş maçını birlikte seyretmiştik, fakat o zaman çok küçüktü.

Yapılan röportajlarda ne söylediğimi bile hatırlamıyorum. Kafam başka yerlerdeydi. Bildiğim tek şey basın toplantısı yaptığım ve sahaya geri döndüğüm, aşağı yukarı maçtan yarım saat sonra. Döndüğümde oğlumu buldum. Hoşça kal demek için sahaya çıkacağımı söyledim; bana sordu, 'Hoşça kal ne demek baba?' Tribünlerde kimse yoktu, bomboştu, sadece o ve ben. Şükranlarımı sunacağımı, çünkü artık orada oynamayacağımı açıkladım. Kendimi zorladım, 'Bugünkü son maçımdı. Belki de sen ya da senin bir arkadaşın burada oynarsınız. Artık ben oynamayacağım.'

Orta yuvarlağa oturduk ve sohbet etmeye başladık. Bir süre sonra kalktı ve hızlı adımlarla gitti, ben yerimden kıpırdamadım, o film son bir kez gözümde canlandı. Hemen kalktım ve soyunma odasına kadar yürüdüm, oradan da eve bir kez daha ve son kez döndüm."

“Şubat ayında, adaşım Alex de Souza, partneri Panela’yla benim onuruma bir samba gecesi düzenledi. Olay büyüdü. Biyografi yazarım müziği, bir MPB ikonu olan şarkıcı Raimundo Fagner’e götürdü, o da kayda almak istedi ve hatta bir başka referans ismi Zeca Baleiro’yu kendisine eşlik etmek üzere çağırdı. Şakayla başlayan bir şey ciddi bir iş haline geldi.

Bu ve başka olaylarla, ünlü olduğumu, birçok insanın beni tanıdığını biliyorum, fakat ben öyle davranmıyorum. Kendimi başkalarıyla eşit görüyorum. Benim için insan insandır. Ne olursa; şişman, zayıf, zenci, beyaz, Japon ya da Yahudi. Asla kendimi Palmeiraslı ya da milli takımdan Alex olarak görmüyorum. Ben Alex’im, bu kadar. Kısa süre öncesine kadar futbol oyuncusuydum. Bugün artık değilim.

Fark şu ki, şöhret sana kapılar açıyor. Örneğin Türkiye Cumhuriyeti Başbakanıyla kahve içtim, fakat bu arkadaş olduğumuz anlamına gelmiyordu. Onunla kahve içen, bir futbolcuydu. Şöhret sana bu fırsatları sunuyor. Ancak şöhret seni tökezletebilir de. Ben çocuklarımla parka gitmek, gezinti yapabilmek, bisiklete binmek istedim, yapamadım. Yapsaydım eğer, fotoğraf çektmek ya da imza isteyen insanlar yolumu keserdi.

Ünlü olmanın zevkini çıkarmasam da, bu ilgiden şikâyet de etmiyorum. Futbolun hayal dünyası budur. Palmeiras’ın 10 numarası olmak, Türkiye’de başarı kazanmış olmak, 2003 Cruzeiro’sunun 10 numarası ya da Coritiba’nın uluslararası yıldızı olmak. Bütün bunlar bitti.

Şimdi bir aptal var. Bir gecede zengin olan bir futbolcu, istediği zaman istediği kadınla birlikte oluyor ve hayat boyu futbol oyuncusu olamayacağını farkında bile değil. O miktarda parayı hayat boyu elde edemeyeceğinin de. İyi bir imaja sahip olduğunda, futboldan sonra, teknik direktörlükle ya da televizyonda para kazanılabileceğinin farkına varabilir. Davranış biçimi ona başarılı bir yaşamın kapılarını açabilir, fakat herkeste bu algı yok.

Ancak bunu genelleştirmemek gerek. Eski Milan’lı Adriano’yu nasıl tanımlarsınız? Aptal, hasta? Mümkün değil. Onu tanımak, düşüncelerini, hislerini bilmek gerekir. Ronaldinho Gaúcho için de aynı şey geçerli. Dünyada kazanılabilecek bütün başarıları kazandı, bir sürü kadın, fakat hâlâ bir aile kurmadı. Herkes neyi istiyorsa ona karar verir, sürdürmek istediği yaşam biçimi neyse onu seçer.

Ben hayatımı iyi götürdüm, Türkiye’de yaşadığım ortama rağmen. Orada çok sevildiğimi biliyorum. Kısa süre önce Twitter’dan biri mesaj gönder-

di, İstanbul'da ilk Alex'in doğduğunu bildiriyordu. Bir detay, x harfi Türk alfabesinde yok.

Türk taraftarı gibisi yok. 2014 yılında, bir maç seyretmek için São Paulo'ya gittim ve bir etkinliğe katılma fırsatım oldu. Beni, Parque Ibirapuera bölgesinde havaalanına yakın bir otele yerleştirdiler, çünkü ertesi gün erkenden ayrılacaktım.

Otele giriş yaparken, yaklaşık 23 yaşlarındaki bir genç, 'Alex! Alex!' diye bağırmaya başladı. Döndüm, iyi günler diledim, Türkçe konuşmaya başladı. Fotoğraf çektmek istedi, kabul ettim ve otel kartını doldurmaya geçtim. O anda üç kişi daha geldi ve orada bir Türk grubunun olduğunu anladım. Resepsiyondaki çocuğa kaç kişinin kaldığını sordum, 70 kadar diyerek yaklaşık bir rakam verdi.

Kartı doldururken, yaklaşan Türklerin sayısı artmıştı. İşimi bitirdim, aralarından bazılarının isteklerini yerine getirdikten sonra odaya çıkacağımı ve birkaç dakika sonra da diğerlerini kırmamak için geri döneceğimi söyledim. Asansörle çıkıyordum, yarı yolda kapı açıldı ve benimle fotoğraf çektmek için aşağıya beklemeye giden Türklerle burun buruna geldim. Sırt çantamı bırakmaya gittiğimi, hemen döneceğimi söyledim. Kabul etmediler, bana eşlik edeceklerini söylediler. Asansörde pres olmuş bir halde çıktım.

Benim kata geldiğimizde, çok sayıda Türk odamın kapısında idi. Anahtarı zorla kilide sokabildim. Biraz dinlenmeye ihtiyacım olduğunu, fakat sonra hepsiyle görüşmek üzere ineceğimi söyledim. Kapıyı kilitledim, resepsiyonun numarasını çevirdim; hemen bir başka otele geçmem gerektiğini, aksi takdirde kargaşa çıkacağını bildirdim. Telefondaki, 'Alex senin onların idolü olduğunu biliyoruz, sakın ol' dedi. 'Hayır, anlamıyorsun' dedim. 'İnsanlar beni odamın kapısına kadar izledi; bu benim için de, otel için de iyi bir şey değil.'

Ne yapabileceğine bakmak için zaman istedi. Birkaç dakika içinde beni aradı ve otelin sokağa bakan diğer tarafında bir oda ayarlayabileceğini bildirdi. Kayıt da yapılmıştı, sonra gidebilirdim. Teşekkür ettim ve aşağı indim.

Kapıyı açtım, başımı uzattım, neyse ki koridor boştu. Aşağıda beni bekliyor olsalar gerek diye düşündüm. Böylece çıktım. Servis odasına saklanmış yirmi kadar Türk birden ortaya çıktı. Çizgi film gibiydi. Onlardan kurtulmak için dönmeye yeltendim, fakat iki genç çocuk kapının önünü kapattı. Bu açma kapama sırasında küçük bir kız fotoğraf çektmek için içeri girdi. Düşündüm, en iyisi, hep birlikte aşağı inmekti.

Orada burada fotoğraf çektirerek onlarla birlikte indim. Koridorda, asansörde, resepsiyonda.

Otelden çıkış yapmama gerek kalmamıştı, resepsiyonist halletmişti. Onlarla fotoğraf çektmeyi sürdürerek yolda yürüdüm. Sonradan öğrendim ki, Dünya Kupası için gelen Türklere eşlik edecek Türk Hava Yolları görevlileriymiş.”

“Sahip olduğum her şeyi futbola borçluyum. Bir bütün olarak kendimi de futbola borçluyum. Futbol bir spor ya da geçim kaynağından öte bir şey oldu benim için; yaşamım oldu. Futbol sayesinde çok zor elde edebileceklerime ulaşabildim. Yoksul bir ortamda doğdum, bir mahallede büyüdüm, yaşadığımız zorlukları sadece ailem bilir. Futbolun bizi kurtardığını söyleyebilirim.

Arkadaşlıklar kurdum, dünyayı tanıdım, büyüleyici stadyumlarda da sahaya çıktım, eğreti stadyumlarda da. Futbol topunun profesyoneli olmanın sorumluluğunu da, ödülünü de tenimde hissettim. Sporun A yüzünü de B yüzünü de gördüm; adalet istemek için mahkemeye bile başvurdum, yurttaşlık haklarımı savunurken bir sürü şey öğrendim.

Üzüntü, korku ve öfke dolu, sıkıntılı ve gergin zamanlar da, düşsel ve tarifi mümkün olmayan mutluluklar da yaşadım. Bol bol gülümsedim, sevindim, duygulandım, kendimi kaybettim, bulutlarda gezindim. Kan, ter ve gözyaşı akıttım, sızlanacağım, pişman olacağım tek bir nokta bile yok.

Çocukluk düşümü gerçekleştirdim, üst düzey futbol oynamak, kalbimdeki takımın formasını giymek, ülkedeki büyük kulüplerle anlaştıktan sonra, farklı taraftarların sevgisini kazanmak, Brezilya Milli takımında mücadele etmek ve sonunda, yurtdışında idole dönüşmek. Gerçekleşmiş bir özneyim.

‘Roma Kralı’ Falcão, bir defasında şu yargıya varmıştı: ‘Futbol oyuncusu iki kez ölür; ilki oynamayı bıraktığında.’ Ne demek istediğini anlıyorum, fakat oyuncu iki kez doğar demeyi tercih ediyorum. İkinci doğumum şimdi gerçekleşti.

Televizyonda yorumculuğa başladım, köşe yazmayı da düşünüyorum, antrenörlük kursuna gideceğim. Bir gün Türkiye’ye dönebilir ve Fenerbahçe’nin başına geçebilir miyim? Olabilir, fakat yakın vadede imkânsız. Bu arada, kim bilir belki Dünya Kupası’na katılma düşümü gerçekleştiririm, bir milli takımın başında. Gelecek Tanrı’nın bileceği bir iş. Bana kalan sadece çalışmak. Hâlâ genç olduğumu hissediyorum.”

TEŞEKKÜRLER

Alfabetik sıraya göre aşağıdaki isimlere çok teşekkür ederim: Acaz Fellegger, Acir Cortes (Sisico), Adália Vieira dos Santos, Ademir Alcântara, Ademir da Guia, Adenir Rodrigues de Souza, Afonsinho, Alan de Souza, Alex José Fraga, Alex de Souza (sambacı), Alexandre de Souza, Alev Aydın, Ali Koç, Ali Tunçsoy, Alvimar Perrela, Alzemiro Bueno (Profesör Miro), Ana Cristina Amaral, André Santos, Antonio Mello, Arce, Aristizábal, Asprilla, Athirson, Ayşin Durmaz, Bekir İrtegün, Benecy Queiroz, Bernardo Besouchet, Binali Bakar, Bruno Lucena, Bruno Salles, Caçapava, Cadu Machado, Carlinhos Neves, Carlos Alberto Parreira, Carlos Eugênio Simon, Carlos Socha, Cauê Serur Pereira ve “Alex Kamera 10” belgeselinin bütün ekibine, Cesar Mendiondo, César Sampaio, Christian Gaziri, Cláudio Arreguy, Cláudio Marques, Cris (defans), Cristian Baroni, Dalmo Pessoa, David Madrigal, Deivid, Diego Lugano, Dirceu Krüger, Dirceu Lopes, Dirk Kuyt, Dimara Oliveira, Djalminha, Dolu Arslan, Edison Mauad, Edu Elias, Edu Coimbra, Eduardo Generoso, Eduardo Maluf, Engin Büyükdogan, Erdal Aldırmaz, Eriélton Carlos Pacheco (Pachequinho), Esra Arslan, Euller, Eurico Campos, Eser Tözüm, Evair, Fabiano, Fábio Bilica, Fábio Juppá, Fábio Luciano, Felipe Melo, Flávia Mauad, Flávio Dias, Flávio Tenius, Furkan Güzel, Gamarra, Georgina Martins, Gilberto Silva, Gilson Kleina, Gisela Zincone, Glydiston Ananias, Gustavo Villani, Hakan Bilal, İlkay Selek, Itamar Gottardello, Jasmin Natour, Jorge Odilar Barreto, José Luiz de Oliveira Júnior (Gegê), Juan (defans), Juan Figer, Juan Pablo Sorín, Julio Cesar da Silva e Souza, Juninho Pernambucano, Júnior (Palmeiras, Parma ve 2002 milli takımının kanat oyuncusu), Júnior Baiano, Jurandir Sena, Kamuran Bozan, Koray Durkal, Leni Vieira dos

Santos, Leonando Mendes Júnior, Lia Linhares, Lincoln, Lira Vieira, Lúcia Sequinel, Luciano Melo, Luiz Felipe Scolari, Luiz Felipe Schmidt, Luiz Felipe Ximenes, Luiz Fernando Ferreira, Luiz Antônio Marinho de Melo, Luiz Mário Lombardi, Mafuz Antônio Abrão (Augusto Mafuz), Mahmut Sökün, Manoel Tobias, Marcel Figer, Marcelo Buarque, Marcelo Serrano, Márcio Nobre (Mert Nobre), Marco Aurélio (teknik direktör), Marco Aurélio Brito dos Prazeres (Mehmet Aurélio), Marcos (kaleci), Marcos Motta, Maria Aparecida Dantas do Amaral, Maria Victoria Bueno Gil, Marquinhos Santos, Martha Esteves, Marta Isabel Anhazco, Maurício Bragagnolo, Mauricio Fonseca, Mauro Beting, Merve Toy, Mozart, Murat Dural, Murat Kandemir, Murat Kapkı, Nazlı Işık, Norma Benítez, Óscar Córdoba, Orhan Şakir, Róbson Signorini (Robinho), Oséas, Patrícia Fernandes Teixeira, Paulinho Alves, Paulo César Carpegiani, Paulo César Gusmão, Paulo Mauricio Calmon Maia, Paulo Miranda, Paulo Nunes, Paulo Paixão, Paulo Vinícius Coelho, Paulo Vitor Ferreira, Pedro Krieger, Peter Banke, Pier Petruzzello, Rafael Salles, Raimundo Fagner, Recep Kaya, Ricardinho, Rivarola, Roberta Boeira, Roberto Assaf, Roberto Carlos (oyuncu), Rodrigo Paiva, Rodrigo Tabata, Ronaldinho Gaúcho, Roque Júnior, Rubens Sampaio Neto (Doktor Rubens), Rubens Pozzi, Rüştü Reçber, Ruy Castro, Safira Prado, Samet Güzel, Selçuk Şahin, Şule Natour, Sérgio Xavier Filho, Süleyman Arat, Taffarel, Tcheco, Tolga Ovalı, Toninho Barroso, Tuncay Şanlı, Ulvi Akkaya, Umut Köse, Valterci Santos, Vanderlei Luxemburgo, Vilson Ribeiro de Andrade, Vinicius Xavier, Volkan Ballı, Walmir Cruz, William Farias, Yiğit Okumuş, Yılmaz Mete, Zeca Baleiro, Zezé Perrella e Zinho, bu kitabın hazırlık süresi boyunca verdikleri röportajlar, fotoğraflar, fikirler ve diğer yardımları nedeniyle.

Rafael Krebs ve Rosana Frare'ye de teşekkür ederim, yol boyu ortaya çıkan sorunların çözümündeki katkılarından, yapmak zorunda kaldığım yolculuklara paha biçilmez yardımlarından dolayı.

Dostum Anderson Olivieri'ye, metnin son halini titizlikle gözden geçirdiği için teşekkür ederim.

Söyleşileri tape eden Amanda Viana, Ana Carolina Kel, Antonio Amora, Antônio Marinho, Bruno Dias Santos, Carlos Henrique Dias, Denni Assis, Erick Bello, Fábio Torres, Felipe Flehr, Fernando José, João Victor Belline,

Maiara Oliveira, Rafael Silva, Raisa Simplicio, Ricardo Lakihaazy ve Viviane Santos'a içten şükranlarımı sunuyorum.

Her şeyi göze alarak, benimle birlikte bu projeye girdiği, söyleşilerin gerçekleştirilmesinde, bilgilerin doğrulanmasında, söyleşilerin çoğunun tape edilmesinde bana yardım ettiği için, Guilherme Loureiro'ya kocaman teşekkürler. Sen olmasaydın bu kitabın yayımlanması çok gecikirdi. Dona Caterina'nın anısına.

Kitabın önsözü, arka kapak ve iç kapak metinleri için, sırasıyla Pierre van Hooijdonk, Tostão e Zico'ya teşekkürler.

Luciana Villas-Boas'ya inandığı ve bu projeyi editoryal olarak vücuda getirdiği için çok teşekkürler.

Marcelo Almeida'ya, bu kitapta yer alan kişilerle konuşabilmem ve büyük bir kitap ortaya koyabilmek yolunda en iyisini yapabilmem için harcadığı çabalar nedeniyle çok çok teşekkür ederim.

Alexsandro de Souza, Daiane Mauad, Maria Eduarda, Antonia ve Felipe'ye güzel hikâyelerini güvenip bana teslim ettikleri için teşekkür ederim.

Daima ileri gidebilmem için gökyüzünde ve yeryüzünde bana güç veren babam Marcos Neves'e ve annem Nilda Marques'e teşekkürler.

Bu kitap ortaya çıkarılırken, uykusuz gecelerime katlandığı ve en zor anlarda bana güç verdiği için Ana Lúcia Neves'e teşekkür ederim. Ve her günümün esin kaynağı, benim altın çocuğum Bernardo d'Azevedo Neves'e teşekkür ederim.

